

Xiềng Xích Dị Dàng

Contents

Xiềng Xích Dị Dàng	1
1. Chương 1: Mây Trôi Qua Thiên Thai	1
2. Chương 2: Phòng Hẹn Sau Giờ Nghỉ Trưa	21
3. Chương 3: Triển Lãm Sủng Vật	38
4. Chương 4: Ngày Cuối Tuần Của Mèo Con	97
5. Chương 5: Bí Mật Trong Văn Phòng	111
6. Chương 6: Hai Tầng Xiềng Xích	141
7. Chương 7	175
8. Chương 8	193
9. Chương 9: Pn1: Tà Ác Dị Dàng	206
10. Chương 10: Pn2: Rạp Chiếu Phim Lúc Nửa Đêm	216

Xiềng Xích Dị Dàng

Giới thiệu

Editor: Maru Chan
Thể loại: Hiện đại, SM, Chủ nhân – Sủng vật, ngọt ngào, HETu
Tiểu chỉ là một viên chức nình thườn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xieng-xich-diu-dang>

1. Chương 1: Mây Trôi Qua Thiên Thai

Một ngày cuối tuần năm 2008, bầu trời rất xanh, xanh thăm thẳm.

.

Tu ngồi trước bàn làm việc, ngón tay dài nhỏ lướt trên bàn phím. Phòng làm việc của y ở tầng trên cùng, đây vốn là tòa nhà cao nhất ở thành phố này.

.

Chủ tịch trong lúc thuê mặt bằng, đã đem ba tầng cao nhất của tòa nhà này thuê trọn gói, bởi vì hắn thích đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới, uống trà ngắm mây bay. Tu cũng thích nơi này, y thích nhìn bóng mây phản chiếu trên vách kính, lững lờ trôi. Ở nơi này, bầu trời không hề xa xôi.

.

Trong phòng đặt hơn mười cái bàn làm việc chỉ có duy nhất một mình Tu, tiếng động khi ngón tay gõ lên bàn phím có vẻ trở nên vang dội hơn nhiều. Hôm nay là cuối tuần, công ti được nghỉ, thế nhưng Tu lại đặc biệt đến công ty tăng ca gửi email chào hàng. Cũng không phải y cần phải đến văn phòng mới có thể viết, mà là bởi vì y biết, hôm nay Thu Sơn đi công tác trở về sẽ đến đây trước.

.
Nghĩ đến Thu Sơn, khóe miệng của Tu không khỏi có chút cong lên.

.
Thu Sơn vốn là giám đốc bán hàng, là cấp trên của Tu, vốn là một người thích cười thích chọc ghẹo người khác. Nhưng trong ấn tượng của Tu, trên hơn cả chính là sự ôn nhu của Thu Sơn.

.
Ngón tay nhất thời quên gõ phím, văn phòng chợt yên tĩnh lại, yên tĩnh đến làm cho người ta hoảng hốt.

.
Ngài Thu Sơn...

.
Tu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng không khỏi cảm thấy cay đắng.

.
Trong nửa tháng Thu Sơn đi công tác, Tu chung qui cứ cảm thấy được cuộc sống thiếu vắng gì đó. Nhàn nhạt, trống rỗng, không ra sao cả.

.
Thật nhớ hần.

.
Tu dựa vào ghế nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve theo viền môi của mình, đó là chuyện Thu Sơn thích làm với y. Y nhớ lại nụ cười của Thu Sơn, vươn đầu lưỡi, giống như vẫn thường liếm ngón tay Thu Sơn lúc trước mà liếm láp ngón tay của mình.

.
Thật nhớ hần.

.
Ngón tay ướt át mơn trớn dọc theo cằm, men theo đường nét nơi cổ trượt xuống. Tháo cà vạt ra, cởi bỏ hai hạt nút áo sơ mi phía trên, đầu ngón tay còn đọng nước miếng khẽ chuyển đến hai điểm lồi lên trên ngực nhẹ vôn vê. Đầu vú mẫn cảm rất nhanh trở nên cương cứng dựng thẳng, lộ ra trong không khí, giống như đang run nhè nhẹ. Mỗi một lần khiêu khích, đều giống như có một dòng điện kích thích.

.
Thật nhớ hần. Đột nhiên nhớ đến da diết, không thể ngừng được, ngọn lửa dục vọng theo đó liền bùng lên.

.
Hạ thân bắt đầu nóng lên. Tu tưởng tượng đó ngón tay linh hoạt của Thu Sơn, một giầy vò đầu nhũ của mình, tay kia chậm rãi đi xuống bụng dưới. Cách một lớp quần, Tu dùng sức xoa nắn gốc rễ giữa hai bắp đùi. Cảm giác được phân thân của mình như có như không vì cọ xát mà ngắc đầu lên, Tu cuối cùng không nhịn được mà tháo thắt lưng, luồn tay vào trong.

.
“Uhm...”

.
Dùng tay nắm lấy phân thân của mình trong nháy mắt, cảm giác bị kích thích từ lâu làm cho cả người Tu run lên, khóe miệng không khỏi thoát ra một tiếng rên nhẹ.

Y tạm dừng một chút, không có gấp gáp phát tiết, mà kiên nhẫn chơi đùa chậm rãi. Y nhớ lại khi phân thân của mình trong tay Thu Sơn, bị xoa nắn từng đợt khi nhanh khi chậm. Linh khẩu tràn ra dịch lỏng, đầu ngón tay liền hứng lấy dịch lỏng kia rồi đảo quanh linh khẩu, nhào nặn vân vê.

Hơi thở ngày càng dồn dập, Tu cảm giác bản thân mình sắp không nhịn được rồi, nhưng lại nắm chặt lấy âm hành của mình. Y không muốn cứ như vậy mà phát tiết, cái này không phải là cảm giác mà y muốn.

Khóe miệng Tu tuôn ra từng hơi thở đứt quãng, kiệt lực khắc chế dục vọng của mình. Y đứng lên kéo quần xuống đến chân, thân người dựa vào bàn làm việc, để cho cái mông của mình có thể vênh lên trên. Y nhìn không thấy phía sau của mình, ngón trở dính dịch lỏng lăn mướt, tìm được cửa động còn đang khép chặt, liền hướng xuyên vào trong.

Hậu đình nửa tháng không có sử dụng, nhất thời toàn thân vẫn chưa thích ứng được sự xâm nhập của ngoại vật. Dưới dịch thể bôi trơn, Tu gian nan đem ngón trở hoàn toàn luồn vào trong cốc huyệt của hậu đình, lại bắt đầu đem ngón giữa đi vào.

Dùng đạo khô khốc bắt đầu trở nên ướt át, dần dần buông lỏng phòng bị. Số lượng ngón tay không ngừng gia tăng, hết ra lại vào, Tu hưởng thụ cảm giác đã lâu không gặp. Có thể là do dùng chính ngón tay của mình cho nên rất khó khăn, không cách nào thỏa mãn được dục vọng của Tu.

Tu thở dốc quờ quạng trên bàn làm việc, cuối cùng nắm được điện thoại di động của mình.

Đây là một cái điện thoại di động nắp bật hình chiếc lá, khi gấp lại thì lớn hơn trái trứng gà một chút, dày khoảng chừng 3cm.

Tu cầm điện thoại di động lên, vươn đầu lưỡi liếm láp, dùng nước miếng làm ướt vỏ máy, đem đặt trước cửa vào cốc huyệt. Điện thoại di động không giống như phân thân chuyên nghiệp có qui đầu lồi lên, muốn cho nó tiếng vào trong hậu đình ban đầu có chút khó khăn. Tu chỉ có thể dùng một tay xoa nắn, mở rộng động khẩu của mình, một tay cầm điện thoại dùng sức đẩy vào trong.

Huyệt khẩu bị điện thoại di động xâm nhập ra sức bài xích rất lớn, cảm giác sưng đau truyền lên từng đợt, nhưng dục vọng thì càng lúc càng trở nên mãnh liệt xu thế không thể chống đỡ. Tu nhắm mắt nghiêng rằng một cái, dùng sức đẩy toàn bộ cái điện thoại vào trong.

“Uhm... Uhm... A...” Cảm giác xé rách đốn đau cùng khoái cảm được lấp đầy đồng thời dâng lên.

Khí lực của Tu lúc này đã cạn kiệt, không thể không nằm ra bàn thở dốc. Hậu đình sau khi thừa nhận cả cái điện thoại di động thì lập tức khép chặt, chỉ còn thừa ra sợi dây móc ở bên ngoài. Tu chống tay, để cho cơ thể cách một khoảng với bàn làm việc.

Từ khoảng cách này, Tu nhìn thấy hai điểm đỏ au đang dựng thẳng trên ngực của mình, là ngọc hành nơi bụng dưới cương cứng thẳng tắp, nơi đỉnh không ngừng rỉ ra dịch lỏng. Vòng tay ra sau, lôi kéo điện thoại còn nằm trong cơ thể, nhìn thấy búp bê thô con cảm ứng giữa hai chân không ngừng lay động.

.

Búp bê thả con giữa mỗi lần lay động, cũng kéo theo điện thoại còn trong hậu đình tạo nên một trận kích thích.

.

Tu cảm thấy hai chân của mình có chút nhũn ra, y sắp không thể cố được nữa.

.

Đột nhiên, hai mắt của búp bê thả con không ngừng lóe sáng, đó là cảm ứng khi có cuộc gọi đến. Tu còn chưa kịp phản ứng, bên trong hạ thể đã truyền lên từng đợt rung động mãnh liệt. Y cũng không chống đỡ được nữa, một lần nữa té sấp xuống bàn.

.

Điện thoại di động trong cơ thể vẫn rung lên không ngừng, Tu nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng cười khê. Y cố gắng xoay qua, dưới lớp mắt kính mờ mịt hai mắt nhìn thấy một người đã không biết tựa cửa từ khi nào, đang cầm điện thoại nhìn về phía y mỉm cười.

.

“Ngài... Ngài Thu Sơn...” Tu nhẹ giọng kêu sợ hãi.

.

Thu Sơn đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Tu, vuốt ve sống lưng bóng loáng của y: “Tu, người đang làm gì đó?”

.

“Tôi...” Mặt Tu liền ửng hồng, vội vàng vùng vẫy muốn đứng lên khỏi bàn.

.

Nhưng Thu Sơn không có tắt điện thoại, những đợt rung liên tục đầy mãnh liệt từ trong hậu đình làm cho chân Tu mềm nhũn, suýt nữa thì ngã nhào xuống. Thu Sơn nhanh tay lẹ mắt, liền ôm ngay y vào trong lòng.

.

“Nhìn thấy ta liền kích động như thế sao? Tu, người thật đáng yêu.” Thu Sơn cưng chiều mà vuốt theo gương mặt Tu.

.

Tu bên lên đem khuôn mặt dấu trong vòm ngực Thu Sơn, thấp giọng nói: “Làm ơn... Mau tắt điện thoại...”

.

“Người còn chưa có trả lời ta mà.” Thu Sơn cười đem điện thoại sắp tự động kết thúc cuộc gọi bấm gọi lại, “Không thành thật trả lời ta vẫn sẽ tiếp tục gọi đó.”

.

“Ngài... Sao lại như vậy...” Tu cắn môi, nhìn Thu Sơn đầy phức tạp.

.

“Thế nào, nói cho ta biết đi.” Thu Sơn đem môi kề sát vào vành tai Tu, thanh âm đầy ôn nhu pha lẫn ngọt ngào, “Người lúc này vì sao lại phải làm như vậy?”

.

“Bởi vì... Bởi vì tôi... Bởi vì tôi nhớ ngài.” Tu nhìn vào con người đen nhánh của Thu Sơn, mắc cỡ trả lời.

.

“Bé ngoan.” Thu Sơn hài lòng nói, đem điện thoại còn đang không ngừng gọi đến mà vắt qua một bên, nâng cằm Tu lên hôn xuống thật sâu.

.

Đây là một nụ hôn chứa đầy thâm tình ngọt ngào. Đầu lưỡi Thu Sơn mạnh mẽ mà vẫn dịu dàng đảo qua từng góc ngách trong miệng Tu, khiêu khích đầu lưỡi của y. Tu nhịn không được trước công kích thành thực của Thu Sơn, không khỏi vươn đầu lưỡi đáp lại, nhưng mà lúc này người kia lại thu hồi đầu lưỡi trở về.

.

Một sợi chỉ bạc mỏng như tơ kéo ra, kết nối đôi môi hồng nhuận của hai người rồi biến mất trong chớp mắt.

.

Tu khó hiểu nhìn Thu Sơn, trong mắt lúc này là thống khổ và bất mãn.

.

Thu Sơn cười, đầu ngón tay mơn trớn vành môi mỏng của Tu, lần nữa lại hôn xuống thật sâu. Hai đầu lưỡi nồng nhiệt quấn quít lại với nhau, khó lòng tách rời. Tu nắm chặt quần áo của Thu Sơn, chìm đắm trong lòng hắn.

Đây là một nụ hôn dài làm cho kẻ khác hít thở không thông, bao nhiêu khát khao cùng bất mãn tích tụ trong nửa tháng chia lìa theo động tác mút mát nhắm nháp mà phát tiết ra ngoài. Một dòng chất lỏng trong suốt chảy ra từ khóe miệng hai người, nường theo khóe miệng Tu mà chảy xuống. Thu Sơn cuối cùng mới tách ra khỏi môi Tu, đầu lưỡi theo dấu vết chất lỏng kia bắt đầu nhắm nháp đến cần cổ mảnh khảnh của Tu.

.

“Ngài Thu Sơn... Tôi...” Khuôn mặt của Tu vì thiếu không khí mà chuyển sang thành màu rượu chát mê người. Y vô lực mà ngồi phịch trong lòng Thu Sơn, há miệng để bổ sung không khí cho buồng phổi, hai mắt nhìn Thu Sơn mê đắm.

.

Thu Sơn làm bộ như không biết chuyện gì cứ vùi đầu vào cổ Tu mút liếm, một tay duỗi ra sau thắt lưng y mà vuốt xuống dưới, nhẹ nhàng bóp lấy cánh móng trắng mềm co dãn.

.

“Uh? Muốn nói ta làm cái gì?” Giọng nói của Thu Sơn cùng động tác đều vô cùng ôn nhu, nhưng kiểu gì cũng đều làm cho Tu chóng mặt k

291065

phatxxdda95

hông được.

.

“Làm ơn... Ngài làm ơn...”

.

“Nói rõ ràng chút, ta nghe không hiểu đâu.” Thu Sơn nhẹ nhàng kéo, dùng đưa búp bê thỏ con bên ngoài cúc huyết.

.

Động khẩu sau khi nuốt lấy điện thoại di động vào trong đã hoàn toàn đóng chặt, khi dây treo điện thoại bên ngoài chuyển động kéo theo điện thoại còn đang rung bên trong đi đến cửa huyết động, kích thích mãnh liệt cùng cảm giác kháng cự ngăn cản cử động mở ra. Lúc này, Thu Sơn mới ngưng lại động tác lôi kéo, hạ thể của Tu lập tức đem điện thoại nuốt sâu vào bên trong.

.

“A a...” Liên tiếp mấy lượt không cách nào thành công đem dị vật bài trừ ra ngoài, lại hết lần này đến lần khác càng hút sâu vào bên trong, một điểm nào đó cực kì mẫn cảm bên trong huyết động bị điện thoại cọ qua khiến cho chấn động, khiến Tu không khỏi rên rỉ thành tiếng.

.

“Ngài Thu Sơn, ngài Thu Sơn...” Tu cũng không nhịn được, đầu hàng rồi, “Tôi không chịu được nữa đâu, ngài làm ơn...”

.

“Muốn ta làm gì sao? Nói đi.”

.

“Ngài làm ơn thỏa mãn tôi.” Cuối cùng Tu cũng nói.

.

“Bé ngoan.” Thu Sơn nhẹ hôn lên hai mắt Tu, ôn nhu hỏi, “Vô luận ta làm cái gì người cũng nguyện ý sao?”

.

“Đúng vậy, tôi nguyện ý.” Tu trả lời lại.

.

“Tốt lắm.” Thu Sơn cuối cùng thả Tu ra, ngắt điện thoại di động, tựa vào cạnh bàn nói, “Trước tiên người cởi quần áo ra.”

.

Tu nghe lời đem quần áo trên người đã sớm xộc xệch toàn bộ cởi ra, cúi đầu đứng trước mặt Thu Sơn. Da y không tính là trắng lắm, nhưng rất nuột nà mềm mịn. Ánh nắng buổi xế chiều rực rỡ xuyên qua lớp cửa thủy tinh, phủ lên người Tu, những đường cong trên cơ thể như lóe sáng.

.

“Quì lên trên bàn đi, đem cái mông nhấc lên, ta giúp người lấy điện thoại cầm tay ra trước.” Thu Sơn nói.

.

Động tác này so với lúc này Tu nằm ra bàn còn muốn xấu hổ hơn rất nhiều, nhưng Tu vẫn làm theo, bởi vì đây vốn là yêu cầu của ngài Thu Sơn. Tu nằm lên bàn, cúi đầu quì xuống, cố gắng ép đầu xuống sát mặt bàn để cho cái mông có thể vểnh lên cao.

.

“Uh, xem ra có chút khó khăn đây.” Thu Sơn thử kéo dây đeo điện thoại di động một chút, nhưng vẫn không thành công.

.

Điện thoại di động so với cửa động đúng là bề mặt quá lớn, muốn cho cửa động đã đóng chặt đột nhiên mở rộng ra, thật sự không được.

.

Thu Sơn cẩn thận quan sát, ngón tay quét chút nước miếng dò xét vào bên trong động khẩu đo đạc các cạnh của điện thoại một chút, nói: “Tu, ta muốn người hỗ trợ một chút.”

.

“Dạ? Phải làm sao?” Tu xấu hổ nói.

.

“Tự người lấy ngón tay mở cửa động ra một chút.

.

“Cái này...” Tu xấu hổ quay đầu lại liếc mắt nhìn Thu Sơn một cái.

.

“Như vậy ta mới có thể giúp người lấy điện thoại cầm tay ra ngoài.” Thu Sơn nhào nặn hai cánh mũi của Tu rồi nói.

.

Tu cắn môi dưới, mỗi khi gặp việc gì khó, y cũng có thói quen cắn môi. Y cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Y dùng bả vai chống đỡ sức nặng của cơ thể, vươn tay lần mò đến khe mũi, gian nan dùng ngón tay luồn vào cửa động mà tách ra hai bên, để cho cục huyết vốn khép chặt có thể mở ra.

.

Đột nhiên, một luồng khí lạnh đảo qua cửa động. Đó là Thu Sơn đang thổi hơi vào huyết động của mình.

.

“Bé ngoan, đem cửa động mở ra chút nữa.”

.

Tu nhắm mắt lại, tăng lên lực ở ngón tay.

.

“Đúng vậy, chính là như thế này.” Ngón tay của Thu Sơn vẽ trên cửa động, “Điện thoại di động cản trở tầm nhìn rồi, ta nhìn không thấy màu sắc bên trong nội thất, ta cũng nên bắt nó ra ngoài thôi.”

.

Thu Sơn xoa nắn cửa động, chậm rãi kéo dây móc điện thoại ra.

.

“Uhm...”

.

Tu cố nén cảm giác trướng đau không ngừng tăng mạnh nơi cửa động, kiên trì không thay đổi lực đặt trên các ngón tay.

.

“Thả lỏng, đừng sợ.” Một tay cầm lấy phân thân của Tu, Thu Sơn thuần thục vuốt ve, đem lửa dục của Tu chia tách.

.

Thân thể bị dục vọng chiếm lĩnh, cơ thể Tu dần dần thả lỏng, tựa hồ tất cả năng lượng đều tập trung vào phân thân đang nằm trong tay của Thu Sơn.

.

“A, a...” Tiếng Tu rên rỉ đứt quãng, cảm giác tình cảm nồng nhiệt của mình đang gào thét trong cơ thể, “Ngài Thu Sơn, tôi, tôi không được -”

.

Dưới động tác mạnh mẽ đem điện thoại rút ra của Thu Sơn, đồng thời ngay trong lúc đó, một cỗ nhiệt lưu cũng lao ra khỏi linh khẩu, bắn tung tóe trong tay Thu Sơn.

.

Tu đem dịch thể phát tiết liền vô lực trong nháy mắt, co quắp ngã xuống trên bàn, hơi thở đứt quãng.

.

“À, nội bích chuyển thành màu hồng phấn, thật sự rất mê người.”

.

Cửa vào cốc huyết truyền đến cảm xúc ướt át, đầu lưỡi của Thu Sơn liếm láp quanh cửa động, cũng không ngừng tìm đường chui vào bên trong.

.

“Ngài Thu Sơn... Ngài...” Tu xấu hổ mà vặn vẹo cái miệng, nghĩ muốn thoát khỏi cảm giác hạ thể bị một vật còn sống xâm chiếm.

.

Thu Sơn nâng Tu dậy, để cho y quì thẳng trên bàn: “Tu, người thỏa mãn rồi hay vẫn còn đói, làm gì vậy? Người lúc này có phải đã đáp ứng, vô luận ta làm cái gì người cũng nguyện ý?”

.

Tu nhìn ánh mắt ôn nhu của Thu Sơn, gật đầu.

.

“Như vậy, trước làm sạch thứ gì đó của người đi.” Thu Sơn đưa bàn tay dính đầy dịch thể đến trước mặt Tu.

.

Tu nâng tay của Thu Sơn, vươn đầu lưỡi cuốn lấy chất lỏng của mình vào trong miệng, học theo động tác như mèo vờn thường liếm ngón tay của chủ nhân. Y làm thật cẩn thận, sau khi liếm hết lòng bàn tay thì mút từng ngón tay, mỗi kẽ tay cũng không bỏ sót.

.

“Tốt lắm.” Khi dịch thể trên tay đã bị nước miếng thay thế, Thu Sơn để cho Tu dừng lại, “Bé ngoan, ta có quà cho người này.”

.

Thu Sơn mở túi xách theo mình đi công tác về, lấy từ bên trong ra một khí cụ màu đen sáng bóng.

.

“Cái này là sản phẩm mới nhất ta lấy từ phòng phát triển của tổng bộ, ta nghĩ muốn cho người thử xem trước thế nào.” Thu Sơn đầu tiên cầm ra một sợi xích có một đầu nối vào vòng đeo cổ, đưa đến trước mặt Tu, “Đến đây, để ta đeo cái này trước cho người.”

.

Tu ngẩng đầu nghiêng về phía trước, đem cổ duỗi thẳng ra, để cho Thu Sơn đem vòng cổ đen nhánh đeo lên cổ thật tốt.

.

“Dưới ánh sáng ưu nhã này cùng với hào quang từ xiềng xích, không hổ là tác phẩm cao cấp của thiết kế sư.” Thu Sơn cười vươn ngón tay trở vuốt ve vành môi của Tu, cưng chiều nói: “Người giống như là một sủng vật cao quý, bất kể làm cái gì vì người cũng đáng giá, cũng đừng mong ta để lại cho ai.”

.

Tu vươn đầu lưỡi liếm ngón tay trên môi, dùng đôi con ngươi màu nâu ngọt ngào nhìn Thu Sơn, cũng không biết ánh mắt hạnh phúc ấy vốn có bao nhiêu hấp dẫn cùng khiêu khích.

.

“Còn có cái khác nữa.” Thu Sơn lại cầm ra món thứ hai.

.

Đây là hai chiếc kẹp nhỏ màu đỏ dùng để kẹp đầu nhũ, nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt, chỉ là trên cách cái kẹp chừng một ngón tay út có một bóng đèn nhỏ không biết dùng làm gì.

.

“Cái này không giống như kẹp đầu nhũ bình thường.” Thu Sơn lần lượt kẹp vào hai điểm dừng đứng, “Nó có thể dựa trên tâm tình của người sử dụng mà phóng thích dòng điện với cường độ khác nhau.”

.

Nói xong, Thu Sơn nhẹ nhàng búng lên phân thân Tu một chút. Kích thích bất thành linh làm cho Tu giật mình, ngay cả trống ngực của y cũng tăng tốc, trên đầu nhũ truyền đến cảm giác hai dòng điện đang giật lên nhẹ nhẹ, làm cho cả người y run lên.

.

“A, đây là?” Tu lại càng hoảng sợ.

.

“Tim của ngươi đập càng nhanh, thì cái kẹp đầu nhũ này sẽ giải phóng dòng điện kích thích càng lớn. Như vậy đó, thú vị không?” Thu Sơn cười, rất hài lòng với phản ứng của Tu.

.

“Điện lưu sao? Tôi hơi sợ một chút.” Tu nhỏ giọng nói.

.

“Yên tâm đi, đây là một trong những sản phẩm chủ lực của công ti trong quý này đó, đã trải qua kiểm tra chất lượng cực kì gắt gao, sẽ không làm tổn thương đến cơ thể của người đâu.”

.

Nghe thấy Thu Sơn giải thích, Tu mới có chút yên tâm gật đầu.

.

“Tiếp theo, cho người xem sản phẩm chủ lực này.”

.

Thu Sơn từ trong túi lấy ra một hộp còn đóng gói kín đưa qua cho Tu, Tu tò mò mở giấy gói ra, lấy ra một cái dương khối thô to. Dương khối cũng không bóng loáng, phía trên phủ những hạt nhỏ, phía dưới có đế chống đỡ, thuận tiện cho người sử dụng đặt nó xuống dưới đất, ngồi lên trên sử dụng.

.

“Cái này không phải cũng giống như cái dương khối lần trước công ti sản xuất sao, có chỗ nào đặc biệt à?” Tu khó hiểu hỏi.

.

“Người mang nó vào trước đi, ta sẽ nói cho người biết.” Thu Sơn nháy mắt với Tu mấy cái, thừa nước đục thả câu.

.

Tu nâng cái dương khối thô to có chút do dự, lại nhìn đến Thu Sơn cười đầy ôn nhu, thế là bắt đầu liếm láp bề mặt dương khối. Trải qua mấy lần phun ra ngậm vào trong miệng, nước miếng cũng đã thấm ướt. Tu đem cái dương khối đặt lên bàn, để cho qui đầu của dương khối nhắm ngay vào cúc huyệt của mình.

.

Thân thể chậm rãi hạ xuống, đỉnh nhọn của dương khối từ từ cắm vào hậu đình của Tu. Còn chưa đi vào được một nửa, Tu bởi vì sợ đau mà không dám tiếp tục. Y đáng thương đưa ánh mắt nhìn về phía Thu Sơn tìm kiếm trợ giúp, nhưng Thu Sơn lại chỉ mỉm cười mà lắc đầu.

“Phải tự mình cố gắng lên chứ, ta cũng sẽ không giúp người.”

Tu thất vọng mà cúi đầu xuống, cắn răng một cái, không dùng tay chống đỡ cơ thể nữa. Nướng theo một cơn đau đến đến rách toạc, trong nháy mắt dùng sức nặng cơ thể giải phóng ra để cho động khẩu mạnh mẽ đè xuống dương khối thô to, toàn bộ dương khối lập tức cắm vào trong cơ thể của y.

“A -” kích thích nơi hạ thể tác động đến cái kẹp nơi đầu nhũ phóng xuất ra một dòng điện mãnh liệt, Tu la hoảng lên.

“Người quá tuyệt vời, Tu!”

Thu Sơn nói tán thưởng, đem Tu ôm xuống khỏi bàn, vuốt ve mái tóc đen dày mềm mượt của y.

“Văn phòng cũng không tiện lắm, ta đưa người đến một nơi, Tu.”

Cũng không chờ Tu trả lời, Thu Sơn rút cả vật trên cổ Tu xuống, bịt lấy hai mắt y rồi cột ra sau đầu, đem ánh mắt của y ngăn lại.

“Ngài muốn đưa tôi đi đâu, ngài Thu Sơn?” Tu mất đi thị giác có chút sợ hãi.

“Đi theo ta là được.” Thu Sơn kéo sợi xích nối với vòng cổ của Tu, nói.

“Nhưng mà...” Tu vươn hai tay sờ loạn về phía trước, không dám đi tới, “Nhìn không thấy đường, tôi sợ bị té.”

“Vậy người dùng tay bò theo đi, như vậy mới giống sủng vật, hơn nữa sẽ không sợ bị té nữa.” Thu Sơn nói, “Yên tâm, ta sẽ không để cho người bị thương đâu.”

Giọng nói của Thu Sơn làm cho Tu an tâm hơn, y liền quỳ xuống, như mèo con chó con dùng tay chân quỳ rạp trên mặt đất.

“Bé ngoan, đi theo ta.” Thu Sơn nắn nắn cầm Tu, kéo xích đi.

Tu theo hướng xiềng xích kéo tới, chậm rãi bò về phía trước. Y cảm giác được mình là sủng vật hạnh phúc nh

ắt, được chủ nhân dắt đi tản bộ, có thể được chủ nhân sủng ái.

Dương khối thô to nhét trong hạ thể, dưới mỗi lần bò liền không ngừng cọ xát, trong đốn đau mang theo cảm giác kích thích đầy sướng khoái. Đôi mắt bị bịt chặt liền mất đi phương hướng, Tu chỉ có thể nghe theo lời Thu Sơn thỉnh thoảng cất lời nhắc nhở “Coi chừng cầu thang”, “Bò qua cánh cửa” rồi từ tốn bò theo. Khi Thu Sơn dừng lại, Tu đã không biết bản thân mình đang ở đâu. Y cảm giác nơi này không khí chuyển động rất nhanh, có thể nghe thấy âm thanh nơi ngã tư đường phía xa xa.

“Chúng ta tới rồi.” Thu Sơn dịu dàng nói, đem cà vạt đang che mắt của Tu cởi xuống.

“Đây là -”

Tu kinh ngạc phát hiện, bọn họ đã đi đến sân thượng của tòa nhà Thiên Thai, đây là tòa nhà cao nhất ở thành phố này.

Sân thượng tòa nhà Thiên Thai rất rộng, sạch sẽ bằng phẳng bao phủ một lớp nắng mặt trời ánh vàng. Bên ngoài Thiên Thai là một hàng rào bảo vệ cao khoảng nửa người thường. Thu Sơn đem đầu kia của xiềng xích buộc lên hàng rào, Tu quỳ gối bên cạnh đó, nhìn những bóng người bé xíu như kiến con qua lại trên đường dưới xa xa kia, cảm giác bản thân mình lúc này vẫn như là trần như nhộng trước mặt đám đông.

“Ngài Thu Sơn, không nên ở nơi này...” Tu đỏ hồng mặt cúi đầu xuống, thỉnh cầu.

“Vì sao?” Thu Sơn cố ý hỏi, “Hôm nay mặt trời rất rực rỡ mà, rất hợp với màu da của người.”

“Tôi cứ cảm thấy sẽ bị người khác nhìn.” Tu thấp giọng nói.

Thu Sơn cười rộ lên, vuốt đầu Tu nói: “Yên tâm, nơi này là tòa nhà cao nhất thành phố, không ai có thể nhìn thấy thân hình xinh đẹp của người.”

“Nhưng mà...” Tu ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ, lộ ra thần sắc lo lắng.

“Được rồi, đừng nhúc nhích nữa. Lại đây, ngồi xuống chỗ này.” Thu Sơn chỉ vào hàng rào bảo vệ nói.

Tu nghe lời mà bò qua, quỳ ngồi xuống.

“Không phải ngồi như thế này, không được dùng đầu gối chống đỡ cơ thể.” Thu Sơn lắc đầu, “Phải đem chân tách ra, ngồi xuống bằng mông.”

Tu rõ ràng ý tứ của Thu Sơn, liền đem trọng tâm chậm rãi chuyển ra phía sau thắt lưng, khi sức nặng cơ thể đè xuống, không khỏi nhúu mày. Mới vừa nãy khi bò, dương khối chôn trong cục huyết vì cọ xát mà

tuột ra khỏi cơ thể hơn phân nửa, lúc này theo động tác ngồi xuống chậm chạp của Tu, để giữ dương khối nằm trên mặt đất, đầu còn lại một lần nữa tiến nhập vào trong cơ thể y.

“Tách chân ra thêm chút nữa.” Thu Sơn ra lệnh.

Tu đành phải đem chân mở ra thật rộng, để cho toàn bộ sức nặng cơ thể đều dồn lên mông, dương khối ban đầu còn chưa vào hết trong hậu đình y, dưới áp lực liên cầm vào thật sâu trong cơ thể.

“A a -” Hạ thể của Tu chẳng những phải chống đỡ lại sức nặng của cơ thể, còn phải chịu đựng thêm sự hành hạ của dương khối cứng rắn, nhất thời khó nhịn được đau đớn, mà trên hai đầu nhũ phóng ra hai dòng điện như có như không mang đến càng nhiều kích thích.

Thu Sơn gạt đầu, móc ra một bộ còng tay, đem hai tay của Tu vòng ra sau lưng khóa vào hàng rào bảo vệ, lại lấy ra hai cái vòng da có khóa tương tự như vòng cổ, lần lượt đem hai chân của Tu tách ra khóa lại hai bên hông. Như vậy, Tu không cách nào có thể đứng dậy, cũng không có cách khép chân lại, chỉ có thể duy trì tư thế hai chân mở rộng, nơi tư mật trên cơ thể đều có thể nhìn không sót chỗ nào. Trên cổ, cổ tay cùng mắt cá chân đều có khóa, dưới ánh nắng càng tỏa ra hào quang lóng lánh đặc thù của kim loại.

“Hình như vẫn thiếu cái gì đó.” Thu Sơn sờ sờ cằm, “Đúng rồi, chỗ này còn thiếu chút phụ kiện.”

Thế là, Thu Sơn lại móc ra một cái kẹp có thể sản sinh ra dòng điện cảm ứng, nâng phân thân không hề có gì che lấp giữa hai chân Tu, nhẹ nhàng kẹp vào lỗ nhỏ trên linh khẩu.

“A -”

“Như vậy liền hoàn mỹ.” Thu Sơn thán thưởng nói, nhẹ nhàng kích thích cái kẹp trên linh khẩu của Tu, ngọc hành Tu theo đó mà cũng run rẩy, “Người cực kì xinh đẹp, Tu. Ngay bây giờ chúng ta chậm rãi chơi đùa nào.”

“Không cần mà, ngài Thu Sơn...” Tu cố gắng vùng vẫy cơ thể, xiềng xích trên người phát ra tiếng vang thanh thúy của kim loại.

“Sao vậy, người không muốn sao?”

“Không phải vậy... Nhưng mà... Email chào hàng của tôi còn chưa hoàn thành, trước buổi tối hôm nay phải gửi rồi.”

Tu biết mình lúc này không nên nhắc tới email chào hàng, nhưng y cũng biết rõ, Thu Sơn một khi đã hưng phấn, không làm cho y bỏ dẫy không nổi thì tuyệt đối sẽ không dừng tay. Nếu như bởi vì chuyện này mà làm cho y không viết email xong, y sẽ rất khó xử.

“Thư chào hàng gì vậy?” Thu Sơn chớp mắt mấy cái, đứng dậy, “Được rồi, ta sẽ giúp người viết, người ở đây chờ ta.”

.

“Hả? Cái gì?” Tu lấy làm kinh hãi, “Ngài muốn để tôi ở lại đây một mình?”

.

“Đừng lo lắng, trong cơ thể của người vẫn còn một tiểu gia hỏa đáng yêu mà, người cứ từ từ ném thử chỗ lợi hại của thứ này đi.” Thu Sơn lấy ra một cái remote, nói: “Đây là sản phẩm công nghệ cao, có thể thay đổi nhiều hình thức chuyển động khác nhau, mang đến những hiệu quả rất khác biệt. Còn mùi vị như thế nào, người lát nữa cứ chậm rãi mà trải nghiệm.”

.

Thu Sơn bấm vào remote, dương khối trong hạ thân Tu liền khởi động, khi vừa mới bắt đầu chỉ là những dao động rất nhỏ.

.

“Ta đã thay người mở chương trình được lập trình sẵn, sẽ do computer quyết định hầu hạ người như thế nào.”

.

“Không, ngài Thu Sơn, đừng để tôi lại đây.” Tu gọi theo, năn nỉ.

.

“Không, đừng như vậy, người đáng lẽ phải yên lặng mà hưởng thụ mới đúng.” Thu Sơn nâng cầm Tu lên, “Như vậy, cho người thêm một món quà nữa.”

.

Vật cuối cùng bị móc ra chính là một cái khóa miệng màu đen. Giữa sợi dây da sáng bóng có gắn một trái bóng kim loại màu bạc. Thu Sơn đem trái bóng kim loại nhét vào trong miệng Tu, đem sợi dây da vòng ra sau đầu khóa lại.

.

“Tốt lắm, trong lúc chờ ta thì tắm nắng đi! Ta sẽ cố gắng trở lại trong vòng hai mươi phút.” Thu Sơn hôn lên khoeo mắt của Tu, liền đứng đưa tay đi xuống Thiên Thai.

.

Tu dựa vào hàng rào bảo vệ, nhìn lên bầu trời trên cao. Rất cao, rất xanh, thêm những đám mây trắng tinh phủ trợ. Hôm nay quả thật là một ngày rất tốt để tắm nắng, nhưng Tu lúc này không có tâm tình như vậy.

.

Cho dù sớm biết sẽ không có ai nhìn thấy, nhưng lấy tư thế lộ lộ cùng bề ngoài trần trụi, Tu cảm giác tủi hổ mãnh liệt. Bên ngoài hàng rào bảo vệ chính là đô thị phồn hoa, xéo bên kia là tòa nhà Lâm Lập, bên dưới tòa nhà người qua lại vô số. Tu cảm giác bản thân mình như đang bị trưng bày, toàn bộ ánh mắt trên thế giới đều đang nhìn về y. Những con người bé như kiến con dưới kia cũng đang nhìn y, những con chim đang nô đùa bên cạnh cũng đang nhìn y, người ngồi trên máy bay trên trời cũng đang nhìn y, ngay cả những áng mây tưởng chừng như rất bình thường cũng đang nhìn y, chắc chắn là đang nhìn y.

.

Cảm giác bị bóc trần tủi hổ, dần chuyển hóa thành một loại khoái cảm hãi hùng khiếp vía. Tu nhắm mắt lại, tinh tế cảm thụ thể nghiệm chưa bao giờ có được trước đây.

.

Dương khối bên trong hạ thể chuyển động càng lúc càng kịch liệt, giống như một cái máy trộn đang không ngừng hoạt động, chà đạp nội bích của Tu. Mỗi khi chạm vào điểm mẫn cảm của Tu, thân thể Tu không kèm được liền run lên, nhưng run rẩy chỉ càng làm cho dương khối đang hoạt động trong mông càng mãnh liệt tiến sâu vào bên trong. Chuyển động của dương khối càng lúc càng phức tạp, càng lúc càng nhanh, bắt đầu trở nên thô bạo không có qui luật.

“Uhm... Uhm... A...” Khóa miệng có thể ngăn trở lời nói của Tu, nhưng không thể ngăn được tiếng rên rỉ.

Cơ thể dưới hoạt động của dương khối mà xảy ra phản ứng, Tu nhìn thấy phân thân của mình chậm rãi ngảng đầu. Cùng lúc đó, trên hai đầu nhũ cùng lỗ nhỏ trên linh khẩu đều cùng lúc phóng điện, làm cho cả người Tu run rẩy.

Tu bắt đầu không ngừng vùng vẫy thân hình, bây giờ y cũng không biết là muốn thoát khỏi sự chà đạp của thứ đang vùi trong cơ thể kia, hay là muốn phối hợp với nó để đạt được nhiều khoái cảm hơn. Cơ thể cũng bởi vì nó mà nóng cháy đau đớn không nhịn được, rồi lại hi vọng nhận được thêm nhiều công kích thật mạnh để có thể giảm bớt rối loạn trong người lúc này.

Ngay khi Tu chuẩn bị sẵn sàng cho việc tiếp nhận động tác kích động thô bạo tiếp theo của dương khối thì cái thứ này lại đột nhiên dừng lại.

Tu có chút ngoài ý muốn, cơ thể mặc dù nhờ đó mà giảm bớt một chút thống khổ, nhưng mà *** dâng trào lại hành hạ y. Y đột nhiên kì vọng dương khối trong hạ thể lại hoạt động trở lại, tiếp tục chà đạp y.

Dương khối quả nhiên lại chậm rãi hoạt động tiếp, cũng không xoay tròn như cũ, mà là rung lên giống như điện thoại di động khi có cuộc gọi đến. Nhưng chiều dài cùng kích thước của dương khối đều lớn hơn điện thoại di động rất nhiều, cảm giác mang đến đương nhiên là điện thoại chẳng thể có cửa so sánh cùng.

Ngay từ đầu, Tu chỉ cảm thấy hạ thân bị rung có chút tê dại. Theo cường độ tăng dần, cả cái dương khối giống như máy khoan, hình như muốn xuyên sâu vào trong cơ thể Tu, xuyên thấu thân thể của y. Tu bị chấn động không chịu được nữa, y muốn đứng dậy, nhưng cả người bị khóa cứng làm cho y không cách chi nhúc nhích. Y đành phải phối hợp theo tần số của dương khối, cả cơ thể cùng nhau run run. Dòng điện cũng phối hợp ăn ý mà chạy loạn khắp người, kích thích mãnh liệt cùng khoái ý làm cho y cơ hồ quên mất bản thân.

Nhẫn nại như đã đến cực hạn, Tu thâm nghĩ muốn cầm âm hành của mình lên mà phóng thích, nhưng hai tay đã bị khóa ra sau lưng. Y dùng sức lôi kéo còng tay, muốn thoát khỏi nó, nhưng còng tay giống như càng xiết chặt lại, ghì chặt cổ tay y đến đau đớn. Tu không thèm để ý đến cơn đau ấy, đau đớn gia tăng có lẽ có thể ngăn cản một chút thống khổ khi không thể phát tiết.

Y càng dùng sức để giãy dụa, hai bắp đùi cũng lung tung khuỷa khớp, mỗi một điểm đau đớn đều chuyển sang thành khoái cảm, rồi lại dẫn dắt dục vọng càng trở nên mãnh liệt.

Chấn động giằng co vài phút, ngay khi dục vọng của Tu gần đến đỉnh thì vô tình cắt ngang.

Lúc này mà bị ép dừng lại không thể nghỉ ngơi gì chính là hành hạ thống khổ nhất, cả người Tu không nhịn được mà run nhè nhẹ, cả thể xác và tinh thần vùng vẫy trên ranh giới của sự giải thoát. Khoảng cách để phóng thích được chỉ cách một bước ngắn ngủi, nhưng Tu không cách nào tự mình giải quyết, thậm chí ngay cả sức để vùng vẫy cơ thể

hề cũng không có. Y gục đầu xuống, hư thoát dựa vào hàng rào bảo vệ, để xiềng xích tùy ý trói buộc tứ chi vô lực. Khóa miệng làm cho miệng của y không cách nào ngậm lại, trong lúc thở dốc, nước miếng đọng đầy khoang miệng, theo khóe miệng tràn ra.

.

Tu không đoán ra được cái dương khối kia tiếp theo sẽ có động tác như thế nào, nhưng y biết, nếu cái thứ kia không nhanh nhanh tiếp tục công việc của nó một chút, y sẽ điên mất thôi.

.

Người lập trình cho cái dương khối này nhất định là một kẻ điên cuồng, nhưng hoạt động không theo trình tự của nó thật sự không có làm cho người ta nổi điên thật sự. Dương khối không có phụ lòng kì vọng của Tu, một lần nữa hoạt động trong cơ thể của y.

.

“A!” Hạ thể của Tu thành linh bị đụng chạm kinh người, cơ thể giống như nhảy dựng lên.

.

Lúc này đây, dương khối lại như máy đóng cọc, duỗi hết chiều dài đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong hạ thể Tu, rồi chậm rãi lùi ra sau. Một kích đột ngột này rất mãnh liệt, không chút lưu tình mà đánh thẳng vào nơi yếu ớt sâu nhất trong nội bích, đau đến nước mắt y đọng đầy trong hốc mắt.

.

Nhưng qua một kích này, thời gian dừng lại của dương khối rất dài. Tu cũng có đủ thời gian để tiêu hóa cơn thống khổ của đòn tấn công trước, đã chuẩn bị tốt cho đợt tấn công tiếp theo, nhưng dương khối vẫn lặng yên không một tiếng động. Mùi vị chờ đợi liên hồi làm cho Tu sợ hãi trong lòng, thần kinh của y căng lên, trong lòng run rợ nhưng không cách nào giải tỏa.

.

“A a!”

.

Dương khối dưới tình trạng không hề hoạt động, lại đột nhiên đâm liên hai cái. Nó chộp lấy khoảnh khắc mà Tu yếu ớt nhất, trong lòng tràn ngập sợ hãi cùng thần phục đối với nó mà ban cho y hai đòn tấn công không chút lưu tình.

.

Tu giống như một tên nô lệ bé nhỏ, không cách nào đoán trước được tương lai của mình, chỉ có thể để cho cơ thể lúc nào cũng trong tình trạng sẵn sàng, khi quân vương đột nhiên hứng khởi mà tiếp nhận lấy đùa bỡn không thể tưởng tượng trước được.

.

Dương khối tấn công không có qui luật, có khi chính là một đợt yên tĩnh sau đòn tấn công đáng giá, có khi là cuồng loạn liên tục nhồi xuống, ra sức tàn phá bừa bãi cơ thể Tu.

.

Cổ Tu vươn dài ngửa ra sau, mỗi một cú đánh cũng đem Tu nhảy dựng lên. Mỗi một lần *** dâng trào, dòng điện mãnh liệt cũng theo đó mà phóng ra.

.

Tiếng rên rỉ trong miệng đã yếu ớt, nước miếng đã đem trái bóng kim loạt ướn dầm, không ngăn được mà chảy xuôi ra ngoài. Cầm và cổ bởi vì vậy mà ướn át, khuôn mặt vì thống khổ cùng điên cuồng mà tăng thêm sắc thái *** loạn. Chắt lỏng nơi linh khẩu không ngừng tuôn ra, nhưng hết lần này đến lần khác không thể phóng xuất.

.

Cực hình như vậy cơ hồ cướp đi tia lí trí cuối cùng của Tu, y không muốn phải tiếp tục chịu đựng cái thứ lạnh lẽo tẻ nhạt này, y muốn gào lên, để cho ngài Thu Sơn quay lại. Y muốn hẳn.

.

“Uhm... Uhm!” Khóa miệng tước đoạt quyền cất tiếng của y, y kêu không ra câu muốn nói, chỉ có thể phát ra một ít âm tiết vô nghĩa.

.

Ngài Thu Sơn... Làm ơn quay lại... Tôi không chịu được nữa...

.

Không phải ngài thì không được...

.

Tôi muốn ngài... Ngài Thu Sơn...

.

Tu gục đầu xuống, trong lòng gào thét.

.

Lúc này, mỗi một giây cũng gian nan như cả một ngày. Cũng không biết đã qua bao lâu, dương khối trong hậu đình cũng không đâm nữa mà bắt đầu bành trướng, Tu trong cơn đau đớn mà mở mắt ra, nhìn thấy một đôi chân đứng trước mặt mình.

.

Y ngẩng đầu lên thật mạnh, nước mắt lúc này vỡ òa rơi xuống.

.

“Uhm uhm!” Y ngậm theo khóa miệng hướng đến người đàn ông trước mặt mà gào khóc.

.

“Ta thay người hoàn thành email chào hàng rồi, Tu. À à, bộ dáng của người bây giờ thật sự là *** loạn cực kì.” Thu Sơn đứng giữa hai chân Tu, một chân nâng cằm Tu lên, “Nhưng mà, cũng cực kì xinh đẹp.”

.

Tu dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Thu Sơn, thỉnh cầu hẳn thả y ra.

.

Nhưng Thu Sơn lại làm như hồn nhiên không biết, từ trong túi móc ra một cái camera kĩ thuật số: “Cảnh đẹp như vậy, nhất định phải lưu lại mới được. Nào, Tu, nhìn qua đây nào.”

.

Thu Sơn khoái trá quay lại Tu cùng xiềng xích trói buộc, đặc biệt lưu lại vẻ mặt cùng âm hành đang chờ đợi cùng vài nơi khác.

.

Ngài Thu Sơn... Cầu xin ngài...

.

Thu vừa khóc vừa lắc đầu, nước mắt hòa quyện cùng nước miếng chảy ra.

.

“Sao vậy, người muốn nói gì sao?” Thu Sơn lúc này mới đem khóa miệng của Tu tháo xuống, lau nước miếng dính trên miệng y hỏi.

.

“Cầu xin ngài...” Tu há miệng mà thở, khóc nói, “Làm cho nó dừng lại... Tôi không làm được...”

.

“À, người không thích cái này sao? Nhưng mà ta cảm thấy cơ thể của người giống như rất hưởng thụ mà.” Thu Sơn nói.

.

“Không, tôi không cần nó...”

.

“Vậy người muốn cái gì? Hử?” Thu Sơn liếm nước mắt trên khóe mắt Tu, ôn nhu hỏi.

.

“Tôi muốn... Tôi muốn ngài Thu Sơn... Không phải là ngài Thu Sơn thì không chịu được...” Tu run run theo, nước mắt rơi ra càng nhiều.

.

“Bé ngoan, đừng khóc, ta cũng nên giúp người tháo ra.”

.

Thu Sơn tháo bỏ xiềng xích trên tay chân Tu, Tu vùng vẫy quì đứng lên, giảm bớt hành hạ đến từ dương khối trong hạ thể.

.

“Ngài Thu Sơn, còn có cái này, xin cho nó dừng lại...” Tu chỉ vào dương khối vẫn còn cắm ở trong cức huyết của mình, nói.

.

“Oh, cái kia à, để ta tìm remote. A, ở đây.”

.

Thu Sơn móc remote ở trong túi ra, vút vút trong tay chơi đùa. Nhưng tay “không cẩn thận” chụp hụt, remote rơi cách đó không xa.

.

“A, rớt rồi. Có thể giúp ta nhặt trở về không Tu?” Thu Sơn ngồi dưới, chỉ vào cái remote cách đó không xa, dùng vẻ mặt vô tội nói với Tu, “Phải làm như sủng vật nhặt đồ về cho chủ nhân, hiểu không?”

“Dạ được...”

.

Tu nghe theo mà nằm xuống. Dương khối trong hạ thể y đã bành trướng bằng cỡ cổ tay thiếu niên, hung hăng hành hạ hậu đình của y. Y chỉ có thể cắn chặt răng, cố nén đau đớn bò đến cái remote cách đó không xa.

Nhưng Thu Sơn chỉ cúi bỏ xiềng xích nơi tay chân y, đầu kia của sợi xích nối với vòng cổ vẫn còn được cột vào hàng rào bảo vệ. Khi y chỉ còn cách cái remote một bước ngắn, sợi xích nối với vòng cổ đã căng ra hết mức. Y không thể không quỳ rạp xuống đất, tận lực duỗi cổ ra thật dài, dùng đầu lưỡi kéo cái remote lại ngậm chặt giữa hai hàm răng. Khi y cuối cùng cũng có thể cắn cái remote, ngậm nó vào trong miệng, cổ của y đã bị vòng cổ thít lại đến nóng rực.

.

Tu ngậm theo cái remote bò đến chỗ Thu Sơn, đem thứ kia đặt lên trên tay hắn. Thu Sơn hài lòng mà vuốt ve mái tóc đen mềm mại của y, cuối cùng ấn vào nút stop, dương khối trong cơ thể Tu lại trở về bộ dạng ban đầu, không hề nhúc nhích.

.

Hành hạ kéo dài suốt nửa giờ đồng hồ cuối cùng cũng ngưng lại, nhưng Tu cũng không có vì vậy mà phóng thích. Y dùng ánh mắt khát cầu nhìn Thu Sơn, đôi môi hơi mỏng có chút hé ra, mang theo hơi thở đứt quãng nóng rực.

.

“Người đang câu dẫn ta sao?” Thu Sơn không nhận được đưa tay vuốt ve cánh môi của Tu, “Nói cho ta biết, muốn ta làm cái gì, Tu.”

.

Tu liếm ngón tay của Thu Sơn, nói: “Làm ơn thỏa mãn tôi, ngài Thu Sơn.”

.

“Tiếp tục nói.”

.

“Đi vào cơ thể của tôi.”

.

“Còn gì nữa?”

.

“Làm ơn thương tôi, chà đạp tôi, để cho tôi nhớ kĩ mùi vị của ngài.”

.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi. Ngươi đầu tiên muốn làm cái gì, nói rõ xem?” Thu Sơn ngồi xuống, mở hai chân ra, chỉ thẳng vào hạ bộ của mình.

.

Tu bò qua, ghé vào giữa hai chân Thu Sơn. Y dùng hàm răng cắn khóa quần kéo xuống, dưới quần lót của Thu Sơn, liền nhìn thấy phân thân đã sớm cương cứng của hắn.

.

Cách một lớp quần lót, Tu bắt đầu liếm láp âm hành của Thu Sơn. Đầu lưỡi mềm mại hướng dọc lên nam căn, làm quần lót Thu Sơn trở nên ướt át, phân thân càng cương hơn. Tu chậm rãi kéo quần lót ra, phân thân cực đại thẳng tắp của Thu Sơn lập tức vọt ra. Tu nắm lấy âm hành cực nóng, mở rộng miệng, thuận thực mót vào phun ra, ngón tay lại không ngừng hướng xuống dưới hai quả cầu bên dưới mà xoa bóp.

.

“Quá tuyệt vời, Tu.” Thu Sơn túm tóc Tu, để cho y có thể nuốt phân thân vào thật sâu.

.

Tu phun ra nuốt vào càng lúc càng nhanh, cũng không chỉ mút mát còn cắn nhẹ, y biết làm như thế nào để lấy được lòng Thu Sơn, như thế nào thì làm cho hắn đạt được khoái cảm nhanh hơn. Nam căn đậm sâu vào trong cổ họng y, đem cái miệng y mở rộng ra đến đau đớn, nhưng y không cần để ý tới.

.

Quả nhiên, không bao lâu Thu Sơn liền kéo căng tóc Tu để giặt đầu y lại.

.

“Đủ rồi, quay qua.” Thu Sơn ra lệnh ngắn gọn.

.

Tu vội vàng xoay người quì xuống, hạ thấp đầu, đem cái miệng vĩnh lên cao cao trước mặt Thu Sơn. Thu Sơn cầm lấy dương khối, nhẹ nhàng chuyển động, liền hung hăng rút ra một cái, rút ra khỏi hạ thể của Tu. Tu cảm giác cơ thể trống rỗng, một luồng không khí ủa vào trong hậu đình, cảm giác lạnh lẽo. Cúc huyết không ngừng khép mở, giống như đang thở dốc.

.

“Tu, cái miệng nhỏ phía sau của người đang vội vàng cầu xin ta này.”

.

Thu Sơn vỗ vỗ hai cánh miệng của Tu, lấy tay tách ra hai bên, vươn đầu lưỡi nhấm nháp. Đầu lưỡi cố gắng chui vào trong, khi cúc huyết khép lại thì rút ra, một lần lại một lần cường thế mà thăm dò vào thật sâu bên trong động khẩu.

.

“Làm ơn... Nhanh nhét vào tôi.” Cảm giác trống rỗng khi dương khối bị rút ra làm cho Tu khó nhịn, y nỉ non.

.

Vừa dứt lời, một cơn thịnh cực nóng liền hung hăng đâm vào hậu đình của y.

.

“Uhm a -”

.

Khác với dương khối lạnh lẽo, cơn thịnh của Thu Sơn vừa nóng rực lại kích tình, trong nháy mắt đem Tu tổng vào hư vô.

.

“Sao vậy, vừa mới cắm vào, người liền sướng đến hét lên sao?” Thu Sơn cười nói, “Nói cho ta biết, cảm giác của người bây giờ.”

.

“Ngài Thu Sơn đang trong cơ thể của tôi... Tôi cảm thấy... Thật nóng, thật đầy...” Tu nói.

.

“Bé ngoan.”

.

Thu Sơn bắt đầu chuyển động, rất thông thả, mỗi một lần đâm xuống đều rất mạnh mẽ.

.

“Uhm... Uhm...” Tiếng rên rỉ của Tu bật ra.

.
“Thật là ngon... Tu, nơi này nửa tháng nay người không có dùng qua sao?”

.
“Không... Không có... Ta một lòng chờ ngài Thu Sơn...” Tu nói.

.
“Bé ngoan, đi về phía trước.” Thu Sơn dùng hạ thể đẩy Tu, đẩy y đi về phía trước.

.
Tu dưới động tác của Thu Sơn, bò đến bên cạnh hàng rào bảo vệ, hai tay nắm lấy lan can.

.
“Kêu lên, dùng tiếng thật lớn mà kêu lên!”

.
“Ngài... Ngài Thu Sơn...” Tu mở hai mắt, từ trên cao nhìn xuống dòng người qua lại dưới những con phố phồn hoa, cảm giác khuất nhục cùng bối rối.

.
“Sao vậy, không có nghe thấy sao, Tu?” Thu Sơn cúi xuống d

ưới lưng Tu, một tay nắm lấy phân thân của y, một tay luồn vào trong miệng Tu, đem miệng y mở ra, bản thân cũng dùng sức đâm vào ngay lúc đó.

.
“A – a -” Tu cuối cùng nhịn không được mà hét lên.

.
“Đúng vậy, lớn hơn một chút.”

.
Thu Sơn nắm lấy tóc Tu, đem mặt của y áp lên hành lang bảo vệ, tốc độ xoắn xuyên tăng nhanh.

.
“Uhm – a a -”

.
Tu thỏa thích hét to lên, dưới mỗi cú đâm vào của Thu Sơn, lần lượt đập vào hàng rào bảo vệ, xiềng xích trên cổ cũng rung động lách cách.

.
“Người quá tuyệt vời!” Thu Sơn áp vào bên tai Tu, thở dốc nói, “Tu, nói với toàn bộ thế giới này, người là của ta.”

.
“Tôi... Tôi là của ngài Thu Sơn...”

.
“Cơ thể của người, lòng của người, đều là của ta.”

.
Tu đã không quan tâm người dưới lâu có thể nghe thấy được lời nói của y hay không, mây trôi trên trời có đang nhìn đến bộ dáng *** loạn của y hay không. Y chỉ muốn tuyên bố với thế giới:

“Cơ thể của ta... Trái tim của ta... Đều là của Thu Sơn.”

Khi Thu Sơn hung hăng đâm vào, đem dịch thể nóng rực phóng vào trong chỗ sâu nhất nơi thân thể của Tu, Tu cũng nhìn lên bầu trời xanh ngắt cùng áng mây trắng tinh mà băng ra ái dịch của mình.

Sau đợt kích tình mãnh liệt, Tu ngay tức khắc kiệt sức nằm xoài xuống dưới sàn. Thu Sơn đem nam căn thu hồi khỏi cơ thể Tu, ôm y vào trong lòng, nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên mặt y.

“Tu, lúc ta đi công tác có nhớ ta không?” Thu Sơn hỏi.

“Không có giây nào không nhớ đến.” Tu vùi vào cổ Thu Sơn, ngực vẫn còn đang đập phồng.

“Chuẩn bị cái gì để chào đón ta không?”

“Dạ, tối nay tôi sẽ chuẩn bị một bữa ăn thật ngon cho ngài.”

“Bất cứ món ăn nào, cũng không so được với mỹ vị của người.”

“Ngài Thu Sơn...” Đôi mắt của Tu *** vẫn còn chưa tan mang theo một tầng sương mù, thẹn thùng nhìn Thu Sơn.

“Ta yêu người, Tu.” Thu Sơn nâng mặt Tu lên, nhẹ hôn một cái.

“Tôi cũng vậy, ngài Thu Sơn.”

Mặt trời đã ngã về Tây, trên sân thượng tòa nhà Thiên Thai in bóng hình ảnh hai người đang ôm chặt lấy nhau. Áng mây xem xong hết đợt kích tình mãnh liệt trên nóc Thiên Thai, theo làn gió nhẹ chậm rãi trôi về phía Tây, đi về phía vầng dương nơi đường chân trời.

2. Chương 2: Phòng Hẹn Sau Giờ Nghỉ Trưa

Sau giờ nghỉ trưa ánh sáng rực rỡ rọi vào, trong phòng họp rộng lớn chỉ có bóng dáng hai người đang bận rộn.

“Tốt lắm, người để xuống đó đi.” Thu Sơn cách đó không xa ra hiệu với Tu.

Tu đem khăn trải bàn màu xanh dương trải xuống bàn, lấy tay nhẹ nhàng vuốt lên nếp nhăn trên khăn.

“Như vậy có được chưa, ngài Thu Sơn?” Tu phủi phủi quần áo, quay đầu hỏi người đàn ông đang đứng ở trên sân khấu.

.

Thu Sơn mở đèn kiểm tra máy chiếu, ánh sáng ảm áp nhu hòa phủ lên gương mặt hắn, tôn lên những đường nét rõ ràng. Hắn ngẩng đầu, nở một nụ cười với Tu: “Tốt lắm, cảm ơn người tối giúp ta, Tu.”

.

“Đâu có, ngài Thu Sơn đừng nói như vậy.” Tu bẽn lẽn cúi đầu, đi đến bên cạnh Thu Sơn, “Hội nghị hôm nay rất quan trọng, ngài cần đích thân kiểm tra mọi thứ sao?”

.

“Uh, ta phải báo cáo công việc với chủ tịch, còn có kế hoạch phát triển sắp tới.” Ngón tay của Thu Sơn lùa vào trong mái tóc đen dày của Tu, nhẹ nhàng vuốt ve “Chủ tịch rất coi trọng tương lai của sản phẩm quý tới, muốn ta báo cáo chi tiết.”

.

“Vây à, cố gắng lên nhé!” Tu nói.

.

“Yên tâm đi, tính năng của sản phẩm mới rất hiệu quả, người là người hiểu rõ nhất, không phải sao?” Ngón tay của Thu Sơn trượt xuống gương mặt Tu, nâng cằm y lên.

.

Gương mặt Tu lập tức ửng hồng, y ngượng ngùng mà cup mắt xuống, liếc nhìn vào hoa văn hình hoa lavender nhàn nhạt trên khăn trải bàn.

.

Thu Sơn nhẹ giọng cười theo, kéo mặt Tu lại, dùng môi đem nụ hôn ngọt ngào như mưa xuân phủ xuống. Đầu lưỡi ướt át đảo quanh hốc mắt của Tu, sau đó cắn nhẹ lên đôi môi Tu. Tu nường theo đó hé mở cánh môi, đầu lưỡi của Thu Sơn liền không chút do dự tách hàm răng đang ngậm lại, tiến nhanh vào bên trong.

.

Nụ hôn này thật tinh tế mềm mại, Tu nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận mùi vị nhẹ nhàng dễ chịu của Thu Sơn trong miệng mình. Đầu lưỡi của Thu Sơn nhẹ nhàng chạm đến từng ngõ ngách miễn cảm trên vòm họng. Từng cơn ngứa ngáy khó chịu dâng lên, Tu đành phải chủ động dùng sức mà chào đón, mút lấy đầu lưỡi của người kia, để hóa giải rối loạn bị khơi mào trong cơ thể.

.

Khuôn mặt Tu bị nụ hôn dài này làm cho đỏ bừng, môi Thu Sơn bắt đầu trượt xuống cắn cổ mảnh khảnh của y. Thu Sơn chuyển sang xương quai xanh rồi hõm cổ y, khi để lại trên đó một dấu ấn tình ái đỏ hồng thì ngón tay cũng đã đem hạt nết trên áo sơ mi của y mở ra.

.

Thu Sơn đem áo sơ mi của Tu tuột ra đến bên hông, cúi người nhắm nháp hai hạt hồng anh nổi trên ngực y. Tu ôm lấy đầu Thu Sơn đang cúi thấp trước ngực mình, để mặc đầu nhũ bị lời nói cùng hàm răng chà đạp.

.

“A... Ngài Thu Sơn...” Tu ngửa cổ ra sau, tiếng rên nhẹ nường theo cơ thể run rẩy tràn ra. Y cảm giác được đầu nhũ bị mút vào, liếm láp, cắn nhẹ nhàng, kích thích giống như bị điện giật. Y biết hai đầu nhũ kia của mình đã cương lên, bởi vì *** mà trở nên đỏ hồng.

.

Thu Sơn thưởng thức xong đầu nhũ của Tu, liếm liếm môi, chuyển qua thân thể Tu, dùng hai ống tay áo sơ mi bị tuột xuống hông trối tay y ra sau.

.

“Ngài Thu Sơn, đây là...” Tu có chút nghi hoặc.

.

“Sao vậy, người không thích ta làm như vậy sao?” Thu Sơn hôn nhẹ rồi cắn lên vành tai Tu, cười hỏi.

.

“Không phải vậy... Nhưng mà, nhóm người chủ tịch sắp tới đây họp rồi...”

.

“Yên tâm đi, ta sẽ biết chừng mực.” Tay của Thu Sơn vòng qua eo Tu, cởi bỏ thắt lưng, dò xét vào trong.

.

“Uhm...”

.

Tu một lần nữa không khỏi rên lên. Góc rẽ đàn ông bị bàn tay Thu Sơn cầm lấy, xoa nắn trước sau, lửa dục sớm đã bùng lên làm cho nơi đó cương lên rất nhanh. Nhưng Tu vừa mới bắt đầu hưởng thụ khoái cảm, Thu Sơn lại ngừng tay. Thu khó chịu thở dốc, quay đầu lại ánh mắt đầy nghi vấn đối diện với Thu Sơn.

.

“Chưa đủ sao, như vậy tự mình nghĩ biện pháp đi.” Thu Sơn cười, chỉ chỉ bàn phòng họp, “Có lẽ cái bàn này có thể giúp người.”

.

Tu cúi đầu, để cho nam căn dán vào cạnh bàn, sau đó ra sức cựa quậy cơ thể để cạnh bàn cọ xát vào hệ rãnh của mình, tìm kiếm khoái cảm. Nhưng hai tay bị trối ra sau, chỉ dựa vào cựa quậy nơi eo cũng không thể đụng chạm chính xác để đưa dục vọng lên đến đỉnh, ngược lại càng bị hành hạ dưới khát vọng ***. Tu đành phải nghiêng người giở một chân gác lên bàn, để cho cạnh bàn dính sát vào người mình, lại kịch liệt cựa quậy.

.

“Ngài Thu Sơn, cầu xin ngài.” Tu không nhận được cầu xin người đàn ông đang đứng xem ở một bên.

.

Khóe miệng Thu Sơn cong lên, đem đầu Tu kề xuống bàn, một tay kéo quần y xuống. Hai cánh hông mướt mà lộ ra, Thu Sơn nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận cảm xúc cơ thể ở nơi đó.

.

“Ta sẽ cho người được sung sướng, bé ngoan, chờ ta một chút.” Thu Sơn nói.

.

Tu hơi ngẩng đầu, nhìn thấy Thu Sơn đi đến những đạo cụ sắp trên bục phát biểu dành cho báo cáo sắp tới, lấy ra một lọ thuốc bôi trơn cùng một vật hình chuối.

.

Đây là một xâu chuối dài khoảng nửa mét, mỗi hạt châu trên đó kích thước lớn nhỏ không đều nhau, nhỏ nhất thì bằng trứng chim, lớn thì cỡ trứng gà. Lớp vỏ hạt châu màu đỏ, được đánh bóng đến sáng lóa.

.

“Cái này cũng là sản phẩm mới ta mang về, lần trước chưa có cơ hội cho người dùng tới.” Thu Sơn nói, đem thuốc bôi trơn bôi loạn lên trên chuỗi hạt, “Đây không phải là hạt châu bình thường đâu, người thử xem liền biết được ngay tác dụng kì diệu của nó.”

.

Tu nhắm mắt lại đem đầu dựa lên bàn, vênh cao cái mông, chờ đợi sản phẩm “Đặc biệt” này như lời Thu Sơn nói có thể mang đến cho y điều gì mới lạ.

Tu đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh lẽo nơi hậu đình, cơ thể không khỏi run lên một chút, đó là thuốc bôi trơn được đổ vào giữa hai bắp đùi. Ngón tay Thu Sơn đem thuốc bôi trơn đảo quanh cục huyết của Tu, rồi bắt đầu dò xét vào bên trong động khẩu.

.

Dưới tác dụng của thuốc, Thu Sơn rất dễ dàng đem hai ngón tay cắm vào, xỏ xuyên qua lại. Tu cảm thấy ngón tay trong cơ thể không ngừng cựa quậy đào móc dục vọng của bản thân, nội bích mẫn cảm như là một mực muốn níu lại, gắt gao ngậm chặt lấy ngón tay đang rút ra, cái miệng nhỏ lại mở ra, chờ đợi Thu Sơn đại giá quang lâm thêm lần nữa.

.

“Cái miệng bé xinh rất nghe lời.” Thu Sơn nói tán thưởng, đánh nhẹ lên mông Tu, phát ra tiếng vang trong trẻo, “Ta liền đem cái này đút cho người ăn.”

.

Thu Sơn nâng mông Tu lên, bắt đầu đem chuỗi hạt dính đầy thuốc bôi trơn nhét vào trong cục huyết.

.

Mấy hạt châu ban đầu cũng rất nhỏ, bắt quá so với đầu ngón tay thì lớn hơn, Thu Sơn nhẹ nhàng đẩy, cái miệng nhỏ nhả màu phấn hồng nơi cục huyết đem hạt châu nuốt vào, rồi lập tức ngậm lại. Hậu đình Tu cứ thế mở ra khép lại liên tục nuốt chừng năm hạt châu vào trong, khi hạt châu cuối cùng có kích thước cỡ một quả bóng bàn đẩy vào động khẩu, tiến vào không còn dễ dàng như ban đầu.

.

Tu cảm thấy có người thổi một hơi man mát vào hậu đình, tiếp theo, hai ngón tay luồn vào khe hở bên cạnh chuỗi hạt cắm vào cục huyết, không ngừng xoa nắn bốn bề bên trong nội bích. Tu điều chỉnh hô hấp, muốn để cho bản thân thả lỏng.

.

“A!” Thành linh, cục huyết truyền đến một cơn đau đớn như bị xé rách, Tu không khỏi kêu lên thành tiếng. Hạt châu lớn như trái bóng bàn kia đột nhiên bị một lực đạo mạnh mẽ đẩy vào hậu đình, động khẩu e thẹn kia bị ép căng lớn, thành linh nhận lấy sự xâm nhập của vật lạ.

.

“Yên tâm, không có chảy máu.” Thu Sơn vuốt ve theo nếp uốn của động khẩu đã khép lại, hỏi: “Đau lắm không?”

.

“Không... Không, không sao cả.” Tu chậm rãi nói. Cơn đau đớn dâng lên trong nháy mắt, sau đó chỉ còn lại dư âm.

.

“Như vậy, ta tiếp tục.”

.

Giọng nói của Thu Sơn ôn nhu đến vậy, thế nhưng động tác lại không hề lưu tình chút nào. Tay hắn lại đột ngột dùng sức, đem hạt châu lớn vừa vắt vả nhét vào rút ra ngoài. Cúc huyết vừa mới đem hạt châu phun ra, lại bị ép mở ra lần nữa, Thu Sơn đem hạt châu vừa rút ra nhét vào động khẩu thêm một lần.

.

Mỗi một lần xâm nhập, đều hung ác lần vô tình cọ xát lên nội bích non mềm; mỗi một lần rời khỏi, cũng giống như đem dục vọng sắp được môn trốn hút ra. Đau đớn cùng *** lằng ngược chưa đủ cuốn lấy cơ thể Tu, y cau chặt chân mày cùng cắn lấy môi dưới, nghĩ muốn đem tiếng rên rỉ khổng chế trong miệng, chỉ phát ra giọng mũi mềm nhẹ mê

người.

.

“Uhm... Uhm...”

.

Thật không ngờ đến, vẻ mặt ẩn nhẫn của y cùng tấm lưng trần chảy ra biết bao gợi cảm cùng hấp dẫn, câu dẫn dục vọng mãnh liệt muốn được ra sức tàn phá bờ bãi của người khác.

.

Thu Sơn giống như rất hài lòng với biểu hiện của Tu, hẳn rốt cuộc cũng không đùa bỡn với hạt châu to như trái bóng bàn kia, đem nó nhét vào trong lần nữa, tiếp tục đem hạt châu trong chuỗi hạt lấp đầy phía sau. Hạt châu sau hạt như bóng bàn kia chột nhỏ hơn, chỉ bằng hạt đầu tiên, cho nên đi vào rất thuận lợi.

.

Lúc này, tay Thu Sơn đột nhiên dừng lại, Tu cũng mở lớn mắt. Bởi vì bọn họ nghe được, hành lang ngoài cửa phòng họp vang lên tiếng gót giày chạm vào sàn nhà.

.

Ánh mắt Tu nhìn về Thu Sơn đầy hoảng sợ.

.

Thu Sơn kề sát vào bên tai y, ôn nhu nói: “Không bằng cứ giữ bộ dạng như vậy, để cho người ta thưởng thức một chút bộ dáng *** đáng diễm lệ của người đi.”

.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sắp đi đến cửa phòng họp.

.

“Không, cầu xin ngài...” Tu gian nan lắc đầu, khẩn cầu nói: “Cầu xin ngài, dừng...”

.

“Ha ha, người thật đáng yêu.”

.

Thu Sơn cười thành tiếng, xoắn khăn trải bàn lên, ôm lấy Tu chui vào trong gầm bàn, vươn tay kéo khăn trải bàn trở về nguyên dạng.

.

Dưới gầm bàn rất dài trong phòng họp, không gian cũng xem như rộng lớn. Tu nằm trong lòng Thu Sơn, hai tay bị áo sơ mi trói ra sau, không thể động đậy.

.

Từ dưới khe hở giữa khăn bàn với sàn nhà có thể mơ hồ nhìn thấy cửa phòng họp bị mở ra, một đôi chân mang giày cao gót đi vào trong. Chắc là cô thư kí nhỏ chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp.

.

Thư kí nhỏ đi chừng hai bước, có lẽ là đang nhìn xung quanh, sau đó nghe thấy giọng nói trong treo của cô: “Chưa có ai đến sao?”

.

Tu đem đầu vùi vào cổ Thu Sơn, không dám phát ra một tiếng động nào. Nhưng Thu Sơn lại hoàn toàn không hề khấn trương, hấn một tay ôm lấy Tu, một tay khẽ nâng khăn bàn lên một chút, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

.

“Kì lạ thật, mới vừa rồi hình như nghe thấy tiếng gì mà.” Thư kí nhỏ tự nói rồi đi đến gần dãy bàn, tiếp theo vang lên tiếng giấy tờ cọ vào nhau sột soạt, cô hẳn là đang sửa sang lại tài liệu dùng trong cuộc họp.

.

Thu Sơn thả khăn bàn xuống, ánh mắt quay trở lại trên người Tu, khóe miệng có chút cong lên. Tu vội vàng lắc đầu, y biết hẳn lại muốn làm chuyện lớn mật rồi. Quả nhiên, Thu Sơn hoàn toàn không nhìn đến kháng nghị của Tu, đưa tay vươn đến cánh mũi của Tu, cầm lấy chuỗi hạt còn dính trên mũi y, tiếp tục nhét vào trong.

.

Mặt Tu nhanh chóng đỏ bừng lên, kích thích nơi hậu đình không ngừng tăng lên làm cho cơ thể y có chút run rẩy, nhưng bao nhiêu tinh lực của y đều được đem ra dùng để khắc chế bản thân không được phát ra bất kì âm thanh nào.

Thu Sơn không chút nào lo lắng, động tác cứ rề rà, như là cố ý thưởng thức phản ứng của Tu.

.

Mỗi lần nuốt vào một hạt, cơ thể Tu liền co quắp run rẩy một chút. Số lượng hạt châu trong cơ thể càng lúc càng nhiều, cũng càng lúc càng lớn, Tu cảm giác đầu này của chuỗi hạt giống như là sắp đựng tới tràn ruột. Nội bích như là đang có vô số những con kiến tụ tập, cảm giác ngứa ngáy tràn ngập, cào xé tim y đến run rẩy. Y đành phải dùng sức ở phần eo, cố gắng đem cơ thể cọ sát vào người Thu Sơn, phí công phí sức muốn dập tắt lửa dục đang lan tràn.

.

Thu Sơn cắn lấy lỗ tai y lặng lẽ nói: “Phía dưới là hạt lớn nhất, tập trung tinh thần.”

.

Đầu Tu vùi trên vai Thu Sơn hơi gật gật, tỏ vẻ đã chuẩn bị tốt.

.

Huyệt động nơi hậu đình chậm rãi bị căng ra, một vật thể bóng loáng cực lớn chậm rãi xâm nhập vào trong cơ thể y. Cảm giác đau đớn cùng căng cứng đang tăng nhanh, Tu cắn bả vai Thu Sơn, không cho tiếng hét của mình thoát ra khỏi miệng.

.

“Mặc dù ta rất thích tiếng kêu *** đang của của người, nhưng đôi khi chơi đùa lén lút như thế này cũng rất được nhỉ.” Thu Sơn thì thầm nói, vẫn bình tĩnh ngược đãi cơ thể Tu như trước.

.

Tu dựa vào lòng Thu Sơn không có sức để trả lời, cảm giác được trái tim của mình đang đập kịch liệt, giống như là sắp vọt ra khỏi cơ thể, nhảy vào trong ngực Thu Sơn.

.

Khi hạt châu lớn như trái trứng gà chen vào trong nội bích của Tu, Tu liền run rẩy, đem đầu đón cùng khoái cảm phát tiết nơi hàm răng, cắn xuống bờ vai của Thu Sơn.

.

Thu Sơn không thêm để ý đến mà xoa nắn hai cánh mông tròn mềm mại trắng mịn của Tu, hôn lên khoe môi vẫn còn đọng lại vết máu. Máu của Thu Sơn và nước miếng cùng nhau dung nhập vào trong miệng Tu, Tu tham lam mở to miệng mút vào.

.

Thư kí nhỏ cuối cùng cũng sắp xếp xong mọi loại giấy tờ, rời khỏi phòng họp.

.

Thu Sơn xem đồng hồ một chút, nói: “Nửa tiếng nữa sẽ họp rồi, nhóm người chủ tịch sẽ đến trước mười lăm phút để chuẩn bị.”

.

“Vậy ý của ngài là gì?” Tu thở dốc, hỏi.

.

“Xem ra bây giờ không có thời gian chơi.” Thu Sơn chui ra khỏi gầm bàn, để cho Tu quì gối dưới chân hắn, “Người có thể thỏa mãn ta trước không, Tu?”

.

Tu quì dưới chân Thu Sơn, đôi mắt vẫn còn mang theo *** ngập tràn nhìn lên mặt Thu Sơn, sau đó ánh mắt rơi xuống phân thân giữa hai chân của hắn. Tu vươn đầu tới, đem mặt áp vào hạ bộ của Thu Sơn.

.

Thu Sơn cởi quần, cầm lấy phân thân cực lớn của mình, đập lên mặt Tu.

.

Tu vươn đầu lưỡi, liếm láp.

.

“Chúng ta không đủ thời gian.” Thu Sơn nắm lấy cằm Tu, để cho y há miệng ra, trực tiếp đem côn thịt của mình cắm thẳng vào trong miệng y.

.

Thu Sơn túm lấy tóc Tu, điều khiển y phun ra nuốt vào, đồng thời chủ động chuyển động phần eo, để cho hạ bộ đánh vào mặt Tu. Phân thân đâm vào rất sâu, mỗi một lần đều đâm đến cổ họng của Tu. Hai trái cầu dưới nam căn cũng đập lên mặt Tu, phát ra tiếng động khe khẽ.

.

“Ta muốn tăng tốc!” Thu Sơn nói.

.

Va chạm càng thêm mãnh liệt, tiếng động cũng lớn hơn. Nếu lúc này có người đi vào, sẽ nhìn thấy một hình ảnh cực kì *** đáng. Tu trần trụi nửa người, hai chân tách ra khuất nhục quì gối dưới thân Thu Sơn, bị một cây côn thịt sừng cứng thô bạo vào ra trong miệng. Hai tay bị trói ra sau bằng cái áo sơ mi, ở giữa hai cánh mông của y, có nửa đoạn chuỗi hạt lộ ra bên ngoài.

.

Thu Sơn gầm nhẹ một tiếng, trước khi bắn tinh liền đem phân thân rút ra khỏi miệng Tu. Tinh dịch dính dính màu trắng sữa phun mạnh ra, lưu lại trên miệng, trên khóe mắt, trên cả khuôn mặt Tu.

.

“Bé ngoan.” Thu Sơn đem số dịch thể còn lại chà lên cổ Tu, mặc quần lại.

.

Cổ họng Tu nóng cháy, nhất thời không nói nên lời. Khuôn mặt y bởi vì dính đầy dịch thể mà trở nên mơ hồ, ánh mắt càng thêm mê li, lại càng thêm *** dâng. Nơi này sẽ hợp ngay bây giờ, y không biết lúc này mình phải làm gì cả.

.

“Hình như không có thời gian giúp người lau rửa rồi.” Thu Sơn thỏa mãn mà liếm liếm khóe miệng, nói: “Bất quá người yên tâm, ta sẽ không cứ như vậy mà bỏ mặc người đâu.”

.

Nói xong, Thu Sơn lại tốc khăn trải bàn lên, để cho Tu nằm dưới gầm bàn.

.

“Ô? Chẳng lẽ ngài... Muốn tôi cứ như vậy mà ở trong này?” Tu hoảng sợ nói.

.

“Yên tâm, chỉ cần người không lên tiếng, không ai có thể phát hiện ra người cả.” Thu Sơn ngồi xổm xuống bên cạnh bàn nhìn vào trong quan sát, nói: “Tất nhiên, nếu như người muốn để bọn họ phát hiện, ta nghĩ nhóm người chủ tịch cũng sẽ rất có hứng thú đó.”

.

“Nhưng mà...” Tu vùng vẫy, nhưng không bò dậy được.

.

“Oh, được rồi.” Tu móc ra một cái remote, “Trước giúp người đem cái này khởi động.”

.

“Đây là?”

.

“Sao vậy, chẳng lẽ người không có nghe nói chuỗi hạt sẽ chuyển động sao?” Thu Sơn cười nói, “Cảm giác sẽ không giống như dương khối cứng ngắc kia đâu!”

.

Thế là, Thu Sơn bấm vào remote, đem khăn trải bàn phủ trở lại.

.

Tu kinh hoảng nhìn ánh sáng trước mặt bị khăn trải bàn phủ xuống ngăn cản. Thu Sơn chung qui thích cùng y bày ra những trò chơi lớn mật, nhưng y vẫn chưa bao giờ ở nơi xuất hiện nhiều người như thế này cả, toàn thân trần trụi mà tận hưởng đạo cụ tình thú.

.

Y không dám tưởng tượng, nếu như bản thân mình nhất thời chống cự không được *** mà phát ra âm thanh, sau đó bị nhóm người chủ tịch đến đây hợp nhìn thấy hết bộ dáng thì sẽ có hậu quả như thế nào.

Không lâu sau đó, những nhân viên tham gia cuộc họp lục đục đi vào trong phòng, lần lượt ngồi xuống xung quanh dãy bàn dài. Tu nằm trong gầm bàn, từ dưới khăn trải bàn có thể nhìn thấy hai đôi chân. Ngồi bên

cạnh Thu Sơn với Tu chính là phó chủ tịch. Phía sau Tu, người ngồi ở đầu dãy bàn là chủ tịch Trai Đằng, mười mấy nhân viên quản lí cấp cao trong công ti ngồi ở hai bên hông, đầu kia của dãy bàn là màn chiếu.

Không gian dưới gầm bàn mặc dù không đến nỗi nhỏ, nhưng Tu không hề có can đảm lộn xộn. Hai hàng chân ngay ngắn vây xung quanh dãy bàn, có người nghiêm chỉnh ngồi im, dưới khăn trải bàn chỉ lộ ra một ít mũi giày; cũng có người ở dưới khăn trải bàn tùy tiện duỗi thẳng chân, không gian dưới gầm bàn liền bị chia cắt ra thành từng mảnh nhỏ. Chỉ cần Tu hơi không chú ý, lúc nào cũng có khả năng đụng tới một người nào đó.

Lòng bàn tay của Tu chảy đầy mồ hôi, xúc cảm truyền lên từ sàn nhà làm gia tăng sợ hãi trong lòng y, y cũng không muốn để cho chủ tịch hay nhóm người ở đây thưởng thức bộ dáng của y lúc này.

Chuỗi hạt trong hậu đình bắt đầu nhúc nhích. Khác với sự chà xát mạnh mẽ của dương khối, những hạt châu này được gắn chắc chắn thành một chuỗi, chuyển giọng giống như một vật thể sống. Tu cảm giác đó là một con rắn đang đi kiếm ăn, thân thể linh hoạt chui đầu vào trong cục huyết của y càng lúc càng mạnh mẽ, cùng vùng vẫy như là muốn tìm kiếm vào chỗ sâu hơn.

Trong hạ thể, những hạt châu lớn nhỏ không đều đập vào nội bích chật chội không theo qui luật nào cả. Mị thịt mẫn cảm không chịu nổi sự hành hạ như vậy, chẳng nể nang gì mà cọ quẹt, mang đến kích thích như bị điện giật. Giống như là trong cơ thể có một gốc cây kí sinh, gấu gao bám chặt vào nội vách của y, vô số những sợi rễ mềm mại chui vào trong cơ thể, quấn quanh, lôi kéo từng sợi dây thần kinh, khiêu khích ý chí đang cực kì yếu ớt vì khoái cảm.

Tu cắn chặt môi dưới, không cho phép bản thân phát ra tiếng động, cơ thể bởi vì cường ngạnh áp chế cùng dục vọng khó có thể khắc chế không ngừng gia tăng mà lạnh run.

Ngẩng đầu, y nhìn thấy Thu Sơn duỗi chân vào gầm bàn, hai chân thon dài hất khăn trải bàn lên. Thế là Tu vùng vẫy theo, dùng đầu gối đẩy người di chuyển về phía Thu Sơn.

Hai cánh tay bị trói ra sau, làm cho Tu k

hông cách nào giữ được thăng bằng. Y gian nan di chuyển tới, đầu gối chống xuống nền nhà vừa lạnh vừa cứng, có chút đau đớn. Khi chân trở nên mềm nhũn, nửa người trên cũng đã ngã được lên chân Thu Sơn.

Thu Sơn không có phản ứng gì lớn, giống như là đang chăm chú lắng nghe phát biểu của người khác trong cuộc họp. Nhưng một tay lại lặng lẽ đưa xuống dưới bàn, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen óng mềm mại của Tu.

Tu nghiêng người theo, để đầu dựa vào trên chân Thu Sơn, khẽ nhắm mắt lại, bề mặt lớp vải quần tây tiếp xúc với gương mặt của y, cảm giác mềm mại lẫn ấm áp hòa quyện vào nhau.

Đem bàn tay vuốt ve tóc của Tu rút lại, đến khi duỗi xuống lần nữa, trong tay đã cầm theo cái remote nhỏ kia.

Con rắn dài chui vào trong hạ thể Tu như là đã phát hiện ra được con mồi, thỉnh linh ngẩng đầu thật cao, há hàm răng độc cắn mạnh xuống. Chuối hạt chuyển động lịch liệt, trong lúc giãy vò, giống như sắp tiến thẳng vào tràng ruột Tu.

Tu cắn ống quần Thu Sơn, đem tiếng rên rỉ đang không ngừng sinh sôi nuốt ngược vào cổ họng.

Những hạt châu còn ở bên ngoài cũng chuyển động, Tu lo lắng nó cọ vào sàn nhà mà phát ra tiếng động, liền cố vươn bàn tay bị trói sau lưng xuống dưới, chụp được cái đuôi của con rắn đang trong cơn say mồi.

Chuối hạt bị nắm trong tay vẫn chuyển động mạnh mẽ như cũ, Tu muốn kéo nó ra ngoài, nhưng lại chỉ có thể kéo ra vài hạt châu có kích thước nhỏ. Những hạt lớn hơn vẫn kẹt lại trong cơ thể, tư thế của Tu lúc này cũng không thể làm gì được, không có sức để rút ra. Tu chỉ có thể nắm chặt phần chuối hạt lộ ra bên ngoài, hi vọng có thể hạn chế được bớt sự tàn phá bừa bãi của nó ở bên trong người.

Lửa dục trong cơ thể đã sớm bị nhen nhóm, thân thể Tu không tự chủ được mà giãy dụa dưới hoạt động của chuối hạt, cọ sát vào chân Thu Sơn. Chân Thu Sơn giật giật, một chân vẫn để cho Tu ôm như trước, chân còn lại nâng lên, dùng mũi giày da nhẹ nhàng lướt qua làn da của Tu.

Thu Sơn vốn không nhìn thấy tình cảnh dưới gầm bàn, cũng không có cách nào biết được mũi giày của hắn chạm vào bộ vị cụ thể nào. Hắn chỉ là trong lúc Tu khó nhẫn nại nhất mà tùy tiện, gần như là thô lỗ khiêu khích.

Mũi giày cứng lướt qua ngực của Tu, lướt qua eo, sau đó thì giẫm lên trên đùi y. Mũi giày trên đùi Tu nhẹ nhàng chà xuống, như là đang xò xét xem nơi này là chỗ nào, sau đó lại chậm rãi hướng lên trên, đi đến hạ bộ của Tu. Mũi giày giữa hai chân Tu nhẹ nhàng khều khều, lướt qua phần thân Tu rồi xuống dưới tút da, làm hai quả cầu bên trong túi không thoát khỏi run rẩy. Như là tìm đúng mục tiêu rồi, Thu Sơn cứ lặp đi lặp lại động tác chơi đùa khiêu khích hai quả cầu, khiến nó không ngừng đong đưa. Rồi lại giẫm lên phần thân của Tu, hơi dùng lực, lăn qua lăn lại.

Tu không cách nào nhúc nhích, tùy ý Thu Sơn chà đạp. Sự khiêu khích lăng nhục như thế làm Tu cảm thấy mình như là một luyện đồng dưới gót giày quân vương thời cổ đại, quân vương khó có khi hứng thú, nhẹ nhàng khiêu khích y chơi đùa đến vui vẻ.

Thật sự là sự thể nghiệm khoái cảm đầy kì diệu, Tu càng dùng sức mà cắn lấy gấu quần của Thu Sơn, khấn cầu hắn cứ thô lỗ chà đạp mình, để cho *** đang gào thét trong cơ thể có thể phóng thích.

Nhưng mà lúc này, Thu Sơn rút chân lại. Tu nghe thấy chủ tịch gọi tên của hắn, đến phiên hắn lên báo cáo rồi.

Thu Sơn lên tiếng, dùng chân đẩy Tu ra, tiện tay đem remote điều khiển chuối hạt ném xuống gầm bàn, sau đó thông dong đứng dậy, đi đến bục phát biểu.

Tu thở dốc dứt quãng, quay đầu tìm kiếm remote bị Thu Sơn vớt đi. Cái vật thể hình trụ kia lặn qua bên người y, dừng lại ở đôi chân bên cạnh.

.

Đó là chủ tịch Trai Đăng.

.

Chủ tịch hình như cũng không có chú ý đến vật thể bên cạnh chân, Tu do dự một chút, nhúc nhích bò đến bên cạnh đôi chân dài khuất trong lớp quần tây đen kia, nghĩ muốn vươn đầu tới cắn lấy cái remote đem trở về.

.

Ai ngờ hết lần này đến lần khác, chủ tịch duỗi chân duỗi cẳng, ưu nhã đem hai chân vắt chéo lên nhau, mũi giày lướt qua gương mặt Tu.

.

Thời gian giống như là đông cứng lại, dây thần kinh bé như thỏ con trong người Tu liên căng cứng, đem ruột y xoắn lại, rồi cả dạ dày, rồi tim, gắt gao siết chặt, cơ hồ muốn ngừng đập rơi ra ngoài.

.

Tu nín thở, không biết làm gì ngoài chăm chú nhìn theo đôi chân kia.

.

Ở đầu kia của cái bàn, giọng nói của Thu Sơn đã vang lên. Đôi chân kia giống như không phát hiện ra gì cả, không có động tĩnh.

.

Tu chậm chậm thở ra một hơi, ánh mắt lần nữa nhìn tới cái remote.

.

Lạch cạch –

.

Cây bút máy trên người chủ tịch rơi xuống đất. Một bàn tay thò xuống, chậm rãi nhặt bút lên, dừng một hồi, đồng thời nhặt luôn cái remote bên cạnh.

.

Tu quên thở, bao nhiêu suy nghĩ đều bị ngưng trệ trong nháy mắt. Toàn bộ hình ảnh bên ngoài lúc này như là một bộ phim quay chậm, cái tay kia chậm rãi rời khỏi mặt đất, thuận tay vén khăn bàn lên. Ánh sáng từ bên ngoài bò lên ngực Tu, khuôn mặt, rồi lại đột nhiên biến mất.

.

Cái tay kia thả khăn trải bàn ra, rút trở về.

Tu đỡ dần nửa quì nửa ngồi dưới gầm bàn, không dám động đậy. Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, lời nói ôn hòa mang theo hơi hướng từ tính của ngài Thu Sơn ở bên kia mơ hồ vọng đến, mang theo tiếng động mờ ảo, xa xôi.

.

Chuỗi hạt trong hạ thể đang chuyển động hết sức, không hề có chút nhân từ nào, liên tục chà đạp lên nội bích của y. Mồ hôi lạnh ứa ra từng giọt thấm ướt cái áo sơ mi đang trôi tay y, Tu nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, đau đến mơ hồ.

.

Y không biết rốt cuộc chủ tịch có nhìn thấy mình hay chỉ là cảm giác dưới gầm bàn có người. Trong khoảnh khắc nhắc nhở trái bàn kia có thấy mặt y hay không?

.

Nếu như thấy được, y sẽ phải làm cái gì?

.

Trái tim của Tu muốn vọt lên cổ họng, đập loạn xạ như muốn phá tan ***g ngực. Y sợ chủ tịch sẽ vén khăn trải bàn lên, đem bộ dáng *** loạn của y bây giờ phơi bày ra trước mặt những quản lí cao cấp trong công ti.

.

Nhưng chủ tịch Trai Đằng hình như không có bất kì biểu hiện gì ngoài ý muốn, thậm chí không có cúi đầu xuống xác nhận lại. Y vẫn như cũ lẳng lặng ngồi im, đôi chân vắt chéo ưu nhã nhẹ nhàng lắc lư.

.

Đang lúc Tu đối với chuyện này mà tâm tình không yên, chuỗi hạt như con rắn điên không ngừng tàn phá bờ bãi trong cơ thể bỗng nhiên dừng lại chẳng khác gì đồ chơi hết dây cót, đột ngột mất đi sự sống, không hề nhúc nhích. Hình như chuỗi hạt bị tắt rồi.

.

Đây là cái gì? Tu hoang mang quá. Cái remote đang ở trong tay chủ tịch, chẳng lẽ hần...

.

Cơn thổ dốc ngắn ngủi còn chưa kịp chuyển sang bình thường, chuỗi hạt vừa mới xụi lơ thình lình triển khai tấn công vô cùng mãnh liệt.

.

“Uhm...” Tu bị tập kích đột ngột mà kinh hách, phát ra một tiếng rên nhỏ. Y bật người cắn lấy môi của mình, ép buộc bản thân không được phép phát ra bất kì âm thanh nào.

.

Hai tay dùng sức chụp lấy cái đuôi còn thò ra ngoài của con rắn đang trong cơn điên cuồng, dùng sức kéo ra. Nếu không, Tu lo sợ chuỗi hạt này sẽ trực tiếp chui vào trong ổ bụng của mình.

.

Con rắn điên qua cơn kích động, như lại mất đi sự sống, hành động trở nên thông thả cùng ôn hòa.

.

Tu lúc này mới há to miệng, vừa gấp vừa tận sức áp chế thanh âm mà thổ dốc. Nhưng thời gian nghỉ ngơi của y cũng không dài, chẳng lâu sau đó, con rắn tính tình thất thường này lại triển khai một đợt công kích mới.

.

Chủ tịch Trai Đằng, căn bản là đang vọc cái remote. Hần biết chắc dưới gầm bàn có người đang hứng chịu đủ mọi chà đạp của đạo cụ, liền cố ý thử dò xét cực hạn chịu đựng của y.

.

Một lần lại một lần công kích không theo bất kì qui luật nào, Tu dưới sự áp chế cao độ đã tiêu hao hết sức lực. Cơ thể của y nằm liệt xuống dưới, đầu dừng ngay trước mũi giày của chủ tịch Trai Đằng, hơi thở đứt quãng.

.

Bảng cáo cáo của Thu Sơn đã kết thúc, Tu nghe được hẳn lịch sự tao nhã hướng về phía ban lãnh đạo cảm ơn, nghe được tiếng bước chân từ xa tới gần đi đến chỗ ngồi của hắn. Đôi chân thon dài kia đang duỗi dưới gầm bàn, hơi chuyển động, giống như đang tìm cái gì đó.

.

Cơ thể của Tu run lên, nghĩ muốn quay trở lại với Thu Sơn. Nhưng một chân của chủ tịch Trai Đằng lại đạp lên đầu y, một chân vòng qua lưng y, đem y giữ lại tại chỗ. Tu không dám nhúc nhích, không dám cãi lời, đành phải để cho Trai Đằng tùy tiện dẫm đạp, ép xuống nền nhà lạnh lẽo.

.

“Cuộc họp kết thúc.”

.

Làm một số thủ tục tổng kết sau đó, cuối cùng chủ tịch Trai Đằng cũng tuyên bố kết thúc cuộc họp.

.

Tu thở dài một hơi, nhưng mà cái chân đang đạp trên đầu mình hình như không có ý rút ra.

.

Y lại nghe thấy chủ tịch nói: “Thu Sơn, cậu lưu lại một chút.”

.

Vì cái gì muốn giữ ngài Thu Sơn lại? Tu lo lắng hoang mang. Chẳng lẽ là bởi vì mình sao... Hơi lạnh từ nền nhà thấm vào người, xuyên qua làn da của Tu, đâm vào trong xương cốt.

.

“Vâng.” Thu Sơn bình tĩnh trả lời.

.

Những thành viên khác đều lui ra ngoài, trên dãy bàn dài trong phòng họp chỉ còn lại chủ tịch và Thu Sơn.

.

“Lần này cậu đi công tác đem về nghiên cứu mới rất xuất sắc, sản phẩm mới có khả năng chiếm lĩnh thị trường rất lớn.” Lời nói của chủ tịch trầm thấp nho nhã, mang theo hơi thở lạnh lẽo của nước mùa đông cùng ngạo khí của các nhà tư bản thượng lưu.

.

“Cảm ơn chủ tịch.” Thu Sơn nho nhã trả lời.

.

“Bất quá giữ cậu lại là có chuyện quan trọng hơn cần thương lượng.” Chủ tịch nói, “Cậu cũng biết, thị trường sản phẩm tinh thú, có ba nhà sản xuất lớn nhất, công ti chúng ta vốn là thứ nhất. Sản phẩm của công ti chúng ta trừ một ít trực tiếp bán thẳng ra ngoài, phần lớn sản phẩm đều thông qua nhà phát hành là tập đoàn bán lẻ BEAR. Đồng thời BEAR cũng nhận hàng từ hai nhà sản xuất còn lại.

.

“Đúng vậy, tới bây giờ, 60% lượng tiêu thụ sản phẩm của công ti chúng ta đều phải dựa vào BEAR.” Thu Sơn nói, “Bây giờ có cái gì không ổn sao?”

.

“Cậu có biết, chủ tịch của BEAR vốn là một người có hứng thú rất cổ quái. Thời gian trước anh ta đưa ra một đề nghị với ba nhà sản xuất chúng ta.”

.

“Đề nghị gì?”

.

“Chủ tịch của BEAR đề nghị ba nhà sản xuất chúng ta tham dự vào “Triển lãm súng vật”, công ti nào có súng vật “ưu tú” nhất thì có thể trở thành nhà cung cấp độc quyền cho BEAR trong quý tới.” Trong lời nói của chủ tịch mang theo ý cười.

.

“Trở thành nhà cung cấp độc quyền?” Thu Sơn hỏi, “Như vậy hai nhà sản xuất còn lại, chẳng phải là bị thất thu phân nữa?”

.

“Đúng là như vậy.” Chủ tịch trả lời, “Chủ tịch của BEAR lúc nào cũng có những trò rất quá.”

.

Hơi suy nghĩ một chút, Thu Sơn lại hỏi: “Như vậy, “súng vật” ông ta nói tới là gì?”

.

“Đương nhiên chính là “súng vật” sử dụng sản phẩm do công ti tạo ra.”

.

“Như vậy chủ tịch định đưa người nào đi?” Thu Sơn dừng một chút, hỏi.

.

Chủ tịch nói: “Tôi định đưa Tu đi.”

.

Cả người Tu run lên, kinh ngạc mà trợn trừng hai mắt. Nhưng y không thể phát ra tiếng động, chỉ có thể vểnh tai nghe cẩn thận.

.

“Vì cái gì muốn chọn y?” Giọng nói của Thu Sơn trở nên lạnh như băng.

.

“Tôi cho rằng y là lựa chọn tốt nhất.”

.

“Anh cho rằng y sẽ đồng ý sao?”

.

“Y tất nhiên là có quyền cự tuyệt.” Chủ tịch nói, “Bất quá nếu như lượng tiêu thụ cả một quý đột nhiên giảm đi phân nửa, mà của đối thủ lại tăng lên, cái này có ảnh hưởng như thế nào đối với công ti, tôi nghĩ y sẽ hiểu rõ. Việc này liên quan đến sống chết của công ti đó.”

.

“Vậy anh vì sao muốn nói với tôi mà không trực tiếp đi hỏi y?” Giọng điệu của Thu Sơn trở nên sắc bén, lại không chút nào bận tâm đến thân phận giữa mình với cấp trên.

.

Chủ tịch cười nhẹ, thu hồi bàn chân đang đạp trên đầu Tu, đem remote vút lên bàn đứng dậy: “Bởi vì y là cấp dưới của cậu thôi, việc này cứ để cho cậu đi hỏi y đi.”

.

Dứt lời, chủ tịch cất bước khỏi phòng họp.

.

Tu ngốc nghếch nằm dưới gầm bàn, y hiểu rõ, những lời chủ tịch nói là để cho y nghe. Một vạt ánh sáng đột ngột rơi vào trong gầm bàn, làm hai mắt Tu đau nhói.

.

Thu Sơn xốc khăn trải bàn lên, kéo Tu ra.

Mở nắp chai nước suối, Thu Sơn đem nước trút xuống mặt Tu. Tu giật mình một cái, dòng nước trong suốt vỡ tan trên mặt y, men theo đường cong nơi mặt và cổ chảy xuống dưới, chảy qua ***g ngực cùng sống lưng, mang theo các vết dơ bẩn cùng mồ hôi.

.

Thu Sơn cởi bỏ cái áo đang trói hai tay Tu, thay y lau đi chất lỏng trên người. Tu vô lực nằm trong lòng Thu Sơn, hai tay bởi vì bị trói quá lâu mà tê dại, không còn chút khí lực, đành phải nhẹ nhàng bám lấy áo sơ mi trước ngực Thu Sơn. Tu nhắm mắt lại, cảm nhận lớp vải nhẹ nhàng mềm mại cọ lên mặt, trên làn da trần trụi cảm nhận nhiệt độ cơ thể của Thu Sơn.

.

“Người lúc này nghe thấy rồi chứ?” Thu Sơn ôm lấy cái eo mảnh dẻ mềm mại của Tu, một tay vén đi những sợi tóc lòa xòa trước trán.

.

Tu đem mặt vùi vào lòng Thu Sơn, đầu hơn gật gật.

.

“Người đồng ý đi không?” Thu Sơn cúi đầu nhìn vào hai mắt y.

.

Tu yên lặng một chút, giọng nói uyển chuyển như tiếng nước chảy: “Nếu như tôi không đi, công ti có gặp khó khăn không?”

.

“Ta cũng mặc kệ công ti ra sao, chỉ cần người nói không muốn, ta sẽ mang người đi khỏi đây.” Đôi môi Thu Sơn hôn lên bờ vai Tu, tinh tế cắn lên trên đó.

.

Tu co người lại, không nói gì. Nắng chiều ngoài cửa sổ đã bớt rạng rỡ, trở nên ảm áp mà nhu hòa, lắng lắng phủ lên sống lưng trắng mềm của Tu.

.

Nếu mình nói không muốn, Thu Sơn nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp mà bảo hộ mình. Trốn tránh có lẽ quả thật rất dễ dàng, nhưng nếu bởi vì bản thân mình mà khiến công ti phải chịu tổn thất lớn, trong thời buổi cạnh tranh kịch liệt này sẽ rất bất lợi, trong lòng mình kiểu gì cũng không làm được.

.

“Nếu như là chính chủ tịch...” Tu nhẹ giọng nói, “Nếu như là bên cạnh chủ tịch, ông ấy sẽ không để cho tôi bị thương...”

.

Nghe câu trả lời như thế, Thu Sơn phì cười gầm nhẹ một tiếng, đẩy Tu xuống đất. Đầu Tu bị đè lên sàn nhà, nửa quỳ theo, cái móng vuốt lên cao cao, nửa đoạn chuỗi hạt vẫn còn nằm bên ngoài cúc huyệt rù

xuống. Thu Sơn nắm lấy đoạn chuỗi hạt lộ ra bên ngoài ấy, dùng sức giật một cái, đem những hạt châu lớn nhỏ không đều kéo hết ra ngoài.

.

“A-” Cúc huyết của tu bị căng cứng kịch liệt, thuốc bôi trơn còn sót lại giúp cho hạt châu bị rút ra cũng không quá khó khăn, nhưng cũng không có bởi vậy mà cảm giác đau như bị xé rách giảm bớt chút nào.

.

Chuỗi hạt bị vứt trên nền nhà, Tu biết hậu đình mình bị chà đạp một hồi lâu nhất định là bữa bãi không chịu nổi.

.

Thu Sơn lại cầm lấy chai nước suối, đem chất lỏng lạnh lẽo rót vào giữa hai bắp đùi Tu. Ngón tay linh hoạt tiến vào trong cúc huyết dò xét, chuyển sang xoắn xuyên vào, nước lạnh mang theo dịch bắn chảy dọc theo chân Tu.

.

Sau khi rửa rấy đơn giản, Thu Sơn đem cánh móng vuốt mà của Tu tách ra, không nói hai lời liền đem phân thân của mình cắm vào. Tu cắn chặt môi dưới, tiếp nhận hành động càn quấy của Thu Sơn. Hậu đình bị chuỗi hạt khai mở đã sớm tháo bỏ phòng ngự, động khẩu dễ dàng tiếp nhận xâm lấn sắc bén của Thu Sơn.

.

Không có vuốt ve trước đó, Thu Sơn thô lỗ chụp lấy vòng eo nhỏ của Tu, phối hợp với tiết tấu quát tổng mạnh mẽ của mình mà kéo sát hạ thể y lại gần, để cho phân thân của mình có thể hung hăng cắm sâu vào động khẩu, rồi tàn nhẫn rút ra, chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo.

.

Tiếng va chạm trong phòng hợp trống rỗng vang lên rõ rệt, Tu không ngừng vùng vẫy eo, tiếng rên rỉ ảm đạm trong mũi thỉnh thoảng phát ra, làm cho bầu không khí tràn ngập khí tức *** loạn.

.

Thu Sơn thở dốc, xoay người Tu lại, nâng một chân y lên vai mình. Tu nằm thẳng trên mặt đất, hai chân mở rộng ra theo hình cánh cung, nơi riêng tư lộ ra không còn sót lại thứ gì. Thu Sơn ôm lấy một chân Tu, quì trên sàn nhà bắt đầu công kích hạ thể y thêm một lần nữa.

.

“A, ngài Thu Sơn...” Tu bởi vì tiết tấu chuyển động mà cơ thể không ngừng đụng vào cạnh bàn, bị cạnh bàn đối đãi thô lỗ, mang đến cho Tu khoái cảm cùng đau đớn vô hạn. Y cuối cùng không cách nào kiềm nén tâm tình, thì thào gọi tên Thu Sơn.

.

“Người thích như vậy sao? Cơ thể của ngươi chính là thích như vậy, lăng nhục càng thô lỗ thì lại càng thích!” Thu Sơn ra sức thẳng tiến, lời nói bởi vì *** mà càng thêm trầm khàn, “Nói đi, muốn nhiều hơn thì liền cầu xin ta.”

.

Tu ngượng ngùng mà thống khổ lắc đầu, cuối cùng đánh không lại với khao khát dục vọng: “Cầu xin ngài...”

.

“Nói.”

.

“Cầu xin... Cầu xin ngài cho tôi...” Tu phun ra một câu đứt quãng, khóe mắt giống như bắt đầu xuất hiện vệt nước, “Nhiều hơn...”

.

Thu Sơn không có ép bức Tu nữa, hần rút phân thân ra, ngồi lên ghế, nói: “Muốn, thì tự mình đến đây.”

.

Hai mắt Tu ngập tràn *** mê li, vùng vẫy bò đến chân Thu Sơn. Nhìn đến khí cụ to lớn đang cương cứng, hưng phấn cùng sung huyết nơi bụng dưới của Thu Sơn, trên đỉnh còn rỉ ra dịch lỏng trong suốt. Tu vươn đầu lưỡi, liếm láp từ dưới lên trên, đem chất lỏng trong suốt này nuốt vào miệng. Sau đó, Tu leo lên đùi Thu Sơn, cầm lấy khí cụ của hắn, đặt vào giữa động khẩu nơi hạ thể của mình.

.

Thu Sơn đỡ lấy eo Tu, có chút hứng thú mà chơi đùa hai đầu nhũ đang dựng đứng trước ngực Tu, hoàn toàn không có ý giúp đỡ y.

.

Tu hơi nhíu mày, cẩn thận đem cơ thể hạ thấp xuống.

.

Khí cụ nóng rực chậm rãi đi vào trong hạ thể y, từng chút từng chút lấp đầy khoảng không nhỏ hẹp bên trong. Nơi kết hợp vào tỏa ra nhiệt độ nóng rực, đầu nhũ Tu cũng trở nên đỏ hồng, hơi thở phả ra cũng nóng rực.

.

Khi cả phân thân đã hoàn toàn vào trong cơ thể Tu, y phát ra một tiếng rên dài.

.

“Bây giờ có cảm giác gì?” Thu Sơn liếm dọc theo cổ Tu, đầu lưỡi kề trên trái cổ của y.

.

“Cơ thể của tôi... Toàn bộ...” Tu ngửa đầu, đem cổ duỗi dài, “Đều được ngài Thu Sơn nhét vào... Dung nạp chưa đủ... Nhiều hơn...”

.

“Bé ngoan, tự mình di chuyển đi.” Thu Sơn hài lòng ôm chặt lấy Tu, truy đuổi khóe môi của y.

.

Tu dưới mệnh lệnh của Thu Sơn, chậm rãi nâng người lên, rồi lại để rơi xuống. Cúc huyết gắt gao hấp thụ lưỡi dao nóng rực bén ngọt kia, khấn cầu nó mang đến thật nhiều khoái cảm. Quất tổng thông thả không thể thỏa mãn được dục vọng của Tu, Tu muốn nhiều hơn. Muốn thật sâu, muốn chà đạp thô bạo để có thể đổi lấy được khoái ý ngập tràn cùng vui vẻ cùng cực.

.

Tu giống như tự ngược đãi, một lần lại một lần dùng sức nhổm lên thật cao rồi lại hung hăng ngồi sụp xuống, để cho phân thân của Thu Sơn có thể mang khoái cảm vào tận nơi sâu nhất. Khí cụ của y *** loạn lắc lư trong không khí, thỉnh thoảng đập lên bụng Thu Sơn. Thu Sơn cầm lấy, thuần thực vuốt ve.

.

Khi Tu một lần nữa hung hăng ngồi xuống, cúc huyết co rút lại mãnh liệt. Thu Sơn gầm nhẹ một tiếng, cố gắng động thất lưng đâm vào thật sâu, đem ái dịch nóng rực chảy vào nơi sâu nhất trong cơ thể Tu.

.

“Uhm a -” Tu trong cơn kích tình cũng phóng thích vào tay Thu Sơn, dịch lỏng màu trắng đục theo đó vương vãi ra đầy tay.

.

Bộ vị kết nối hai người như là không nỡ chia lìa nhau, Thu Sơn ôm chặt lấy Tu, vuốt ve dọc sống lưng y, ôn nhu nói: “Tu, người phải biết rằng ta hoàn toàn không cần địa vị ở công ti này. Nếu như không phải có người, công ti có sụp đổ hay là như thế nào ta cũng không thèm để ý.”

.

“Ngài Thu Sơn...”

.

“Nếu như chủ tịch Trai Đằng dám để cho người bị thương, hoặc là để cho tên gia hỏa kia xâm phạm cơ thể của người, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!” Lời nói của Thu Sơn không ôn hòa như lúc trước mà như là đang phải kèm chế phần nộ, “Người rõ chưa?”

.

Tu không nhìn thấy mặt Thu Sơn, nhưng mà giọng điệu kiên quyết này, cùng cái ôm càng lúc càng chặt đến làm cho y cảm thấy đau đớn, làm cho y cảm nhận được cảm giác an toàn cùng ý nghĩ yêu thương đầy dịu dàng.

.

“Tôi hiểu rõ, ngài Thu Sơn.” Thu đem mặt áo vào bên tai Thu Sơn, thỏ thẻ, “Cảm ơn ngài, ngài Thu Sơn... Tôi vĩnh viễn đều thuộc về ngài...”

3. Chương 3: Triển Lãm Sủng Vật

Chương này rất nặng đô, SM điều giáo + không đứng đắn, khi xem nhớ cẩn thận!

.

Hoàng hôn.

.

Trời chiều giống như một chén rượu hồng bị đổ, nơi đường chân trời nhuộm một màu hồng tía như men say.

.

Một chút Bugatti Veryron Pur Sang chạy như bay trên con đường uốn lượn trong dãy núi, chẳng khác gì một lưỡi dao sắc bén lóe lên hàn quang. Ráng chiều phủ lên thân xe màu bạc, tạo nên màu đỏ ửng như say rượu.

.

Tu ngồi ở băng ghế rộng rãi phía sau, nhìn xuyên qua lớp kính thủy tinh đen, yên lặng nhìn cây cối không ngừng chạy ngược ở bên ngoài cửa sổ, chỉ có một mảnh xanh biếc rối loạn đập vào trong mắt. Chủ tịch Trai Đằng ngồi trên ghế lái nhìn vào kính chiếu hậu, ánh mắt nhàn nhã tiếp tục tập trung lái xe.

.

Phía trước quanh co khúc khuỷu, một căn biệt thự nhỏ dần dần lộ ra nơi sườn núi. Căn biệt thự mùa hè dựa lưng vào trong núi này không lớn lắm, được thiết kế theo phong cách Ch

âu Âu với 5 tầng lầu, cây cối hoa lá trong sân được sắp xếp tỉ mỉ có thể nhìn ra được chủ nhân là người rất biết thưởng thức.

.

Chiếc xe màu bạc của Trai Đẳng hội trưởng dừng lại trong sân, hai người đàn ông mặc đồng phục ra chào đón.

“Chủ nhân chúng tôi đợi đã lâu.” Quản gia là người đàn ông đã đứng tuổi rất lễ phép cúi đầu.

Chủ tịch đưa chìa khóa xe cho người đàn ông trẻ hơn, rồi theo quản gia vào trong biệt thự. Tu cúi thấp đầu, cất bước theo đằng sau chủ tịch.

Trong đại sảnh trang trí đơn giản và sáng sủa, trên vách tường có một số bình hoa cùng tranh sơn dầu. Chính giữa treo một ngọn đèn pha lê rất lớn, ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra bốn phía, phát ra tia sáng lung linh.

“Xin mời đi lên trên này.” Quản gia chỉ đến cầu thang lớn phía trước nói.

Đi đến bên cạnh cầu thang, Tu liền nghe được chủ tịch ở phía trước hứng thú mà “Hử?” một tiếng. Y ló đầu qua, ánh mắt nhìn về phía trước chủ tịch, trong lòng không khỏi run lên.

Bên cạnh tay vịn cầu thang, có một bức gổm cao khoảng một mét trên đó có một thiếu niên toàn thân trần trụi bị trói trong tư thế quì.

Đây là hình ảnh vô hạn đẹp đẽ cùng *** mĩ.

Mặt thiếu niên hơi nghiêng so với cầu thang, hai tay bị dây da màu đen trói chắc chắn ra sau lưng, một sợi dây da khác đem cổ tay cùng vòng cổ của thiếu niên nối lại với nhau, làm cho hắn phải duy trì tư thế ngửa đầu ra sau sâu nhất, có thể mơ hồ thấy được trái cổ trên cần cổ mảnh khảnh đang phập phồng.

Thong thả xem qua dung mạo, thiếu niên này hình như chỉ mới trưởng thành, có lẽ còn nhỏ. Lọn tóc xoắn màu lúa mì rũ xuống, dung nhan không có chỗ nào là không tin tẻ đẹp đẽ. Đôi mắt hắn như phủ một tầng hơi nước dày, một khối cầu thủy tinh đỏ tươi to bằng cỡ trái trứng gà nhét trong miệng hắn, nước miếng trong suốt tràn ra khỏi khóe miệng, dưới ánh đèn pha lê liền trở nên lung linh không tả xiết.

Nước miếng dọc theo khóe miệng bò xuống cổ, đọng lại nơi hõm xương quai xanh. Làn da của thiếu niên trắng nõn trơn bóng, lúc này có chút phồng hồng, giống như cánh hoa đào mơn mẩn. Bởi vì tư thế của hắn ép buộc mà ***g ngực ưỡn lên, hai đầu nhũ trên đó thẳng đứng mang một màu đỏ sẫm, theo mỗi đợt phập phồng của khuôn ngực mà có chút run rẩy.

Bụng dưới bị trói chặt, hai chân của thiếu niên bị mở ra rất lớn, toàn bộ lông mao nơi bụng dưới và hạ bộ đều bị loại bỏ sạch sẽ, ngọc hành phát triển khỏe mạnh có chút ngẩng đầu. Ngọc hành cũng bị dây da trói lại, dưới áp lực to lớn của dục vọng, thống khổ mà run nhè nhẹ. Thiếu niên gian nan duy trì tư thế quì ngửa, có thể nhìn thấy hạ thể của hắn vị dị vật xâm phạm. Phần lớn bộ phận của dị vật đã đi vào hậu đình của thiếu niên, bộ phận lộ ra bên ngoài đang không ngừng chấn động, có thể biết, phần đang cắm trong hậu huyệt của thiếu niên đang chà đạp thể xác lẫn tinh thần hắn như thế nào.

.
Cái cầm thon nhỏ, cái cổ mảnh dẻ cùng ***g ngực ưỡn căng, đầu nhũ dựng đứng đến bụng dưới bị trói chặt, đôi chân thon dài, từng đường cong trên cơ thể không ngừng phập phồng, một bức tranh rõ nét cùng tình tể. Thân thể bị trói giữa ra sau, mỗi đốt tay đều tràn ngập năng lượng. Trên khắp làn da của thiếu niên đều được bôi một lớp dầu bóng, dưới ánh sáng của ngọn đèn, tỏa ra một tầng hào quang sáng lạn.

.
Sự kết hợp hoàn mỹ giữa trói buộc, gian khổ cùng cơ thể khỏe đẹp hoàn mỹ, làm cho thiếu niên mang theo mùi vị của tôn giáo cùng thần thoại, như Prometheus bị xiềng xích. Thiếu niên như một kẻ vóc dáng tiêu tụy đang tử vì đạo, đồng thời thừa nhận lắng nhục cùng hành hạ, bày ra bộ mặt đẹp nhất của loại người. Giống như hoa anh túc yêu dã, dưới bề ngoài *** mỹ hòa cùng tội ác, lẳng lặng phóng ra mỹ điểm thần bí khiến kẻ khác hít thở không thông.

.
Tu giật mình, cái này giống như một tác phẩm nghệ thuật sống, rất thần thánh, rất chói mắt, khiến y không dám nhìn thẳng. Mãi đến lúc này, khi bước vào cổng căn biệt thự này, y đối với dụng ý về cái gọi là “Triển lãm sủng vật” của chủ nhân nơi này vẫn còn tồn tại nghi vấn cùng lo lắng, thậm chí do dự bước chân về phía trước. Nhưng bây giờ, y cảm nhận được có một số ít loài người rất có thẩm mỹ rất cao với cái gọi là cực khổ. Ít nhất, y hiểu được rõ hơn một chút thái độ của chủ nhân nơi đây với “Sủng vật”.

.
Phát giác ánh mắt của người ngoài, đầu thiếu niên gian nan quay qua, thoáng nhìn đến Tu. Trong ánh mắt mê li cùng mơ hồ kia toát ra thống khổ cùng bất lực, nhưng nhiều hơn cả chính là lạnh lùng cùng chết lặng.

.
Trong khoảnh khắc khi ánh mắt chạm vào nhau, trong lòng Tu giống như là bị kim châm, đau thấu tim. Không hiểu sao liền run rẩy, y vội vàng cúi đầu tránh đi ánh mắt kia, chỉ hi vọng chủ tịch có thể đi qua nhanh một chút.

.
Nhưng chủ tịch Trai Đằng hoàn toàn không biết đến suy nghĩ của Tu, ngược lại còn dừng chân, tựa hồ có chút hứng thú thưởng thức.

.
“Chủ nhân các người bình thường đều bày biện vật trang trí như thế này sao?” Chủ tịch ung dung hỏi quản gia bên cạnh.

.
Quản gia có chút khom người, bình thần trả lời: “Đúng vậy, nhưng bởi vì hôm nay có khách quý đến chơi, cho nên đồ vật trang trí có chút tinh tế hơn thường ngày.” Giọng điệu bình thản, tựa như đang nói đến món đồ trang trí vô tri vô giác.

.
“Thẩm mỹ không tồi.” Khóe miệng chủ tịch có chút cong lên, đi lên trên cầu thang.

“Đây là phòng thay quần áo, xin mời sau khi chuẩn bị xong thì theo hành lang bên trái đi vào triển lãm.” Quản gia đem hai người đưa đến một căn phòng ở tầng ba, liền cúi chào rồi lui ra.

.
Trên cái bàn trong phòng, thùng đồ chủ tịch sai người đưa qua đã được đặt sẵn trên đó.

.
Chủ tịch Trai Đằng mở thùng đồ ra nhìn một chút, quay đầu sang nhìn Tu đang đứng ngơ ngác ở một bên hỏi: “Sao vậy, hối hận à?”

Tu cúi đầu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không.”

Từ khoảnh khắc Tu đặt chân vào căn biệt thự này, Tu đã biết bản thân đã đến nơi nào, cũng biết rõ mình sắp đối mặt với cái gì. Có lẽ ngay từ đầu đồng ý tham dự triển lãm này chỉ là vì công ti, nhưng bây giờ, y cảm giác được mình sắp tham dự trại sáng tác nghệ thuật. Kích động không thể gọi tên, giống như diễn viên bị ánh đèn sân khấu hấp dẫn, giống như dũng sĩ giác đấu bởi vì tiếng chiêng trống hò hét trên chiến trường mà phấn nộ, Tu thậm chí có chút chờ mong, bản thân mình sẽ biểu diễn như thế nào khi tham dự.

“Nếu như người ý thức được,” Chủ tịch Trai Đằng ngồi xuống ghế salon, dựa vào thành ghế bọc da phía sau, nhướng nhướng mắt với Tu, “Cởi quần áo ra, ngay bây giờ.”

“Hử?” Tu lặng đi một chút.

“Muốn trở thành một diễn viên, trên sân khấu nhất định phải đem tự tôn vô vị mà vứt đi. Nếu như chỉ là cởi bỏ quần áo trước mặt ta còn làm không được, người căn bản không có tư cách bước vào cửa triển lãm.” Giọng điệu của chủ tịch Trai Đằng cũng không phải là ra lệnh, nhưng thanh âm trầm mạnh đầy từ tính như tiếng đàn vang lên trong đêm mùa đông, chuyển động chậm chậm, dội vào trần nhà vang vang, mang theo sức mạnh trấn nhiếp lòng người, thấm sâu vào tận xương cốt người nghe.

Tu cụp mắt xuống nhìn đến nút áo của mình, chậm rãi cởi bỏ nút từng hạt nút trên áo khoác. Chủ tịch Trai Đằng thần nhiên ngồi trên ghế salon, lẳng lặng nhìn Tu cởi áo khoác, tháo bỏ cà vạt. Từng hạt nút được bung ra, xương quai xanh gầy gầy, hai vai, khuôn ngực bằng phẳng rồi bụng dưới, cuối cùng người Tu không còn bất kì y phục nào che đậy, lồ lộ trong không khí.

Ánh đèn trong phòng rọi lên làn da màu lúa mì nuột nà, hai đầu nhũ đỏ bóng xuống ngực, cái eo săn gọn không một chút mỡ thừa, có thể nhìn ra được là thành quả của việc kiên trì tập luyện mỗi ngày.

Chủ tịch Trai Đằng nhìn Tu chăm chú, không nói được một lời.

Tu cong môi, khom người cởi giày, cuối cùng cởi bỏ thắt lưng. Thắt lưng được nới lỏng, quần tây liền tuột xuống, lộ ra đôi chân thon dài. Tu chậm rãi đem toàn bộ quần cởi ra, sau cùng đem toàn bộ quần áo gấp lại gọn gàng, chỉnh tề đặt lên bàn. Động tác của y thông thả mà bình thản, như là một loại nghi thức trang trọng mà thành kính.

Chủ tịch Trai Đằng vẫn lẳng lặng ngồi, tầm mắt chậm rãi đảo qua khắp người Tu. Gương mặt của Tu nóng lên, hơi ửng hồng. Ánh mắt lạnh đậm của chủ tịch bắt đầu lướt trên làn da Tu, thiêu đốt giống như là dung nham nóng chảy, mỗi lần di động một tắc thì da dẻ của Tu cũng nóng rực lên. Thân thể trần trụi, trên hông chỉ còn một cái quần lót hơi mỏng che lấp, trong không khí bất an nhè nhẹ, dưới tầm mắt của chủ tịch mà phình to, trổng ngực đập dồn dập, kịch liệt.

Bao nhiêu diễn viên trầm mê trên sân khấu, đại khái cũng là vì thế – đắm chìm dưới ánh đèn, cơ thể cùng linh hồn đều tách ra, lồ lộ mà tiếp nhận ánh mắt soi mói của những người trong rạp hát. Hưởng thụ khoái

cắm rót thẳng vào trong hồn phách, giống như không cách nào thoát khỏi cám dỗ của tội lỗi, không thể tự kiềm chế.

.

Ánh mắt của chủ tịch rơi xuống dưới eo Tu, dừng lại nơi điểm mấu chốt cuối cùng này một chút, lại ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt chăm chú của Tu. Tu hiểu rõ ý muốn của chủ tịch, đầu ngón tay của y chạm lên lưng quần lót, dừng lại trong tích tắc, cuối cùng vẫn chậm rãi lùa vào. Theo cái quần lót mỏng bị lột xuống, tia tự tôn cuối cùng cùng cảm giác sỉ nhục ẩn dấu nơi đáy lòng của Tu cũng bị hút ra, xóa bỏ.

.

Nơi riêng tư hoàn toàn lộ ra ngoài, nơi bụng dưới lộ hai tiểu cầu trong túi da cùng khí cụ bất lực rũ đầu xuống trong không khí.

.

“Không quá cường tráng, hình dáng cũng được.” Chủ tịch hiện tại giống như đang đo lường một sản phẩm nào đó trên thương trường, thản nhiên nói.

.

Tu có chút bẽn lèn sụp mắt xuống, trốn tránh ánh mắt của chủ tịch.

.

“Biểu diễn cho ta xem.” Chủ tịch bắt chéo chân, thay đổi một tư thế dễ chịu hơn, “Diễn viên phải có kiêu ngạo của bản thân, để cho ta nhìn thấy thứ đáng giá nhất của người.”

.

Tu thoáng giật mình, thuận theo cúi đầu xuống, nâng một ngón tay đưa lên môi. Đầu lưỡi lộ ra khỏi vành môi mỏng, dùng nước miếng ướt át mà thấm ướt đầu ngón tay mảnh dẻ. Ngón tay dính đầy nước miếng run rẩy trượt xuống, rơi xuống đầu nhũ trên ngực. Tu đem nước miếng bôi lên trên đầu nhũ của mình, hai tay lần lượt nắm lấy hai bên nhẹ nhàng nắn bóp.

.

Cơ thể rất nhanh tiếp thu kích thích từ ngực truyền ra, Tu có vẻ hơi trức trặc, nhưng nhiên đây đã đủ khởi động đầu nhũ mẫn cảm. Khi y buông tay ra, hai đầu nhũ đã

đã cứng lên thẳng đứng, lớp nước miếng trong suốt phản xạ ánh sáng bạc lấp lánh, khuôn ngực hơi chút phập phồng, giống như hai hạt anh đào đang mê mẩn đón mưa xuân.

.

Không có nghe thấy lệnh có thể dừng lại, Tu liếc mắt nhìn chủ tịch một cái, cất bước đi qua. Y đi đến ghế salon, đi qua bên cạnh chủ tịch, hai đầu gối chống bên cạnh hai bắp đùi của chủ tịch, quỳ thẳng người trước mặt chủ tịch. Hai chân mở lớn, khí cụ bất lực có chút run rẩy. Chủ tịch cũng không ngại để Tu tùy tiện quỳ trên người mình, có chút hứng thú nhìn theo hành động của y.

.

Tu cẩn thận nâng khí cụ của mình lên, giống như là đang che chở bảo vật, vuốt một đường từ túi da lên đến âm hành. Móng tay nhẹ nhàng đảo qua linh khẩu, một trận khoái cảm đánh thẳng vào thần kinh, dẫn tới cả người y hơi run lên. Khí cụ yếu ớt bị khiêu khích, hơi ngẩng đầu lên, trong ẩn nhẫn mang theo dục vọng cùng hấp dẫn. Ngực Tu phập phồng càng lúc càng mạnh, đôi môi hé mở phả ra hơi thở nóng rực, nhưng tay y không có dừng lại. Y kéo tay chủ tịch, bao trùm lên khí cụ của mình, dẫn dắt hần vuốt ve nơi riêng tư của mình.

.

Ngón tay linh hoạt của chủ tịch gầy gầy vào túi da của Tu, lại cầm lên phân thân dần dần phình to, nắm trong tay chơi đùa.

Tu hừ nhẹ một tiếng, nằm ở trên người chủ tịch, đem hơi thở nóng ấm len qua vạt áo chủ tịch phả vào trong ngực.

Tay kia của chủ tịch vòng qua eo Tu, chậm rãi dò xét bên ngoài hậu đình, tìm kiếm cửa động ẩn giấu giữa hai cánh môn.

Tu có chút nhú mày, khoái ý đã cuốn theo tất cả sức lực của y. Ngực thỉnh thoảng cọ xát với quần áo của chủ tịch, còn có tay của chủ tịch như có như không vuốt ve, làm cho y ngứa ngáy khó nhịn, không thể phát tiết. Y nhắm hai mắt, cảm giác được hai cánh môn mình bị tách ra, có ngón tay quanh quẩn xoa nắn bên ngoài cúc huyết.

Ngón tay sau một hồi thăm dò, muốn xâm lấn vào trong cúc huyết, Tu mở choàng mắt, đẩy chủ tịch ra ngồi thẳng dậy. Hơi thở của y vẫn còn rối loạn, há miệng không ngừng đem không khí hít vào thở ra, vô thức nhìn chủ tịch.

Chủ tịch cười nhàn nhạt, dìu y đứng xuống đất cạnh ghế salon.

“Tôi...”

Tu vừa định giải thích gì đó, lại bị chủ tịch đưa tay cắt ngang.

Chủ tịch vươn tay mở thùng hành lí, lấy ra mấy món y phục màu đen sáng lấp lánh ném lên ghế salon: “Lấy đi, thay.”

“Đây là?” Tu nhặt quần áo này lên. Hỏi.

“Nếu là triển lãm sủng vật, sủng vật tất nhiên phải có bộ dáng của sủng vật rồi.” Khóe miệng của chủ tịch cong lên bình thản, nói: “Đây là nhà thiết kế dựa theo vóc dáng của ngươi mà làm ra.”

Quần áo này, nếu nói là “Quần áo”, không bằng nói là một ít “Phụ kiện” vật vãnh của quần áo thì chính xác hơn. Một sợi thắt lưng, một cái quần đùi da, còn có mấy cái vòng da để cột vào tay chân, chỉ có bao nhiêu đó.

“Ta muốn nhắc nhở ngươi một chút qui củ ở đây trước.” Thừa dịp Tu thay quần áo, chủ tịch nói, “Một, sủng vật không được phép nói chuyện; hai, sủng vật phải phục tùng tuyệt đối bất kì lệnh nào của chủ nhân; ba, một khi nói ra từ an toàn, sủng vật cùng chủ nhân đều mất đi tư cách tiếp tục tham dự.”

Tu thuận theo mà đem cái quần da chẳng che lấp được bao nhiêu phần trên người mặc vào, không nói một lời lẳng lặng nghe chủ tịch nói.

“Tất nhiên, ta cũng sẽ tuân thủ những điều đã đáp ứng với ngươi: Không để ngươi bị chảy máu, không để ngươi bị lưu lại dấu vết, còn có, không để cho ngươi thật sự bị xâm phạm.”

.

Trong khi chủ tịch đang nói chuyện, Tu đã mặc quần áo xong.

.

Đai lưng bó sát người không vượt qua đầu nhũ Tu, một mảng ngực cùng lưng đều lỏa lồ, làn da dưới sự hỗ trợ của lớp da đen có vẻ trắng nõn. Dưới hạ thể, quần đùi da dài đến ngang bắp đùi, gấu gao siết chặt bụng dưới, đem hình dáng của khí cụ cùng túi da nổi lên rõ ràng. Trên cổ của Tu cùng hai cổ tay cổ chân đều đeo vòng da có móc khóa tròn.

.

“Màu đen rất thích hợp với ngươi.” Chủ tịch nhìn Tu trên dưới một lượt đánh giá, mở miệng tán thưởng.

.

Tu cụp mắt xuống, hơi gật đầu.

.

“Được rồi, còn có cái này.” Chủ tịch đi tới trước mặt Tu, lấy ra một miếng che mắt màu đen đưa cho Tu đeo vào.

.

“Đây là?” Tu nghi hoặc hỏi. Bên ngoài miếng che mắt thì làm bằng da, còn chỗ hai mắt thì dùng voan đen, ngoại trừ che lấp mắt mũi, không mang lại quá nhiều ảnh hưởng đối với thị lực.

.

“Đây là yêu cầu đặc biệt của Thu Sơn.” Chủ tịch trả lời.

.

Ngài Thu Sơn... Tu sờ lên trên miếng che mắt, trong lòng cảm thấy ấm áp.

.

“Ngươi chuẩn bị tốt để lên sân khấu chưa?” Chủ tịch cởi áo khoác vứt lên thành ghế salon. Trong áo khác, là một bộ âu phục giải trí được thiết kế riêng màu đen tôn lên dáng người cao lớn của hắn, cùng với bộ đồ da của Tu khá hợp nhau.

.

Tu cắn cắn môi dưới, gật đầu.

.

“Như vậy,” Chủ tịch đi tới trước mặt Tu, dùng giọng nói lạnh lẽo như hàn băng ra lệnh, “Tuyên thệ sự thần phục của ngươi đối với chủ nhân đi.”

.

Tu nhìn chủ tịch, yên lặng quỳ xuống, bò trên mặt đất, hôn lên giày của chủ tịch.

Đứng ở bên ngoài phòng triển lãm là hai người phục vụ, đều khom người xuống cúi chào chủ tịch Trai Đằng đang đi đến đây.

.

Xuyên thấu qua lớp voan đen mỏng, Tu nhìn thấy đó là hai thanh niên rất cao và tuấn tú, tướng mạo bọn họ tương tự nhau, đồng phục bằng da trên người được sắp xếp đối xứng, khi đứng chung cứ như là hình ảnh phản chiếu qua gương soi. Hai người không nói một lời, lễ phép đẩy cửa phòng triển lãm ra cho chủ tịch.

Động tác của bọn họ đã được tập luyện thuần thục, khuôn mặt lạnh chẳng khác gì sương giá, trong đôi mắt đen láy lóe lên ánh sáng nháy bèn.

.

Tu đoán, hai người này tuyệt đối không phải là người canh cửa bình thường.

.

Một luồng ánh sáng óng ánh từ ngọn đèn theo cánh cửa được mở mà tràn ra. Phòng triển lãm này không lớn, nhưng so với đại sảnh đơn giản ở tầng dưới thì lộ ra vẻ xa hoa hơn rất nhiều. Ở giữa phòng kê một bộ ghế salon màu lá cọ, những chiếc ghế vây quanh một bàn trà dài, trên bàn trà chất đầy các chai rượu ngon cùng các loại hoa quả thức ăn tinh xảo.

.

Trên ghế salon đã sớm có người ngồi, dựa vào trên ghế salon dài nhất là Hùng tiên sinh – chủ tịch của tập đoàn bán lẻ BEAR chuyên phân phối dụng cụ kích tình lớn nhất trên thị trường. Hùng tiên sinh nổi tiếng là thích chơi đùa “Sủng vật”, “Hàng sưu tầm” đẹp đẽ thì hằng hà sa số, hôm nay lấy danh nghĩa bàn chuyện làm ăn mà mở triển lãm sủng vật này, sợ rằng bất quá chỉ là để thỏa mãn hứng thú của hắn mà thôi.

.

Một thanh niên tóc đỏ hai tay bị trói ra sau quì gối dưới chân Hùng tiên sinh, đầu dựa trên đùi hắn. Thanh niên bị trói kia không mặc quần áo, toàn thân trên dưới bị hơn mười vòng da trói chặt, nơi tiếp xúc với da nổi lên dấu ứ huyết đỏ sẫm. Tóc mai tán loạn che khuất đi đôi mắt của hắn, trên mặt đeo một cái khóa miệng, hắn giống như là một món đồ trang sức xa hoa mà người ta mang theo người, cứ như vậy mà dựa vào chân của chủ nhân không hề động đậy.

.

Phía sau Hùng tiên sinh, còn có một gã người hầu trong y phục bó sát cùng màu đen với mái tóc, đang cung kính rót rượu cho hắn. Hùng tiên sinh bắt chéo chân, tùy ý mà nhịp nhịp vào mái tóc đỏ của sủng vật tóc đỏ, giống như là không câu nệ tiểu tiết nhưng lại toát ra khí thế bá chủ.

.

Cùng ngồi chung một ghế salon với Hùng tiên sinh, còn có một người đàn ông tóc đen Tu không nhận ra. Từ khoảnh khắc khi y cùng chủ tịch bước vào trong phòng, Tu liền cảm giác được tầm mắt hứng thú của hắn đối với y. Người đàn ông đó chỉ ưu nhã ngồi đó, khoe miệng hình như cong lên thành một đường cong nhàn nhạt, cặp kích gác trên sống mũi không che lấp được ánh mắt như chim ưng. Đó là ánh mắt của thợ săn, vững vàng tập trung vào con mồi, như là một giây sau sẽ đem toàn bộ nhét vào trong túi.

.

Tu không khỏi run lên, vội vàng cúi đầu tránh đi ánh mắt bức người kia.

.

Ngồi ở ghế salon đối diện Hùng tiên sinh, là một trong ba đầu sỏ của công ti “Trắc Mộc Điều” – thành viên hội đồng quản trị – Hắc Trạch đồng sự. Người này thoát nhìn đã qua tuổi trung niên, thân người cao lớn gầy gò, làn da tái nhợt còn hơn cả bộ âu phục mặc trên người, lác lư chất lỏng màu hổ phách trong li rượu, trên người hắn ửng lên một mặt đỏ hồng.

.

Tu cùng chủ tịch Trai Đằng đi đến giữa đại sảnh, Hùng tiên sinh cười bắt chuyện.

.

“Hoan nghênh anh đã tới, chủ tịch Trai Đằng. Vị này là Hắc Trạch tiên sinh chắc không cần tôi giới thiệu nữa chứ?” Hùng tiên sinh chỉ chỉ vào Hắc Trạch đồng sự nói.

.

“Đúng vậy, quen biết đã lâu rồi.” Trai Đằng chủ tịch nhìn về phía Hắc Trạch đồng sự, mỉm cười.

.

Hắc Trạch chỉ lạnh lùng gật đầu, xem như là đã chào hỏi.

.

Bên cạnh Hắc Trạch đồng sự là một mảnh màu vàng kim chói mắt, đó là một thanh niên phương Tây thon cao mảnh khảnh, một đầu tóc vàng dưới ánh sáng của ngọn đèn mà càng thêm chói chang. Hắn ngồi trên tay vịn ghế salon, thân mật dựa vào bên cạnh người Hắc Trạch đồng sự. Thấy có người tới, liền có chút quay đầu qua, lười biếng nâng mắt thoáng nhìn, đôi mắt xanh lam như ngọc bích mang đầy ngạo mạn, đôi môi mỏng căng mọng khinh thường mà nhẹ nhếch lên, đẹp đến không tả được. Hắc Trạch giống như một vị Paraoh uy nghiêm, còn thanh niên tóc vàng kia vốn là một con mèo Ba Tư cao quý bên cạnh Paraoh.

.

Tu nhất thời thất thần, đã thấy người thanh niên tóc vàng kia quay đầu qua, hung hăng trừng mắt, Tu sợ đến mức vội vàng lùi ra sau lưng chủ tịch.

.

“Còn đây là bạn của tôi, MR.D” Hùng tiên sinh chỉ vào người đằng ông ngồi bên cạnh mình giới thiệu, “Anh ta nổi tiếng là điều giáo sư cáo cấp, hôm nay đặc biệt mời anh ta đến đây để cùng thưởng thức trân phẩm mà các vị đưa đến.”

.

Trai Đằng thoáng gật đầu: “Ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Trai Đằng.”

.

MR.D nâng li rượu đáp lại, ánh mắt lại dừng trên người Tu, đột nhiên nói: “Chủ tịch Trai Đằng đưa súng vật đến biểu diễn, vì sao không để lộ dung nhan?”

.

“Súng vật của tôi biểu diễn cơ thể là đã đủ rồi, dung mạo của y là đồ của ta, ý muốn chiếm giữ của ta rất mạnh, không thích chia sẻ với người khác.” Trai Đằng trả lời.

.

MR.D cười khê, nâng li rượu lên lần nữa tỏ vẻ hoan nghênh.

.

Người hầu bên cạnh Hùng tiên sinh đưa Trai Đằng đến an vị trên ghế salon còn trống bên cạnh, Tu không biết làm sao đứng ở một bên, trong lúc còn đang chần chừ, chủ tịch Trai Đằng thành linh kéo lấy cổ tay y giật mạnh, Tu còn chưa kịp kêu lên, đã té vào trong lòng Trai Đằng.

.

“Chủ..

.” Tu vừa muốn kêu lên, nhưng lại đột nhiên nhớ tới chủ tịch dặn dò nguyên tắc súng vật thì không được nói chuyện, đành phải đem lời nói nuốt ngược vào bụng, quần bách nhìn chủ tịch Trai Đằng.

.

“Đừng nhúc nhích, cứ ngoan ngoãn đi.” Chủ tịch kéo đầu Tu dựa vào vai mình, thấp giọng ra lệnh.

.

Tu rụt rè nắm lấy quần áo của chủ tịch Trai Đằng, thuận theo mà ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Trai Đằng. Trống ngực rối loạn liên từ từ bình tĩnh trở lại, Tu mới phát hiện, tư thế này nhìn như rất ấm muội

cùng ý muốn chiếm giữ rất lớn, kì thật chính là chủ tịch Trai Đằng làm cho y khỏi phải đối mặt với những người xung quanh khiến cho y phải bối rối này.

“Có phải còn một vị khách không tới?” MR.D nhìn một cái ghế salon còn trống, hỏi Hùng tiên sinh.

“Đúng vậy, chủ tịch Tỉnh Thượng còn chưa có...”

Lời Hùng tiên sinh còn chưa dứt, liền thấy cánh cửa đại sảnh lại được mở ra lần nữa, chưa thấy người bước tới, đã nghe thấy âm thanh hào sảng cao lớn vang lên: “Xin lỗi, tôi đến trễ.”

Tu nhẹ nhàng nghiêng đầu, tầm mắt lướt qua khuỷu tay của chủ tịch Trai Đằng nhìn ra phía cửa. Xuyên qua lớp voan mỏng, mơ hồ có thể nhìn thấy một người đàn ông cao lớn cường tráng đang rải những bước dài qua đây. Trên mặt hắn mang theo nụ cười không kèm chế, trên người mặc một cái áo khoác màu cây cọ, ngực phanh ra, để lộ cơ bụng cùng khuôn ngực rắn chắc. Đây là chủ tịch công ty “Ngân câu”. Trên tay chủ tịch Tỉnh Thượng kéo theo một sợi dây xích màu đen sáng bóng, đầu kia của sợi xích nối với khóa trên cổ một người mang vóc dáng như một thiếu niên.

Thiếu niên bị xiềng xích tỏa lộ thân trên, phía dưới chỉ mặc một cái quần đùi. Trên đầu là mái tóc đen rậm rạp màu đen như một cái bờm, làn da màu đồng, khuôn mặt nhỏ cùng ngũ quan tinh tế trong sáng. Cơ thể của hắn nhỏ nhắn nhưng lại khỏe đẹp, đôi con ngươi đen nhánh như màn đêm tỏa ra ánh sáng lóng lánh sắc bén, đó là ánh mắt của thú hoang non khi mới bị bắt, sợi xích dài mảnh kia không trói buộc được bướng bỉnh của hắn, cả người tản mát ra lệ khí không muốn thần phục. Nhưng cũng mang theo loại cảm giác nguy hiểm, khiến cho người ta sinh ra dục vọng muốn được chinh phục.

Chủ tịch Tỉnh Thượng tùy tiện kéo súng vật của mình đi về phía trước, ngồi vào chỗ trống cuối cùng, giật mạnh dây xích một cái, thiếu niên tóc đen lao đảo té xuống đất. Trong khóe miệng thiếu niên phát ra tiếng gầm nhẹ bất mãn, đang muốn đứng dậy, đã thấy chủ tịch Tỉnh Thượng nhắc chân hướng lên tấm lưng nhỏ gầy của thiếu niên mà dùng sức đập xuống, đem súng vật không chịu nghe lời kia dẫm chặt dưới chân. Con thú hoang không kèm chế được mà cong miệng hừ nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng an phận, cuộn lại trên mặt đất, quật cường vùi đầu vào trong cánh tay.

Tất cả những nhà tham dự triển lãm súng vật đều đã an vị quanh bàn trà – Ba cây đại thụ trong giới sản xuất đạo cụ kích tình, Hắc Trạch đồng sự của công ty “Trác Mộc Điểu”, chủ tịch Tỉnh Thượng của công ty “Ngân Câu”, chủ tịch Trai Đằng của công ty “RAY”. Bọn họ lần lượt mang theo súng vật của mình đến đây vì Hùng tiên sinh – chủ tịch tập đoàn bán lẻ BEAR – nhà phân phối lớn nhất của bọn họ nhất thời hứng chí. Công ty nào có được súng vật “Ưu tú” nhất, sẽ trở thành nhà cung cấp độc quyền cho BEAR trong quý tới. Nếu nguyên cả một quý lượng tiêu thụ sản phẩm thành linh bị giảm đi một nửa, mà lượng tiêu thụ của đối thủ lại tăng gấp đôi, cái này có ảnh hưởng như thế nào đối với một công ty, không cần nói thì cũng biết.

Tu lặng lẽ đánh giá ba cây đại thụ cùng súng vật của hai người kia đưa đến, đều đã trải qua huấn luyện, phát ra mị lực có thể kích thích dục vọng nguyên thủy nhất của người khác. So với đó, mình chẳng những bề ngoài bình thường, hơn nữa lại ngu ngốc, y không rõ tại sao đến tột cùng chủ tịch Trai Đằng lại lựa chọn đưa y đi, mà bản thân mình rốt cuộc thì có điểm nào có thể thắng được hai vưu vật đối diện.

“Khách khứa đều đến đông đủ rồi, chúng ta bắt đầu đi.” Chủ nhân buổi triển lãm – Hùng tiên sinh cao giọng nói, “Như vậy, người nào bắt đầu trước đây?”

.

Không chờ mọi người trả lời, Hắc Trạch đồng sự cho tới bây giờ vẫn không nói không cười gật đầu, thanh niên tóc vàng nằm bên cạnh hắn liền nhẹ nhàng nhảy xuống ghế salon, leo lên bàn trà ngồi.

Thanh niên tóc vàng quì ngồi trên bàn trà dài, dùng hai con mắt hẹp dài của hắn nhìn mọi người ở xung quanh, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào phiến môi mỏng đỏ thắm, đầu lưỡi linh hoạt khiêu khích đầu ngón tay, quyến rũ mê người.

.

Ngón tay ướt át xoa lên vùng eo của mình, nương theo vòng bụng bằng phẳng hướng lên trên, tiến vào bên trong cái áo da nhỏ, lộ ra ngoài cổ áo, vuốt ve cái cổ thon dài của mình. Tay kia chậm rãi đem nút áo cởi ra, thân thể trắng nõn như ngọc nháy mắt liền lộ ra trước mắt mọi người. Trên ngực xuất hiện hai điểm đỏ thắm như chu sa, bụng dưới săn gọn, vòng eo uyển chuyển xinh đẹp đàn hồi. Đôi chân rắn chắc mang đôi giày ống, càng tăng thêm vẻ thon dài. Đây là sản phẩm điêu khắc tốt nhất của mỹ học Hi Lạp, mỗi một đường nét đều tinh tế, mỗi một phân tỉ lệ đều hoàn mỹ không tì vết.

.

Đang lúc tất cả mọi người sợ hãi than thầm trước thân thể mỹ diệu khiến người khác thêm muốn kia, thanh niên tóc vàng cười yếu ớt, dùng ngón tay dài mảnh bóc lên một trái dâu tây tươi mọng trong đĩa bên cạnh. Hắn chớp chớp mắt, đem trái dâu đưa lên môi cắn nhẹ một cái, thịt quả mọng nước lộ ra, mang theo mùi hương thơm ngát động lòng người, nhưng hắn không có tiếp tục nhắm nháp. Chỉ thấy hắn ngửa đầu ra sau rất sâu, đem trái dâu đặt lên làn da kéo một đường từ khoe môi lượn đến cổ, nước trái cây đọng trên làn da bóng loáng, lưu lại một ấn kí trong suốt. Trái dâu bỏ qua xương quai xanh, đảo quanh hai hạt châu trước ngực. Khi hai đầu nhũ săn cứng tiếp xúc cùng thịt quả, thấm dẫm một lớp dịch trong suốt lỏng lẻo, hãnh diện đứng thẳng. Trái dâu tươi mọng bị vằn vệt vỡ ra trên ngực hắn, trên da thịt trắng nõn nhiễm chút đỏ tươi, xinh đẹp mà tràn ngập hấp dẫn.

.

Trái dâu tiếp tục đi xuống, kéo theo dấu vết trong suốt trượt xuống nơi tận cùng của bụng dưới. Đầu ngón tay khều lên mép quần đùi da bó sát người, nhẹ nhàng cởi ra, hai quả cầu căng mọng cùng ngọc hành mũm mĩm được giải thoát khỏi trời buộc, nhảy xổ ra. Thanh niên tóc vàng chậm rãi nằm xuống, đem đôi chân thon của mình mở rộng ra, để cho nơi tư mật của mình có thể được nhìn thấy rõ ràng. Hắn dùng một trái dâu chà xát dọc theo bắp đùi cùng túi da, khiến cho nơi đó trở nên dễ chịu sáng bóng, rồi lại bỏ lên ngọc hành, dùng chất lỏng vẽ lại hình dạng của nó. Từ phân thân bò lên linh khẩu, không ngừng chà xát khắp nơi.

.

Tu nằm trong lòng chủ tịch Trai Đằng không khỏi nuốt nước miếng, thanh niên nằm ở trên bàn kia giống như không phải người thường, thân thể kia có biết bao mỹ diệu cùng yêu mị, giống như thiên thần lạc lối, trầm luân trong dục vọng trần gian. Trái dâu chậm rãi di chuyển gắt gao trối lầy tầm mắt của người xem, xúc cảm mãnh liệt mang lại làm cho người ta giống như cảm giác tay của mình đang lướt trên người của thanh niên tóc vàng kia. Khiến cho người ta hận không thể ngay lập tức có thể có được cơ thể đó trong tay, không nhìn được mà muốn chà đạp tàn phá bừa bãi, muốn nhìn thấy vẻ cao ngạo kia bị đập vỡ, cùng bộ dáng khóc lóc cầu xin tha thứ.

.

Như là nghe thấy mệnh lệnh từ phía người xem, động tác của thanh niên tóc vàng bắt đầu tăng nhanh.

.

Đem phần cuối cùng của trái dâu chà hết lên trên ngọc hành, khoe miệng thanh niên tóc vàng vang lên một tiếng rên, hô hấp trở nên dồn dập cùng rối loạn. Hai quả cầu bị chà đạp đong đưa, ngọc hành ban đầu vốn

đã tinh tế như một tác phẩm nghệ thuật nay đã chậm rãi ngừng đầu, trở nên cương cứng đầy trắng kiện.

Không hề dừng lại, hắn lại xoay người quì bò xuống dưới bàn trà, một tay nắm lấy một cánh móng của mình tách ra, tay còn lại bốc lên một trái dâu khác, tìm kiếm hậu đình của mình rồi nhét vào. Trái dâu vốn rất mềm, còn chưa tiến vào hết liền đã bị vỡ ra trên hậu huyệt. Tay hắn đảo quanh dịch quả xung quanh hậu huyệt rồi dùng nó như thuốc bôi trơn, chậm rãi dùng ngón tay đi vào trong huyệt động của mình, không ngừng xoa nắn đem động khẩu nói rộng ra. Lại thêm một trái dâu bị nhét vào, lúc này vào đến trong động khẩu thì vỡ ra, dịch quả đọng lại bên trong hậu huyệt, mị thịt bên ngoài huyệt động ửng đỏ.

Thanh niên tóc vàng nhẹ nhàng rên rỉ, cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người, dùng hai tay ra sức mở rộng hai cánh móng, dùng ánh mắt cầu xin hướng đến Hùng tiên sinh đang ngồi trên ghế salon.

“Sủng vật này của rất *** đang, tự mình chuẩn bị không bao giờ đủ cả.” Chủ nhân của sủng vật – Hắc Trạch tiên sinh cuối cùng cũng mở miệng, lời nói già nua cùng lạnh như băng, “Hùng tiên sinh có nguyện ra tay điều giáo hắn một chút?”

Hùng tiên sinh cười cười, quay đầu nhìn MR.D ngồi bên cạnh nói: “Đó là nghề của anh, không bằng anh thử xem sao.”

Cũng không từ chối, MR.D liền đứng lên đi đến chỗ thanh niên tóc vàng, một tay nâng cầm hắn lên, dùng ánh mắt lợi hại của chuyên gia điều giáo mà đánh giá sủng vật cao quý này. Sủng vật tóc vàng nhẹ nhàng cụp mắt xuống, nhu thuận mà vươn đầu lưỡi linh hoạt, giống như mèo mà liếm láp ngón tay của MR.D. Đội nhiên MR.D duỗi thẳng ngón tay vào trong miệng sủng vật tóc vàng, lục lợi bên trong vòm miệng. Thanh niên tóc vàng phát ra một tiếng “Uhm”, liền bị MR.D áp chế kéo ngựa đầu ra, một lượng lớn nước miếng không ngừng tràn ra khỏi khóe miệng, chạy xuống cổ.

MR.D cuối cùng cũng thả lỏng tay, thanh niên tóc vàng há to miệng thở hổn hển, gương mặt bởi vì thiếu dưỡng khí mà trở nên hồng hào, đôi mắt màu xanh biếc cũng sâu hút. Hắn nắm lấy quần áo của Mr.D mà quì gối trước mặt, ngưỡng mộ nhìn hắn, đôi con ngươi lục bích tỏa ra khát vọng cùng thỉnh cầu.

“Có ý tứ.” Mr.D cười đẩy đẩy mắt kính, lấy ra một cái bao tay trong suốt mang vào, “Vậy thì để cho ta tới nhìn một cái, tên nô lệ *** đang người ngoại trừ thân thể xinh đẹp ra thì còn có năng lực gì.”

Nói xong, MR.D nhắc một chai rượu chất lên, nghiêng trên đỉnh đầu sủng vật tóc vàng, dòng nước màu đỏ tía vẽ thành một vòng cung dài mảnh rơi xuống trên mặt hắn. Bọt nước văng khắp nơi, từng dòng rượu chất bỏ lắt qua mái tóc vàng của th

anh niên chảy xuống toàn thân, không biết là do rượu lạnh như băng hay là do làn da quá mẫn cảm, thân thể thanh niên tóc vàng run nhè nhẹ theo, không nhịn được không ngừng vùng vẫy. Mái tóc xoắn lộn màu vàng dính đầy rượu giống như là bộ lông con mèo Ba Tư xa hoa của Pharaoh, dưới ánh đèn trong suốt trở nên lộng lẫy lóa mắt.

“Ở Italia từng có một xưởng thủ công phát triển ra một loại rượu được làm từ trái dâu thường được dùng trong các buổi tiệc trà chiều, mùi thơm của loại dâu đó khiến ai cũng phải mê mẩn, vị ngọt đậm nhả, sau đó là vị rượu khiến cho lòng người ta say ngất ngây. Nó từng là thứ vang bóng một thời tại Italia, được ví

von như là “Quý phu nhân phóng đảng.” MR.D túm mớ tóc vàng của sủng vật, đem rượu ngon chảy dọc theo bờ vai của hắn ra sau lưng. Chất lỏng lạnh như băng theo men theo những sợi tóc cùng đường lưng cong lẳng lẳng chảy xuôi, tụ tập vào thâm cốc giữa hai bắp đùi, “Nhưng người làm ra phương pháp chế tạo loại rượu này cho biết, tất cả những người đời sau, cho dù là người nhà của hắn sau này cũng khó có thể làm ra được loại mùi vị như ban đầu, cho nên dần dần cũng biến mất khỏi thị trường.”

Không nhanh không chậm mà nhắc đến đề tài hình như là chẳng liên quan gì tới nhau, MR.D đột nhiên đem đầu thanh niên tóc vàng đè xuống bàn trà, dùng miệng chai rượu nhẹ nhàng vẽ lên hai đầu nhũ đang vênh lên cao cao của y một chút, rồi đột nhiên đem nó cắm vào hậu huyệt.

“Không bằng để cho chúng ta nghiên cứu một chút, phương pháp điều chế của nó như thế nào?”

Đôi mắt đen sắc giấu sau mắt kính của MR.D hiện lên tia mỉm cười, đem chai nâng lên để cho dòng rượu chất có thể thuận lợi chảy vào trong cơ thể của thanh niên tóc vàng.

Cổ chai rượu chất cắm sâu vào giữa hai đùi thanh niên tóc vàng, MR.D đẩy qua đẩy lại, để cho chất lỏng màu hồng tía kia có thể đi vào nơi sâu nhất trong mật huyết. Thanh niên tóc vàng thuận theo mà quì gối trên bàn trà, gian nan nghĩ muốn quay đầu lại nhìn xem hơn phân nửa chai rượu làm như thế nào bị trút vào trong cơ thể mình. Tốc độ chảy của rượu trong chai bắt đầu trở nên chậm lại, MR.D bất mãn mà cau mày lại, một tay nắm lấy cánh móng của thanh niên tóc vàng, đem chai rượu cắm thẳng đứng vào trong cơ thể hắn.

Cổ chai rượu tính ra không lớn lắm, nhưng hẹp và dài. Khi cổ chai thủy tinh còn dính theo rượu ướt át bị rút ra chậm rãi, hậu huyệt của thanh niên tóc vàng siết chặt như là muốn giữ nó lại, mị thịt hồng mềm hơi lộ ra ngoài, hồng đến giống như có thể ứa ra máu. Cổ chai như sắp rút ra khỏi động khẩu lại đâm mạnh một cái vào nơi đỏ sẫm kia, như muốn trực tiếp nhảy thẳng vào trong ruột.

“A...”

Nương theo một tiếng rên tình tự không kìm hãm được nhẹ thoát ra, thanh niên tóc vàng ngẩng đầu lên, cơ thể cong thành một vòng cung duyên dáng, cái móng vênh lên càng cao, rượu càng thuận thế mà trút vào trong cơ thể hắn. Phân thân của hắn cũng bị ép bành trướng lên, nơi đỉnh linh khẩu xuất ra một chút dịch lỏng trong suốt.

“Sao vậy, chai rượu cũng có thể cho người hưng phấn sao?” MR.D trêu tức hỏi, động tác xoắn xuyên trong tay cũng chợt tăng nhanh.

Cổ chai va chạm vào trong cơ thể thanh niên tóc vàng, mỗi một lần đều cơ hồ như hoàn toàn rút hết ra ngoài, rồi ngay sau đó lại đâm vào thật sâu, chất lỏng trong chai rượu lắc lư, chui vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn. Nhìn một người gần như không có tì vết bị một vật vô tri lạnh lẽo xâm phạm, khoái cảm mãnh liệt đánh sâu vào trong trái tim người xem. Đây là thú tính cùng khoái cảm đập phá ẩn sâu tận trong đáy lòng của loài người, vô luận bình thường khắc chế hoặc áp lực như thế nào, nhìn thấy thứ tốt đẹp ngay trước mắt bị hủy diệt, đều sinh ra hưng phấn không thể ức chế được. Chai rượu tàn phá bờ bãi trong hậu đình thanh niên tóc vàng, loại chà đạp cùng nhục nhã này hoàn toàn đối lập với sự cao quý ngạo mạn cùng tươi sáng của hắn trước đó, càng cao bao nhiêu lại càng muốn chà đạp bờ bãi bấy nhiêu, ý muốn đen tối ở chỗ sâu nhất trong lòng mỗi người mơ hồ manh nha càng lúc càng mạnh.

Chất lỏng đọng trong cơ thể hình như làm cho hắn cảm thấy không thoải mái, thanh niên tóc vàng không nhìn được mà vùng vẫy vòng eo mềm dẻo. Chai rượu dài nhỏ hình như không cách nào nhét vào mật huyết đã quen được trực tiếp kích thích cùng an ủi của hắn, lắng nhục như vậy chỉ có thể làm gia tăng dục vọng cùng khát khao được bị hành hạ của hắn.

MR.D bao quát súng vật dưới thân không biết nghe lời, cười nói, “Trình độ như vậy quả nhiên không thỏa mãn được người.”

Nói xong, MR.D chậm rãi rút chai rượu ra khỏi cơ thể súng vật, để qua một bên. Thanh niên tóc vàng bị đổ vàng hơn nửa chai rượu khiến bụng có hơi chút phình ra, một dòng rượu mảnh mai từ trong cốc huyết tuôn ra, men theo đôi chân thon mà chảy xuống dưới, mùi hương nồng nàn của rượu chất cũng tràn ngập.

“Xem ra thì rượu chất ở đây đã được chuẩn bị tốt rồi, có muốn tự mình ném thử?”

MR.D cầm một trái dâu đưa tới cái lỗ động khẩu không ngừng phun ra rượu kia, thấm đầy chất lỏng ngọt thuần đó, sau đó đưa đến bên mép súng vật. Súng vật tóc vàng kia gian nan nâng người dậy, vươn đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy trái dâu trên tay MR.D vào trong miệng, sau khi nhắm nuốt xong thì nghiêm trang liếp lấp ngón tay người này, đem rượu chảy từ trong người mình ra liếm sạch sẽ.

“Bé ngoan.” Mr.D sờ sờ mái tóc vàng chói mắt của súng vật, lật người hắn lại để cho hắn nằm thẳng lên bàn, cùng hai chân giơ lên gấp vào trong ngực hắn, ra lệnh, “Tự mình ôm lấy.”

Thanh niên tóc vàng nghe lời mà đem hai tay vòng qua đầu gối, bày ra tư thế xấu hổ để cho hạ thể không hề có gì che đậy của mình bày ra trước mặt mọi người, chờ đợi lắng nhục cùng tàn phá chụp xuống. Cốc huyết đã được tưới tắm, mị thịt đỏ tươi giống như đôi môi non nớt có chút khép mở, như là yêu cầu cùng khao khát không hề có tiếng động. Mr.D nhẹ nhàng đè xuống bụng hắn, rượu chất vốn đầy tràn trong mật huyết liền phun mạnh ra từ giữa hai cánh hông, giống như là những khe suối hòa về sông lớn, giao hòa vào nhau, lại giống như là dấu vết tàn phá, dưới da thịt trắng nõn ánh liền chói mắt phi thường, kinh tâm động phách, nhưng khoái cảm khi phá hoại một thứ tốt đẹp như vậy lại khiến cho máu huyết người xem sôi sục.

MR.D mang bao tay, ngón tay móc vào cơ thể hắn để rượu lỏng không ngừng chảy ra, xoa nắn từ hậu đình cho tới phân thân của hắn, đem hai trái cầu thịt cầm trong tay ra sức đùa bỡn, lại cầm lấy ngọc hành vùng vẫy không chút thương tiếc, búng mạnh. Nơi yếu ớt nhất đang bị người khác nắm trong tay đùa bỡn, khiến thanh niên tóc vàng đau đớn không khỏi vùng vẫy cơ thể, rồi lại không thể phản kháng hay tránh né, chỉ có thể gât gao ôm lấy hai chân trước ngực mình mở rộng, bày ra tư thế chờ xâm phạm.

Mắt nhìn thấy phân thân hồng hồng sưng to đã ướm át nơi đỉnh, giống như sắp phun trào, Mr.D liền mở tay ra. Phân thân mất đi an ủi mà bờ vợ run lên nhẹ, muốn giải phóng, nhưng lại tìm không được điểm đột phá. Như là đang tình tứ thưởng thức thành quả sáng tác, ngón tay MR.D chuyển động ở bụng dưới cùng hai chân thanh niên, quanh quẩn, vô ý cố tình va chạm vào bộ vị mẫn cảm nhất của hắn rồi lại xảo diệu mà tránh ra. Động tác nhàn nhã cao siêu, đem súng vật sớm đã bị dục hỏa đốt người không nhìn được vươn một tay muốn vuốt ve ngọc hành của mình. Nhưng cánh tay mảnh khảnh rất nhanh bị MR.D chụp được, ép quay về lại trước ngực không thể động đậy. Thanh niên tóc vàng bị cản lại gian nan uốn éo, một cú bặt tai thành tiếng đã rơi xuống, khiến cho đầu của hắn cũng bị lệch qua một bên.

“Ta cho phép người phóng ra lúc nào?” MR.D cúi người mỉm cười nói, giọng nói trầm thấp vững vàng, nhưng lại tỏa ra chút tức giận.

.

Mèo Ba Tư bị kinh hách che đi khuôn mặt đỏ hồng, nhìn về phía chuyên gia điều giáo đang đeo kính này, chậm rãi cụp mắt xuống. Như là cuối cùng cũng hiểu được bao nhiêu cao quý cùng đẹp đẽ của mình trước mặt người đàn ông này đều không dùng được, ẩn giấu sau nụ cười tưởng chừng như ôn nhu kia chính là áp lực uy hiếp cùng lạnh khốc, chính là cái uy của một chuyên gia điều giáo đối với súng vật.

.

“Súng vật không nghe lời thì sẽ bị trừng phạt.”

.

Vẫn tươi cười nho nhã như trước, MR.D đem cánh tay của súng vật tóc vàng vòng qua đầu gối, đem khóa trên cổ tay móc vào vòng cổ, khiến cho hai tay của hắn bị trói ở hai bên cổ, hai chân giống như là đang gác lên hai vai của mình. Cho dù là cơ thể có mềm dẻo như mèo, phải duy trì động tác cong gập rất lớn như thế này cũng vượt quá sức của hắn.

.

Không một chút lưu tình mà đánh lên hai cánh mông trắng nõn cùng khu vực giữa hai chân của hắn, từng tiếng đánh xuống vang lên trong trẻo vọng khắp trong phòng khách, cùng với rượu lỏng bắn tung tóe từ hạ thể hắn hưởng ứng theo, khiến cho khí tức *** mẽ được khơi lên. Thanh niên tóc vàng mím môi chịu đựng, hai tay trắng nõn đã lập tức trở nên đỏ bừng, thoát nhìn rất đau đớn cùng bỏng rát. Song đau đớn cùng kích thích từ sự nhục giống như là càng mang lại cho cơ thể hắn thêm nhiều khoái ý, phân thân giữa hai chân vẫn dựng thẳng như trước, tràn ngập kích tình mãnh liệt cùng khát cầu.

.

Đánh thì đã ngừng, nhưng trừng phạt thì còn chưa có chấm dứt. MR.D vươn tay lấy đĩa trái cây trên bàn kéo lại, cầm lấy một cái nĩa ghim trái cây. Đó là một cái nĩa dài chừng 15cm, là một cái nĩa làm bằng kim loại được chế tác rất tinh tế, trên đỉnh có tạo hình con lợn biển màu xanh lam, đầu để ghim hoa quả thì bén nhọn như kim. Tựa hồ ý thức được ý định của đối phương, thanh niên tóc vàng hoảng sợ mà nhìn ánh bạc lóe lên từ đầu nĩa, không nhìn được lắt đầu.

.

“Hình như trực tiếp sử dụng có chút khó khăn, bất quá đừng lo lắng, ta sẽ không tàn nhẫn như thế.”

.

MR.D làm như hồn nhiên không biết, cầm lấy nĩa ghim trái cây nhìn một chút, lộ ra nụ cười thân thiết, không hề biết nụ cười này mang lại bao nhiêu hoảng sợ cho người khác.

.

“Thiên Đảo tương, người thích không?” MR.D có chút hưng phấn nhìn mấy loại nước sốt trên bàn trà, nhìn thì như là đang hỏi, nhưng mà căn bản không có để ý đến thái độ của đối phương, ánh mắt chuyển sang đĩa Sushi bên cạnh, “Oh, còn có mù tạt, ta thích cái này.”

.

Như là muốn biểu hiện bản thân mình rất nhân từ, MR.D nhúng cái nĩa kim loại vào tron

g đĩa kia khuấy vài cái, sau đó cầm lấy phân thân sưng to của thanh niên tóc vàng, đem mũi nhọn của cái nĩa dính đầy thứ cay xé màu xanh biếc kia nhắm ngay vào linh khẩu.

.

“Không muốn bị thương thì đừng lộn xộn.”

.
MR.D đứng ngược sáng trước mặt thanh niên tóc vàng, trên gờ gọng kính kim loại màu đen lóe lên ánh sáng của ngọn đèn.

Đôi mắt lục bích của thanh niên tóc vàng trợn trừng, cánh môi mỏng khê mở, như là muốn gào lên rồi lại không dám lên tiếng, cứ như vậy cầm như hến cùng không dám nhúc nhích trở mắt nhìn cái nĩa dính đầy mù tạt đang áp lại gần hạ thể của mình.

.
MR.D không hổ danh nghề nghiệp là thầy điều giáo, một tay nhàn nhã cầm lấy ngọc hành đang hưng phấn mà dựng thẳng của thanh niên tóc vàng, một tay cầm theo nĩa trái cây. Mũi nhọn của cái nĩa mới thử dò xét đụng vào linh khẩu đang chảy ra dịch lỏng, thanh niên tóc vàng liền như bị điện giật mà cả người run lên, song MR.D cũng không để ý tới, nhẹ nhàng xoay tròn cái nĩa, để cho mũi cái nĩa dính mù tạt có thể thông thả hướng dần vào trong.

.
“Ách... A -”

.
Theo đường tiến vào của mũi ghim trên nĩa, thanh niên tóc vàng ngửa đầu ra sau thật sâu, giống như đổ quyền khóc ra huyết lệ mà phát ra tiếng rên thật dài.

.
Hắn nhắm mắt lại, hai hàng mi rung động, vì chịu đựng đau đớn mà tay siết chặt thành hai nắm, cánh môi dưới bị cắn đến đỏ hồng giống như sắp ứa máu tới nơi. Hắn nhịn không được mà lắc đầu, mái tóc dài xinh đẹp tán loạn, từng sợi tơ vàng rơi lên khuôn mặt, trong sự bừa bộn mà lộ ra vẻ yếu mị cùng *** mĩ.

.
Tu không khỏi nắm chặt vạt áo của chủ tịch Trai Đằng, y không biết cảm giác khi mù tạt đi vào trong âm thành sẽ ra sao, nhưng chỉ cảm thấy chỉ cần cái mũi ghim của cái nĩa kia thôi cũng đã đủ đau rồi. Y đem nửa mặt vùi vào trong ngực hắn, lại không nhịn được mà thỉnh thoảng quay đầu ra xem. Nhìn xem thân thể của thanh niên kia đang chịu ngược đãi có bao nhiêu là tuyệt mĩ.

.
Loại trói buộc này kết hợp cùng với sự cực khổ và cơ thể hoàn mĩ làm cho Tu nhớ tới thiếu niên bị trói nơi cầu thang kia. Cơ thể pháp phồng khi đầu ghim đâm vào, những đường cong đẹp đẽ, cơ thể bởi vì tràn đầy năng lượng mà hiện lộ qua đường bắp thịt. Làn da trắng nõn giờ ứng đỏ cùng dấu vết của rượu chất cùng dầu tây đọng lại trên cơ thể, như là hoa gạo nở rộ bên ngoài giáo đường. Lá già rụng đi, chồi non trần trụi, hoa đỏ như lửa tụ thành một cụm điểm lệ thiêu đốt lòng người xem. Màu đỏ xinh đẹp mang theo sự vùng vẫy trong tuyệt vọng, lại như là cử chỉ phóng đảng một cách rụt rè.

.
“Uhm a, a...”

.
Bộ vị yếu ớt nhất bị đâm xuyên, mỗi một động tác rất nhỏ cũng kích thích mãnh liệt lên thần kinh của hắn, không được kêu gào cùng vùng vẫy. Chính là thống khổ, nhưng đan xen trong đó lại có càng nhiều hưng phấn. Giống như kẻ tử vì đạo, dâng lên thân hình đẹp đẽ nhất để hưởng thụ lãng nhục cùng khoái cảm được bị hành hạ, hiểu được cái đẹp khi dục vọng giao hòa cùng thống khổ, biểu lộ sự phục tùng trước người khác, vui sướng, cùng sùng bái.

.
MR.D tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của sủng vật, cuối cùng nhân từ mà dừng lại động tác. Mũi ghim mới tiến vào hơn phân nửa, thanh niên tóc vàng như đã bị kiệt sức. Mồ hôi thấm ướt cơ thể hắn, dưới ánh

sáng vàng của ngọn đèn, giống như là một cái áo khoác xa hoa. Mái tóc vàng cũng rối bù bết đầy mồ hôi, làm cho ánh mắt của hắn mê man, như một con cá bị móc ra khỏi mặt nước. Ngực phập phồng kịch liệt, bao nhiêu cao ngạo nay chỉ còn lại rụt rè cùng tiếng thở dốc hổn hển. Mùi hương thơm ngát tỏa đầy khiến cho căn phòng ngập trong mùi vị *** mĩ.

“Bây giờ mà nghỉ ngơi xem ra còn quá sớm.”

MR.D nói một câu, làm cho thanh niên tóc vàng đang thở dốc đột ngột mở to hai mắt.

Cái nĩa ghim rái cây vẫn còn nằm trong ngọc hành của súng vật, ngọc hành sưng to bởi vì sức nặng của vật thể đó mà bị kéo nghiêng qua một bên, nhưng vẫn hãnh diện đứng thẳng như cũ. MR.D kéo căn bao tay trong suốt của mình, đưa ngón tay đi vào trong hậu đình hắn, dùng sức tách hai cánh mỏng ra. Rượu lỏng không ngừng chảy ra theo động khẩu bị mở rộng, có thể nhìn thấy nội bích tươi non, cùng xung quanh dính theo dịch quả có màu đồng dạng đến mê người. Mị thịt trong động khẩu hé ra hợp lại, khao khát xâm nhập cùng chà đạp. MR.D mượn chất lỏng trong động khẩu bôi trơn, đem một ngón tay đi vào trong huyết động, vuốt vuốt xung quanh, rồi lại chậm rãi đem ngón tay thứ hai cắm vào. Hai ngón tay hết vào lại ra, chậm rãi xoa nắn đem động khẩu mở ra. Rượu lỏng không ngừng bò ra, men theo ngón tay mà chảy đầy lên tay MR.D, khiến cho MR.D có thể hoạt động cổ tay thuận lợi hơn, thử đem ngón tay thứ ba cắm vào.

Thanh niên tóc vàng không thoải mái mà siết chặt, cúc hoa nơi động khẩu muốn ngậm lại, cực tuyệt sự xâm lấn của dị vật.

MR.D vỗ vỗ bắp đùi hắn: “Thả lỏng cơ thể, kẹp ta chặt như thế, cuối cùng chỉ có người bị thương thôi.”

Lời này rõ ràng là rất thân thiết cùng ôn nhu, nhưng lại làm cho thanh niên tóc vàng run lên. Đã lĩnh giáo qua chỗ đánh sợ của chuyên gia điều giáo hắn không dám phản kháng, hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân bình tĩnh trở lại.

“Vậy có phải được không, bé ngoan.”

MR.D khen ngợi, chậm rãi đem ngón tay thứ ba hoàn toàn cắm vào trong cơ thể thanh niên tóc vàng. Ba ngón tay chọc khuấy thăm dò bên trong hạ thể hắn, như là chạm trúng vào điểm mẫn cảm, thanh niên tóc vàng phát ra tiếng rên nhẹ. MR.D cong khóe miệng, hướng ngón tay công kích mạnh mẽ vào nơi yếu ớt nhất kia, xoay cổ tay để đem ngón tay đâm vào sâu hơn.

“A... A...”

Dục vọng rối loạn không ngừng nẩy lên, cơ thể mẫn cảm của thanh niên tóc vàng trở nên mê loạn, hậu đình cũng co bóp tất cả phòng ngự, động khẩu cùng mị thịt cũng mềm xuống. MR.D xác định đúng thời cơ, xảo diệu mà đem ngón tay thứ tư cắm vào trong. Nửa bàn tay cũng tiến vào trong cơ thể thanh niên tóc vàng, thông thả quất tốc, xoay trở, đồng thời dùng tay kia kiên nhẫn xoa nắn động khẩu, cố gắng mở rộng thêm một lần nữa.

Hậu đình đầy tràn còn bị bỏ thêm vào, cũng không chịu được chà đạp cùng tàn phá. Tiếng rên rỉ lộn xộn của thanh niên tóc vàng biến thành một tiếng kêu ngân dài, không hề cố kị mà dùng thanh âm trong trẻo phát tiết cơn kích tình. Hắn cúi đầu nhìn phân thân của mình, ngọc hành ứ đầy huyết đơn độc dựng thẳng, hai tay bị trói chặt, mà MR.D lại không hề có chút ý định thay hắn an ủi.

“A... Uhm, a...”

Dục vọng bên bờ vỡ đê nhưng lại không giải phóng được thống khổ, hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần của hắn. Hắn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cắn lấy đầu ngón tay của mình, cuối cùng lại không thể nhịn được mà nhả ra. Hậu đình bị xâm nhập mãnh liệt, quên cả phản kháng. Mê loạn không thể gọi tên đem từng đợt rên rỉ biến thành tiếng kêu *** đãng, phòng tuyến cuối cùng cũng bị hạ gục, dục vọng nguyên thủy nhất bị bày ra trần trụi, tận tình hưởng thụ cực hạn khoái cảm mà thống khổ cùng sỉ nhục mang lại.

“A – a –”

MR.D tách cánh móng của hắn ra, đem năm ngón tay đặt chụm lại với nhau, giống như là một cái đầu chim, cuối cùng đem cả bàn tay cắm vào trong cơ thể hắn. Sau khi vào trong lại nắm lại thành hình nắm đấm, từ trong dung đạo đem nội bích căng ra. Nắm tay chậm rãi chuyển động bên trong mật đạo, toàn bộ đều cọ xát vào mọi điểm mẫn cảm bên trong nội bích. Nắm tay của một người đàn ông trưởng thành nhét vào nơi sâu nhất trong hạ thể của thanh niên, giống như chỉ cần thêm vào đó dù chỉ một cây kim cũng có thể hủy diệt cơ thể xinh đẹp kia.

“A a a – a – a – a –”

Thanh niên tóc vàng bị một trận co rút, cơ bụng bị uốn cong ép xuống ngực, ngay cả đầu ngón chân bị trói cũng run nhè nhè. Ngọc hành sưng to bị đầu nĩa cắm vào cũng dựng đứng, MR.D rút nĩa ra, chất lỏng màu trắng sữa nháy mắt cũng ào ra theo, vung vẩy vào trong ngực của mình.

Sủng vật của Hắc Trạch đồng sự đã biểu diễn xong, phục vụ đi lên dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ. Thanh niên tóc vàng hư thoát mà ngồi ở bên chân chủ nhân, đem mái tóc vàng rực rỡ dựa vào đùi Hắc Trạch đồng sự, hơi thở dồn dập đứt quãng còn chưa ổn định lại được.

“Thật sự rất đặc sắc, anh có một sủng vật làm cho ai cũng phải thềm thường đấy, Hắc Trạch đồng sự.” Hùng tiên sinh tán thưởng, “D, anh cảm thấy như thế nào?”

MR.D cởi bao tay, lau hai tay của mình, sau đó đẩy đẩy kính mắt, đáp: “Tư chấn sủng vật của anh ta tốt lắm, cơ thể được khai phá cũng rất có mùi vị, quả thật là vật hiếm có. Bất quá cái này đều phải dựa vào dụng tâm điều giáo, sủng vật ưu tú cũng là bởi vì có chủ nhân như Hắc Trạch đồng sự, mới có thể tỏa ra hào quang chói mắt như vậy.”

Hắc Trạch đồng sự thản nhiên cong cong khóe miệng, sờ sờ mái tóc vàng của sủng vật, nâng li ra ý đáp lễ.

“Như vậy, kế tiếp đến phiên người nào đây?” Ánh mắt Hùng tiên sinh quét về phía Trai Đằng cùng Tỉnh Thượng.

.

Tu hiển nhiên chưa có chuẩn bị tốt tâm lí, không khỏi vùi vào lòng Trai Đằng.

.

Con thú hoang non của chủ tịch Tỉnh Thượng vẫn còn nằm bên chân hần nghỉ ngơi, cũng không ngẩng đầu lên dù một chút xú.

.

“Này, đứng lên!” Tỉnh Thượng đá đá bả vai sủng vật.

.

Giấc ngủ bị quấy rầy làm thiếu niên tóc đen rất không tình nguyện mà ngẩng đầu dậy, nhìn về phía chủ nhân của mình.

.

Chủ tịch Tỉnh Thượng không có mang giày, dùng bàn chân trần gior lên trước mặt thiếu niên, cầm lấy li rượu, đem rượu hắt lên mặt hần. Rượu làm khuôn mặt cùng mái tóc ngắn rậm rạp của thiếu niên ướt, thiếu niên lắc mạnh đầu đem những giọt chất lỏng kia vẩy ra ngoài, cúi đầu nhìn mũi chân chủ nhân có dính rượu, liền vươn đầu lưỡi liến ngón chân của chủ nhân. Khóe miệng của Tỉnh Thượng lộ ra nụ cười tục tũn, một cước đem sủng vật tóc đen nhỏ gầy đạp lăn quay ra đất.

.

“Đến người ra trận rồi kìa, bé con.”

Phần này rất nặng đô, nhi đồng nhớ né

.

Thiếu niên tóc đen cào cào mái tóc ngắn dày rậm của mình, từ sàn nhà đứng lên, xiềng xích nối với cổ phát ra tiếng va chạm trong trẻo của kim loại. Hần cúi đầu nhìn rồi nhìn tới vết thương trên tay khi bị đạp ngã lúc này, vươn đầu lưỡi như động vật tự chữa thương cho mình mà nhẹ nhàng liếm dọc theo, lúc này mới dùng đôi mắt đánh giá những người xung quanh.

.

Vóc người của hần lộ ra vẻ nhỏ gầy, làn da màu bánh mật nhìn theo hướng nào đều tỏa ra hào quang lộng lẫy, cùng hơi thở bướng bỉnh. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng

g, một đôi mắt đen láy tròng lên tròn xoe, không chút nào che dấu sự khinh miệt trong đáy mắt. Hần là một con báo non rơi nhảm vào lưới của thợ săn, tính tình ngạo mạn trời sinh, bạo lệ ngang ngược phô bày ra, đối với hết thảy người bên cạnh đều tràn ngập địch ý, xiềng xích có thể trói buộc hần, nhưng không có cách nào khiến cho hần thuần phục.

.

Chủ tịch Tỉnh Thượng nâng nâng tay, hai người đàn ông mặc đồ da bó sát đi tới, đem con hắc báo còn non này ấy ngã xuống đất. Một người đàn ông dùng một chân dẫm lên vòm ngực trần trụi của thiếu niên khiến hần không có cách nào đứng dậy, đồng thời một chân khác đem hai tay hần đạp lên mặt đất, sau đó có hai bàn tay nắm lấy hai mắt cá chân của hần nâng lên cao tách ra hai bên. Thiếu niên tóc đen cứ như vậy bảo trì tư thế hai chân bị mở ra thật lớn cố định trên mặt đất, không thể động dậy. Người đàn ông cầm theo một cái roi mềm, chống xuống trước ngực hần.

.

Đó là những sợi roi da dài khoảng 70cm, phần tay cầm được bó thành hình trụ, là một cái roi mềm kiểu giống như đuôi ngựa. Còn hơn cả roi dài bình thường, roi mềm đem sức mạnh phân tán ra, không lưu lại

dấu vết, nhưng khi đánh lại tác động lên một diện tích lớn, lại có thể linh hoạt thay đổi. Dân chuyên nghiệp có kỹ thuật cao siêu sẽ dùng những phương pháp roi bất đồng, có thể tùy theo tâm tình mà để cho người bị đánh có những xúc cảm bất đồng.

“Sủng vật của tôi thường nghịch ngợm, chỉ có dùng roi mới có thể làm cho nó an phận một chút.” Tỉnh Thượng cười nói với đám người Hùng tiên sinh, “Bất quá nó cũng thích roi, đau đòn mới có thể làm cho nhóc con này hưng phấn.”

Tới lúc ông chủ ra ý, người đàn ông cầm roi vung lên cây roi mềm màu đen, hướng đến con báo non không chịu thuần phục kia đánh xuống. Cú đánh đầu tiên nặng nề quất vào giữa hai chân của thiếu niên.

“A!”

Thiếu niên gầm nhẹ một tiếng, nghe rằng hướng người cầm roi trừng mắt, giống như thú hoang bị chọc giận, tùy thời muốn nhảy dựng lên cắn xé con mồi. Người đàn ông không chế tứ chi của thiếu niên nâng bàn chân đang đập trên ngực hắn, hướng tới mặt thiếu niên đá vào, cũng đập đầu hắn xuống đem mặt hắn ép xuống dưới nền nhà.

Người đàn ông cầm roi không để ý đến phản ứng của thiếu niên, vừa vung roi quất vào bộ vị yếu ớt nhất của thiếu niên. Giống như có hơn mười con rắn độc, nặng nề bất đồng cùng nhau cắn xuống giữa hai đùi hắn. Cách lớp quần đùi da bó sát người, có thể nhìn thấy rõ ràng khí cụ giữa hai chân thiếu niên đã thành hình. Người đàn ông cầm lấy lưng quần của thiếu niên, dùng sức xé, cái quần phát ra một tiếng rết liên bị xé từ phần bụng trở xuống, toàn bộ khí cụ của thiếu niên đều bị lộ ra ngoài.

Chủ nhân của hắn nói không sai, kỹ thuật dùng roi đánh này chỉ để mang đến khoái cảm cho con báo non. Như là mới được đánh thức, ngọc hành có chút lười biếng ngẩng đầu, so sánh với màu da toàn thân thì màu sắc của phân thân có chút nhạt hơn, nơi đỉnh hơi hồng hồng, dưới lệ khí của thiếu niên lại có vẻ non nớt mê người. Hai chân của hắn bị tách ra càng lúc càng lớn, dưới sỉ nhục mà bày ra dục vọng trần trụi, yêu cầu lăng ngược mãnh liệt hơn.

Người đàn ông dùng roi mềm nhẹ nhàng gầy gầy lên hai quả cầu thịt căng tròn, lần nữa vung roi lên. Lúc này roi da như là cố ý tránh đi ngọc hành còn đang nửa thức nửa tỉnh mà xảo diệu quất vào bắp đùi của thiếu niên, vào xung quanh bụng dưới. Tiếng roi vang lên khi mạnh khi nhẹ, làm cho người ta nghe ra được người cầm roi đang cố ý đùa bỡn dục vọng của thiếu niên. Hơn mười sợi roi rơi xuống trên đùi thiếu niên, nhưng hết lần này đến lần khác đều chỉ lướt nhẹ qua bộ vị mẫn cảm của hắn. Làn da nơi bụng dưới đã chuyển sang đỏ ửng, kiểu đánh đập này cũng không tính là mạnh tay, nhưng dưới hành hạ giống như là gãi ngứa này chẳng khác nào kiến cắn vào xương tủy, ăn mòn toàn thân của thiếu niên. Ngọc hành của thiếu niên chịu không được mà run rẩy, trung tâm dục vọng cũng thất thổ theo, lại không đủ lực lượng để giải phóng.

“Uhm... Uhm...” Thiếu niên liều mạng vùng vẫy cơ thể, hàm răng nghiến chặt lại, nhưng cuối cùng phát ra tiếng rên rỉ trầm trầm.

Như là có vẻ hài lòng với phản ứng của thiếu niên, lúc này người cầm roi mới giơ cao cây roi lên, hung hăng quất xuống ngọc hành của thiếu niên.

“A!”

Khi roi da vừa quật xuống thiếu niên liền đồng thời bắn ra tiếng hét to thống khoái. Những sợi roi da rơi như mưa không ngừng quất vào ngọc hành của hắn, không chút nào lưu tình mà ra sức tàn phá nơi da thịt yếu ớt nhất ấy. Mạch máu sôi sục la hét bò lên ngọc hành, phân thân ban đầu vốn non nớt liền ngẩng đầu lên rất mạnh, phình to dựng thẳng đứng.

Thiếu niên hét to lên, khoe miệng cong lên thành ý cười vui vẻ, như là một con thú hoang bị thức tỉnh, bộc phát ta tiếng rít phẫn nộ. Cũng như thú hoang mang theo tính tình cùng bản năng động vật, thẳng thắn mà hưởng thụ khoái cảm khi kích thích đau đớn cùng dục vọng giao hòa lại với nhau.

Đúng lúc này người đàn ông cầm roi ngừng lại động tác, không cho thiếu niên tóc đen dễ dàng đạt được khoái cảm phóng thích. Người đàn ông vẫn khống chế tứ chi của thiếu niên thả chân ra, nắm lấy xiềng xích nối với vòng da đem hai tay của thiếu niên trói chặt ra sau lưng, sau đó làm với hai chân, rồi cùng người đàn ông cầm roi lui ra.

Hai tay bị trói chặt làm cho thiếu niên phải dùng đầu cùng bả vai chống đỡ, cố gắng để cho bản thân xoay người nằm sấp lên mặt đất thở hồng hộc. Dục vọng nơi hạ thể không thể tận hưởng, vẫn như cũ phẫn nộ nghiêng đầu. Hắn thử nhe răng phẫn nộ trườn vào bóng lưng người cầm roi đang rời đi, cả người tản mát ra địch ý nguy hiểm.

“Đạo cụ bình thường cũng không thể thỏa mãn được tên nhóc hung mãnh của ta, chỉ có thứ gì động dạng hung mãnh mới có thể làm cho hắn thống khoái.” Chủ tịch Tỉnh Thượng tùy tiện đem chân gác lên bàn trà, đối với mọi người nhếch môi cười, “Nếu như các vị đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy thì để cho chúng ta thưởng thức một màn kích thích hơn nữa đi.”

Dứt lời, Tỉnh Thượng vỗ vỗ tay, hay người đàn ông mặc đồ da mang theo một cái ***g sắt có phủ vải đen nâng lên trên bàn trà. Lồng sắt khoảng chừng nửa mét vuông, bên trong tấm vải đen phủ không kín, có thể nhìn thấy loáng thoáng trong ***g sắt hình như có chứa một vật sống.

“Dùng cơ thể con người giao đấu cùng với mãnh thú là đề tài biểu diễn của không ít tôn giáo cùng nghệ thuật thời Trung Cổ. Vô luận có che đậy kiểu nào, loài người bất quá cũng chỉ là một loài thú hoang được ngụy trang kĩ lưỡng mà thôi.”

Chủ tịch Tỉnh Thượng kéo tấm vải đen, mọi người phát ra tiếng than thở sợ hãi nho nhỏ. Tu tồ mò không nhìn được mà nhìn qua thăm dò, không khỏi lạnh cả sống lưng –

Trong cái ***g sắt kia, là một con rắn đỏ sậm. Thân hình to lớn cuộn trong ***g sắt, ngẩng đầu im lặng nhìn chăm chú vào những kẻ bên ngoài, cái lưỡi chẻ màu đỏ không ngừng phun phì phì.

Phần này rất nặng đô, Nhi đồng nhớ cẩn thận!

Tu nắm chặt vạo áo trước của chủ tịch Trai Đằng, hoảng sợ mà nhìn con độc xà trong ***g sắt.

Đó là một con rắn lớn đã trưởng thành dài cũng khoảng trên 2 mét, cơ thể to như cánh tay của người đã trưởng thành. So với những con cùng loại khác, thân hình con rắn này không tính là quá lớn, nhưng nó như bây giờ cũng đã đủ để tạo thành khó khăn cho kẻ khác. Trãi dài trên thân rắn là những vòng khoang đỏ chót, giống như là ngọn lửa tội nghiệt bị giam tận nơi sâu nhất của địa ngục không ngừng thiêu đốt, không ngừng vùng vẫy đem linh hồn biến thành tro bụi.

Người đàn ông mặc đồ da là thủ hạ của chủ tịch Tỉnh Thượng bình tĩnh mở ***g sắt ra, đưa tay luồn vào trong ***g, cầm lấy con mãng xà. Xích xà liền nhanh nhẹn quấn lấy tay hắn, từ cổ tay quấn lên tận bả vai, như là muốn đem cánh tay hắn siết gãy, quấn lại thật chặt.

“Đứa nhỏ này gọi là Cửu Diễm, là tôi đặc biệt huấn luyện để chơi đùa cùng với các sủng vật.” Chủ tịch Tỉnh Thượng nói, “Toàn bộ răng độc của nó đã bị nhổ rồi, bất quá vì để cho sủng vật của tôi không đến nỗi bị nó siết chết, chúng ta trước vẫn phải chuốc cho nó say cái đã.”

Xích xà quấn chặt lấy cánh tay của người đàn ông, ngẩng đầu cao cao không ai bì kịp, như là sẽ tùy thời tập kích đến bất kì người nào xâm phạm uy nghiêm của nó. Người đàn ông cầm lấy một bình nhỏ không ai biết là đựng cái gì ở trong đó phun sương trước đầu con rắn, xích xà hưng hân bắt người giống như say rượu, tròng mắt phủ một màn sương dày, cũng không tự giác giả bớt lực đạo, thả lỏng cơ thể đang quấn quanh tay người đàn ông.

Người đàn ông bối loạn lên người thanh niên tóc đen một lớp mỡ màu vàng, lớp mỡ màu vàng kia tỏa ra một mùi thơm khác thường, xích xà giống y như là ngửi được mùi của con mồi, quơ quơ đầu, “Vù” một cái từ cánh tay của người đàn ông lao xuống nền nhà, bò qua người thiếu niên tóc đen. Thiếu niên bị trói nằm nghiêng trên mặt đất, xiềng xích nối chung với vòng cổ đem hai tay hắn trói ra sau lưng, không thể động đậy. Xích xà bò men gót chân của thiếu niên tóc đen mà bò lên trên, một vòng lại một vòng siết lấy bắp đùi của hắn, thân rắn ép lấy phân thân bò quanh quần nơi bụng dưới của hắn.

Xích xà chậm chạp chuyển động trên người thiếu niên, hình như có rất nhiều vẩy nơi bụng rắn cọ vào làn da bóng loáng của thiếu niên, đem da thịt và thần kinh tách nhau ra. Thân rắn lạnh lẽo như một cái lưỡi dài ngoằng, được nước miếng màu vàng thấm cho ướt sũng, tận tình liếm láp thân thể thiếu niên. Đầu vú, phần hông, bắp đùi, xúc cảm ướt át đồng thời kích thích các điểm mẫn cảm trên người thiếu niên. Thiếu niên bối khó nhịn mà không ngừng vùng vẫy cơ thể, nhưng lại không thể thoát khỏi sợi dây thừng đang siết chặt này. Xích xà quanh quần xung quanh những sợi xích phía sau của thiếu niên, thò đầu ra từ bờ vai của hắn, dựa vào lỗ tai hắn mà phun phì phì.

Người đàn ông mặc đồ da cầm lấy cái bình nhỏ màu vàng, đổ một lượng mỡ lớn lên đầu nhũ thiếu niên, xích xà đột ngột há to miệng tấp tới. Thiếu niên rên một tiếng. Tuy đã bị nhổ đi nanh độc, sức cắn cũng không thể địch lại với những mảnh thú khác, nhưng cú tấp của xích xà vẫn như cũ có thể khiến cho cơ thể người bị cắn đau đớn khó nhịn. Không có răng nanh để xé rách con mồi, xích xà đành phải dùng miệng kẹp chặt làn da mẫn cảm của thiếu

niên, lực bỏ ra để cắn xé con mồi không thêm mở miệng này, mang lại kích thích như bị điện giật đến cho thiếu niên. Phân thân của thiếu niên còn chưa kịp giải tỏa liền cương hơn, trên đỉnh chảy ra càng nhiều dịch lỏng *** loạn.

Dịch trơn màu vàng lần lượt bị đổ lên đầu vai, bên hông cùng bên trong bắp đùi của thiếu niên, xích xà liền như là hợp tác ăn ý dưới chỉ dẫn của người đàn ông mặc đồ da, lần lượt cắn xé khắp toàn thân thiếu niên. Khi đem gần một nửa dịch trơn trong bình đổ lên ngọc hành của thiếu niên, thiếu niên không khỏi hít sâu một hơi. Chỉ thấy xích xà đang cắn xé trong ngực thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu lên, cái lưỡi không ngừng phun ra thụt vào lẳng lẳng nhìn chăm chú vào ngọc hành phủ đầy dịch trơn, ngừng lại, thỉnh thoảng há to miệng, rồi như một tia chớp lao đến cắn xuống phân thân của hắn.

“A! A a -” Thiếu niên không nhịn được mà hét lên thành tiếng, xoay người uốn cong thắt lưng, cánh tay bị trói phía sau bởi vì đau đớn mà siết lại thành nắm đấm.

Chỉ một cú tát xích xà đã đem toàn bộ phân thân của thiếu niên nuốt trọn, hai hàm trên dưới kẹp lấy phân thân to lớn. Một lượng lớn dịch trơn kia giống như làm cho xích xà hưng phấn, cho dù không còn răng, xích xà cũng ngậm chặt có chết không buông con mồi thơm ngon này liền ra sức nuốt vào, thân rắn cũng không còn siết chặt lấy thiếu niên như ban đầu nữa.

“Uhm a -”

Thiếu niên không nhịn được hét to, lại bị người đàn ông mặc đồ da dùng roi nhuyển quất lên mặt. Người đàn ông mặc đồ da chụp lấy cằm thiếu niên đem miệng của hắn cạy ra, cầm lấy cái đuôi đang không ngừng ngoay ngoay của xích xà nhét vào trong miệng. Đuôi rắn không ngừng vùng vẫy, tiến vào trong cổ họng của thiếu niên. Thiếu niên bị tước mất quyền gào thét, chỉ còn có thể phát ra tiếng rên ô ô trong miệng.

Người đàn ông mặc đồ da quất một roi khá nặng xuống người thiếu niên cùng xích xà, xích xà đã bị kích động, cắn lấy thiếu niên càng chặt hơn. Con báo non đã bị chọc giận, cổ họng bị ngăn chặn phát ra tiếng gầm nhỏ, kịch liệt lắc đầu, vùng vẫy cơ thể, hai chân xoạt rộng, như muốn thoát khỏi tất cả trói buộc trên người, nhưng lại không thể ngăn cản được sự xâm phạm của dã thú màu đỏ sậm phản chiếu ánh vàng này. Thiếu niên tóc đen không chịu thua cuộc liền nhe răng ra, hung hăng tát xuống cái đuôi rắn không ngừng ngoay ngoay trong miệng hắn. Xích xà chấn kinh cũng kích động, chẳng những không đồng ý nhả ngọc hành đang bị cắn của thiếu niên ra, càng đem thân hình đang quấn quanh người thiếu niên siết chặt lại, cái đuôi thì ra sức tàn phá bờ bãi trong miệng thiếu niên.

Dịch trơn trên người thiếu niên cùng thân rắn phản chiếu lại một lớp ánh sáng màu vàng, cơ thể người cùng dã thú giao quần đấu đá với nhau, dưới ánh sáng vàng càng tăng thêm cảm giác của nghệ thuật điêu khắc, giống như là trong tranh vẽ của Rubens. Đường nét mạnh mẽ phong phú cùng sắc thái mãnh liệt diễm lệ, cùng phách lực của nghệ thuật Baroque.

Thiếu niên quay cuồng trên mặt đất, hơi thở dồn dập đầy hưng phấn, giống như đang hưởng thụ trận đấu với dã thú. Càng giãy dụa thì chỉ càng thu lấy thêm nhiều ngược đãi cùng sỉ nhục, nhưng mà loại nguy hiểm cực đoan cùng đau đớn mang đến sợ hãi này lại hình thành nên khoái cảm mãnh liệt. Thiếu niên tóc đen giống như động vật bị kích thích và sai khiến bởi bản năng thú tính, có thể kích động nên dục vọng hoang dã và nguyên thủy nhất của loài người. Muốn tàn phá bờ bãi trên người hắn, sung sướng mà chà đạp thể xác cùng tinh thần hắn, muốn dùng tính thú dồn nén bấy lâu trong lòng để thỏa mãn cơ thể đói khát của hắn.

Thiếu niên tóc đen quì thẳng người, uốn ngực ra trước đem đầu gối ra sau thật sâu, hạ thể co rút một trận, cuối cùng co quắp ngã xuống dưới đất. Xích xà chậm rãi há miệng ra, trong miệng nó chảy ra một

chất lỏng màu trắng đục như sữa.

Tiếng hò hét giận dữ trong trận đấu đã ngừng lại, thiếu niên trong tình trạng kiệt sức mà nằm bẹp trên mặt đất, hưởng thụ sự vận động của khoái cảm.

.

Song còn chưa kịp nghỉ ngơi, hai người đàn ông mặc đồ da đã đi tới. Chỉ thấy một người đàn ông nắm lấy mắt cá chân đem nửa người dưới của hắn nhấc lên, tách hai chân ra, trực tiếp đem miệng bình chứa mỡ trơn kia cắm vào hậu đình của hắn, để cho nước mỡ chảy vào trong cơ thể hắn.

.

Xích xà với khứu giác nhạy cảm liền ngửi thấy đầu dây dò xét, trận đấu mới vừa rồi đã rút đi của nó không ít sức lực, nhưng trước mùi vị hấp dẫn không thể cưỡng lại kia, cái lưỡi phồng phồng không ngừng tiến lại gần động khẩu đang tràn ra dịch trơn. Cơ kích tình mãnh liệt của thiếu niên còn chưa lui bước, cục huyết cũng chưa đến lúc thỏa mãn, cục hoa nơi động khẩu tịch mịch hé ra hợp lại. Người đàn ông nắm lấy đầu con rắn, chậm rãi cắm vào hậu đình của thiếu niên.

.

Cơ thể vừa mới phát tiết qua đã mất đi sức lực phản kháng, đầu rắn không hề trở ngại mà chậm rãi đem động khẩu cắm ra. Đầu rắn vừa mới thuận lợi tiến vào mật huyết của thiếu niên khoảng gần 5cm, xích xà liền kháng cự mà giãy dụa đánh đập. Hậu đình thiếu niên bị kích thích, động khẩu co rút lại thật mạnh, nhưng lại càng khiến cho xích xà dùng thêm sức mà vùng vẫy thân hình, dưới sự trợ giúp đẩy vào của người đàn ông mặc đồ da, đầu rắn đâm vào thật sâu bên trong mật huyết, còn đuôi rắn thì tàn phá mãnh liệt trong cổ họng hắn.

.

Hai cái động khẩu trên dưới đồng thời bị xâm phạm, cơ thể thiếu niên cũng giao quẩn theo mỗi cú giãy dụa của xích xà. Thiếu niên tóc đen tuấn tú ngã đầu ra sau nhắm mắt lại, trầm mình trong ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn. Mái tóc ngắn phản chiếu ánh sáng tỏa ra ngạo khí, thân hình khỏe đẹp dưới sự trói buộc của dây thú mà phô bày ra năng lượng cùng dục vọng.

.

A, đẹp quá...

.

Nhìn thấy thiếu niên tóc đen lần nữa đạt tới cao trào, vẻ mặt say mê, Tu không khỏi than thầm. Giống như là kẻ dị giáo một thân một mình ném trái một phen gió tanh mưa máu trong cuộc chiến, trở lại tế điện hướng thần linh khẩn cầu tha thứ, đem cả cơ thể lẫn linh hồn phó bày trần trụi, đưa dục vọng lên đến cao trào trong cuộc tẩy lễ thần thánh.

.

Nếu như nói mèo Ba Tư tóc vàng của Hắc Trạch đồng sự yêu đã khiến người ta thêm thưởng, vậy thì con báo non của chủ tịch Tỉnh Thượng có thể khơi dậy bản năng dục vọng khát cầu của người khác.

.

“Đáy lòng mỗi người đều che giấu một con thú hoang, mọi người thường dùng đạo đức cùng văn minh để chèn ép nó lại, nhưng tính thú vẫn vĩnh viễn vùng vẫy trong một nơi bí mật đâu đó, hành hạ lí trí của người ta.” Đợi bồi bàn dọn dẹp sạch sẽ nơi thiếu niên vừa biểu diễn qua, MR.D tán dương, “Chủ tịch Tỉnh Thượng, anh có thể đem tính thú cùng dục vọng của người khác phóng thích ra, hưởng thụ sung sướng vật chất chính của mình đó.”

.

“Quá tăng bốc.” Tỉnh Thượng cười đắc ý nói.

.

“Quả thật là biểu diễn khiến cho người ta kinh tâm động phách.” Hùng tiên sinh hài lòng gật đầu, lại nhìn về phía Trai Đằng một mực im lặng không lên tiếng, “Chủ tịch Trai Đằng, sủng vật của anh định biểu diễn như thế nào vậy, để cho chúng tôi đại khai nhãn giới đi.”

.

Tu vẫn còn đang trong trạng thái phục hồi tinh thần sau màn biểu diễn vừa rồi, mới nhớ đến phiên mình phải lên sân khấu. Trái tim chợt đập mãnh liệt, bản thân giống như đang nghe thấy tiếng trống đập dồn dập.

.

“Đừng sợ, bé ngoan.” Trai Đằng nói nhỏ bên tai Tu, đem cơ thể của y quay lại, để cho Tu ngồi trên đùi mình quay mặt hướng ra mọi người.

.

Lời tuy là nói thế, bản thân mình không xinh đẹp như thanh niên tóc vàng kia, cũng không có phách lực như thiếu niên tóc đen, chủ tịch Trai Đằng đến tột cùng định làm như thế nào đây? Tu vẫn không hiểu.

.

“Sủng vật anh mang đến có chỗ nào xuất chúng, chủ tịch Trai Đằng?” Hùng tiên sinh hỏi.

.

“Sủng vật của tôi cũng không có chỗ nào quá đặc biệt, bất quá,” Chủ tịch Trai Đằng ôm Tu ngồi trên đùi hắn, đầu ngón tay vuốt ve cần cổ mảnh dẻ của Tu, nhìn về phía MR.D ngồi bên cạnh Hùng tiên sinh, nói không nhanh không chậm: “Cơ thể của sủng vật tôi cực kì mẫn cảm, song cho dù MR.D thân là chuyên gia điều giáo kinh nghiệm phong phú, nhưng tôi lại có thể chắc chắn, thủ pháp điều giáo của anh không thỏa mãn y được. Anh có tin hay không?”

.

MR.D có chút nheo hai mắt lại, từ phía sau lớp kính mắt đánh giá Trai Đằng cùng Tu. Chủ tịch Trai Đằng đang nghi ngờ quyền uy của hắn trước mặt mọi người.

.

“Anh muốn nói, sủng vật của anh có tính nhẫn nại siêu cường?” MR.D không có trực tiếp trả lời, đặt câu hỏi.

.

“Không, chỉ là hơi quật cường, vô luận như thế nào cũng chẳng thể lấy được trái tim của y.” Khóe miệng của Trai Đằng nổi lên ý cười bình thản, hỏi một lần nữa, “Anh muốn thử xem không, chuyên gia điều giáo?”

.

Hử?

.

Tu cả kinh, không biết chủ tịch Trai Đằng vì sao phải cố ý khiêu khích MR.D.

.

MR.D đứng lên, đi tới trước mặt Tu, nâng cằm Tu lên nhìn nhìn, ánh mắt đảo qua khuôn mặt Tu cùng thân thể, lại cùng chủ tịch Trai Đằng đối mặt. Cho dù cách một miếng che mắt, Tu cũng có thể cảm giác được ánh mắt hai người đang đấu với nhau. Chuyên gia điều giáo cố gắng tìm ra ý đồ từ trong mắt của chủ tịch Trai Đằng, mà chủ tịch Trai Đằng thế nhưng chỉ bày ra thêm càng nhiều khiêu khích.

.

“Anh muốn để tôi tham dự vào cuộc biểu diễn của sủng vật anh sao?” Cuối cùng, MR.D hỏi.

“Cũng có thể coi như một cuộc đánh cược cá nhân nho nhỏ. Điều kiện đầu tiên là phải tuân thủ qui tắc điều giáo, nếu như anh có thể thỏa mãn được súng vật của tôi, tôi sẽ nhận thua và trực tiếp rời khỏi trận đấu này.” Trai Đằng nói.

“Nếu như anh thắng, thì sẽ dựa vào đây mà trực tiếp thắng trận đấu?” MR.D hỏi.

“Không, đánh cược cá nhân mà quyết định thắng bại trong triển lãm thì không công bình với hai vị khách còn lại.” Trai Đằng nói, “Nếu như tôi thắng, có thể yêu cầu MR.D đến công ty tôi huấn luyện một lần?”

MR.D cười nói: “Không thành vấn đề. Như vậy lấy việc súng vật nói ra từ mẩu chốt cầu xin tha thứ làm tiêu chuẩn phân định thắng bại, để cho chúng tôi bắt đầu đi.”

Bây giờ mình phải làm sao đây?

Tu trong nhất thời không biết làm sao, quay đầu lại dùng ánh mắt cầu cứu nhìn chủ tịch Trai Đằng.

“Người cái gì cũng không cần nghĩ ngợi, cứ làm như bình thường người hay làm với Thu Sơn, cứ hưởng thụ là được.” Chủ tịch Trai Đằng thì thầm, sau đó một phát đẩy Tu ngã ra giữa mọi người.

Tu

mờ mịt mà đứng lên, chợt hiểu cảm giác bản thân mình đang đứng trên một sân khấu xa lạ. Ánh đèn nóng rực từ trên đỉnh đầu tỏa ra, ánh mắt của những người xung quanh đều tập trung hết lên người y. Trống ngực càng lúc càng dồn dập, thúc giục màn biểu diễn sắp bắt đầu. Trong lúc mê mang cùng bối rối, mang theo một tia hưng phấn hỗn tạp. Chỉ tự chúc mừng mình đã bước lên sân khấu, có thể độc hưởng cảm giác của vai diễn.

“Chát!”

Một tiếng roi đánh xuống làm cho Tu phục hồi tinh thần trở lại.

Chỉ thấy MR.D đã mang một cái bao tay bằng da màu đen gác một chân lên ghế, trong tay cầm theo một cái roi dài khoảng nửa mét. Đánh mạnh roi xuống đất một cái nữa, chuyên gia điều giáo MR.D nâng cầm Tu lên, dùng giọng nói uy nghiêm tuyệt đối không thể kháng cự ra lệnh:

“Lại đây, tiểu gia khóa. Bây giờ mi phải nghe lệnh từ chủ nhân là ta đây.”

Tu ngẩn ra, giọng nói của MR.D như trở chú, làm cho y không thể động đậy. Y ngốc nghếch nhìn MR.D, một loại sợ hãi không hiểu được dâng lên đầy đầu, ngay cả hô hấp cũng theo đó mà nặng nề hơn.

MR.D không khỏi nhú mày: “Điều kiện cơ thể vốn không tồi, đáng tiếc rất ngu. Mang một kẻ ngoài nghề đến đây, anh rốt cuộc có ý gì, Trai Đẳng tiên sinh?”

.

Trai Đẳng từ chối cho ý kiến mà chỉ cười bình thản, vẫn chưa trả lời, chỉ là nâng nâng tay ý bảo mời MR.D tiếp tục.

.

MR.D đem ánh mắt quay lại về trên người Tu: “Là muốn để cho tôi thay anh điều giáo lại từ đầu sao? Nhân cơ hội chiếm tiện nghi à.”

.

Chát – roi da lại hung hăng đánh xuống bên cạnh, tiếng vang lanh lảnh càng làm cho Tu hoảng sợ.

.

“Bước đầu tiên khi điều giáo sủng vật, là phải để cho nó biết nghe lời.” MR.D dùng roi da nhịp nhịp lên mũi giày của mình, trên cặp mắt kính xẹt qua một tia lạnh lùng.

.

Cũng không có nghe được mệnh lệnh trực tiếp, Tu cũng không vì lí do đó mà quỳ gối xuống, thuận theo cú người đưa đầu tiến đến bên chân MR.D, đem đầu lưỡi duỗi ra vị trí roi da điểm xuống.

.

Người chịu ngược đãi khi hưởng thụ, chính là để cơ thể cùng tinh thần dưới hành hạ của thống khổ mà mang đến khoái cảm. Song đạo đức xã hội, các qui chế pháp luật, áp lực, cùng lúc trí còn sót lại cảm thấy xấu hổ khiến cho bọn họ muốn bị người khác ngược đãi, đem dục vọng không giống như người bình thường đặt lên người ngược đãi, để cho bản thân càng thêm khao khát thống khổ.

.

MR.D không thể nghi ngờ gì chính là một kẻ ngược đãi hoàn mỹ, cả người hắn từ trên xuống dưới đều tỏa mát ra uy nghiêm khiếp người, roi da trong tay tựa như quyền trượng, đây là vương quốc của hắn, mọi người phải tuân thủ qui tắc của hắn.

.

Không có cơ hội tìm đường sống, không tự chủ được mà thần phục dưới chân hắn.

.

Cơ thể giống như không thể khống chế, Tu nhỏ bé nằm ở bên chân MR.D, đầu lưỡi liếm láp giày của hắn, trong nhất thời bỏ qua hết thảy cái gọi là tôn nghiêm cùng sĩ nhục. Đợi đến khi MR.D dùng mũi chân nâng cằm Tu lên, để cho y nhìn vào mình, mặt của Tu nóng rực hết lên. Cách một miếng che mắt bằng vải đen, cơ hồ có thể nhìn thấy được ánh mắt khinh thường bao trùm cả người của MR.D. Tu không biết Thu Sơn để cho mình đeo miếng che mắt là để Tu có thể giảm bớt cảm giác xấu hổ, hay là không muốn để cho người khác nhìn thấy mặt của y, mà quả thật nếu không có một lớp sương mù che lấp đi khuôn mặt ửng đỏ của y, Tu sẽ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

.

Đẩy đẩy gọng kính đen, như là xem xét một con vật có giá trị để thuần dưỡng hay không, đầu kia của roi da trong tay MR.D trượt dọc theo gương mặt Tu, ánh mắt tùy tiện quét trên người Tu. Chỉ cảm thấy roi xa xẹt qua môi, qua đường cong mảnh dẻ nơi cổ trượt xuống xương quai xanh, Tu không dám cúi đầu nhìn, dùng cơ thể cảm giác phương hướng chuyển động của roi da. Rõ ràng chỉ là phần đầu nhẹ chạm vào, thế nhưng da thịt không hiểu tại sao lại mẫn cảm như vậy, nơi roi da xẹt qua, giống như lưu lại một vệt bỏng.

.

Roi da đi đến ngực trái của Tu, nhẹ chạm vào đầu nhũ. Rõ ràng cách một lớp da, thế nhưng Tu lại cảm giác được ngực mình đột nhiên trở nên bỏng rát, hai hạt hồng anh không thể ức chế được mà sưng to lên. Tu xấu hổ khả cần môi dưới, y biết đầu nhũ mình dưới lớp lớp áo da bó sát đã đội lên không cách nào che giấu được, cơ thể mất đi không chế làm cho Tu ảo não nhắm mắt lại.

Trên đỉnh đầu Tu vọng tới giọng mũi cười khê, MR.D dùng roi da đánh nhẹ lên mặt Tu, ra lệnh: “Ngồi lên bàn trà.”

Tu thuận theo bò qua, tìm một vị trí không có đồ đạc trên cái bàn trà lùn lùn ngồi xuống. Đang muốn xem MR.D định làm cái gì, đã thấy hắn đi tới, tiện tay từ trên bàn trà cầm lấy một con dao cắt thức ăn. Tu hít sâu một hơi, sợ đến không khỏi đem cơ thể dựa ra sau.

MR.D nhìn con dao cắt thức ăn trong tay, con dao ánh bạc một bề bóng loáng một bề răng cưa, mặc dù không tính là sắc bén, nhưng chỉ cần đem con dao lạnh lẽo ấy áp vào mặt cũng đủ để kẻ khác khiếp sợ rồi. Tu nơm nớp lo sợ mà dùng khóe mắt thoáng nhìn qua lưỡi dao, cảm giác lạnh lẽo của kim loại xuyên thấu qua khuôn mặt, truyền khắp toàn thân.

“Nghe lời không chỉ là nghe theo lệnh của chủ nhân, càng phải tin vào chủ nhân.” MR.D đem lưỡi dao nhẹ nhàng đặt lên vành môi Tu, giọng nói bình tĩnh như là đang vuốt ve sủng vật, “Phải đem cả thể xác lẫn tinh thần kí thác cho chủ nhân, hiểu chưa?”

Trái cổ Tu giật giật, khản trương mà nuốt nước miếng xuống, trái lại vươn đầu lưỡi liếm vào bề mặt con dao. MR.D nắm tóc Tu kéo căng để đầu Tu ngã ra sau thật sâu, đem con dao luồn vào trong miệng Tu, xoay tay đem lưỡi dao vẽ loạn trên lưỡi Tu. Tu nín thở không dám động đậy, sợ lỡ đâu không chú ý lại để cho lưỡi dao cắt thủng cổ họng mình. MR.D đang nắm quyền sinh sát trong tay, biện pháp duy nhất chính là nghe lời. Tu bị ép há to miệng, nước miếng từ trong khóe miệng tràn ra, khiến cho động tác nhìn khá nguy hiểm này tăng thêm vài phần ***.

Khi cả hai bề mặt của con dao đều dính đầy nước miếng, MR.D mới hài lòng mà rút dao ra, mang theo hơi lạnh bò vào trong áo da từ phía dưới. Tu còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy MR.D dùng mũi dao khoét một lỗ trên áo da bó sát người, sau một tiếng roẹt, từ trên ngực bị kéo xuống hai miếng, hai đầu nhũ trần trụi lộ ra.

Tu lúc này mới có can đảm há miệng thở dốc, ngực hở ra thành một đường vòng cung, khản trương phập phồng theo, đầu nhũ dưới kích thích kinh hoàng mà dựng đứng, có vẻ hưng phấn hơn. MR.D dùng sống dao ướm sưng khảm khảm lên hai hạt hồng anh đỏ hồng, đem mặt dao dính đầy nước miếng quẹt loạn lên trên đầu nhũ, trên làn da màu lúa mạch trơn mềm, hai điểm đỏ tươi dần chuyển sang sẫm màu càng trở nên lộng lẫy mê người.

“Còn chưa có bắt đầu an ủi mà có cảm giác rồi, cơ thể của ngươi đến tột cùng là mãn cảm hay là *** dâng?” Ánh mắt MR.D sau gọng kính đen hiện lên một tia trào phúng.

Tu nghiêng mặt qua một bên, không dám nhìn thẳng vào hai mắt MR.D, song hạ thể bị lạnh lẽo bất thành hình làm cho y không khỏi run lên.

“A...”

Con dao bạc không biết khi nào đã từ ống quần lẩn mò vào giữa hai bắp đùi, áp vào vị trí yếu hại.

Không, đừng...

Tu kinh hoảng muốn ngăn lại, rồi lại không dám lên tiếng, đành phải đem cơ thể lùi ra sau.

“Không muốn bị thương thì đừng lộn xộn, đem chân mở ra.” Mr.D nói, “Hoặc là, người bây giờ muốn kết thúc trận đấu?”

Tu lắc đầu, y không muốn mới vừa lâm trận đã khiến cho công ti bị thua trận. Y dùng khuỷu tay chống nửa người nằm xuống, chậm rãi đem hai chân tách ra.

“Không được, còn chưa đủ.” MR.D lắc đầu, như là cố ý làm khó, “Làm súng vật, không cần cái gì là xấu hổ hay tôn nghiêm, người hẳn là hưởng thụ khoái cảm bị vũ nhục trước mặt mọi người.”

Tu cảm giác được ánh mắt của người xung quanh, kiểu bị nhìn chăm chăm này khiến cho nhục nhã tăng tốc không ngừng. Y đành phải nằm xuống, hai tay lần lượt nắm lấy mắt cá chân của mình cố gắng đem chân kéo ra đến cực hạn, như là đang chủ động thỉnh cầu được lăng nhục, dùng tư thế để mặc cho người chà đạp bày ra trước mặt MR.D

MR.D lúc này mới hài lòng mà đẩy gọng kính, để cho con dao bạc di chuyển trong quần da. Cảm giác lạnh lẽo từ con dao chậm rãi truyền khắp bắp đùi Tu, từ đùi non mẫn cảm, đến túi da, đến phân thân yếu ớt. Thân thể mẫn cảm nhưng trong đang trong sợ hãi cùng cực, khẽ chạm qua nơi riêng tư của mình rõ ràng là một vật nguy hiểm, cơ thể thể nhưng lại không khỏi phản ứng nhiệt liệt. Nơi con dao lướt qua để lại cảm giác bỏng rát ngứa ngáy, giống như là bị thiêu đốt, Tu bắt đầu có chút khó nhịn, y cắn môi dưới, cơ thể run lên nhẹ nhẹ, hay tay vẫn nắm chặt mắt cá chân như trước không dám buông ra.

“Người đang sợ hãi sao?” Khóe miệng MR.D cong lên thành một đường cong không rõ ràng cho lắm, “Nhưng cơ thể của người lại đang hưng phấn.”

Nhiệt lượng nhanh chóng tụ tập lại, Tu phí công nhắm mắt, phân thân đã không nhịn được mà khởi động trong cái quần da bó sát, hạ thể bị bó chặt thật khó chịu.

“Thật sự là rất xinh đẹp.” MR.D cách một lớp quần da, một tay vuốt ve hạ bộ của Tu, đầu ngón tay vẽ từ gốc tới đỉnh, ước chừng lớn nhỏ, “Vật nhỏ bị trời buộc, đang giãy dụa muốn lao ra khỏi ***g giam.” Nói xong đột ngột đem lưỡi dao chuyển động, không chút lưu tình mà hướng mũi dao từ trong ra ngoài cắt một miếng lớn.

Phân thân sớm đã sưng to của Tu giống như là nhảy xổ ra, lỏa lồ trong không khí sinh ra một cơn mát lạnh làm cho y không khỏi giật mình. Cái quần da bị MR.D cắt nát dính hờ trên người Tu, như là cái cùm màu đen vị đánh vỡ, trên ngực hai hạt hồng anh đỏ au phá lệ làm cho người ta thương tiếc, hạ thể nửa che che đầy đầy ngọc hành thẳng đứng bên trong, linh khẩu đỏ hồng giống như giai nhân xứ Trung Đông đeo mặt nạ che mặt màu đen mờ hồ có thể thấy được đôi môi đỏ mọng kiêu diễm bên trong, như có như không làm cho người ta động tâm.

Quần áo lộn xộn không chịu nổi làm cho Tu cảm thấy càng chật vật hơn so với bị trần truồng, cảm giác lỏa lồ nhục nhã làm cho cơ thể không kiềm được mà hưng phấn lên. Cho dù nhắm mắt lại, vừa nghĩ đến những người xung quanh đang thưởng thức tư thế sỉ nhục của mình, Tu liền xấu hổ vô cùng mà muốn quay mặt đi chỗ khác, lại bị MR.D túm lấy cầm ép phải nhìn vào đối phương.

“Không ngờ người lại rất hợp với màu đen, màu sắc cấm dục này lại làm cho cả người người tản mát ra khí tức mê người.”

MR.D có chút nhượng mi, có chút ngoài ý muốn mà đánh giá lại một lần nữa người thanh niên tóc đen nhìn như có như không trong buổi triển lãm này, “Ta bắt đầu có chút hứng thú với người rồi.”

Tu từ trong mắt MR.D nhìn thấy lập ứng đang chăm chăm quan sát con mồi đầy sắc bén, không khỏi căng thẳng trong lòng.

“Nếu vốn là tụ hội của tam trụ, không bằng tiện thể sử dụng ngay sản phẩm đặc tuyển thử xem.” MR.D đẩy đẩy gọng kính, mỉm cười đề nghị.

Chủ tịch Tỉnh Thượng sáng khoái cười ha hả, nói: “Vừa hay, tôi cũng muốn thưởng thức một chút hiệu quả của đồ vật mới trước khi tung ra ngoài thị trường!”

Ngón tay gầy gò thon dài của Hắc Trạch đồng sự vẫn vuốt ve mái tóc vàng của mèo Ba Tư, không tỏ vẻ phản đối.

MR.D cuối cùng đem ánh mắt hướng về chủ tịch Trai Đằng, Trai Đằng ngẩng đầu, trong khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau đó Tu cảm giác giống như là thấy tóe lửa. Đề nghị của MR.D không nghi ngờ gì chính là đang tạo bất lợi cho Trai Đằng trong cuộc đánh cược này, song chủ tịch Trai Đằng thể như chỉ thay đổi vị trí vất chân, điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn, thần nhiên nói:

“Muốn làm gì thì cứ tự nhiên.”

Giọng nói cũng giống như tiếng đàn trầm thấp, giống như chẳng hề bị tác động bởi sự cao ngạo, uy nghiêm cùng tự tin của ai kia.

MR.D sau gọng kính hiện lên tia mỉm cười, Tu không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, kiêu cười không hề có độ ấm này làm cho người ta nghĩ đến dã thú đang nhếch môi, sợ hãi không thể gọi tên dâng đầy trong lòng Tu.

Bồi bàn bưng lên một cái bâm, Tu không dám nhìn kĩ những đạo cụ có trên đó, chỉ thấy MR.D chăm chú lựa chọn, đầu tiên cầm lấy một cái dương khối bằng plastic khá giống bình thường nhìn một chút:

“Hùng tiên sinh có cho tôi xem qua một ít tin tức về sản phẩm, tôi đối với ý tưởng về sản phẩm này của “Ngân câu” có ấn tượng rất lớn.”

“MR.D quả nhiên rất tinh mắt! Cái này vốn là sản phẩm chủ lực của chúng tôi trong quý này, đã có rất nhiều nơi xin hợp đồng độc quyền!” Chủ tịch Tỉnh Thượng vui vẻ, rồi lại như trêu tức đánh giá Tu dưới đất một phen, cười hắc hắc nói, “Chỉ không biết, cơ thể nhỏ nhỏ của tiểu gia khóa này có ăn nổi hay không thôi.”

“Thử xem sẽ biết.” Cười không có độ ấm như trước, MR.D đem dương khối ném tới trước ngực Tu.

Tu cầm lấy đạo cụ khiến cho chủ tịch Tỉnh Thượng tự hào này, cái dương khối này có phần đỉnh hơi cong, được nhân tính hóa cho phù hợp với cấu tạo cơ thể người. Nó so với những dụng cụ để tự an ủi bình thường thì dài và thô hơn một chút, cũng không có bề ngoài bóng loáng mà ở phần đỉnh được chia thành năm sáu cạnh. Ngoại trừ cái đó ra, Tu vẫn chưa nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

Chát!

Roi da của MR.D chọt quất xuống, da lưng Tu bị một trận bỏng rát, làm dương khối bị rớt xuống đất.

“Dừng sờ nữa, mau tự cầm cái này vào!”

Ánh mắt lạnh lùng làm cho Tu không dám ngỗ nghịch, vội vàng nhặt dương khối lên nhét vào miệng, vươn đầu lưỡi trơn mềm tỉ mỉ liếm láp, để cho nước miếng thấm ướt bề mặt gỗ ghe bên ngoài. Sau đó Tu quì trên mặt đất nâng cao hông lên, một tay chống lấy cơ thể, một tay cầm dương khối đã được liếm ướt để vào giữa hậu huyệt của mình. Trên tay không ngừng tăng sức, cố gắng đẩy dương khối to lớn kia vào trong hậu đình của mình, nhưng vô luận có dùng sức như thế nào cũng không thể làm cho dương khối đi vào.

Kích thước như thế này, trước kia Thu Sơn cũng không phải chưa cho y dùng qua, thậm chí đạo cụ lớn hơn cuối cùng cũng có thể thuận lợi nhét vào, hôm nay thế nhưng ngay cả đỉnh cũng không vào được. Cơ thể cự tuyệt tiếp nhận sự xâm lấn của dị vật, động khẩu nơi hậu đình vô luận làm như thế nào cũng mở ra không đủ để nuốt lấy cự bồng đen sì khiến cho người ta sợ hãi này. Ánh mắt mọi người tụ tập trên người Tu, nghĩ đến mọi người vốn căng to mắt nhìn y dùng dương khối to lớn mở mở cái miệng nhỏ nhắn nơi hậu đình của mình, làm như thế nào dùng khí cụ không có độ ấm cố gắng xâm phạm bản thân, cơ thể Tu không khỏi co rụt lại, cục huyệt chọt thít chặt, đem đỉnh nhọn của dương khối vừa mới nhét vào được một chút tổng ra ngoài cơ thể.

Chát! Lại một roi quất lên hai cánh hông mềm mịn của Tu, đau như bị bỏng nước sôi. Tu giống như con mèo con nức nở một tiếng, ngơ ngác quay đầu nhìn về chuyên gia điều giáo đang cầm roi.

MR.D nhíu mày bất mãn: “Chuyện nhỏ đó làm cũng không xong, quả nhiên là thiếu giáo dục.”

.
Dứt lời, lại là một roi quất xuống, chuẩn xác quất vào bộ vị mẫn cảm giữa hai bắp đùi cùng khe hông. MR.D có kĩ xảo dùng roi cao siêu, lực độ cùng tốc độ luôn canh vừa chuẩn, rõ ràng chỉ lưu lại nơi làn da Tu một vết đỏ ửng nhàn nhạt, nhưng lại làm cho Tu đau đến lặn lội trên nền nhà.

.
“Cho người cơ hội cuối cùng, mặc kệ người dùng biện pháp gì, nếu thất bại nữa, thì sẽ không còn lần sau.” Sau đòn trừng phạt ngăn ngừa, MR.D dùng mũi giày nâng cầm Tu lên, từ trên cao quan sát con vật nhỏ ngu ngốc đang nằm rạp trên mặt đất.

.
Tu cuống quýt ngồi dậy, cũng không dám xoa những chỗ đau trên người, ánh mắt nhìn ra xung quanh, cuối cùng rơi lên lọ mật trái cây. Tu bò qua, lấy ngón tay quệt một chút vào chất lỏng sền sệt thơm mát ấy, nuốt hướng vào cục huyết của mình. Mượn chút quả bôi trơn, ngón tay Tu dò xét vào trong cơ thể mình, trực tiếp vẽ loạn ngoài miệng động khẩu. Hậu đình rất nhanh đem chút quả nuốt nuốt vào, Tu lại run rẩy đẩy chút quả vào nhiều hơn, hai ngón tay đồng thời cắm vào, ngóc nghếch cố gắng khuếch trương mật huyết của mình.

.
Cuối cùng hậu đình dưới ngón tay xoa nắn của Tu cũng mềm đi một chút, Tu lúc này mới lần nữa cầm lấy cái dương khối có cạnh nơi đỉnh đầu, vừa quay đầu lơ đãng chống lại ánh mắt của MR.D, rồi lại buông lỏng cơ thể vì khẩn trương mà cứng lại. Tu hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo dương khối thô to này.

.
Y tưởng tượng đây là côn thịt của ngài Thu Sơn, ngài Thu Sơn thích trước khi ân ái thì cho Tu ngậm lấy dương khối của ngài. Không tự giác, Tu lần nữa đem khí cụ đưa vào trong miệng. y nhớ rõ, ngài Thu Sơn đã dạy y trước tiên phải cẩn thận liếm từ gốc tới ngọn một lần, sau đó mới ngậm lấy toàn bộ vào trong miệng, dùng sức mút vào. Vòm họng bị mở ra se có chút đau nhức, nhưng ngài Thu Sơn sẽ không chút lưu tình mà xỏ xuyên vào thật sâu, thường thường đâm vào cổ họng Tu đến phát đau. Mỗi khi cổ họng Tu bị chặn lại mà không có cách nào nuốt xuống làm cho nước miếng tràn ra ngoài, ngài Thu Sơn mới đem phân thân của mình rút ra, kéo theo một sợi chỉ bạc mỏng như tơ từ miệng Tu.

.
Ngài Thu Sơn chẳng bao giờ chịu tiến vào cơ thể Tu một cách dễ dàng, có đôi khi ngài sẽ dùng phân thân rắn chắc của mình cọ xát lên da thịt mềm mại của Tu, dùng đỉnh đâm vào túi da của Tu, làm cho hạ thể Tu sưng trướng đến lặn lội, cái miệng nhỏ xinh nơi hậu đình không thể ức chế mà chớp chớp không ngừng, không biết liếm sủi mà khao khát được xâm phạm. Sau đó, ngài Thu Sơn mới không nhanh không chậm mà dùng phân thân đảo quanh cục huyết, chậm rãi tiến vào.

.
Huyết động chậm rãi mở ra bên lên, căng cứng, cảm giác sưng to đau đớn không ngừng dâng lên mãnh liệt chứng minh hạ thể của mình đang từng chút bị lấp đầy. Đau, nhưng không thống khổ.

.
“Uhm a...” Dương khối to lớn bất tri bất giác đã thuận lợi bị hậu đình nuốt sạch hoàn toàn, hứng tình của Tu không kiềm được mà phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

.
Chung quanh rất an tĩnh, không một ai phát ra bất kì tiếng động nào, Tu nhắm chặt hai mắt, không hề biết về mặt của mình lúc này làm cho mọi người nhất thời chột hiệu. Y gục đầu xuống nửa nằm dưới nửa ngồi, ôm lấy một chân của mình, tay kia chuyển động giữa phân thân cùng hậu đình, êm ái mà tùy ý đùa bỡn. Miếng che mắt kia cũng không che lấp được vẻ mặt hạnh phúc, làm cho người ta chột hiệu cảm giác

đang khiến cho y thỏa mãn không phải là do y. Là người nào có thể khiến cho thân thể y tháo bỏ phòng ngự, an ủi y, là ai có thể làm cho y lộ ra vẻ mặt mê người kia, là ai?

Rõ ràng chỉ là một tiếng rên lơ đãng, nhưng lại thu hết tâm trí của người khác. Như là tơ tằm tinh tế lắng yên không một tiếng động lên vào tận nơi sâu nhất trong đáy lòng, lắng yên chờ phân phó. Nơi yếu ớt nhất đã bị cuộn chặt lấy, mỗi một nhịp đập của trái tim, đều khiến cho tâm run lên. Không cách nào tự kiềm chế mà sản sinh ra xúc động không thể gọi tên, nghĩ muốn đem y đoạt lại, chỉ muốn lưu lại vẻ mặt đó cho bản thân mình.

Khi Tu phục hồi tinh thần trở lại chậm rãi mở mắt ra, phát hiện MR.D im lặng không hé răng lấy một chữ chăm chú nhìn mình, trong lòng không khỏi khẩn trương, sợ bản thân có phải đã làm ra điều gì khiến cho hắn bất mãn hay không.

Song MR.D chỉ lặng yên, không làm ra bất kì động tác rắn dầy nào, chỉ là xoay người lại trong cái mâm chọn ra một đạo cụ khác, đi tới bên cạnh y. Lúc này hắn cầm tới mấy sợi xích màu bạc dài và mảnh, mỗi sợi xích dài chừng nửa mét, một đầu được gắn thêm cái kẹp nhỏ.

“Luận về sự tinh xảo của sản phẩm, thì nhất định là phải dành cho sản phẩm xiềng kẹp này của công ti Hắc Trạch đồng sự rồi.” MR.D vuốt ve dọc theo sợi xích tỏa ra ánh sáng bạc, “Thẩm mỹ của anh vẫn luôn khiến cho người ta tán thưởng.”

Hắc Trạch đồng sự vẫn đùa bỡn với mái tóc vàng của sủng vật mình như trước, thậm chí không hề tỏ vẻ khiếm tốn, nhưng vẻ mặt nhu hòa cho thấy sự tán thưởng của MR.D đã làm cho hắn cao hứng.

Không có tiếp tục bắt Tu tự làm, MR.D trực tiếp cầm lấy hai tay Tu vặn ra sau, dùng dây thừng trói lại, dùng kẹp nơi đầu sợi xích lần lượt kẹp vào hai đầu nhũ Tu. Đầu vú mẫn cảm bị cái kẹp siết chặt, trong đầu đón sản sinh ra thật nhiều kích thích, làm cho đầu nhũ dựng đứng cả lên.

MR.D nhẹ nhàng khảy khảy vào đầu nhũ đứng lên vì hưng phấn dưới cái kẹp, nói: “Người quả nhiên đúng là trời sinh thích hợp làm sủng vật, cơ thể cũng đủ mẫn cảm nhưng vẫn chưa sinh ra ý lại với đạo cụ, cơ thể như vậy mới có thể đem công năng của đạo cụ phát huy hiệu quả tối đa. Thân thể như vậy, chủ nhân thật sự cần phải che chở thật kĩ lưỡng mới đúng.” Dứt lời, nhìn về phía chủ tịch Trai Đằng trên tấc, Trai Đằng thể nhưng mắt cũng không thêm nhướng lên, bình thản nhắm nháp một ngụm rượu chất.

Hai mắt cá chân của Tu lại lần lượt bị dây xích cuốn lấy, đầu còn lại của dây xích lần lượt kẹp vào túi da cùng đ

ỉnh linh khẩu.

“Uhm a...” Đau đớn từ nơi yếu ớt nhất nháy mắt truyền đi khắp toàn thân, Tu không nhịn được mà ngã xuống đất rên lên thành tiếng.

“Khuyên người đừng lộn xộn, xiềng xích này mặc dù bề ngoài tuy mảnh, nhưng khi người giãy dựa thì đó mới là lúc nó phát ra uy lực lớn nhất.” MR.D hết sức thiện ý mà nhắc nhở, nhưng trong tay lại cầm theo một cái remote nhỏ, “Bây giờ, trước cho người nếm thử mùi của tiểu gia khóa cường đã trong cơ thể đi.”

.

Tu còn chưa kịp hiểu rõ ý của MR.D, đợi đến khi cái dương khối bị nhồi vào trong hạ thể của mình bắt đầu chuyển động, trong lúc nhất thời Tu đã quên mất cảnh cáo vừa rồi, không để ý tới mà điên cuồng vùng vẫy. Chưa bao giờ gặp qua thứ lớn như thế, lại có người làm ra vật như vậy để nhét vào trong cơ thể người khác!

.

“A! A a -” tiếng kêu sợ hãi của Tu quanh quẩn trong phòng.

.

Chủ tịch Tỉnh Thượng nhích môi: “Thiết kế của chúng tôi có cho biết, thứ này vốn là vật sống, có thể trong cơ thể người ta phát điên, ha ha ha!”

Tu quì trên mặt đất, dương khối nhét trong cơ thể cơ hồ lấp đầy huyết động không chừa lại một kẽ hở, nội bích yếu ớt bị ép phải ngậm chặt dị vật có bề ngoài gồ ghề đang không ngừng xâm lấn, những khía tưởng chừng như không lớn kia ở trong cơ thể lại mang đến cảm giác như bị kim đâm.

.

Cái dương khối to lớn này bắt đầu chỉ là những chuyển động chậm chậm, kích thước lớn cùng không gian chật hẹp trong hạ thể làm cho nó chỉ có thể chuyển động như một cái máy mở đường, mỗi một hành động đều dứt khoát hữu lực. Nhưng động tác cũng không liên mạch, trúc trắc khiến cho Tu cảm thụ thật rõ ràng, rất kịch liệt.

.

Dương khối xoay một cái, trong lúc uốn lượn hung hăng đâm vào nội bích, đầu khắt thô ráp kia như một bàn chông hung hăng chà vào mị thịt mềm mại, từng cơn đau đớn trong nháy mắt truyền đến tận đầu ngón tay ngón chân. Dừng lại ngắn ngủi, giống như là đặc biệt dành ra thời gian cho người hưởng dụng lấy lại tinh thần, nhưng mà khoảng thời gian này ngắn chỉ đủ để Tu hít một hơi, cảm giác mới vừa rồi còn chưa giảm bớt, đầu dương khối liền vùng lên, không hề lưu tình liền đánh úp vào phía khác của nội bích. Giống như là một bụi roi gai không ngừng quất vào nội bích của mình, mỗi một roi đều không nhanh không chậm, nhưng lại dứt khoát lưu loát không hề do dự.

.

“Uhm...” Tu không khỏi cong người, đầu để dưới sàn nhà, không thể nào kháng cự mà tiếp nhận cơn đau từ trong cơ thể.

.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, dương khối không ngừng nhúc nhích chuyển sang rung động, càng lúc càng mạnh, như là nguyên một đàn kiến hung mãnh cào xé nội bích đến ngứa ngáy, nhưng mà tập đoàn động vật vừa nhỏ vừa hung tàn ấy cũng không an phận, bọn nó bám vào vách ngữ tới ngữ lui, cuối cùng không nhịn được mà thi nhau cắn xé. Mị thịt khắp nơi trong nháy mắt bị đục thủng, bụi gai nhọn không ngừng quất xuống, làm cho nội bích đau đớn trở nên bỏng rát.

.

Chân Tu mềm nhũn, cuối cùng chống đỡ không được thân mình, té xuống đất về phía trước, há to miệng thở dồn dập. Dương khối tàn phá bừa bãi, trưởng đau, ngứa ngáy đến tê dại, đau đớn cùng bỏng rát, các loại thống khổ chồng chất tập trung về một chỗ, tận tình chà đạp cơ thể của y. Hai tròng mắt dần dần giãn một lớp sương dày, Tu gian nan mà nhìn thoáng qua bốn phía, đụng trúng ánh mắt của thanh niên tóc vàng nằm ở chân Hắc Trách đồng sự, liền hoảng hốt cúi đầu. Nghĩ đến mới lúc này mèo Ba Tư xinh đẹp kia biểu diễn vốn có bao nhiêu là mê người, mà bây giờ bản thân mình dưới cái nhìn soi mói của người bị dương khối xâm phạm thì chật vật không chịu được.

.
Đau đớn như bị xé rách cùng cảm giác sỉ nhục mãnh liệt lại chuyển hóa thành khoái cảm không hiểu được, cơ thể không khỏi trở nên hưng phấn. Tu cúi đầu nhìn thấy bộ vị giữa bắp đùi mình đã cương lên từ khi nào đang bắt đầu rỉ ra *** dịch trong suốt, dính lên cái quần da rách nát, lại có vẻ long lanh chói mắt. Tu cả kinh, xấu hổ mà cúi đầu vùi vào trong vai thật thấp, liều mạng nghĩ muốn che giấu đi sự *** loạn của bản thân, cũng không biết trong lúc mình nức nở ngượng ngùng cùng phản ứng của cơ thể khi không thể ức chế được thì có bao nhiêu gợi cảm cùng diễm lệ, mãnh liệt câu dẫn dục vọng của người khác muốn ra sức thô bạo chà đạp lăng ngược y.

.
Hai tay bị trói chặt ra sau không thể động đậy, tứ chi bị căng lớn, lại phí công lùi ngồi dậy. Tu chỉ có thể cắn răng khấu cầu cơn hành hạ qua nhanh một chút, nhưng mà đây là một sản phẩm đặc ý của công ti “Ngân câu”, làm sao chỉ có một chút hành động như vậy.

.
Trong cơ thể thỉnh thoảng xảy ra cảm giác khác thường làm cho Tu hít sâu một hơi, rõ ràng dương khối bị nhét trong cơ thể không hiểu sao lại vương ra mấy cái răng mềm dẻo, trong mật đạo chật chội như là đang liều mạng mở rộng không gian của mình. Tu trong nháy mắt đã hiểu rõ rồi, cái thứ này trong lúc ngừng hoạt động đã tự kéo dài ra, từ trong khí cụ vươn ra bảy tám cái xúc tu, đều tự động nhúc nhích.

.
Chủ tịch Tỉnh Thượng nói không sai, bọn nó là vật sống, mỗi một cái xúc tu đều chuyển động không hề theo qui tắc nào mà tàn phá bừa bãi bên trong nội bích tu, lung tung đâm vào vách nội bích, cuồn cuộn đã đối chọi với điểm mẫn cảm bên trong, không ngừng điên cuồng đào móc muốn dò xét vào chỗ sâu hơn, giống như hận không thể đem cơ thể Tu xé ra, không chừa bất kì một góc ngách nào.

.
“A -”

.
Không còn cách nào nhẫn nại nữa, Tu sợ hãi kêu lên cùng vùng vẫy. Hai chân không để ý đạp lung tung, hai tay bị trói chặt liều mạng cự quật hướng xuống dưới muốn đem thứ đang nổi điên này kéo ra. Nhưng đầu này của sợi dây thừng chợt kéo căng làm cho đầu kia của sợi xích nổi với cái kẹp đầu nhũ cùng đỉnh linh khẩu và túi da bởi vì động tác đó mà giống như bị xé rách.

.
Bên trong cái kẹp nhỏ nhỏ kia hình như có thiết kế đặc biệt, mắt nhìn thấy cơ thể sắp bị xé rách tới nơi, nhưng vẫn siết chặt không hề nhả da thịt ra dù chỉ một chút. Đầu vú bị lôi kéo đến biến dạng, phân thân sớm đã dựng thẳng bị xiềng xích nối với mắt cá chân kéo cong xuống dưới, Diện tích tiếp xúc giảm đi càng làm tăng lên áp lực nơi cái kẹp, mấy điểm mẫn cảm đều bị kích thích cùng lúc, cơ thể giống như bị điện giật, đau giống như là da tróc thịt bong, trong nháy mắt kèm hãm lại động tác giãy dụa của Tu.

.
“Uhm Uhm, uhm! A -”

.
Mỗi một động tác đều khiến cho thống khổ bên ngoài cơ thể tăng lên, Tu liều mạng nghĩ muốn khắc chế hành động của mình, nhưng khi đau đớn từ những cái kẹp thoáng giảm bớt, thì những xúc tu bên trong cơ thể lại càng thêm điên cuồng chà đạp không ngừng vùng vẫy loạn cả lên. Mặc cho những cái kẹp hung hăng siết cắn, Tu đã không phân biệt được mình giãy dụa là vì kháng cự lại hành hạ trong cơ thể, hay là đang khao khát lăng nhục thô bạo hơn cùng đau đớn kích thích hơn để phát tiết được nhục dục của bản thân.

Mỗi dây thần kinh của Tu đều căng ra, bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào trong da thịt, cơ thể hưng phấn mà không phối hợp với tiết tấu chuyển động của dương khối bên trong cơ thể. Một đợt rồi lại một đợt sóng khoái cảm trong đau đớn hỗn loạn dâng lên trong lòng, đánh sâu vào lí trí của Tu.

Rõ ràng là toàn thân che trong y phục màu đen, ngay cả mặt mũi cũng bị một tầng vải đen che lấp, như là một kẻ theo chủ nghĩa cấm dục muốn tự tay chặt đứt hết thảy *** của bản thân đối với ngoại giới, nhưng lại không chống lại được sự hấp dẫn của bản thân đối với người ngoài.

Dưới lớp y phục rách nát, làn da bởi vì được bao phủ trong dục vọng mà càng trở nên hồng hào trơn mượt tỏa ra khí tức *** mĩ nồng đậm, hai hạt hồng anh trước ngực dưới màu đen mà trở nên chói mắt vô cùng, dưới sự lăng ngực của cái kẹp cùng xiềng xích nhìn thật mềm mại đáng thương.

Hạ thể sớm đã sưng to đỏ ửng, từng mạch máu đều sôi trào, linh khẩu bị kẹp lại hung ác kéo xuống, chất lỏng trong suốt không ngừng rỉ ra, trượt theo cái kẹp bò lên dây xích bạc, dưới ánh sáng của ngọn đèn tạo ra một đường vòng cung lấp lánh ánh bạc.

Bất quá chỉ là cơ thể nửa trần, nhưng là khiến cho máu huyết kẻ khác sôi sùng sục. Màu đen không phải là để cấm dục, chính là hấp dẫn của ác ma, mỗi lần khuôn ngực Tu pháp phòng, cũng đánh đến nơi yếu ớt nhất trong lí trí của những người xung quanh. Thú tính đầy tội lỗi ngo ngoe muốn vùng dậy, nếu không phải dùng đến khí lực toàn thân trấn áp lại, sợ là sẽ lập tức nhào tới xé nát Tu.

Thể lực dần dần bị rút cạn, Tu nằm nghiêng trên sàn nhà, mái tóc dày dính bết mồ hôi đến ướt nhẹp, bừa bộn dính lên trên mặt. Cơ thể y đã mất đi khí lực để chống đối lại sự tàn phá bừa bãi trong cơ thể, chỉ có thể co rút lại run rẩy. Cổ họng đã đau đến không thể kêu thành tiếng, phí công há to ra, mặc cho *** thủy cùng hơi thở nóng rực không ngừng phả ra ngoài.

Cảm giác có người đến gần, Tu cũng vô lực ngẩng đầu, chỉ nghe giọng nói lạnh như băng của MR.D vang đến từ phía sau:

“Người vì sao còn không chịu cầu xin tha thứ?”

Cầu xin tha thứ? Đúng vậy, vì cái gì không cầu xin tha, thỉnh cầu MR.D cho mình phóng thích dục vọng chứ? Cơ thể rõ ràng đã gần như hỏng hóc, duy trì hưng phấn sao, thống khổ sao, vì sao lại cảm thụ không được thỏa mãn như dĩ vãng để đạt đến cảm giác muốn giải phóng. Không hiểu tại sao tất cả đều trống rỗng, trong ngực dâng lên một trận buồn phiền, nơi nào đó, tựa hồ thiếu một cái gì.

Đắm chìm trong những câu tự hỏi, Tu nhớ lại bản thân mình lúc ấy đến tột cùng vì sao lại đáp ứng tham dự buổi triển lãm này. Thật là hi sinh vì công ty sao, đó chỉ là để lấy có thôi, kì thật vốn là biết rõ bản thân mình chính là vì phải bị ngược đãi cùng sỉ nhục mới có thể có được khoái cảm, trong khoảnh khắc nghe thấy chủ tịch Trai Đằng đưa ra yêu cầu, cơ thể mơ hồ dâng lên khát vọng. Hơn nữa, ngài Thu Sơn cũng không có lập tức ngăn cản ngay lúc đó.

Ngài Thu Sơn, vì cái gì phải để cho tôi lựa chọn, vì cái gì không trực tiếp nói với tôi “Không được đi, không cho phép đồng ý” vậy?

.

Tựa như đang đùa bỡn chuẩn bị cho cơ thể mình lại bá đạo không cho phép phóng thích, tựa như khi đi làm bắt mình sử dụng các loại đạo cụ khác nhau không cho phép gỡ xuống dù chỉ một cái.

.

Chẳng lẽ ngay cả bản thân mình cũng không có phát hiện, mình đáp ứng tham gia vào cuộc triển lãm này, thật ra là bởi vì đang âm thầm tức giận

ngài Thu Sơn sao?

.

Ý thức có chút nhận thức, tràn ngập trong đầu óc đều là hình ảnh của người kia. Là từ lúc nào, cuộc sống của mình bắt đầu liên quan đến hắn? Nghĩ đến, trong phòng tiếp khách nho nhỏ kia, dưới sự khó dễ của khách hàng mà mình không biết phải làm sao, mê luyến sự dịu dàng của hắn...

Đối với sắc dục, Tu ngay cả đối với việc dùng tay tự giải quyết cũng cảm thấy xấu hổ, ngày đầu tiên đi làm đối diện với những sản phẩm kích tình của công ti thì mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng trong lúc bất tri bất giác lại bị những thứ mang “tính chất văn hóa” đặc thù này hấp dẫn thật lớn. Đáy lòng đã sớm nhận không được sự hấp dẫn của trái cấm, nhưng lại khiếp đảm mà không dám vươn tay, chỉ biết trốn dưới tàng cây lặng lẽ nhìn lên.

.

Chính là Thu Sơn liếc mắt một cái đã nhìn thấu được khao khát của Tu, một tay kéo Tu còn đang cân nhắc sâu cạn vào trong đáy hồ dục vọng sâu hoắm. Tu nửa đẩy nửa xuôi theo, được Thu Sơn mở ra thân thể chân thật. Tu từ không biết, cơ thể của mình hóa ra lại *** mẽ như vậy, dưới đùa bỡn cùng chà đạp đầy sỉ nhục cũng có thể mang đến cho y những kích thích mãnh liệt xưa nay chưa từng có. Đau đớn cùng lắng nhục, cuối cùng cũng có thể chuyển hóa thành khoái cảm *** loạn.

.

Rõ ràng có thể ngăn cản, nhưng lại thần phục dưới khoái cảm của dục vọng, sau khi nếm xong trái cấm bất tri bất giác muốn ngưng lại cũng không thể. Thân thể đã qua khai phá, lại muốn kích thích nhiều hơn mạnh hơn mới có thể thỏa mãn khao khát dục vọng có xu thế không thể chống đỡ được. Tu không dám đối mặt, rồi lại không thể không nhận, có lẽ, đây mới là bản chất thật của mình?

.

Tĩnh tĩnh mê mê tiến vào trong vòng người, thường thường đều đã trầm luân trong bùn sờ mó nhau một trận, sau khi nhận hết thương tổn mới hiểu được thế nào là bảo vệ chính mình. Song tại căn phòng tiếp khách tràn ngập mùi vị *** mẽ, Thu Sơn vuốt ve Tu đang khóc đến rồi tỉnh rồi mù, ôn nhu hôn lên khoe mắt ngập nước của y, nói:

.

“Sau này, chỉ làm cùng ta thôi.”

.

Thu Sơn vốn là một bạn giường hoàn mỹ, hắn có thể thăm dò ra từng điểm mẫn cảm một trên người Tu, chung qui có thể lần lượt đem tu đẩy lên đỉnh dục vọng rồi lại bắt buộc y bỏ xuống, hết lần này đến lần khác lặp đi lặp lại khiến cho Tu bị hành hạ trong dục vọng mà mê loạn cầu xin tha thứ. Tu hiểu rõ, quan hệ của bọn họ xác lập trong lúc ấy bất quả chỉ là quan hệ thân thể. Trong vòng tròn lẩn quẩn đó, có một đối tượng ổn định luôn có vẻ an toàn, mà Thu Sơn cũng chưa bao giờ có bất kì hứa hẹn gì. Cho dù thường xuyên nói rằng “Ta yêu người” nói như vậy, cũng bất quá là để gia tăng tình thú mà thôi.

.

Mà khi Tu phản ứng trở lại, đã là quá muộn.

.

Đã nghiện ngập đến không cách nào tự kiềm chế, cơ thể đã nhớ kĩ mùi vị của Thu Sơn. Đã không cách nào có thể thích ứng được với những người khác, mỗi một tác da tác thịt, chỉ cần Thu Sơn đụng vào sẽ bỏng rát. Bất kì lẳng nhục hay đùa bỡn nào của Thu Sơn, cũng có thể mang đến khoái cảm cho y.

.

Tu hết sức vui vẻ dùng thân thể mình thỏa mãn dục vọng của Thu Sơn, nhưng cái Thu Sơn muốn bắt quả chỉ là cơ thể của y. Khi nhìn thấy Thu Sơn bởi vì mình đáp ứng muốn tham gia vào cái triển lãm này mà lộ ra một chút không hài lòng, Tu liền có chút cao hứng. Nhưng Thu Sơn lại chỉ hỏi, không có ngăn cản.

.

Vì cái gì, tại sao khi đó ngài không nói “Không cho phép đi” vậy, ngài Thu Sơn?

.

Tu mới phát hiện, thì ra bản thân mình đang chờ mong Thu Sơn ngăn cản, chờ mong bản thân mình trong mắt Thu Sơn có chút đặc biệt. Nhưng mà cuối cùng, chỉ là hi vọng xa xôi sao?

.

Không biết khi nào, hốc mắt tuôn ra lệ nóng, bị miếng che mắt màu đen cản lại, im lặng thấm ướt vành mắt Tu.

.

Dương khối to lớn kia lại đem xúc tu chuyển động loạn cả lên, hung ác quất đánh trong cơ thể Tu, điên cuồng đào móc bên trong hậu đình Tu. Những cái kẹp nối với dây xích chẳng khác nào răn bạc, gắt gao cắn xé phân thân cùng thù du trên ngực Tu. Rõ ràng mỗi một điểm mẫn cảm đều như bị điện giật, Tu lại đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo hư không. Phân thân cao cao chậm rãi gục đầu xuống, dục vọng của Tu chậm rãi lui ra.

.

Không, không muốn như thế này.

.

Trước kia luôn hưởng thụ đau đớn cùng cơ thể bị lẳng nhục, thế nhưng lúc này lại mạnh mẽ bài xích. Tu nằm nghiêng trên mặt đất ngồi dậy, co chân lên vùi đầu vào trong ngực, ngay cả ngón chân cũng cong hết lại.

.

Cảm giác không hề thoải mái, đạo cụ dùng để hướng thụ biến thành hình cụ. Đầu vú cao cao bị kẹp lại chẳng khác gì đinh nhọn xỏ qua, Tu cảm thấy bản thân như dị giáo đồ đang bị đóng đinh. thân thể bị xé ra từng mảnh, từng ngọn roi như những bụi gai thay phiên nhau quất đánh lên nơi yếu ớt nhất cùng thần trí và trái tim.

.

Đau quá, thật là khó chịu...

.

Tu gục đầu, cơ thể run nhè nhẹ kéo theo xích bạc chuyển động, phát ra tiếng kêu lanh canh.

.

Y phục màu đen bị xé rách, ánh sáng bạc nơi sợi xích, da thịt bị chà đạp đổ ứng, giống như hoa anh túc yêu dã, không thèm để ý đến tội ác cùng bề ngoài *** mĩ, không coi ai ra gì mà lẳng lẳng tỏa ta mĩ diễm thần bí khiến kẻ khác hít thở không thông. Tu cuộn trên mặt đất bị hình cụ hành hạ làm cho người ta nhìn thấy

không phải là bạo lực, mà là cơ thể bị trói buộc cùng thống khổ mà phô bày ra cái đẹp cùng thành kính. Như tông đồ trong thần thoại lưng mang theo thập giá. dốc lòng thông qua sự cực khổ của thân thể mà giải thoát ứ đọng cùng mâu thuẫn trong lòng, khiến cho linh hồn tội lỗi được thanh tẩy. Chỉ cần tín ngưỡng trong lòng, cơ thể càng thống khổ thì càng có thể cảm nhận sự thuần khiết trong linh hồn, cảm nhận giá trị của sinh tồn. Loại thành kính cùng bất khuất này làm cho người ta sợ hãi, càng khiến cho người nhận lãng ngược thêm đẹp để cùng sắc thái mê người.

Thình lình thân mình bị đá ngã lặn, một bàn chân thô lỗ chà đạp lên giữa hai chân tu, hung hăng đạp xuống phân thân y.

“Không, cái ta muốn không phải là trạng thái này. Cơ thể của người rõ ràng rất hưởng thụ...” MR.D dùng giày da chà đạp phân thân của Tu, uất hận nói, “Người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

“Uhm...” Từng cơn đau đớn từ hạ thể dâng lên, từ trong cổ họng Tu phát ra một tiếng rên nhỏ, không có khí lực.

Mũi giày đạp tới túi da của Tu, lại giẫm lên ngọc hành, muốn khơi gợi lại khoái cảm của Tu. Nhưng Tu chỉ vô lực nằm trên mặt đất mặc cho hai chân bị ép mở ra, mặc cho MR.D dùng chân đạp lên nơi tư mật của mình.

Đau đớn, thứ người khác có thể mang đến chỉ có thể là đau đớn trên cơ thể mà thôi.

Chỉ nguyện ý tiếp nhận Thu Sơn đối đãi như vậy. Chỉ có lãng nhục mà Thu Sơn mang đến mới có thể làm cho y kích động, chỉ có đau đớn do Thu Sơn tạo ra mới có thể gia tăng khoái cảm của y, chỉ có đùa bỡn cùng an ủi của Thu Sơn mới có thể làm cho y nhiệt huyết sôi trào, chỉ có Thu Sơn lấp đầy vào cơ thể của y, Tu mới có thể thỏa mãn phóng xuất dục vọng không thể nhịn lại được của mình.

Tu đem đầu vùi xuống càng sâu, vành môi mỏng trắng bệch khép mở một chút âm thanh.

“Người đang kiên trì cái gì?” MR.D túm lấy tóc Tu bắt buộc y phải ngẩng đầu lên, kéo lấy một sợi xích bạc nối với cái kẹp nơi ngực trái y ép hỏi: “Rốt cuộc là ai, là ai đã giữ lấy lòng của người?”

Sợi xích bạc bị kéo ra khiến cho cái kẹp siết lấy đầu nhũ Tu càng chặt, như những mũi kim đâm thẳng vào tim đầy đau đớn. Tu cũng không có giãi dựa hay rên rỉ gì thêm, trong lòng ngược lại trở nên bình tĩnh, thống khổ làm cho y càng rõ ràng thấy được tình cảm của mình. Vô luận cơ thể có bị dục vọng khống chế như thế nào, trong trái tim của mình chỉ có một người mới có thể thỏa mãn, nghĩ vậy, khóe miệng của Tu không khỏi cong lên thành nụ cười bình thản.

MR.D nao nao, ngón tay không khống chế được mà xoa xoa mặt Tu, đầu ngón tay quẹt qua nước miếng đọng nơi khóe miệng, chậm rãi lùa vào mép miếng vải che mắt. Không nhịn được nghĩ muốn cởi bỏ lớp vải đen này, nghĩ muốn nhìn xem bộ dáng của tiểu gia khỏa mà ngay cả chính mình cũng không thể thuần phục như thế nào. Cái này rõ ràng chưa từng tiếp nhận qua huấn luyện, gia khỏa không biết lấy lòng chủ nhân này, vì sao lại làm cho kẻ khác không nhịn được mà phải chú ý. Muốn xé bỏ miếng che mắt này, xem y sau khi bị hành hạ cùng lãng nhục thì vẻ mặt có còn quật cường nữa hay không.

.

Không, đừng vạch trần...

.

Tu cố gắng nghĩ muốn nghiêng đầu qua một bên. Lớp vải đen mỏng này là manh giáp cuối cùng, để cho Tu che giấu đi tự tôn cùng xấu hổ cuối cùng, mình lúc này đây tự an ủi cũng như bị đùa bỡn trước mặt mọi người cũng không chân chính là mình. Nếu mất đi miếng che mắt này, tựa như sẽ đem linh hồn xé ra khỏi cơ thể, sẽ không còn nơi ẩn nấp.

.

Không muốn bị người khác nhìn thấy, không muốn để cho người khác ngoài Thu Sơn nhìn thấy bản thân mình...

.

Môi Tu như cánh bướm trong gió lạnh, đơn bạc mà bất lực run lên nhè nhẹ, thì thào tên một người:

.

Ngài Thu Sơn...

.

Ngón tay MR.D đã lùa vào bên trong miếng che mắt chạm đến hốc mắt ướt át của Tu, chỉ chút nữa thôi sẽ đem tầng vải mỏng này xé tan thể nhưng lại dừng động tác lại.

.

Phía sau cửa vang đến tiếng ồn ào, Tu dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại nương theo ánh mắt của MR.D mà nhìn ra cửa, một thân ảnh quen thuộc không để ý đến sự ngăn cản của gác cửa, bước nhanh vào trong.

.

Là mình bị ảo giác rồi sao? Tu kinh ngạc đến không thể tin được vào hai mắt của mình.

.

Ngài Thu Sơn, sao có thể đến đây?

Tu không có khả năng nhận lầm thân ảnh của Thu Sơn, mỗi lần nhìn hắn đi về phía mình đều là một loại hưởng thụ.

.

Thu Sơn mặc một bộ đồ đen bó sát người, tất nhiên là trang phục của chuyên gia điều giáo. Áo khoác da dài đến đầu gối có khóa kéo từ cổ đến bụng, phía dưới mở ra dao động theo từng bước chân, cái quần dài ôm sát lấy đôi chân hỗ trợ thêm cho vóc người cao lớn của hắn, vị trí nơi cánh tay cùng bắp chân được trang trí bằng những khoen tròn, ánh sáng bạc của kim loại tỏa ra hàn quang trên nền vải đen sẫm. Hắn bước nhanh đến nơi mấy người đang ngồi giữa phòng, nhìn Tu đang nửa nằm nửa ngồi dưới đất đang bị MR.D túm tóc.

.

Tu ngẩng đầu chăm chú nhìn Thu Sơn không thể tin được.

.

Chưa bao giờ nhìn thấy Thu Sơn như vậy. Trong ấn tượng, Thu Sơn luôn mang theo nụ cười mỉm không lạnh không nóng, nhìn không ra hỉ nộ, nhưng lại có thể dễ dàng làm cho người ta bị mê hoặc. Chu

ng qui cảm giác chỉ cần ở bên cạnh hắn thì không còn phải lo lắng gì nữa cả, chỉ cần tình tưởng hắn, đơn giản mà tin tưởng là được rồi.

.

Nhưng hôm nay Thu Sơn không giống vậy. Không biết là bởi vì hần thu lại nụ cười thường trực trên khuôn mặt, hay là bộ đồ màu đen lãnh khốc làm cho hần có vẻ lạnh lùng hơn so với dĩ vãng, thậm chí toát ra một chút tức giận. Tu chợt cảm thấy Thu Sơn như vậy thật xa lạ, nhưng lại chân thật không thể hiểu. Thì ra, ngài Thu Sơn cũng có vẻ mặt như vậy nữa sao...

.

Thời gian trong nháy mắt như ngừng lại, trong lúc nhất thời ngay cả hít thở cũng quên mất, cứ thế mà ngốc nghếch nhìn chăm chú. Thẳng đến khi lông mi Thu Sơn có chút hạ xuống, Tu mới đột nhiên cảm thấy trống ngực đập dồn dập.

.

Ngài Thu Sơn...

.

Như là cây to không chịu nổi nhất búa cuối cùng mà gãy ngang, nước mắt tràn mi như đê vỡ, thấm ướt cả miếng che mắt. Tu liều mạng vùng vẫy muốn đến gần Thu Sơn, cơ thể sớm đã lâm vào tình trạng kiệt sức như vẫn ra sức giãy dụa.

.

“Xin lỗi ông chủ, người này...” Hai người gác cửa đuổi vào theo, một mặt xin lỗi Hùng tiên sinh, một mặt chụp lấy bả vai Thu Sơn.

.

“Tôi là chuyên gia điều giáo của ‘RAY’!” Thu Sơn hung hăng thoát khỏi khống chế của người gác cửa, liếc mắt nhìn chủ tịch Trai Đằng một cái, lạnh lùng nói với MR.D, “Rất xin lỗi tôi đến chậm. Xin mời anh giao lại người trong tay cho tôi, y là sủng vật của tôi!”

.

MR.D nheo mắt lại, nhìn Thu Sơn có chút ngoài ý muốn, lại đem ánh mắt nghi vấn hướng qua chủ tịch Trai Đằng.

.

Trai Đằng có chút hứng thú mà nhìn mấy người đang giằng co, khóe miệng mơ hồ hiện ra nụ cười, vẫn chưa trực tiếp vạch trần Thu Sơn, chỉ chậm rãi mở miệng nói: “Thu Sơn, cậu tới chậm. Tôi đã đem Tu giao cho MR.D đây điều giáo, cũng đã đánh cược với nhau.”

.

“Đánh cược...” Mặt Thu Sơn trầm xuống, cơ hồ tản mát ra lệ khí khiếp người, “Nếu mà đánh cược sức chống đỡ của y đối với điều giáo, như vậy thì MR.D đây chắc chắn thua rồi.”

.

Gác cửa lần nữa chế trụ cánh tay Thu Sơn, đang định đem vị khách không mời này tống ra ngoài, lại bị một tay MR.D ngăn cản lại. MR.D kéo theo Tu đang bầm dập muốn chết dậy, cố ý dùng roi cuốn lấy móng xích trước ngực Tu, hỏi: “Tại sao thấy được?”

.

Dây thừng bị kéo động, làm cho đầu nhũ Tu bị một trận kích thích. Tu cố gắng chịu đựng, dùng đôi mắt ngập nước đến mơ hồ nhìn về phía Thu Sơn. Vừa mới nhìn đến ánh mắt hần, lại buồn bã sụp mắt xuống.

.

Không nên nhìn... Bản thân mình bị người khác đùa bỡn trong tay đến chật vật, không muốn để ngài nhìn thấy, ngài Thu Sơn.

.

Thu Sơn dừng một chút, tựa hồ là đang cố gắng duy trì sự tỉnh táo của mình, nói: “Tôi hiểu rõ thân thể của y nhất, điều giáo của anh không có khả năng mang đến khoái cảm cho y. Chỉ có sự thống khổ khi bị điều giáo, không phải rất thất bại sao?”

.

Đôi mắt sâu hút sau gọng kính đen của MR.D xẹt qua một tia hàn ý, dùng ánh mắt của thợ săn chăm chú đánh giá Thu Sơn một lần nữa. Tu trong lòng căng thẳng, sợ hãi làm ra cái gì bất lợi với Thu Sơn, Thu Sơn nhưng lại không hề lùi bước mà đem ánh mắt lạnh như băng chém lại.

.

Hai bên ngừng lại, MR.D chỉ lộ ra nụ cười không có độ ấm, nói: “Không sai, lần đánh cuộc này tôi thua, thể xác và tinh thần của tiểu gia khóa này rất ngoan cố, ngay cả một nửa cơ hội trói buộc tâm lý y cũng không ngừng bị bài xích.”

.

Nói xong, MR.D đem Tu đẩy vào người Thu Sơn, Tu ngã vào trong lòng Thu Sơn, hai chân đã không còn sức lực để đứng vững liền ngã xuống, liền được hai tay Thu Sơn ôm chặt vào trong ngực.

.

“Bất quá, đây là triển lãm, không cho chúng tôi xem một chút mị lực của vật nhỏ này, các người không thắng được.” MR.D xoay người ngồi trở lại trên ghế salon, bày ra bộ dáng chờ xem hài kịch mà nói.

.

Tu nằm trong ngực Thu Sơn, cánh tay Thu Sơn ôm ôm chặt lấy y, khí lực lớn đến làm cho xương cốt của y đau đớn. Nhưng cũng chính bởi vì cái ôm chặt như là đang phần nộ này, cho dù cách một lớp áo, Tu cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm nóng của Thu Sơn. Tu nhắm mắt lại, tham lam hưởng thụ sự ấm áp đó.

.

“Kì quái,” Thu Sơn dựa sát vào tóc Tu, dùng thanh âm nhỏ chỉ để một mình Tu có thể nghe thấy nói như tự chế giễu, “Ta hóa ra nhện không được mà xông vào.”

.

Tu ngẩn ra, trong lúc nhất thời không hiểu được ý tứ của Thu Sơn.

.

“Tu, trước đó ngươi có để cho người khác nhìn thấy mặt của mình?” Thu Sơn đem cằm dưới gác lên đầu Tu, nhẹ giọng hỏi.

.

Tu đem mặt vùi vào lòng Thu Sơn, hơi chút lắc đầu.

.

“Điều giáo của MR.D có làm cho ngươi sướng không?”

.

Tu lại lắc đầu.

.

“Thân thể khi bị người khác đùa bỡn,” Thu Sơn hơi ngừng một chút, thoáng buông cánh tay ra, một tay nâng cằm Tu lên, “Có nghĩ đến ta?”

.

Tu ngẩng đầu, nhìn thấy đôi chân mày của Thu Sơn cau lại. Cùng yêu cầu lúc trước cho tới lúc có đáp án khi tự hỏi đều không giống, Tu trong mắt Thu Sơn nhìn thấy được một tia âu lo. Không tự giác mà chưa xốt cả người, Tu chậm rãi gật đầu.

.

Mây đen giữa chân mày của Thu Sơn cuối cùng cũng tản đi, khóe miệng hiện ra nụ cười thường ngày, mặc dù không ôn nhu như là dĩ vãng, nhưng lại làm cho lòng Tu ấm áp như trước.

.

“Nếu vốn là triển lãm, mặc dù không tình nguyện lắm, nhưng vẫn nên để cho mọi người thưởng thức một chút biểu hiện của sủng vật mà ta trân quý nhất đi.”

.

Nói xong, Thu Sơn ôm lấy Tu đặt lên bàn, từ phía trên tỉ mỉ nhìn. Dưới y phục rách nát, cơ thể bị *** cùng đau đớn hành hạ một lúc lâu đều trở nên ửng hồng, đầu nhũ cùng linh khẩu bị kẹp lại, càng đỏ hồng như muốn xuất huyết. Trong mắt Thu Sơn đầy thương tiếc đem ngón tay chậm rãi chạm vào ngực Tu kéo xuống dưới, khi đầu ngón tay chạm vào đầu non, Tu không nhịn được mà hừ nhẹ một tiếng, theo phản xạ mà rụt chân lại, xấu hổ quay đầu đi nhìn ra chỗ khác, né tránh ánh mắt của Thu Sơn.

.

Thu Sơn đã nhận ra cái gì, tách hai chân Tu hướng ra hai bên, mới phát hiện nơi hậu đình có một phần đạo cụ màu đen lộ ra bên ngoài động khẩu đang không ngừng nhúc nhích. Thu Sơn nắm lấy bộ phận thò ra bên ngoài đó giật giật, cả người Tu lập tức run lên.

.

“Rất thống khổ sao?” Thu Sơn ôn nhu hỏi.

.

Tu đáp lại yếu ớt. Kì thật không cần trả lời cũng có thể nghĩ đến, kính thước như vậy nằm hoàn toàn bên trong cơ thể, ngay cả bên ngoài còn nhúc nhích kịch liệt như vậy, thì thứ nơi trong cục huyết còn hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần Tu điên cuồng đến mức nào. Nhưng cục hoa nơi động khẩu bởi vì kích thích quá lớn mà co rút lại, ngược lại đem dị vật cắm càng sâu trong người, chẳng thể nhả ra.

.

“Đừng sợ, bé ngoan.”

.

Một tay Thu Sơn xoa nắn nơi tiếp xúc giữa thứ đang nhúc nhích với mị thịt nơi động khẩu, tay kia ôn nhu vuốt ve cánh môi mỏng của Tu.

.

Tu cảm giác được dương khối đang giương nanh múa vuốt trong cơ thể chậm rãi chuyển động, song mỗi một động tác rất nhỏ, cũng làm cho nội bích đau đớn ngứa ngáy. Tu thống khổ hé miệng, còn chưa kịp rên rỉ, ngón tay Thu Sơn đã tiến vào trong miệng y. Ngón tay linh hoạt thăm dò trong khoang miệng, mơn trớn vòm họng mẫn cảm của Tu, lại vuốt ve đùa bỡn đầu lưỡi mềm mại. Tu nhất thời cảm thấy cả miệng khô rất, đau đớn nơi cơ thể cũng dịu xuống, chỉ say mê mút lấy ngón tay của Thu Sơn.

.

Thình lình cảm giác dị vật nơi hậu đình bị rút ra đột ngột, cảm giác đau đớn như bị xé rách tràn khắp toàn thân, Tu không nhịn được mà nghiêng chặt răng cắn xuống ngón tay Thu Sơn. Thu Sơn cũng không có rút tay về, để mặc cho Tu cắn, một hơi đen dương khối cắn nuốt trong cơ thể Tu rút ra ngoài.

.

Cuối cùng thoát khỏi thống khổ hành hạ mình đã lâu, cơ thể căng cứng của Tu nhất thời thả lỏng, kiệt sức nằm trên bàn thờ dốc. Thẳng đến khi trong miệng tăng thêm mùi vị Tu mới phản ứng trở lại, bản thân mình hóa ra lại cần bị thương ngài Thu Sơn.

.

Thu Sơn đem dương khối còn đang nhúc nhích ném qua một bên, rút ngón tay bị cắn ra nhìn nhìn. Máu nhuộm đỏ đốt ngón tay chảy xuôi xuống đọng lại ở đầu ngón tay tụ lại thành một mảnh huyết châu.

.

“Dùng máu lập thành khế ước, thường thường là dùng để nối kết linh hồn” Thu Sơn dùng ngón tay bị thương vuốt ve cánh môi của Tu, cánh môi nhiễm máu tươi trở nên yêu mị mê người.

.

“Nguyện ý đem linh hồn giao cho ta không, Tu?”

.

Thu Sơn cúi người, cong khoe môi, giữa hai người tràn ngập mùi máu tươi khiến cho nụ cười của hắn càng có vẻ nhiếp hồn câu phách, không cách nào kháng cự.

.

====

Mùi vị máu đỏ thấm đầy trên môi trở nên tanh nồng, khí tức nguy hiểm tỏa ra bốn phía, làm cho Tu không khỏi lạnh run, huyết mạch thể nhưng lại sôi sục hưng phấn không hiểu được. Thanh âm êm ái trầm thấp của Thu Sơn như là tiếng của ác ma làm cho thần kinh của y bị tê liệt, hít thở không thông nhưng không có cách nào kháng cự, cam nguyện bị hắn kéo rơi xuống.

.

Nếu có một loại khế ước có thể khiến cho bản thân mình vĩnh viễn được ở bên cạnh Thu Sơn, cho dù phải bán cả linh hồn y cũng tình nguyện. Dù sao hồn phách này, tựa hồ sớm đã không còn thuộc về mình.

.

Tu tìm lòng không được mà vươn đầu lưỡi mềm mại cẩn thận liếm láp ngón tay Thu Sơn, đem máu cuốn vào trong miệng mình, lại há miệng ngậm lấy ngón tay, nhẹ nhàng mút vào. Mùi máu khuếch tán trong miệng Tu như là mị dược làm cho Tu trầm mê, đôi môi gấu gao vây trụ lấy nơi đang nhỏ máu không nỡ buông ra. Mỗi một động tác đều cực kì chậm rãi và thành kính, như một loại nghi thức, dùng máu làm thuốc dẫn linh hồn kết hợp lại với nhau trong khế ước.

.

Khi máu trên ngón tay được thay thế bằng nước miếng của Tu, Thu Sơn hài lòng rút ra, từ đầu lưỡi Tu kéo theo một sợi tơ bạc dây dưa.

.

“Khế ước thành lập.” Thu Sơn như là đáp lại đem bàn tay của Tu kéo tới trước môi mình, nhẹ nhàng liếm liếm, lộ ra nụ cười tà mị, “Dưới kia xin mời hưởng thụ hết mình đi.”

.

Quần áo rách nát bị Thu Sơn xé bỏ sạch sẽ, cơ thể mềm mại không còn một mảnh vải che đậy. Làm da ửng hồng mĩ điểm, hai vai thon gầy cùng xương quai xanh có vẻ yếu đuối, hơi thở rối loạn làm cho khuôn miệng phập phồng dòn dập, cơ thể trần trụi xấu hổ run rẩy, lay động những sợi xích trên người. Dưới ánh đèn lóe lên tia sáng bạc. Tu ngưỡng ngừng quay đầu đi, mái tóc mềm mại trên đầu rối loạn phủ lên miếng che mắt, hai tay bị trói ra sau, những sợi xích bạc tinh xảo quấn quanh cơ thể xinh đẹp mê người, tựa như những bức tranh trong thánh đường thần học, dùng thống khổ trong cơ thể

ể biểu hiện linh hồn thuần khiết.

.
Thu Sơn lặng lẽ quan sát cơ thể trần trụi của Tu, trong mắt toát ra thương tiếc, nhưng lại không muốn tháo ra kẹp cùng xích bạc, sợ phá hủy hình ảnh đẹp đẽ này. Thu Sơn lấy ra vài viên đá lớn nhỏ khác nhau trong xô ngâm rượu, đưa tới bên môi Tu.

.
“Hé miệng.” Thu Sơn ra lệnh.

.
Tu mở đôi môi, viên đá tiến vào trong khoang miệng nóng rực, nhiệt khí bên trong lập tức hòa tan bề mặt viên đá, làm cho viên đá trở nên trơn tuột chạy loạn trong miệng Tu, nước đá hòa tan giao hòa với nước miếng, chảy ra khỏi miệng. Thu Sơn đem viên đá ướt át lấy ra, men theo cần cổ mảnh dẻ của Tu kéo xuống xương quai xanh, cảm xúc lạnh băng làm cho Tu không khỏi nứa đầu ra sau, ưỡn ngực. Hai núm vú bị kẹp phía trước bị cầu xé suốt một thời gian dài, đã đau đến chết lặng, hai hạt thù du đỏ như máu. Thu Sơn kéo sợi xích bạc lên làm cho đầu nhũ dựng thẳng, đem viên đá ấn đến bên cạnh cái kẹp, nước đá tan ra xung quanh.

.
Dưới cơn lạnh lẽo do viên đá kích thích, dây thần kinh chết lặng ở tứ phía dần dần tỉnh lại, hơn nữa càng trở nên mẫn cảm, dưới sự xoa nắn của viên đá mà cảm giác đau đớn càng trở nên rõ ràng, lại mang đến những tao động từ nơi sâu nhất trong cơ thể. Thu Sơn hài lòng khảy khảy mạnh đầu nhũ, sợi xích phát ra tiếng lanh canh như chuông bạc êm tai, nghênh hợp với giọng mũi hừ theo nhẹ nhàng của Tu.

.
Viên đá rời khỏi đầu nhũ, chạy loang quanh trên ngực cùng bụng Tu, Thu Sơn như là cố ý muốn tẩy đi dấu vết của người khác lưu lại trên người Tu, chăm chú dùng nước đá hòa tan mỗi tắc da tắc thịt. Viên đá cuối cùng cũng tan hoàn toàn trên rốn, làn da mềm mịn ửng hồng của Tu phủ kín trong một lớp nước trong suốt long lanh, giống như trái cây mọng nước làm cho người khác thèm thuồng.

.
“Không, chỗ này còn chưa có sạch sẽ.”

.
Thu Sơn thì thào nói nhỏ, lại lấy ra một viên đá, trực tiếp áp lên đùi Tu.

.
“Uhm!”

.
Da nơi đùi còn mẫn cảm hơn cả so với trên ngực, Tu không nhận được run lên, đem hai chân banh rộng. Thu Sơn lấy ngón tay đè viên đá xuống không cho rơi ra ngoài, bề mặt viên đá tiếp xúc với không khí lập tức trở thành một màn hơi nước trắng đục, gắt gao bám lên đùi Tu, một hồi lâu, màn hơi nước bởi vì nhiệt độ cơ thể Tu mới từ từ hòa tan. Thu Sơn dời viên đá ra, trên làn da đã lưu lại một dấu ấn đỏ bừng.

.
Kích thích từ viên đá bắt đầu di chuyển qua lại giữa hai bắp đùi, phân thân, túi da cùng vùng phụ cận yếu ớt nhất, Tu bởi vì lạnh theo phản xạ mà muốn khép hai chân lại, lại bị Thu Sơn bắt buộc tách ra. Hơi lạnh xuyên thấu qua da, rót vào trong cơ thể, làm cho Tu lạnh run, nhưng Thu Sơn đã cố ý làm cho viên đá quanh quẩn chỗ phân thân, bụng dưới cùng đùi non đều bị nhiễm lạnh, phân thân ngược lại giống như gặp lửa nóng. Rõ ràng không có bị đụng vào, nhưng lại kích động muốn ngẩng cao đầu.

.
“Nơi này cũng muốn sao?”

.
Thu Sơn kéo sợi xích nối với phân thân để cho ngọc hành dựng thẳng lên, nhỏ một giọt nước đá vào ngay giữa linh khẩu.

.
“A!”

.
Ngọc hành yếu ớt không khỏi run lên, Tu sợ đến mức nở thành tiếng. Tu giống như lữ khách lạc đường trong sa mạc, một giọt nước đá này chẳng những không làm giảm bớt cơn nóng cháy nơi riêng tư, ngược lại còn làm cho thân thể trở nên đói khát hơn trước.

.
“Không đủ sao?” Thu Sơn đem cơ thể Tu quay trở lại, dùng viên đá chà xát bên ngoài, rồi lại chậm rãi hướng về cúc huyệt, “Như vậy cũng muốn sao.”

.
Tu dùng mặt cùng bả vai chống đỡ cơ thể, ngã quì ở trên bàn, hai cánh móng vểnh lên cao cao. Viên đá đã đặt ngay động khẩu, nước đá tan ra nhẹ nhẹ men theo cúc huyệt chảy vào bên trong cơ thể.

.
“Xem ra nơi này đã khai phá tốt lắm, bởi vì mới rồi ngâm cái kia to quá mà.” Thu Sơn lấy ngón tay vói vào mị thịt bên trong động khẩu, nói: “Bị cây gậy kia đùa rất sướng sao, cái miệng nhỏ nhắn bây giờ cũng không nở ngâm lại vậy.”

.
Không, không phải mà... Tu cố gắng lắc đầu.

.
“Như vậy trực tiếp cho ăn thôi!” Thu Sơn tách hai cánh móng của Tu, trực tiếp đem viên đá đẩy mạnh vào bên trong.

.
“A a, a!”

.
Nội bích đã qua chà đạp sao có thể chống lại kích thích bất thành linh, hậu đình Tu vì bài xích mà đột nhiên co rút lại, đem viên đá đẩy ra ngoài. Thật khó khăn mới xua đi được cơn rét, cúc hoa nơi hậu đình Tu vì tự bảo vệ mà gắt gao khép chặt, cự tuyệt hết thảy sự xâm lấn của dị vật.

.
“Cũng dám phun ra, vậy là ngươi thích cây gậy thô kia sao? Mới vừa rồi đem thứ kia ngâm chặt như vậy, cũng không đồng ý nhận lấy đồ ta đưa cho ngươi?” Như là mang theo tức giận không hiểu vì sao, Thu Sơn đánh xuống cánh móng tròn của Tu hai cái, tiếng da thịt chạm nhau vang lên trong trẻo càng thêm *** mẽ.

.
“Uhm...”

.
Tu không có cơ hội giải thích, lại thêm một viên đá khác bị nhét vào trong. Thu Sơn lấy ngón tay đẩy viên đá vào sâu trong hạ thể của Tu, sau đó cũng không rút ngón tay ra, cứ như vậy ấn vào viên đá không cho Tu có cơ hội ép ra ngoài. Rét lạnh ở sâu bên trong mãnh liệt kích thích nội bích thương tích, nước lạnh giống như làm cho cơn đau đớn nơi hạ thể giảm đi không ít, nhưng lại đổi thành khát vọng đối với hơi ấm.

.

Lạnh quá...

.

Tu gắt gao siết chặt hậu đình, đem ngón tay của Thu Sơn kẹp chặt. Nhiệt độ nơi ngón tay Thu Sơn rất ấm áp, cho dù không thể xua tan đi cơn lạnh trong cơ thể Tu.

.

Muốn nhiều ấm áp hơn... Cần muốn nhiều hơn...

.

“A a, a...”

.

Tu nhịn không được mà dong đưa eo, hai cánh mông vểnh lên cũng dong đưa theo, biểu đạt sự bất mãn của cơ thể. Viên đá đã bị hòa tan trong cơ thể Tu, có chất lỏng theo ngón tay Thu Sơn chảy ra ngoài cục huyết, men theo bắp đùi thon thon chảy xuống dưới, như là nước miếng tràn ra khỏi khóe môi đối khát.

.

Thật lạnh lắm, ngài Thu Sơn...

.

Tu gian nan xoay qua, mặc dù miếng che mắt đã cản đi phần lớn ánh mắt cầu cứu của Tu, nhưng Thu Sơn có thể từ cánh môi run run của Tu mà hiểu rõ khát cầu của y.

.

Thu Sơn từ phía sau ôm lấy Tu ngồi lên ghế, để cho Tu tách hai chân ra ngồi trên đùi mình. Hậu đình lỏa lồ cùng sau lưng dán vào trong ngực Thu Sơn, mặc dù cách một lớp áo, Tu như cũ vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm từ cơ thể Thu Sơn. Tu lui người để cho Thu Sơn ôm chặt lấy, hưởng thụ cảm giác ấm áp truyền đến từ sau lưng.

.

“Sau này muốn ấm áp, chỉ có thể hướng đến cầu xin ta.” Một tay Thu Sơn gắt gao giữ chặt hông Tu, một ngón tay quần lên cổ Tu làm cho đầu y ngã ra sau thật sâu, đem môi tiến đến bên vành tai Tu, dùng thanh âm êm ái nhưng không thể phản kháng nói,

.

“Người là của ta, Tu.”

Nhất thời quên cả hô hấp, ngực Tu không hiểu sao đau nhói.

.

Người là của ta.

.

Rất ít từ, nhưng lại làm lòng Tu xúc động không thôi. Nhưng không có kích động hay mừng rỡ như điên mà đáp lại, Tu chỉ nhẹ nhàng động đậy thân thể, để cho bản thân dính vào thật chặt với Thu Sơn, đầu nghiêng qua vùi vào trong cổ Thu Sơn, cảm giác được nhịp tim mạnh mẽ của hắn, tận hưởng khoảnh khắc khi hơi thở của hắn vờn xung quanh. Cùng lời nói quý giá này, Thu Sơn cho tới bây giờ chỉ nói khi ân ái, nhưng cho dù lời nói ngắn gọn mang theo tính cường thế như tuyên ngôn chiếm làm của riêng này cho dù chỉ là một phần của buổi biểu diễn, Tu cũng cảm thấy hết sức hạnh phúc.

.

“Tu...” Thu Sơn phát ra một tiếng rên nhẹ, hơi thở ẩm ướt ấm nóng phả vào sau tai Tu.

.
Bàn tay to lớn mò xuống dưới, bá đạo an ủi thân hình trần trụi của Tu. Mặc dù chỉ là vuốt ve, Thu Sơn vẫn có thể chuẩn xác chạm đến từng điểm mẫn cảm của Tu. Làn da bị ướt nước đá ửng đỏ, yếu ớt và mẫn cảm, không hề có sức chống cự, độ ẩm trên tay Thu Sơn như dung nham nóng rẫy, đầu ngón tay chạm đến nơi nào, rét lạnh trên da thịt ở nơi đó liền bị đuổi đi trong nháy mắt. Nhiệt lượng thấm qua da tiến vào trong cơ thể, cơ thể Tu dưới vuốt ve của Thu Sơn liền nóng bỏng trở lại rất nhanh.

.
Uhm... Hơi ẩm của Thu Sơn... Thật dễ chịu...

.
Dục hỏa lúc trước bị cường chế ép lại trong cơ thể, vẫn còn ẩn nấp ở nơi sâu nhất chưa từng bị dập tắt, lúc này cuối cùng một lần nữa lại bùng lên, thiêu đốt toàn thân.

.
Còn muốn... Ở trong cơ thể cũng muốn được ẩm áp... Tu không tự giác mà cọ xát hai chân.

.
Bên tai vọng đến tiếng cười khê, Thu Sơn từ phía sau ôm lấy một chân Tu nâng lên, để cục huyết lộ ra ngoài.

.
“Để cho mọi người nhìn xem, nơi này đã chuyển thành hoa hồng mê người rồi, mới vừa rồi hưởng thụ cũng nhiều lắm nhỉ?” Thu Sơn dùng đầu ngón tay khảy khảy vào cánh hoa cúc nơi động khẩu, đem mị thịt xung quanh vén ra, tỉ mỉ vuốt ve, “Nhưng cái miệng nhỏ nhắn này vẫn còn chảy nước miếng, đói khát mà liếm láp ngón tay của ta này.”

.
“Uhm...”

.
Tu bị ép nâng một chân lên, hạ thể trần trụi chẳng thể che giấu ngọc hành hay túi da. Nước đá lạnh lẽo không ngừng rỉ ra khỏi cục huyết, đầu ngón tay ẩm áp của Thu Sơn vờn quanh ngoài động khẩu, ẩm áp gần trong gang tấc nhưng lại rờ rờ không chịu tiến vào, mị thịt nơi cục huyết Tu khó nhịn mà hé ra hợp lại, phảng phất nghĩ muốn đem mĩ vị trên môi ngậm vào trong miệng.

.
“Muốn thì tự mở rộng ra một chút, tự mình hút vào đi.”

.
Thu Sơn giống như là cố ý gia tăng thống khổ cho Tu, chỉ đem ngón tay đặt nơi động khẩu. Tu hơi quay sang, nhìn thấy tầm mắt của “người xem” chung quanh đều tập trung vào nơi riêng tư của mình, chờ thưởng thức bản thân mình bị dục vọng khống chế sẽ có hành vi *** đáng như thế nào. Mặc dù sỉ nhục, nhưng khao khát của cơ thể đã khống chế mọi suy nghĩ của Tu, y đành chỉ hô hấp, cố gắng đem cái miệng nhỏ nhắn nơi hậu đình mở rộng, ngậm lấy ngón tay của Thu Sơn đặt bên ngoài rồi gắt gao co rút lại, Thu Sơn mới đem ngón tay đẩy vào trong một chút. Như vậy mặc dù gian nan, thông qua cố gắng của bản thân để cho cơ thể nhận được một chút ẩm áp, lại làm cho Tu thỏa mãn ngoài ý muốn. Thật vất vả vuốt vào nửa ngón tay, Thu Sơn đột nhiên dùng sức, đem ba ngón tay khác cùng nhau nhét vào trong cục huyết.

.
“Uhm... Uhm... a...”

Hậu đình đột nhiên bị căng ra, cả bàn tay của Thu Sơn cũng cắm vào trong cơ thể Tu. Mấy ngón tay chậm rãi lục lọi bên trong huyết động, xoa nắn da thịt mềm mại trong nội bích. Kích thích trong cơ thể làm cho Tu thoải mái rên rỉ từng cơn không ngừng lại được, cuối cùng khi điểm yếu hại bị đụng vào thì liền kích động kêu lên thành tiếng.

.

A, không... Thật muốn đi ra... Tu ưỡng ngực, ngọc hành dựng thẳng nóng rực rung động, vận sức chờ phát động.

.

“Ta khi nào nói qua người có thể phóng ra?”

.

Ngay lúc Tu nổi lên muốn phóng thích, tay của Thu Sơn đột nhiên lại rút ra. Kích thích mãnh liệt như vậy thành linh bị cắt ngang, Thu thống khổ dùng sức lay động bả vai muốn thoát khỏi trói buộc trên tay, tự mình giải phóng dục vọng gần như dề vờ.

.

“Sao vậy, không nghe lời rồi?” Thu Sơn đem môi tiến đến bên tai Tu, cơ hồ cắn vào tai nói: “Như vậy dùng thân thể nhớ kĩ, làm ra hành vi chưa được chủ nhân cho phép sẽ bị trừng phạt như thế nào.”

.

Vừa dứt lời, từ sợi xích bạc nối giữa mắt cá chân trái đến ngọc hành của Tu xuất hiện một dòng điện yếu ớt, trong nháy mắt dòng điện đâm vào chân cũng không khó thừa nhận, khi cái kẹp nơi linh khẩu truyền đến cơn đau yếu ớt, chân Tu cũng nổi lên cơn đau cuộn cuộn đến hoảng hốt.

.

“A a a -”

.

Giống như là có một cây kim dài đâm vào trong âm hành của Tu, trực tiếp từ đỉnh đâm vào da thịt, đâm sâu đến tận tủy da. Trong vài giây ngắn ngủi dòng điện xẹt qua, nhưng lại giống như là cướp sạch toàn bộ sức lực của Tu. Y mềm nhũn ngã vào người Thu Sơn, hô hấp dồn dập, mới phát hiện không biết khi nào thì trong tay Thu Sơn đã xuất hiện một đạo cụ màu đen được lấy ra từ trong cái mâm, đồ vật kia một cái bao tay có một đầu dính mảnh kim loại nhỏ, phía dưới có một sợi dây điện nhỏ nối với công tắc trong tay Thu Sơn.

.

“Trực tiếp dùng ngay tại âm hành cường độ có chút lớn, bắt quá như vậy mới gọi là trừng phạt.” Thu Sơn nâng nâng bao tay, mỉm cười hỏi, “Biết phải nghe lời chủ nhân nói chưa?”

.

Tu ăn đau vội vàng gật đầu.

.

“Bé ngoan, để thưởng cho người, bây giờ cho người nếm thử mùi vị của vật nhỏ này.” Thu Sơn nói.

.

A không... Tu hoảng sợ mà nhìn tiểu đạo khối tuy tinh tế nhưng hung tàn, trong lòng vẫn còn sợ hãi đến co rút lại.

.

“Sao vậy, không muốn? Lại muốn phản kháng chủ nhân sao?” Thu Sơn có hơi nhúu mày lại hỏi.

Tu mím chặt đôi môi, nhẹ nhàng lắc đầu. Thu Sơn hài lòng lấy tay đung đẩy dây xích trước ngực, lôi kéo hai đầu nhũ bị kẹp chặt. Tu nhắm mắt lại, kinh hãi run sợ chờ đợi thống khổ tiếp theo.

“Đừng sợ.” Thu Sơn thối nhẹ vào bên tai Tu, êm ái nói: “Chủ nhân nói muốn thưởng cho sủng vật biết nghe lời, người nên mở lòng mà đem thân thể giao cho chủ nhân, tình tưởng chủ nhân sẽ làm cho người thoải mái.”

Lời tuy là như thế, cơ thể Tu đã sợ đến cứng ngắc. Chỉ cảm thấy ngón tay Thu Sơn men theo sợi xích chạm đến, trực tiếp nắm lấy cái kẹp nơi đầu nhũ, dòng điện một lần nữa được nối lại. Trong khoảnh khắc cảm giác đau đớn phủ xuống, Tu theo phản xạ mà co rút người lại, qua vài giây sau mới phát hiện, ngực đối với kích thích của dòng điện cũng không thống khổ như là với dương khối. Đau đớn ngắn ngủi chuyển sang khoái cảm vui sướng nhẹ nhàng, cơ thể dĩ nhiên không khống chế được mà trở nên hưng phấn.

“Uhm... A a. a...”

Thu Sơn không ngừng dùng dòng điện kích thích hai vú của Tu, Tu như là thống khổ mà nghiêng đầu qua một bên, cơ thể thế nhưng lại đi ngược lại với ý chí tự động ưỡng ngực lên nghênh hợp động tác của Thu Sơn, dây xích bạc nối với đầu nhũ lắc lư vang lên lanh canh.

“Nhìn bộ dáng *** loạn này của người này, cơ thể bị đùa bỡn hành hạ trước mặt nhiều người như vậy cũng có thể hưởng thụ đến *** thủy chảy ròng ròng.” Lời Thu Sơn nói bên tai chính là những lời lăng nhục, nhưng lại làm cho Tu không hề cảm thấy xấu hổ mà càng thêm hưng phấn, “Sao vậy, lại không nhịn được rồi? Ta nói rồi không có sự cho phép của ta, không được phép phóng thích mà?”

Thu Sơn nắm lấy sợi xích bạc nối với âm hành, đem phân thân của Tu đang không ngừng phun ra *** dịch lúc lắc cho ngã trái ngã phải.

“Uhm...” Trong thanh âm thống khổ của Tu mang theo tiếng khóc, rên rỉ khẩn cầu nhẹ nhàng như tiếng chim kêu, làm cho người ta không khỏi thương tiếc.

“Không nhịn được thì nói, liền tự mình cầm lấy.”

Giải khai xiềng xích trói buộc hai tay Tu, Thu Sơn cầm lấy tay trái của Tu vòng qua chân trái đang bị nâng lên, sau đó để cho y cầm lấy phân thân nóng bỏng. Lại dùng sợi xích vừa cởi ra trên tay đem bàn tay cùng phân thân của Tu trói lại với nhau, để cho Tu duy trì tư thế ôm lấy một bên bắp đùi chủ động phô bày ra phong cảnh nơi hậu đình của mình.

Tu khảy một chút nơi đỉnh linh khẩu của Tu, Tu liền tranh thủ dùng bàn tay nắm chặt lấy phân thân của mình mới có thể ức chế được dục vọng thiếu chút nữa thì phá đê lao ra. Ngón tay của Thu Sơn có chút hứng thú men theo hạ thể của Tu, một bên chọc chọc vào túi da, xoa nắn hai quả cầu, một bên thưởng thức vẻ mặt bị ép phải nhăn nheo xuống của Tu. Ngón tay một lần nữa lại lục lọi đến cục huyết, ngón giữa cùng ngón trở thành thạo dễ dàng chui vào trong.

“Người phải nắm cho chặt đó, nếu tự mình phóng ra, ta sẽ tức giận.”

.

Tu còn chưa kịp phản ứng lại với cảnh cáo của Thu Sơn, đã cảm thấy một dòng điện chạy trong hậu đình y, không chút nào thương xót mà tấn công lên mị thịt yếu ớt. Trực tiếp công kích xâm nhập vào trong cơ thể so với bên ngoài còn đau đớn hơn gấp mấy lần, bởi vậy chuyển hóa thành khoái cảm tự nhiên cũng mãnh liệt hơn vài lần. Cơ thể Tu đã nhũn ra như bùn nhão, mê loại run run theo tần suất của dòng điện. Mang theo bao tay làm cho ngón tay to hơn gần gấp đôi, khiến cho Thu Sơn có thể dễ dàng lực lợi hơn trong cơ thể Tu. Dòng điện tàn phá bừa bãi trong hậu đình Tu, bắt đầu chậm rãi hướng đến chỗ yếu hại.

.

Không, không nên... Nơi kia... Khi ý thức của Tu bị *** cùng khoái cảm cắn nuốt phản ứng trở lại, Thu Sơn đã đem ngón tay đâm vào điểm mẫn cảm của Tu.

.

“A a a a – a a -”

.

Ngón tay giữa của Thu Sơn như là đánh máy không ngừng công kích vào điểm mẫn cảm của Tu, ngón tay còn ra sức đè lại, làm cho phần đỉnh đỉnh kim loại càng dính chặt lên thịt mềm nơi điểm mẫn cảm, dòng điện tập kích vào nơi này càng thêm chuẩn xác.

.

Không, a –

.

Toàn thân Tu run lên lợi hại, bàn tay cầm chặt ngọc hành của mình cũng run run theo, các đốt ngón tay dùng sức đến trắng bệch. Phần thân bên ranh giới bộc phát bị gắt gao giữ lại truyền lên cơn đau nhức khắp cơ thể, nhưng Tu lại không có can đảm thư giãn, chỉ có đau đớn càng kịch liệt mới có thể chống đỡ được tất cả khoái cảm này, mới có thể ngăn lại dục vọng đang mãnh liệt đòi phóng thích.

.

“Rất thống khổ sao, tu?” Thu Sơn ôm chặt lấy eo Tu, ngón tay kích thích hạ thể Tu không có ý rút ra, ngón tay bên ngoài cơ thể đồng thời trong lúc đó vẫn tiếp tục xoa nắn túi da cùng hai quả cầu bên trong, lời nói trở nên trầm khàn dồn dập, “Ta cũng đang nhẫn nại, người phát hiện ra chưa?”

.

Tu lúc này mới cảm giác được, phía sau lưng của mình có một vật thể nóng rực đâm vào, đó là dục vọng của Thu Sơn cuối cùng cũng kèm chế không được.

.

“Nhưng mà bây giờ chúng ta còn chưa có thể phóng thích được. Nhìn những người xung quanh một chút đi, bọn họ cũng đã sớm bị bộ dáng của người dụ dỗ đến chịu không được rồi. Ta muốn để cho bọn họ biết, để cho bọn họ ghen ghét, người chỉ là của duy nhất một mình ta.” Thu Sơn nhẹ nhàng liếm lên vành tai mềm mại của Tu, dùng âm lượng thì thầm chỉ có một mình Tu mới có thể nghe thấy được.

.

Ngài Thu Sơn...

.

Tu nghe thấy thanh âm của Thu Sơn vì phủ đầy *** mà trở nên khàn khàn, cảm thụ dục vọng nóng cháy đâm vào sau lưng, trống ngực đột nhiên đập dồn dập từng hồi. Thì ra Thu Sơn cũng như y, phải thống khổ dồn nén dục vọng. Tu đột nhiên cảm thấy được, loại thống khổ này đã biến thành một loại hưởng thụ, so với trực tiếp kích thích cơ thể, càng làm cho y tình mê ý loạn.

.

Trong tiềm thức, muốn cùng Thu Sơn thật chặt chẽ. Bàn tay trái của Tu siết chặt lấy dục vọng đang bị trói chung một chỗ, tay phải vòng ra sau ôm lấy cổ Thu Sơn, cơ thể gần như cao trào mà run rẩy không thôi, lại càng không ngừng đóng đưa thất lưng cùng hông cọ xát vào phân thân nóng rực trong quần của Thu Sơn.

.

Tu chưa bao giờ từng to gan như thế, chủ động như thế. Không coi ai ra gì mà đem đầu vùi vào trong cổ Thu Sơn, dùng đầu lưỡi nóng mềm liếm láp, không chút che giấu *** nồng đậm mê loạn đối với Thu Sơn. Xem thường tất cả những kẻ xung quanh, cơ thể này chỉ tiếp nhận vuốt ve của chủ nhân, ánh mắt này chỉ nhìn theo một mình chủ nhân.

.

“Tu...” Thu Sơn giống như cũng nhẫn nại được thống khổ, cánh tay ôm bên hông Tu dùng sức rất lớn như là muốn đem Tu hòa tan vào trong cơ thể của mình.

.

Hơi thở nóng rực của hai người giao hòa vào nhau, linh hồn giống như đã rời khỏi thân thể để kết hợp lại cùng nhau.

.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chẳng còn lại âm thanh nào, chỉ có tiếng rên rỉ *** mê của Tu. Tất cả mọi người ngừng thở, không cách nào đem tâm mắt rời khỏi người Tu được. Người xung quanh không nhìn thấy được ánh mắt bị giấu sau miếng che mắt kia, nhưng mà khóe môi khẽ nhếch lên hạnh phúc cùng thỏa mãn, liên gấu gao siết chặt lấy tâm can người xem. Loại vẻ mặt này làm cho mỗi người xung quanh đều ghen ghét, không yêu mị kinh điển như mỹ nhân tóc vàng của Hắc Trạch đồng sự, cũng không phải cuồng dã tràn ngập tính thú như con báo hoang của chủ tịch Tỉnh Thượng, Tu chỉ như một con mèo con ở nhà làm nũng khi được chủ nhân ôm vào lòng. Kiểu thần phục đối với chủ nhân như thế này cũng không phải bởi vì tôn ti chủ tớ, mà là liên kết từ tận linh hồn đối với chủ nhân.

.

“Chủ tịch Trai Đằng...” Lặng yên một hồi lâu, Hùng tiên sinh cuối cùng dùng tiếng nói khàn khàn phá vỡ sự im lặng, “Anh thắng rồi.”

.

Mọi người lúc này mới giống như hồi thần lại khỏi người Tu, đều tự động ôm chặt lấy sủng vật của mình, kiệt lực áp chế dục hỏa đang bùng lên trong cơ thể, không có bất kì người nào phản đối quyết định của Hùng tiên sinh.

.

“Thật sự là giáo hoạt mà, Trai Đằng tiên sinh. Anh mang đến căn bản không phải chỉ là một sủng vật...” MR.D nuốt nuốt nước miếng, trêu chọc nói.

.

Trai Đằng như trước vắt chéo chân ngồi trên ghế salon, giống như chưa từng nghe đến chỉ một mực nhìn vào Tu.

.

Đúng vậy, Tu không phải là để nuôi chơi cho vui, mà giống như là bạn đồng hành có thể làm bạn với chủ nhân cả cuộc đời. Làm cho người ta hâm mộ, thậm chí ghen ghét không nhận được muốn ăn cướp.

.

“Xong rồi, Tu.” Ngón tay Thu Sơn rút ra khỏi cơ thể Tu, vỗ vỗ lên gương mặt Tu ôn nhu nói.

.

“Thu...” Tu nói không thành tiếng, cơ thể vẫn còn đang lạnh run.

.

Thu Sơn tháo bỏ xiềng xích trên người Tu

, xoa nắm bàn tay còn đang cầm lấy phân thân của Tu, nói: “Phóng thích đi.”

.

“Uhm...”

.

Tuy ngọc hành thành linh đạt được tự do nhưng không có lập tức thổ lộ ngay, bởi vì bị trói buộc lâu lắm, trong cơ thể hình như hình thành một vách tường ngăn cản dục vọng lại bên kia ranh giới, vô luận như thế nào cũng không vượt qua được.

.

Một tay Thu Sơn tiếp tục vuốt ve phân thân của Tu, một tay nâng mặt Tu lên, vươn đầu lưỡi mở cánh môi của y ra, xâm nhập vào giữa hàm răng khép chặt chui vào trong khoang miệng. Đầu lưỡi ẩm nóng cố ý đùa bỡn từng điểm mẫn cảm trên vòm họng, bá đạo cướp đoạt từng chút một, như muốn cuốn lấy tất cả tinh lực của Tu, như là muốn hút cạn nước miếng của Tu. Tu bị cái hôn nồng nàn này làm cho nhũn cả người không nhận được liên chủ động vươn đầu lưỡi quăn quít đáp lại. Cuối cùng khi trong khoang miệng tràn đầy hơi thở của Thu Sơn, dục vọng cuối cùng cũng phá tan bức tường ngăn cách.

.

“A -” Tu kích động mà căng bụng dưới, đem dịch lỏng màu trắng sữa phóng thích vào bàn tay Thu Sơn.

.

Mùi hương cơ thể nồng đậm mùi vị *** tràn ngập khắp nơi, dục vọng áp lực đã lâu cuối cùng cũng có thể thổ lộ, Tu như trút được gánh nặng nhũn ra trong lòng Thu Sơn thở hỗn hển bổ sung không khí.

.

Mấy người chủ tịch đồng sự kia hình như còn đang nói chuyện gì đó với nhau, Tu đã không còn sức để nghe, chỉ cảm thấy Thu Sơn cởi áo khoác ra trùm lên người mình, lấy ngón tay vén đi những sợi tóc ướt đầm mồ hôi, nhẹ nhàng hôn lên trán y.

.

Tu nhất thời ngây người.

.

“Chúng ta đi thôi, Tu. Ta mang ngươi rời khỏi chỗ này.” Thu Sơn không hề để ý đến những người khác, dùng áo khoác bao chặt lấy cơ thể nóng rực trần trụi của Tu, hai cánh tay khỏe mạnh ôm lấy y, bước ra khỏi triển lãm.

.

Ngài Thu Sơn... Tu cuộn lại trong lòng Thu Sơn, ngón tay run run lặng lẽ vuốt ve lên trán nơi mới được hôn qua. Ngài Thu Sơn nhất định không nhớ rõ đâu, nơi này, đây là nơi đầu tiên ngài hôn mình...

Thu Sơn ôm Tu trở về phòng nghỉ, đem y đặt lên trên ghế salon, cẩn thận đem miếng che mắt tháo ra. Bóng tối trước mắt tan đi, khuôn mặt của Thu Sơn hiện lên rõ ràng trong gang tấc. Tu mở đôi mắt đen lấy nhìn Thu Sơn chăm chú, hốc mắt đỏ hồng vẫn còn đọng lại vệt nước, làm cho người ta không khỏi tiếc thương. Thu Sơn cúi người xuống, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi lau lẹ còn đọng nơi khóe mắt của Tu, lại vươn hai tay vòng qua người Tu, ôm lấy thật chặt.

.

“Ngài Thu Sơn...” Tu nằm trên ghế salon, nhìn không thấy mặt của Thu Sơn đang vùi trong tóc y. Có nhiều lần muốn nói lắm, miệng hé ra nhưng không biết bắt đầu từ đâu, đành phải nhẹ nhàng gọi tên của hắn.

.

“Ta hối hận rồi, Tu.” Thu Sơn đem mặt áp vào bên tai Tu, nhẹ giọng nói: “Sau khi người theo chủ tịch đi ta đột nhiên rất sợ hãi. Chính người cho tới bây giờ cũng không biết, hào quang của người chói mắt đến mức nào, có thể dễ dàng làm cho người ta mê đắm. Ta sợ có người cướp người đi, thật hối hận khi đó vì cái gì không giữ người lại...”

.

Cơ thể Tu cứng đờ, không thể tin được vào lỗ tai của mình.

.

“Nhưng mà ta có quyền gì ngăn cản người chứ, lúc đầu người đáp ứng giao cho ta chỉ là thân thể mà thôi. Nhiệt tình của người, cũng chỉ khi ân ái mới có thể nhìn thấy, khi bình thường đứng trước mặt ta ngay cả nói cũng rất ít.” Thu Sơn chậm rãi ngẩng đầu lên, khe khẽ thở dài, “Cái đó cũng chẳng có cách nào khác, lúc ấy là ta nhất thời không kiềm chế được, kiên quyết lôi người vào thế giới này. Trong lòng của người, nhất định là đang hận ta?”

.

Thu Sơn đem trán kề lên trán Tu, chóp mũi đụng vào chóp mũi Tu, trên mặt toát ra vẻ bất an cùng nôn nóng Tu chưa bao giờ nhìn thấy. Chính là mình làm cho người đàn ông mạnh mẽ vĩnh viễn mỉm cười này phải lộ ra vẻ mặt như vậy sao? Tu không hiểu vì sao mà đau thắt cả lòng. Thì ra trong mắt ngài Thu Sơn, bản thân mình biểu hiện như là kẻ không hài lòng? Thu Sơn hóa ra vẫn tưởng rằng mình đang chán ghét ngài ấy sao...

.

“Đúng vậy, đều là ngài sai, ngài Thu Sơn...” Nước mắt của Tu lại không khống chế được, trượt theo hốc mắt chảy ra ngoài, “Là ngài đem cơ thể của tôi biến thành như vậy...”

.

“Là ta... Rất ích kỉ rồi...” Thu Sơn yếu ớt cười tự giễu, nói lời xin lỗi.

.

“Nhưng, nhưng mà...” Tu dùng sức lắc đầu, khóc không thành tiếng, “Tôi đã không có cách nào tiếp nhận những người khác rồi!”

.

“Tu... ý của người là...” Trong mắt Thu Sơn xẹt qua một trận kinh hỉ, nhìn chằm chằm vào hai mắt Tu, sợ mình nhìn lầm.

.

Nước mắt rơi đầy khuôn mặt Tu, Tu đã cố không để bản thân trông chật vật hơn, chỉ là nắm chặt lấy vật áo nơi ngực mình, nói: “Cơ thể của tôi, còn có nơi này, đều bị hơi thở của ngài Thu Sơn lấp đầy rồi. Nếu như ngài Thu Sơn không còn cần tôi, tôi...”

.

Còn nói chưa có xong thì đã bị Thu Sơn cắt ngang. Thu Sơn đã tiếp thu được tâm ý của Tu, vươn một ngón tay đặt lên môi Tu, ngăn cản y nói tiếp.

.

“Tu, ta đã không cách nào nhìn được chỉ có quan hệ ân ái với người. Từ hôm nay trở đi, làm sủng vật của duy nhất một mình ta, vĩnh viễn bên cạnh nhau đi.”

.
Thanh âm của Thu Sơn bình thản như một làn gió nhẹ ngoài khơi xa, nhẹ nhàng thổi qua trái tim Tu.

.
Tu ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp phản ứng trở lại:

.
“Vĩnh viễn... Mãi...?”

.
“Từ lần đầu tiên mắt ta nhìn thấy người, ánh mắt của ta đã không cách nào rời khỏi người người. Trước ngày hôm nay ta còn đang lo lắng, sẽ có hay không một ngày người phát hiện bản thân mình không cách nào tiếp nhận cuộc sống kiểu như thế này mà muốn rời khỏi nó. Người cho tới bây giờ chỉ khi lên đến cao trào mới có thể nói yêu ta, biết rõ đó bất quá chỉ là gia tăng khoái cảm trong ***, nhưng ta chung qui nhin không được mà cứ nghĩ đến, nếu như người có thể thật tình nói ra những lời như vậy thì tốt biết bao.

.
Thu Sơn tròng mền vuốt ve khuôn mặt Tu, dừng một chút, lại chậm rãi mở miệng nói:

.
“Trước kia nói như vậy có lẽ người chưa bao giờ thật sự hiểu, hôm nay có thể nghiêm túc trả lời ta một lần – Tu, ta yêu người, đồng ý sống chung với ta không?”

.
Mỗi câu mỗi chữ, không có bất kì cái gì hoa lệ phũ lên, chỉ là những từ không nóng không lạnh cất lên, âm ảm tác động vào trong não Tu, nặng nề rơi xuống trái tim Tu. Tu run rẩy vươn hai tay, ôm lấy cổ Thu Sơn.

.
“Nằm mơ cũng không dám nghĩ đến ngài Thu Sơn sẽ nói yêu tôi, cao hứng đến không thể tin được rồi... Tôi... Tôi... thật vất vả mới khổng chế được tâm tình thích ngài Thu Sơn... Ngài Thu Sơn, nếu như một ngày nào đó ngài đột nhiên vứt bỏ tôi, tôi sẽ điên mất...”

.
“Thật vất vả mới có được, sao có thể dễ dàng buông tay chứ.”

.
Thu Sơn chăm chú nhìn vào đáy mắt Tu, ôn nhu cười cổ vũ Tu, không hề do dự.

.
“Ngài Thu Sơn...”

.
Tu cuối cùng cố lấy can đảm, ôm Thu Sơn thật mạnh, cắn một cái lên cổ Thu Sơn.

.
Rất yêu ngài... Yêu đến ngay cả bản thân cũng cảm thấy sợ hãi...

.
Hàm răng của Tu cắn chặt vào da thịt Thu Sơn, từng cơn đau truyền đến, nhưng Thu Sơn chỉ hít sâu một hơi, vẫn không nhúc nhích, để mặc cho Tu đem tâm tình đã áp chế thật lâu thổ lộ ra. Chờ đến khi kích tình mãnh liệt của Tu dần dần bình ổn lại, cuối cùng chậm rãi nhả răng ra, Thu Sơn mới ôn nhu hôn lên khuôn mặt Tu.

Từng nụ hôn ấm áp rơi xuống như mưa xuân, Thu Sơn liếm sạch dấu lệ ngân đọng trên mặt Tu, lại chuyển sang vành tai mẫn cảm của Tu mà nhấm nháp. Đầu lưỡi ướt át khuấy đảo trong lỗ tai Tu, tiếng nước *** mĩ đập vào trong đầu Tu rõ ràng hơn bình thường rất nhiều.

.

“A...” Đôi môi đỏ mọng của Tu hé mở ra tiếng rên êm ái, như một tiếng yêu cầu đầy ngượng ngùng biểu đạt khao khát từ trong đáy lòng.

.

Thu Sơn đổi vị trí, cuối cùng không thể khống chế được mà điên cuồng gặm cắn đôi môi của Tu. Hai người như thú hoang đói khát quần quít cùng nhau, Thu Sơn dùng răng khê cắn vào đầu lưỡi Tu kéo ra, rồi lại mút vào. Tu cũng lớn mật nhúc nhích đầu lưỡi khuấy đảo, tham lam nuốt chửng lấy chất lỏng trong miệng người kia, nước miếng nuốt xuống không kịp tràn theo khóe miệng rơi xuống thành một vệt trong suốt.

.

“Nơi này...” Bàn tay của Thu Sơn tiến vào bên trong áo khoác đang bọc lấy Tu, lần mò đến hạ thể của Tu, thở dốc hỏi, “Còn chưa thỏa mãn sao?”

.

“Uhm...” Tu cảm giác được trong cơ thể dâng lên từng trận phong ba, hậu đình ẩm ướt bóng rât ngứa ngáy.

.

“Muốn sao...”

.

“Uhm... Muốn...” Tu đáp lại.

.

“Muốn cái gì, nói ra.” Thu Sơn cố ý hỏi.

.

“Muốn... Được lấp đầy...”

.

“Nói rõ hơn một chút.”

.

Một tay Thu Sơn như trước không ngừng khuấy đảo mị thịt bên trong cục huyết của Tu, một tay còn lại đem áo khoác phủ trên người Tu bóc ra, cúi người cắn lên đầu nhũ rồi dùng sức mút vào. Đầu vú yếu ớt của Tu không hề phòng bị, bị hút một cái liền lập tức dựng thẳng.

.

“Uhm... Muốn ngài Thu Sơn... Cắm vào trong...” Đầu ngực bị hút vào dâng lên khoái cảm làm cho dục hỏa trong cơ thể Tu càng bùng lên cao, đỏ mặt lúng túng nói ra lời thỉnh cầu.

.

“Gì nữa!” Thu Sơn đem đầu nhũ Tu cắn đến đỏ bừng, lại hưng phấn cắn bên còn lại, dùng đầu lưỡi khảy khảy như đánh đàn.

.

“Cầu ngài... Cắm vào trong cơ thể của tôi, dùng sức thao tôi... Làm cho tôi sung sướng...” Thù du trước ngực dựng đứng mê người, hậu đình bị Thu Sơn đùa bỡn đến ngứa ngáy khó nhịn, đã chẳng còn quan cái gì là xấu hổ, Tu nghe được tiếng mình hét to lên đây *** dâng, hưng phấn theo đó mà càng dâng cao.

.
“Bé ngoan. Mặc dù dùng đạo cụ cũng rất đã ghiền, nhưng hôm nay thậm nghĩ muốn dùng cơ thể của mình làm cho người sướng đây.”

.
Nói xong, Thu Sơn nâng ngọc hành của Tu lên, dùng đầu lưỡi nhấm nháp mùi vị tràn ra nơi đỉnh linh khẩu sau đó ngậm tất cả vào trong miệng.

Thu Sơn vùi đầu giữa hai chân Tu, đầu lưỡi linh hoạt chuyển động chăm chú liếm láp, làm cho ngọc hành dần sưng to lên không ngừng phun ra nuốt vào trong khoang miệng ẩm ướt.

.
“A a... Không... Ngài Thu Sơn...” Tu đối với phụ vụ của Thu Sơn mà cảm thấy kinh hoàng, bối rối muốn từ chối.

.
“Sao vậy, thật sự không cần sao?”

.
Thu Sơn lui miệng ra, lấy ngón tay đùa bốn túi da cùng hai quả cầu bên trong, không ngừng xoa nắn.

.
“A không...” Khoái cảm như sóng triều ào tới, phân thân thành linh mất đi vuốt ve liên tục quanh quẩn làm cho ngực Tu một trận trống rỗng, theo tiềm thức vội vàng dùng cả hai chân kẹp chặt lấy đầu của Thu Sơn.

.
“Rốt cuộc có muốn hay không?” Thu Sơn ôm lấy hai chân Tu, gặm cắn da thịt mềm mại nơi đùi non xung quanh phân thân, cố ý không chạm vào ngọc hành đang dựng thẳng.

.
“Muốn... Tôi muốn... Đừng buông tôi ra...” Hai chân Tu phóng thẳng quanh cổ Thu Sơn, đưa tay ôm lấy đầu Thu Sơn để cho tính khí của mình càng áp lại gần, vừa khóc vừa khẩn cầu.

.
Thu Sơn khẽ cười một tiếng, lần nữa ngậm lấy ngọc hành nóng rực, dùng răng nhẹ nhàng cắn vào phần đỉnh yếu ớt.

.
“A! Dễ chịu quá! A a...” Tu không nhịn được mà kêu lên, khí cụ đã sưng nóng đến muốn nổ tung, phía trước không ngừng tuôn ra *** dịch, Tu gắt gao ôm chặt lấy Thu Sơn, quay cuồng trong dục vọng làm cho cả người y không tự chủ được mà run rẩy.

.
“Không, không được... Muốn ra rồi... Tôi... Nóng quá...”

.
“Bắn ra đi, để cho ta nếm mùi vị của người.” Thu Sơn lại vừa liếm vừa cắn, cuốn lấy chất lỏng đang tràn ra khỏi linh khẩu, ôn nhu nói.

.
“Nhưng mà... Uhm... A a -”

Khi Tu còn đang do dự, Thu Sơn đột nhiên ngậm chặt linh khẩu của Tu, hút mạnh một cái. Tình dục trong giờ khắc này đang sôi trào đến cực điểm, Tu cuối cùng cũng không thể tự khống chế, kích động mà chụp lấy tóc của Thu Sơn, đem toàn bộ dịch thể tanh nồng của mình phóng thích trong miệng Thu Sơn.

“A A... A...”

Tu nằm trên ghế salon thở dồn dập, nhìn thấy Thu Sơn ngẩng đầu lên giữa hai chân y, khoe miệng còn tràn ra một vệt dịch trắng sữa.

“Thật sự là mỹ vị.” Thu Sơn dùng đầu lưỡi đem dịch thể vươn bên ngoài khoe miệng cuốn vào trong miệng, liếm liếm môi xem thử hết chưa.

Mình hóa ra... phóng thích trong miệng ngài Thu Sơn... Tu mắc cỡ mà hai má đỏ ửng mê người, cơn đói khát nơi hạ thể càng thêm mãnh liệt.

“Uhm... nhanh...” Tu không nhịn được mà thúc giục. Y cảm giác được mị thịt trong nội bích của mình đang nhúc nhích, tiểu huyết ươn ướt khao khát thứ cực nóng kia nhét vào trong.

Thu Sơn không ngừng lấy ngón tay chơi đùa với cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng khép mở nơi hậu đình của Tu, vành môi nơi đó đỏ mọng *** mỹ tuyệt đẹp: “Nơi này đã chuẩn bị tốt rồi sao, lại thêm lần nữa, muốn ta làm sao đây?”

“Uhm... Bên trong ướt đầm, thật là khó chịu...” Tu gấp đến độ muốn khóc, mê loạn mà đóng đưa eo mời gọi, “Nhanh... Dùng sức cắm vào trong... Thượng tôi, dùng sức thao tôi... A...”

Thu Sơn trong lúc Tu khóc không thành tiếng cầu xin, đem một chân của y gác lên vai mình, sau đó kéo khí cụ đã sớm sưng to máu huyết sôi sùng sục của mình ra, nhắm ngay vào cục huyết đỏ tươi kia, hung hăng cắm vào.

“A a a -”

Cơn thịnh nộ rực thật lớn đem mị thịt cùng động khẩu nơi hạ thể của Tu căng rộng ra, một hơi đâm vào tận nơi sâu nhất. Cảm giác căng cứng cùng đau đớn như bị xé rách, nương theo đó là khoái cảm tràn ra quay cuồng trong cơ thể Tu, cảm giác thỏa mãn đến hít thở không thông lại cuộn cuộn nổi lên kéo theo dục vọng càng mạnh. Thu Sơn nâng một chân Tu lên để cho hai chân y mở ra rộng đến cực hạn, khí cụ to lớn khuấy đảo bên trong nội bích y, rồi lại cơ hồ như là rút ra toàn bộ, rồi lại vọt tới thật mạnh, dùng qui đầu không chút lưu tình đâm thẳng vào điểm mẫn cảm yếu ớt của Tu.

“A... Uhm a... Lớn quá... Nóng quá...”

Một tầng lại tiếp một tầng khoái cảm men theo tiết tấu tiến công của Thu Sơn mà kéo tới, Tu hét to, đối với sự *** loạn của mình mà tự cảm thấy xấu hổ không nhịn được phải lấy tay che mặt lại, liền bị Thu Sơn

ngăn cản. Thu Sơn nắm lấy tay Tu, nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng của y, cùng đôi mắt phủ đầy sương mù của ***, hạ thể liền đẩy thật mạnh đem khí cụ tiến vào chỗ sâu nhất trong huyết động, nói:

“Về mặt này, không được cho lộ ra trước mặt người khác!”

“Uhm...” Kích động không hiểu tại sao quay cuồng trong ***g ngực, Tu dùng ánh mắt mê li chăm chú dõi theo Thu Sơn, khao khát nói, “Lại dùng sức... Tôi còn muốn ngài Thu Sơn... Xỏ vào sâu hơn một chút... A...”

Thu Sơn cũng bị thỉnh cầu cuồng loạn của Tu khiêu khích đến khó có thể tự chủ, thoáng rút khí cụ ra một chút, quay người Tu lại cho y quì lên ghế salon, hay tay sau đó nắm lấy hai cánh mông vênh cao dùng sức tách ra hai bên, một lần nữa đâm vào.

“A... A... Uhm... A...”

Tu giống như con chó con vênh mông lên cao cao, mặc cho Thu Sơn điên cuồng xỏ xuyên vào trong cơ thể mình. Tư thế giống như là động vật mập hợp làm cho mỗi cú đâm vào đều đưa đến thật sâu, mỗi một lần đánh xuống đều muốn đẩy dục vọng của Tu lên tới đỉnh.

“A... Đau quá, thật sướng... Không được... Tôi, tôi muốn...” Tu cuồng loạn hét to lên, cũng không khống chế được dục vọng đang gào thét.

Tu từ phía sau ôm lấy Tu để cho y ngồi lên đùi mình, nắm lấy ngọc hành sắp phát tiết chính cho linh khẩu hướng lên mặt Tu: “Nhìn vào côn thịt của mình, hé miệng, nếm thử mùi vị của mình.”

Tu liền cúi đầu, há to miệng. Ngón tay Thu Sơn khi đó mới buông lỏng, Tu liền giật mình một cái, đối mặt với ái dịch nóng bỏng do mình phóng ra.

“Uhm!” Trên mặt, trong miệng dính một lượng lớn chất lỏng của mình vừa mới phun ra, một cổ mùi vị *** mãnh liệt tràn ngập trong miệng. Tu trong cơn cao trào liền co quắp cả người, cục huyết thành linh siết chặt, gắt cao cắn nuốt phân thân của Thu Sơn.

“A, thật chặt! Ta cũng muốn -”

Bụng dưới của Thu Sơn hung hăng húc lên, một cổ nhiệt lưu mang theo ý nghĩ yêu thương tràn ngập vọt vào trong cơ thể Tu.

Tu trầm mê trong dục vọng, hậu huyết ngậm chặt phân thân của Thu Sơn không chịu buông ra, hình như muốn đem ái dịch trong cơ thể cùng khoảnh khắc hạnh phúc này lưu lại mãi mãi.

“Tu, người là của duy nhất một mình ta.” Thu Sơn từ phía sau ôm chặt lấy Tu, vươn đầu lưỡi liếm lên cằm cổ mảnh dẻ của Tu, “Sau này không cho người để cho kẻ khác chạm vào, trong lòng không được nghĩ đến ai ngoại trừ ta. Thân thể cùng trái tim của người, vĩnh viễn đều là người của ta.”

“Dạ được, ngài Thu Sơn...”

Chính là thích Thu Sơn cường thế như vậy, thích được hần bá đạo chiếm giữ lấy mình, loại tuyên thệ lòng trung thành này làm cho Tu hạnh phúc đến không hít thở được.

“Ngài Thu Sơn... Tôi rất ngốc, cái gì cũng không hiểu cả, còn kém hơn súng vật xinh đẹp biết nghe lời. Nhưng mà, tôi sẽ cố gắng,” Tu dựa vào trong lòng Thu Sơn, thấp giọng nói, “Cho nên, ngài làm ơn chỉ dạy tôi... Tôi muốn làm cho ngài Thu Sơn cao hứng...”

“Ngốc nghếch.” Thu Sơn xoay mặt Tu qua để y có thể nhìn thấy mình, lộ ra nụ cười ôn nhu, “Người căn bản không cần lo lắng hay thay đổi gì cả, ta cũng không cần một súng vật chỉ biết nghe lời. Thời gian của chúng ta vẫn còn rất dài, người có thể từ từ tìm kiếm vị trí của mình, từ từ hưởng thụ quá trình phát triển. Ta vẫn sẽ bên cạnh chăm sóc người.”

Ngài Thu Sơn...

Một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Tu, Tu nhắm mắt lại, tận tình hưởng thụ sự ấm áp trong vòng tay ôm siết của Thu Sơn. Trong lòng ấm áp mà mình thần, như là lữ nhân phiêu bạt lâu ngày cuối cùng tìm được chốn để về. Mới phát hiện ra đây mới thật sự là chính mình.

Có thể gặp được chủ nhân như ngài, thật sự là rất hạnh phúc.

4. Chương 4: Ngày Cuối Tuần Của Mèo Con

Ánh sáng nhu hòa bao phủ trên gương mặt Tu, Tu giật giật thân thể, chạm vào một mảnh ấm áp, y mở đôi mắt còn đang nhập nhèm ra, nhìn thấy một đôi mắt đen thẳm lóe sáng ở phía đối diện.

Dựa theo màu sắc đen thẳm của đôi mắt xem ra chủ nhân đã tỉnh dậy từ sớm, hiện dùng một tay chống cằm nghiêng bên cạnh người Tu, có chút hưng phấn chăm chú nhìn lên mặt Tu.

“Ngài Thu Sơn...” Tu nhẹ giọng thì thầm bên gối từng chữ trong tên người kia.

Thu Sơn mỉm cười xoa mái tóc đen nhánh mềm mại của Tu, đưa tay ôm chặt lấy eo Tu: “Bộ dáng người ngủ thật đáng yêu, như một con mèo con dụ ngoạn.”

Tu có chút ngượng ngùng mà vùi đầu vào trong lòng ngực trần của Thu Sơn, hít thở mùi cơ thể đầy nam tính nhàn nhạt phả ra của hắn, nghiêng đầu thoáng nhìn ra ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi: “Xin lỗi, tôi ngủ thật lâu sao?”

“Không sao cả, mấy ngày nay người cực khổ nhiều rồi, quả thật nên nghỉ ngơi thật nhiều.”

Thu Sơn dùng bàn tay to nâng mặt Tu lên, ngón tay nhẹ nhàng chà lên cánh môi mỏng ửng đỏ. Tu cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của Thu Sơn, thế là chậm rãi nhắm mắt lại. từng nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước rơi xuống má, lên trán, lên vành tai, cả gương mặt, êm ái như một cái lông chim nhẹ chạm qua, ấm áp như mặt trời ban trưa.

Đôi môi tịch mịch không khỏi hé ra một chút, không một tiếng động nhưng khát khao không thể kể xiết.

Một mảnh ướt át ấm nóng cuối cùng cũng bao phủ lên đôi môi Tu, Thu Sơn ôm lấy eo Tu xoay người đem Tu lật nằm xuống giường, ngón tay khẽ vuốt ve làn da mềm mịn của Tu. Tu lặng lẽ hé hé đôi mắt còn đang mê li thành một khe nhỏ, khuôn mặt của Thu Sơn ở gần ngay trước mắt làm cho hai gò má ửng hồng. Vô luận có da thịt tương thân bao nhiêu lần đi nữa, kích tình cùng phóng túng, mỗi lần Thu Sơn đến gần đều có thể làm cho trống ngực Tu đập liên hồi. Thu Sơn thoáng mở miệng, thay thế vào đó là một nụ hôn sâu nồng nàn. Đầu lưỡi ướt nóng khiêu khích từng điểm mẫn cảm trong vòm họng Tu, cơn ngứa ngáy khó nhịn dụ dỗ Tu không nhịn được mà chủ động vươn đầu lưỡi qua cùng nhau quấn quýt. Tiếng thở dốc nặng nề giao hòa vào nhau, nước miếng từ khoe miệng chảy xuống, bị Thu Sơn dùng đầu lưỡi liếm láp, rồi lại rong ruổi về trong miệng Tu. Tu vòng tay ôm lấy cổ Thu Sơn, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc từ trong ái ngữ lặng lẽ chạy khắp toàn thân.

Cảm giác vừa tỉnh lại trong ngày cuối tuần được giam giữ trong những nụ hôn, ấm áp đến mức khiến cho người ta hít thở không thông.

Triển lãm súng vật mấy ngày trước làm cho thể xác lẫn tinh thần của Thu Sơn cùng Tu uể oải không thôi, nhưng ngoài ý muốn đã phá vỡ được rào cản giữa hai người. Để Thu Sơn ôm chặt lấy Tu, nói hi vọng Tu trở thành súng vật của duy nhất một mình hắn, tuyên thệ lòng trung thành làm cho Tu hạnh phúc đến quên cả hô hấp. Đây là ngày cuối tuần đầu tiên khi Thu Sơn cùng Tu vừa mới kết nối tâm hồn với nhau, ngủ dậy thì cũng đã sắp trưa, thời gian còn lại đều rất quý giá.

Trải qua nụ hôn thật dài, Thu Sơn dùng chính vòm ngực của mình đè xuống ngực Tu, cắn vào vành tai Tu hỏi: “Hôm nay muốn làm gì không, có muốn đi đâu chơi không?”

“Không muốn đi đâu cả,” Tu cảm thụ nhịp tim của hai người còn chưa bình tĩnh trở lại, vẫn không nỡ mở mắt ra, “Chỉ cần có thể bên cạnh ngài Thu Sơn, cho dù ở nhà cả ngày thì tôi vẫn rất vui vẻ.”

“Giống y như là mèo con lười biếng nằm trên đùi ông già phơi nắng cả ngày hử?”

“Ngài Thu Sơn còn chưa có già mà! Bất quá,” Tu vội vàng phản bác, rồi lại cúi đầu, dừng một chút, ngẩng đầu nhìn vào mắt Thu Sơn nói, “Tôi muốn trở thành một súng vật ưu tú, tôi không muốn làm cho ngài Thu Sơn thất vọng. Đối với ngài có rất nhiều điều chưa hiểu... Cho nên, làm ơn dạy dỗ tôi, nói cho tôi biết súng vật có những qui củ như thế nào, tôi nhất định sẽ cố gắng học tập!”

.
Thu Sơn cười khẽ một tiếng, liếm láp lỗ tai Tu, đem thanh âm rót vào trong tai: “Chức vụ của sủng vật không phải chớp mắt là có thể học ngay được. Ta nói rồi, không cần phải gấp gáp thay đổi. Hôm nay ta chỉ cần một con mèo con, nguyện ý làm mèo con một ngày với ta không, Tu?”

.
Tu cho tới bây giờ không cách nào cự tuyệt yêu cầu của Thu Sơn, thanh âm của hắn luôn ôn nhu như thế, giống như là ma chú đầu độc cả thể xác lẫn linh hồn Tu. Tu gật đầu như rối gỗ: “Tôi nguyện ý.”

.
Thu Sơn hưng phấn hôn lên khóe mắt Tu, nói: “Nếu là mèo con, vậy thì phải có bộ dáng của mèo con, trong ngày hôm nay người chỉ có thể dùng tứ chi để đi lại như mèo con, phải hoàn toàn nghe theo lệnh của chủ nhân, hiểu chưa?”

.
Tu chớp mắt mấy cái, gật đầu thuận theo.

.
“Như vậy, theo ta lại đây.”

.
Thu Sơn tốc chân lên, hôm nay trời không nóng lắm, ánh sáng ấm áp rọi qua rèm cửa sổ bao phủ lên cơ thể trần trụi của hai người, phản chiếu màu sắc khỏe mạnh của làn da người Phương Đông đặc thù. Thu Sơn đi tới bên cạnh tủ đồ, lấy áo sơ mi cùng quần Jean mặc vào. Khác với kiểu đẹp trai khi mặc âu phục đi làm, bộ đồ đơn giản này có vẻ tùy tiện, nhưng lại khiến người ta nhìn không được muốn đến gần.

.
Tu từ trên giường bò xuống, lấy tay cùng đầu gối bò đến sát bên chân Thu Sơn, quì trên nền nhà như mèo ngoan làm nũng với chủ nhân mà đem mặt thân mật cọ cọ nhẹ nhàng lên đùi Thu Sơn.

.
“Thật sự là ngoan ngoãn làm cho người ta yêu thương.” Thu Sơn tán thưởng sờ sờ cổ Tu, “Mèo con thì không cần quần áo, nhưng phải có một đôi tai cùng một cái đuôi.”

.
Nói xong, Thu Sơn đem một đôi tai mèo đeo lên đầu Tu. Lỗ tai làm bằng lông mịn hồng hồng mềm mềm, đáng yêu đến mê người. Thu Sơn lại từ trong tủ đồ lấy ra một cái đuôi dài khoảng nửa mét, cái đuôi lông lấy màu vàng rơm mềm mại, đầu kia của cái đuôi, có một vật thể dài khoảng 10cm, đường kính to tương đương với trái banh bóng bàn được đúc thành hình dương khối làm bằng cao su. Vừa nhìn thì liền biết, cái “đuôi” này phải sử dụng như thế nào.

.
“Lại đây, tự mình mang đuôi vào đi.” Thu Sơn đem cái đuôi đưa cho Tu, ôn nhu ra lệnh.

.
Tu nhận lấy cái đuôi dài từ trong tay chủ nhân, khẽ vuốt qua lớp lông bóng mượt, sau đó cầm lấy phần cứng cuối đuôi, vươn đầu lưỡi cẩn thận liếm láp. Một lượng lớn nước miếng rất nhanh đã thấm ướt bề mặt dương khối, Tu cúi người xuống, nâng mông lên, đem nó để ở giữa cục huyết của mình, chậm rãi đẩy vào trong. Dương khối cũng không trơn trượt lắm từ từ chui vào trong động khẩu, động khẩu nhỏ hẹp chậm rãi bị căng ra, mặc dù có nước miếng bôi trơn, cũng từng tiếp nhận đồ vật thô hơn, nhưng Tu lại như trước không có đủ sức để đem vật thể cứng rắn kia cắm vào sâu trong hậu đình của mình.

“Ngài Thu Sơn...” Tu cắn môi dưới, quay đầu lại cầu xin trợ giúp.

.

Thu Sơn thế nhưng lại khoanh tay đứng một bên, lắc đầu: “Không, đây là đuôi của người, người phải tự mình mang vào.”

.

Không chiếm được trợ giúp, Tu không thể không dùng cả vai chống đỡ cơ thể, vòng một tay ra sau tách cánh móng của mình ra, cố gắng khai mở các huyết của mình. Sau đó cắn răng một cái, hai tay dùng sức đẩy mạnh vật kia vào trong.

.

“Uhm...” Thông đạo nhỏ hẹp trong chớp mắt tiếp nhận dị vật tạo nên cảm giác chèn ép, làm cho Tu không khỏi rên nhẹ. Phần thô nhất đã chen được vào trong các huyết, toàn bộ phần còn lại cũng chui vào trong cơ thể Tu, chỉ chừa lại một cái đuôi mềm mại bên ngoài cơ thể.

.

“Bé ngoan, làm rất tốt. Nhìn cái đuôi này xem, giống như là từ sau người người mọc dài ra, cực kì xinh đẹp. Bất quá,” Thu Sơn cầm lên một cái remote điều khiển từ xa, nhẹ nhàng ấn lên một cái nút, “Chuyển động một chút thì cái đuôi lại càng đáng yêu hơn.”

.

“A... a...” Dị vật cắm trong cơ thể Tu đột nhiên nhúc nhích, khuấy đảo nội bích Tu, hơn nữa mang theo cái đuôi dài bên ngoài chuyển động như là một vật thể sống đang không ngừng đong đưa.

.

Thu Sơn thưởng thức cái đuôi của Tu không ngừng lúc lắc, rồi lại lấy ra một sợi xích nối với vòng da đeo cổ màu đen. Vòng da kiểu này Tu đã từng mang qua, Thu Sơn hình như vẫn rất thưởng thức bộ dáng Tu đeo vòng cổ, mà Tu cũng hết sức vui thích tiếp nhận – trói buộc của vòng cổ giống như là tuyên bố quyền sở hữu cá nhân, Tu thật cam lòng nguyện ý được Thu Sơn giam giữ.

.

Tu duỗi dài cổ, để cho Thu Sơn đem vòng da đeo lên cổ mình.

.

“Người quả nhiên rất hợp với màu đen.” Thu Sơn cài khóa của vòng cổ lại thật chắc chắn, từ trên nhìn xuống đánh giá Tu một lượt, “A, còn chưa giống lắm.”

.

Nói xong, Thu Sơn lại tìm từ trong tủ đồ ra một món gì đó nhỏ nhỏ, cầm trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt Tu.

.

“Đây là?” Tu nhìn thứ kia trong tay Thu Sơn, hỏi.

.

“Chính là lục lạc. Mèo con đeo lục lạc thì mới là sủng vật chứ.” Thu Sơn trả lời

.

“Nhưng mà, cái này...”

.

Cái này quả thật là một cái lục lạc, nhưng không phải là cái lục lạc bình thường sủng vật hay đeo ở cổ. Trên cái lục lạc này có một khoen bạc, mà trên cái khoen lại có một sợi xích bạc tinh tế, đầu kia của xích bạc

gắn theo một cái giống như cái đinh mũ dài chừng khoảng một ngón tay. Châm vào cũng không đau, bình thần tỏa ra ánh sáng bạc.

“Muốn biết lục lạc này dùng như thế nào sao? Để ta giúp ngươi đi.” Thu Sơn ngồi xổm trước mặt Tu, cầm theo lục lạc cười ôn nhu như cũ.

Nhìn vật thể tinh xảo này, Tu cảm thấy phân thân của mình dâng lên một cỗ hưng phấn, liền ngẩng đầu lên như là có chút chờ mong. Tu ngoan ngoãn đem hai chân tách ra hai bên, để cho nơi riêng tư của mình hoàn toàn phơi bày trước mặt Thu Sơn. Tùy ý Thu Sơn cầm lấy nơi riêng tư ấy lên, nhẹ nhàng nhào nặn hai quả cầu bên dưới, sau đó thì xoa xoa âm hành, dùng móng tay nhẹ nhàng nhéo nhéo thịt mềm nơi linh khẩu. Ngọc hành không hề phòng bị liền hưng phấn đứng lên nhanh chóng, dần dần trở nên cứng rắn. Thu Sơn xoay đinh bạc, nhắm ngay linh khẩu chậm rãi đem nó cắm vào phân thân thẳng đứng của Tu.

“Uhm!” Cảm giác đau đớn truyền từ nơi yếu ớt, làm cho cơ thể Tu theo phản xạ mà run lên, ôm lấy cánh tay Thu Sơn.

“Đừng nhúc nhích, nếu như không muốn bị thương, thì phải ngoan ngoãn nha.”

Thu Sơn ôn hòa nhắc nhở, nhưng động tác trên tay cũng không có ngưng lại.

Dựa theo sự xâm nhập của đinh bạc, cảm giác đau như xé càng ngày càng mãnh liệt, mà ngón tay Thu Sơn không ngừng vân vê ở nơi riêng tư lại mang đến thật nhiều khoái cảm, sự kích thích trong đau đớn sau đó càng có vẻ kịch liệt hơn, miêu tả sinh động khát vọng phóng thích của dục vọng, lại đột nhiên bị áp chế – Thu Sơn đem khoen bạc đeo vào phân thân Tu, sau đó điều chỉnh kích thước để nó có thể siết chặt lấy âm hành. Khoen bạc thít chặt vào lớp da trên phân thân, Tu đau đến trào nước mắt.

“Làm sung vật, trước khi chủ nhân cho phép thì không được tùy tiện phát tiết.” Lục lạc đã đeo xong, Thu Sơn đứng dậy, nhìn Tu đang chịu đựng thống khổ, nói.

“Ngài Thu Sơn... Cầu xin ngài...” Tu đau đến nói không được trọn vẹn cả câu, lại không dám tự mình cởi bỏ trói buộc nơi phân thân.

“Nhận được quà của chủ nhân, không nên tỏ vẻ cảm kích sao?” Thu Sơn dùng ngón chân nhẹ nhàng chọc ghẹo phân thân của Tu, lục lạc đính trên khoen bạc đeo trên phân thân chuyển động, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Tu cúi đầu rưng rưng, cố nén dục vọng đang bùng phát, vươn đầu lưỡi liếm ngón chân Thu Sơn, một bên nói: “Chủ nhân, cảm ơn, cảm ơn quà tặng của chủ nhân...”

“Chỉ cần ngươi không có tự hưng phấn khi ta chưa cho phép, sẽ không bị kẹp đau.” Thu Sơn đợn Tu liếm hết cả hai chân mình, mới sờ sờ đầu Tu an ủi, cầm sợi xích nối với vòng cổ, “Vậy bây giờ, chúng ta ra ngoài phòng khách thôi. Cũng tới giờ chuẩn bị cơm trưa rồi.”

.
“Dạ, chủ nhân.”
.

Tu cúi đầu thuận theo, đi theo phía sau Thu Sơn, dùng tứ chi chống đỡ gian nan bò về phía phòng khách. Lỗ tai làm bằng lông mềm cũng run rẩy theo, cái đuôi dài quét trên mặt đất, phần gốc đuôi kèm dị vật nhét trong cơ thể Tu, không ngừng khuấy đảo nội bích trong hậu huyết. Mà lục lạc đeo nơi riêng tư, bởi vì động tác bò đi mà không ngừng rung động, không ngừng nhắc nhở Tu, mình bây giờ chính là sủng vật của chủ nhân.
.

Tu theo Thu Sơn đi vào phòng khách, Thu Sơn ngồi xuống ghế salon, nhìn xung quanh một chút, cũng sắp đến trưa, thế là cầm lấy điện thoại gọi đồ ăn. Tu nằm dưới chân Thu Sơn, đem mặt tựa vào bắp chân hắn.
.

Đây là một đôi chân rất sạch sẽ, mỗi ngón chân đều rất sạch cùng móng chân được cắt tỉa kĩ càng, khiến cho Tu không nhịn được mà hôn lên. Thu Sơn để mặc Tu hôn chân mình, đuôi một chân đạp lên đầu tu, dùng lông bàn chân vuốt ve tóc Tu, men theo đường cong của sống lưng mà mơn trớn, xoa nắn đến hai cánh hông vểnh cao, sau đó dùng ngón chân chọc ghẹo cái đuôi dài giữa hai chân.
.

Cái đuôi nối với dị vật cứng ngắc nằm bên trong cơ thể, khiến cho nó càng thêm vùng vẫy kịch liệt trong hậu đình, Tu không nhịn được “Uhm” lên một tiếng.
.

Thu Sơn chẳng những không có dừng lại, ngược lại dùng chân đạp người Tu xuống, để cho Tu nằm dưới nền nhà, một chân dẫm lên mặt y, ngón chân khai mở đôi môi đang chuẩn bị rên rỉ. Tu nâng ngón chân của chủ nhân lên, chăm chú liếm mút từng kẽ chân một. Chân còn lại thì đạp lên ngực Tu, chà xát hai thủ du hồng hồng trước ngực. Từng đợt kích thích như bị điện giật truyền đến thần kinh Tu, đầu nhũ rất nhanh chóng dựng đứng.
.

“Sao vậy, ngón chân cũng có thể làm cho người hưng phấn sao, bé con *** loạn này.” Thu Sơn cười vũ nhục, “Người xem, chỉ đạp đầu nhũ người có một chút, phía dưới cũng có phản ứng rồi kìa.”
.

Nói xong, Thu Sơn đem chân di xuống hạ thể Tu, đạp lên phân thân cùng hai quả cầu. Trái ngược với ngón tay linh hoạt, ngón chân chạm vào có hơi chút thô lỗ hơn, khiến cho tôn nghiêm làm người đều bị dẫm nát dưới lòng bàn chân Thu Sơn, hoàn toàn bị coi như là
.

động vật mà đối xử cùng sỉ nhục lại mang đến thật nhiều khoái cảm bạo liệt.
.

“Nói cho chủ nhân, bé con, nói cho ta biết người thích chân chủ nhân không?” Thu Sơn hỏi.
.

Cơ thể không nghe theo điều khiển mà tự vùng vẫy, Tu không dám chậm trễ tiếp tục mút chân Thu Sơn, cố hết sức mà nói ra vài chữ: “Dạ thích... Chủ nhân...”
.

“Muốn ta làm thế nào?”
.

Muốn được đối xử thật thô lỗ, muốn được lăng nhục cùng chà đạp thật nhiều, chỉ cần chủ nhân cao hứng, y nguyện ý thừa nhận thật nhiều thống khổ, mượn điều đó mà hưởng thụ khoái ý mang đến sau đó. Nhưng Tu nói không nên lời, y ôm lấy bàn chân Thu Sơn dính đầy nước miếng của mình áp lên mặt, ánh mắt nhìn theo tràn đầy khao khát.

“Không muốn nói sao?” Thu Sơn bất mãn mà nhấc chân ra khỏi mèo con, đứng dậy đi đến bàn TV.

“Không, chủ nhân...” Nhìn bóng lưng Thu Sơn rời đi, như là sủng vật bị bỏ rơi liền cuống quýt hết cả lên. Dục hỏa nơi hạ thể đã dậy lên, phân thân dần dần bành trướng bắt đầu bị khoen bạc trói buộc, đau đớn khó nhin, mà cảm giác tịch mịch khi bị chủ nhân bỏ rơi làm cho y kinh hãi.

Tu bò đến bên chân chủ nhân, ôm lấy gấu quần chủ nhân khẩn cầu: “Ngài làm ơn... Làm ơn hãy chà đạp tôi thật thô lỗ, chủ nhân... Đừng ghét bỏ tôi, đừng vứt bỏ tôi...”

“Người thật sự nguyện ý để cho ta muốn gì làm nấy sao?” Thu Sơn hỏi.

“Dạ đúng, chủ nhân... Chỉ cần có thể làm cho chủ nhân cao hứng...” Tu cúi đầu nhỏ giọng đáp, trong ngực đau thắt, sợ bị chủ nhân vứt bỏ.

“Như vậy, ngẩng đầu lên, lặp lại một lần nữa.”

Tu ngẩng đầu, nhìn thấy trong tay Thu Sơn không biết khi nào đã có thêm một cái camera, màn hình đen thui đang đối diện với mình. Thu Sơn mở TV ở bên cạnh lên, điều chỉnh kênh, trên màn hình tinh thể lỏng thật lớn lập tức xuất hiện khuôn mặt Tu đang bị dục vọng ăn mòn thật lớn. Trên người có thêm một đôi tai mèo cùng cái đuôi, hèn mọn nằm rạp trên mặt đất mặc cho người chà đạp dưới chân, cũng không biết xấu hổ mà bày ra ánh mắt khát vọng đầy hưng phấn.

“Ui, cái này...” Tu nhìn thấy trên màn hình TV bộ dáng chật vật không chịu được của mình, có chút sợ hãi nhìn về Thu Sơn.

“Nhìn vào máy quay nói lại một lần nữa,” Thu Sơn dùng ngón chân khều phân thân Tu làm cho lục lạc chuyển động phát ra tiếng đình đình đang đang, một tay kéo sợi xích nối với vòng cổ, “Nói, người muốn ta làm như thế nào?”

“Chủ nhân... Cái này... Tôi...” Tu nhất thời đỏ bừng mặt, trong lòng giãy dụa không biết làm sao có thể đứng trước máy quay nói ra lời đáng xấu hổ.

“Vừa mới đáp ứng với ta cái gì, như thế nào lại đổi ý nhanh vậy?” Thu Sơn nhú mày, nói: “Ta không cần sủng vật không biết nghe lời.”

“Không, không phải mà!” Tu mặc dù không tình nguyện, nhưng làm cho Thu Sơn tức giận thì còn sợ hơn rất nhiều, y đành phải nhắm mắt lại, ấp a ấp úng nói: “Chủ nhân, cầu xin ngài...”

“Mở to hai mắt ra, nhìn vào máy quay rồi nói!” Thu Sơn cắt ngang lời Tu, ra lệnh.

.

Tu đành phải mở mắt ra, mặt mũi đỏ bừng, trong hốc mắt còn đọng đầy nước mắt ngược ngược. Thông qua máy quay, TV đem giọng nói của Tu khuếch đại lên vang vang trong phòng khách: “Chủ nhân... Cầu xin ngài thật thô lỗ... Vũ nhục tôi... Chà đạp tôi...”

.

“Bé ngoan, ta sẽ thỏa mãn ngươi.” Thu Sơn hài lòng mà ngồi trở lại ghế salon, đem camera đặt đối diện với Tu, “Lại đây.”

.

Tu kéo theo xiềng xích cùng cái đuôi thật dài, nường theo tiếng lục lạc trong trẻo nhìn thẳng vào máy quay bò đến chân Thu Sơn. Dục hỏa đang thiêu đốt hành hạ Tu, y thở dồn dập dứt quãng nhìn về phía chủ nhân.

.

Nhưng Thu Sơn lại không nhanh không chậm ra lệnh: “Nằm xuống, nâng mông lên.”

.

Tu ngoan ngoãn làm theo, đem mặt kề sát xuống nền nhà, đem cái mông cùng đuôi xỏ xuyên vào trong nâng lên cao cao, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của chủ nhân. Một chân của Thu Sơn đạp lên mặt Tu, đưa camera đến trước mặt, để cho vẻ mặt Tu đang bị lăng nhục cùng ánh mắt không thể ẩn dấu hiện ra trên màn hình TV

.

“Trả lời ta, ngươi bây giờ đang làm cái gì?” Thu Sơn hỏi.

.

“Tôi... Đang được chủ nhân... Dẫm đạp dưới chân...” Mỗi một từ nói ra Tu đều cảm thấy rất hổ thẹn. Y đành phải không ngừng tự nhắc nhở mình, mình là súc vật của chủ nhân.

.

“Thích chân của chủ nhân không?”

.

“Dạ thích.” Tu trả lời chi tiết.

.

“Thích thì liên liếm nhiều chút đi.” Thu Sơn nhắc chân, duỗi đến bên miệng Tu.

.

Tu ngậm lấy ngón chân của chủ nhân, đôi môi mềm mại không ngừng mút vào, đầu lưỡi đóng đưa dò xét vào từng kẽ chân, cẩn thận liếm láp. Kiểu lấy lòng xấu hổ thế này nhưng lại làm cho Tu cảm thấy thỏa mãn. Vị trí của súc vật chính là nằm dưới chân chủ nhân, thành kính lấy lòng cùng một lòng ngưỡng mộ, vì mình có thể trở thành đồ vật của chủ nhân chính là hạnh phúc và vinh quang nhất.

.

“Xem TV đi, nói cho ta biết ngươi nhìn thấy cái gì.” Camera trong tay Thu Sơn không hề rời đi.

.

Tu gian nan quay đầu nhìn về phía TV, trên màn hình là hình ảnh mình đang trần truồng nằm sấp trên mặt đất, hèn mọn liếm láp từng ngón chân của Thu Sơn. Lỗ tai trên đầu có chút rung rinh, cái đuôi nơi hậu đình cũng tùy theo động tác bên trong cơ thể mà nhẹ nhàng đóng đưa, thỉnh thoảng làm cho lục lạc nơi hạ thể chuyển động phát ra âm thanh trong trẻo.

“Tôi đang liếm... Chân của chủ nhân...” Tu thỏ thẻ nói. Dem tôn nghiêm cuối cùng của con người cùng luân lí gạt qua một bên, bây giờ bản thân mình chỉ là một sủng vật của chủ nhân, vui vẻ chơi đùa với cái đuôi khiến cho chủ nhân vui.

Thu Sơn hài lòng rút chân về, đập lên cánh mông vênh cao của Tu, một tay hất cầm lấy đuôi Tu, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Dạ đây là đuôi của tôi, thưa chủ nhân.”

Thu Sơn chỉnh camera hướng ngay vào giữa cúc huyết nối với cái đuôi: “Lại nhìn xem, tiểu cúc hoa của người có màu gì?”

Tu nhìn về màn hình, chưa từng nhìn thấy hậu đình của mình, thông qua camera mà có thể nhìn thấy hình ảnh thật rõ ràng. cúc huyết gắt gao ngậm chặt cái đuôi, thịt mềm xung quanh bởi vì cọ xát mà hơi ửng hồng lên.

“Dạ màu hồng... màu hồng nhạt...”

Bởi vì nơi tư mật không những lỗ lỏ mà còn được phóng to trước mặt, làm cho Tu mắc cỡ đến đỏ bừng hết mặt. Nhưng Thu Sơn cũng không có ý định buông tha cho y, hơn nữa lại càng lần lượt ra sức chà đạp trái tim Tu.

“Đừng để cho ta phải đặt câu hỏi tiếp, tự mình nói ra đi, ta đang làm gì với người.”

“Dạ chân của chủ nhân, đập lên... mông của tôi...” Tu nhìn màn hình, cho dù khó có thể mở miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói ra bản thân đang được Thu Sơn lăng nhục như thế nào, “Ngón chân... Ngón chân của chủ nhân đang đá vào... vào trứng của tôi... Bây giờ lại đang... Đang chuẩn bị đùa giỡn với... với...”

Ngón chân Thu Sơn không ngừng đùa bỡn phân thân của Tu, nhẹ nhàng đập lên, lăn qua lăn lại, phân thân Tu cuối cùng không nhịn được mà dựng đứng thẳng lên, khoen bạc đeo xung quanh hung hăng siết lại, đau đến mức Tu phải tự cắn vào ngón tay của mình.

“Sao lại cắn ngón tay vậy, đã đói bụng rồi sao?” Thu Sơn biết rõ rồi còn hỏi, “Nếu không ta cho người ăn trước một chút?”

Mặc dù vốn là một câu hỏi, không đợi Tu trả lời, Thu Sơn liền dùng một chân đạp mông Tu xuống, một tay nắm lấy đuôi của Tu, chậm rãi rút ra.

“A -”

Tu la hoảng lên. Khi cái dương khối dính với cái đuôi còn đang nhúc nhích bị kéo ra hơn phân nửa, Thu Sơn thỉnh thoảng giật mạnh, đem thứ cứng ngắc căng đầy trong hậu đình kia rút ra khỏi cơ thể. Hậu đình ban đầu căng tràn đột nhiên trống rỗng, một luồng khí lạnh lùa vào trong cơ thể, mật huyết bị cắn ra còn chưa kịp co rút lại, động khẩu khép mở, phun ra khí tức ẩm ướt cùng *** mĩ.

.

Thu Sơn từ trên bàn trà cầm lấy một quả táo xanh đưa đến bên miệng, cắn nhẹ một cái: “Táo xanh thật sự rất tươi và ngon, người có muốn ném thử không?”

.

Nói xong, liền đem trái táo được cắn một miếng nhét vào trong cục huyết của Tu, hậu đình vừa mới được cái đuôi khuếch trương nên thuận lợi nuốt chửng toàn bộ trái táo xanh.

.

“Uh, ăn hết rồi, xem ra một trái là không đủ với người đâu.”

.

Thu Sơn lại cầm lấy một trái, tiếp tục nhét vào trong hạ thể Tu. Tu cắn môi dưới cổ nén cơn đau đớn, thông qua màn hình TV nhìn Thu Sơn đem mớ táo xanh nhét vào trong cơ thể mình. Nhét được đến trái thứ ba, thông đạo nhỏ hẹp đã không còn cách nào chứa đựng thêm nữa. Dị vật xâm lấn khiến hậu đình sinh ra cảm giác bài xích mãnh liệt, trái táo thứ ba vừa mới nhét vào hậu đình đã bị cục huyết co bóp tổng ra rớt xuống đất.

.

“Sao vậy, không thích sao?” Thu Sơn vỗ vỗ hông Tu, hỏi.

.

“Không... Chủ nhân...” Tu ngơ ngáo thân thể, “Tôi muốn chủ nhân...”

.

“Muốn cái gì, nói rõ một chút.”

.

“Tôi không cần táo xanh, cầu xin chủ nhân...” Tu nhìn thấy trong màn hình, là một con vật bé nhỏ không biết xấu hổ đang lắc lư cái hông, thỉnh cầu chủ nhân, “Cầu xin chủ nhân tiến vào trong cơ thể tôi...”

.

“Thật sự là tiểu gia khỏa thành khẩn.” Thu Sơn cười nói, “Phun táo xanh ra đi.”

.

Tu vội vàng nín thở, cố gắng đem táo xanh đang kẹt sâu trong hậu đình đẩy ra ngoài. Mồ hôi trong suốt ứa ra trên da, tản mát ra mùi thơm tự nhiên của cơ thể. Khi những trái táo xanh được tổng ra khỏi cơ thể, Tu đã thấm đầy mồ hôi.

.

“Nhìn tiểu huyết rồi tinh rồi mù của người kia, xem ra không cần bôi trơn rồi.”

.

Nói xong, Thu Sơn kéo khóa quần, để cho phân thân to lớn đã sớm cứng rắn đặt trước hậu đình Tu, đem chất lỏng tràn ra đỉnh linh khẩu vẽ loạn lên động khẩu, liền nắm lấy cánh hông Tu thúc mạnh vào sâu trong cục huyết.

.

“Uhm...”

.
Mặc dù cục huyết đã được khuếch trương, nhưng kích thích cơn thịnh của Thu Sơn vẫn như cũ làm cho Tu có chút ăn không tiêu. Không lạnh như băng như các khí cụ khác, phân thân nóng cháy kia giống như một lưỡi dao sắc bén, không ngừng tận tình quất tống vào hậu huyết. Tu nhắm mắt lại, hưởng thụ khoái cảm khi thân thể bị xỏ xuyên đâm thủng. Đột nhiên cần cổ chợt căng ra, Thu Sơn siết chặt sợi xích nối với vòng cổ khiến cho hơi thở vốn đã rối loạn của Tu trở nên càng khó khăn hơn, khiến cho Tu như là ngựa con bị chủ nhân kéo chặt dây cương phải ngẩng cao đầu lên.

.
“Nhìn màn hình! Nói, ngươi nhìn thấy cái gì?” Thu Sơn kéo sợi xích, để cho hạ thể dính thật chặt với Tu, một tay túm lấy tóc Tu kéo đầu y xoay về phía TV

.
“A... Chủ nhân đang, đang cười trên người tôi... Cầm lấy xiềng xích của tôi... Ngài, cơn thịnh của ngài đang cầm vào

mông tôi...” Mặt Tu áp xuống nền nhà lạnh băng, cơ thể bị dục hỏa thiêu đốt, Thu Sơn lần nữa mãnh liệt đâm sâu vào trong cơ thể Tu đã sắp hỏng tới nơi, “Uhm... A... Nóng quá... Không được... Chủ nhân, cầu xin ngài... Để cho tôi...

Nước miếng từ trong miệng Tu chảy ra, Tu mê loạn nhìn thấy mình trong màn hình không ngừng đong đưa cơ thể *** loạn, dùng lời nói vỡ nát cầu xin chủ nhân cho phép mình giải phóng.

.
“Không, còn chưa được... Nhẫn nại một chút nữa...”

.
Thu Sơn thả camera ra, hai tay ôm lấy eo Tu, dùng dương khối sưng to tráng kiện khiến người khác sợ hãi kia đâm mạnh vào trong mị thịt mềm mại nơi nội bích, lần sau lại tàn nhẫn hơn lần trước cứ thế nhắm thẳng vào trong cơ thể Tu.

.
“A không, chậm một chút... Uhm... Lớn quá... Cơ thể bị xé rách mất...” Qui đầu cực đại không chút lưu tình đâm thẳng vào tràng ruột, Tu đau đến khóc nức lên cầu xin tha thứ.

.
Thu Sơn siết chặt xiềng xích trên cổ Tu, nói trong hơi thở đứt quãng: “Sủng vật không có tư cách nói không với chủ nhân, hơn nữa, cơ thể *** dâng của ngươi rõ ràng bị chà đạp thật hung hăng mới có thể hưng phấn được mà?”

.
“Uhm... A a...” Tu mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Thu Sơn càng thô lỗ chà đạp thân thể y bao nhiêu, đau đớn kịch liệt lại càng mang theo khoái cảm trào lên cuộn cuộn, Tu sướng đến chết đi sống lại.

.
“Chủ nhân... Uhm... Cầu xin ngài... Không được... Tôi...”

.
Tu quì trên mặt đất, cơ thể nương theo tiết tấu của Thu Sơn mà lắc lư, mị thịt bên trong cục huyết ôm lấy hung khí đang xâm lấn, ướt át ẩm nóng đối khát mút lấy dương khối nóng rực của Thu Sơn.

.
“A, Tu, chặt quá... Thật sướng!”
,

Thu Sơn kích động mà gầm nhẹ lên, dùng đầu ngón tay cởi bỏ khóa trên khoen bạc đeo trên phân thân Tu, đồng thời cũng rút đinh bạc đang cắm vào phân thân ra, đem một cổ chất lỏng nóng rực bắn vào cơ thể Tu. Ái dịch nóng cháy bắn vào nội bích, Tu trong nháy mắt như bị hỏa thiêu, dục vọng sôi trào cực điểm. Tu hét lên một tiếng, đem dịch thể của mình phun xuống nền nhà.

.

“Người làm dơ nền nhà rồi, bé con.” Ngực Thu Sơn vẫn còn phập phồng kịch liệt, kích tình mãnh liệt vừa rồi còn chưa có lui bước, nói.

.

“Dạ, xin lỗi...”

.

Tu thở đứt quãng, cúi đầu vươn lưỡi liếm đi dịch thể của mình bắn ra trên nền nhà. Thu Sơn chậm rãi rời khỏi cơ thể Tu, chỉnh sửa lại quần áo, một bên nhìn Tu liếm dịch thể trên nền nhà, một bên nâng chân lên, đem ngón chân luồng vào cục huyết mới bị mình tàn phá bừa bãi, đem dòng chất lỏng màu trắng đục đang trang điểm cho mị thị đỏ bừng nơi động khẩu bịt lại ép quay về trong huyết động.

.

“Ăn ngon không?” Thu Sơn dùng ngón chân chà đạp hậu đình Tu, hỏi.

.

“Dạ, chủ nhân, rất ngon ạ...” Tu chịu đựng ngón chân Thu Sơn xâm phạm cục huyết của mình, ngoan ngoãn trả lời, nuốt nuốt nước miếng còn mang theo mùi dịch thể xuống dưới.

.

Đinh đoong –

.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

.

“A, xem ra là thức ăn ta đặt đã được đưa đến rồi.”

.

Thu Sơn rút ngón chân lại, cầm đinh bạc xỏ vào trong phân thân Tu, đồng thời đem khoen bạc đeo lại vào phân thân, cầm lấy cái đuôi mèo nhét trở vào trong hạ thể Tu, đem dịch thể của mình lưu giữ trong cơ thể Tu.

.

“Ái dịch ta tặng cho người, cần phải hưởng dụng kỹ lưỡng.” Thu Sơn lấy ngón tay chỉnh đuôi mèo, đem sợi xích nối với vòng cổ cột vào một chân ghế salon, sau đó lại đẩy mấy trái táo nhét vào cơ thể Tu lúc này đến trước mặt, “Ăn đồ ăn của người đi, ta đi mở cửa, người phải ngoan ngoãn đợi sau ghế salon, không cho phép tạo ra bất kì tiếng động nào, nghe chưa?”

.

Táo xanh dính theo mùi thơm thoang thoang của cơ thể, Tu ngoan ngoãn há miệng cắn, miếng táo kẹt trong miệng tước đoạt đi năng lực nói chuyện của Tu, Tu nghiêng đầu ngồi trên nền nhà sau salon ăn táo.

.

Ngoài cửa vọng đến tiếng nói xa lạ, nhân viên giao hàng tận nơi là một thanh niên còn trẻ tuổi, chỉ nghe thấy tiếng trao đổi xã giao của hắn với Thu Sơn, một mặt đem đồ ăn vào trong.

.

“Vui lòng đưa đồ ăn vào trong bếp dùm.” Thu Sơn nói.

.

“Vâng vâng.” Nhân viên giao hàng nhiệt tình trả lời, đi ngang qua phòng khách vào trong nhà bếp.

.

Tiếng bước chân dần dần tới gần ghế salon, Tu co người lại, liều mạng nằm sấp xuống thật thấp, sợ bị người ngoài phát hiện ra bộ dáng của mình.

.

“Đình đang đình đang đình dang -”

.

Một loạt tiếng lục lạc trong treo vang ra từ phía sau salon, Tu thầm kêu một tiếng không tốt! Không nghĩ tới sẽ làm động tới lục lạc đeo ở phân thân.

.

“Uy, anh nuôi sủng vật sao?” Nhân viên giao hàng dừng chân ở phòng khách.

.

Tu Sợ đến ngừng thở, không dám nhúc nhích thêm.

.

“Cái đuôi rất đẹp!” Nhân viên giao hàng khen.

.

Ồi, cái đuôi? Tu nhìn lại, lúc này mới phát hiện cái đuôi của mình còn lòi ra bên ngoài ghế salon, có chút nhúc nhích, dựa theo chuyển động của dương khối trong cơ thể. Không xong! Tu vội vàng kéo cái đuôi dài của mình vào trong thành ghế salon, ôm chặt vào trong ngực, chỉ hi vọng nhân viên giao hàng kia đi nhanh lên một chút.

.

Đáng tiếc nhân viên giao hàng trẻ tuổi hiển nhiên đối với “Cái đuôi xinh đẹp” của động vật mà cảm thấy hết sức hứng thú, tự mình bước lại gần ghế salon: “Là của con gì vậy? Mèo sao?”

.

Cầu xin người đừng tới đây! Tu nghĩ muốn trốn, nhưng xiềng xích trên cổ đã cột chặt với chân ghế salon, không cách nào thoát ra được, ngược lại còn làm cho tiếng lục lạc vang lên càng nhiều. Vừa nghĩ đến bộ dạng này bị người khác nhìn thấy, Tu liền kinh hãi không thôi.

.

Tu bối rối ôm đầu, đụng trúng hai lỗ tai mèo mềm mại, nằm sấp trên mặt đất run rẩy. Chủ nhân, cứu tôi!

.

“Anh kia.” Thu Sơn thành linh gọi nhân viên giao hàng.

.

Bước chân của nhân viên giao hàng đến trước ghế salon liền dừng lại.

.

“Vui lòng đem thức ăn của tôi vào trong bếp, tôi không muốn cá tôi mua bị chết.” Lời nói của Thu Sơn hết sức lịch sự nhưng không hề có một chút độ ấm toát ra.

.

“Oh, đúng vậy đúng vậy, thật xin lỗi!” Nhân viên giao hàng chợt nhớ đến công việc của mình, vội vàng đem thức ăn vào trong bếp.

.

Oa, được cứu rồi... Tu từ sau lưng ghé len lén nhìn theo bóng nhân viên giao hàng rời đi, mới dám thở phào một hơi thật dài. Vừa mới quay đầu lại, liền nhìn thấy Thu Sơn đứng ở sau quan sát mình, vì ngược sáng mà đem Tu bao bọc trong cái bóng của mình.

.

“Chủ nhân...” Trong lòng Tu run lên, nhả miếng táo xanh trong miệng ra, thề thốt gọi chủ nhân.

.

“Người dám làm ra tiếng động, câu dẫn người khác!” Trong lời nói của Thu Sơn mang theo một tia tức giận pha lẫn lạnh lẽo.

.

“Không, tôi không dám...” Tu vội vàng ôm lấy gấu quần chữa nhân, giải thích.

.

“Lại còn mạnh miệng!” Một chân Thu Sơn đạp mặt Tu xuống nền nhà, “Người liền muốn để cho người khác nhìn thấy bộ dáng *** đàng này của ngươi phải không?”

.

Từ sau cuộc triển lãm sủng vật trở về, độc chiếm của Thu Sơn đối với Tu càng lúc càng mãnh liệt, gần như là bá đạo. Gặp phải bất cứ tình huống gì mà có xu hướng phải chia sẻ với người khác cũng đều có thể làm cho hắn tức giận.

.

“Xin lỗi... Chủ nhân...” Trong lòng Tu chợt cảm thấy lạnh lẽo. Thì ra làm một sủng vật, chỉ có thể làm cho chủ nhân cao hứng mới có thể cảm nhận được giá trị của mình, thì ra nhìn thấy chủ nhân tức giận, bản thân lại có thể thống khổ đến như vậy.

.

“Người có tin ta sẽ đem ngươi cột vào hành lang công cộng, để cho tất cả mọi người tha hồ thưởng thức?”

.

“Không, không cần!” Tu gấp đến độ trào nước mắt, “Cầu xin ngài trừng phạt tôi, chủ nhân... Chỉ cần đừng vứt bỏ tôi... Bất cứ trừng phạt nào tôi cũng nguyện ý...”

.

Chỉ muốn trở thành sủng vật của duy nhất một mình Thu Sơn, chỉ muốn là của duy nhất một mình hắn. Thân thể của mình, bộ dáng đến mình cũng phải cảm thấy thẹn, ngoại trừ chủ nhân, không muốn để bất kì ai nhìn thấy. Không, không muốn!

.

“Được rồi, đây chính là người nói đó.”

.

Thu Sơn từ trong bếp lấy ra một bịch đựng cá còn sống đặt mua khi nãy, bóc lấy một con, nói:

.

“Ta định nấu canh cá, bắt quá hình như mua hơi nhiều cá, để cho người ăn một con đi.”

.

Tu nhìn con cá dài chừng cổ tay đang không ngừng giẫy dụa trong tay Thu Sơn, có chút sợ hãi. Y đương nhiên biết Thu Sơn nói “ăn” là để cho chỗ nào “ăn”, nhưng y nguyện ý tiếp nhận, đây là trừng phạt của chủ nhân dành cho y. Chủ nhân đồng ý trừng phạt y, nói rõ còn chưa có vứt bỏ y, điều này làm cho Tu cảm thấy mừng rỡ.

.

[Hành động nguy hiểm cao, làm ơn đừng bắt chước]

5. Chương 5: Bí Mật Trong Văn Phòng

Đầu hạ mây mỏng như lụa, lặng lẽ trôi trên nền trời xanh thẳm.

.

Trong một tòa nhà cao tầng sừng sững, một phòng làm việc rộng rãi bị từng vách ngăn cao nửa người chia cắt thành mười mấy ô độc lập. Tu kéo kéo cả vạt để cho hít thở dễ dàng hơn một chút, từ bàn làm việc bên cạnh cửa sổ ngẩng đầu lên. Bên ngoài cửa sổ thủy tinh là những áng mây chậm chậm trôi về chân trời, cảm giác như có thể với tới, Tu không nhịn được vươn tay đến muốn chạm lấy, lại bị một âm thanh phản khởi làm cho giật mình đến rụt tay trở lại.

.

“Đại ca, Bình Cốc Tu đại ca!” Một thanh niên tóc húi cua còn trẻ tuổi một bên hét to, một bên hưng phấn mà chạy từ cái bàn cách bàn làm việc của tu hai cái tới.

.

“Giọng của cậu rất lớn, sẽ ảnh hưởng đến những người đàn làm việc, Lương Bình.” Tu nhìn người đã chạy tới bên cạnh mình, hoạt bát giống như là một thiếu niên còn học trung học, ôn hòa nhắc nhở.

.

“A a, xin lỗi!” Thiếu niên tên Lương Bình vội vàng hạ giọng xin lỗi.

.

Lương Bình chính là nhân viên thử việc mới vô phòng kinh doanh mấy hôm trước, vừa mới tốt nghiệp nên vẻ mặt hắn còn chưa mất hết vẻ ngây thơ, nhưng dậy thì rất cao lớn trắng kiện. Khi nói chuyện giọng lúc nào cũng to, trên mặt vĩnh viễn dính theo nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời, vừa nhìn chính là một người ở bất cứ nơi nào cũng rất dễ dàng kết giao cùng người khác.

.

“Đại ca, báo cáo viết như vậy có được không, anh xem giúp em một chút đi!”

.

Thiếu niên khom thân hình cao lớn xuống, đem một tập tài liệu đưa tới trước mặt Tu. Người vừa mới đi làm lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết, Lương Bình thường xuyên thích học tập kinh nghiệm với những người làm đã lâu, mà từ khi phát hiện ra Tu kiên nhẫn chỉ dẫn cho hắn hơn bất kì ai, liền càng ngày càng dính lấy bên này.

.

Tu tự nhiên không muốn đã kích sự tích cực của người mới, liền buông công việc trên tay kiên nhẫn mở ra bản báo cáo của Lương Bình: “Cách thức rất tốt, không có từ nào cần chỉnh sửa cả. Có chỗ này, có thể trình bày nội dung dưới góc độ của khách hàng thì có thể tốt hơn...”

.

“Uh uh, đúng vậy ha! Đại ca anh lợi hại thật!” Lương Bình đã hiểu rõ tất cả, không mạnh không nhẹ vỗ lên vai Tu một cái.

.

“A...” Người Tu đột nhiên run lên, không nhìn được mà phát ra một tiếng rên nhẹ.

.

“Đại ca, anh sao vậy?” Lương Bình phát hiện ra sự khác thường của Tu, ân cần hỏi, “Em dùng lực mạnh quá à, thật xin lỗi nha!”

.

“Không, tôi không có việc gì...” Tu cẩn thận điều chỉnh lại thân người, cuống quýt xua tay, cố gắng tìm cách tươi cười.

.

“Nhưng mà mặt của anh rất đỏ đỏ, người không khỏe à?” Lương Bình vội vàng cúi người xuống, muốn đưa tay sờ trán Tu một chút.

.

“Không, tôi thật sự không sao đâu... A...”

.

Tu vội vàng quay đầu muốn tránh khỏi tay của Lương Bình, nhưng trong một giây không để ý, thất lưng bởi vì góc độ chuyển động quá lớn, hạ thể bị ảnh hưởng liền truyền lên một trận đau đớn, làm cho Tu nhìn không được mà nhíu mày.

.

Lương Bình một tay liền đỡ lấy bả vai Tu, một tay còn lại sờ lên trán Tu: “Rốt cuộc là không khỏe ở đâu vậy, có muốn em đưa anh tới bác sĩ không, đại ca?”

.

“Không cần đâu, tôi chỉ hơi chóng mặt, cũng hay như vậy...”

.

Hai tay Tu đẩy vào ngực Lương Bình, muốn đẩy thiếu niên cao to này ra. Nhưng trong lòng hỗn loạn cùng đau đớn nơi hậu đình làm cho y không còn sức lực, khuôn mặt càng lúc càng đỏ.

.

“Thường xuyên bị chóng mặt càng không thể coi thường! Đi kiểm tra một chút tốt hơn...” Lương Bình nửa ôm lấy Tu, vì quan tâm mà muốn tiếp tục khuyên bảo, lại đột ngột ngắc đầu nhìn về phía đối diện bàn làm việc, “A, giám đốc...”

.

Tu theo ánh mắt của Lương Bình nhìn theo, liền thấy thân ảnh quen thuộc đang đứng trước bàn làm việc của mình.

.

“Ngài Thu Sơn...”

.

Ánh sáng rực rỡ ôn hòa từ cửa sổ hắt vào, đổ bóng nhợt nhạt trên mặt Thu Sơn tạo ra một bức tranh nhu hòa. Mặt Thu Sơn không chút thay đổi nhìn hai người đang dây dưa cùng một chỗ bên kia bàn làm việc, không nóng không lạnh hỏi:

.

“Hai người đang làm cái gì?”

.
Chỉ vài chữ rất bình thản nhưng trong đáy lòng Tu chợt trở nên lạnh lẽo. Sững sốt một hồi lâu, Tu vội vàng dùng sức đẩy tay Lương Bình ra, còn chưa kịp mở miệng, đã bị Lương Bình giành mất.

.
“A, đại ca anh ấy...” Lương Bình chỉ vào Tu, thẳng thắn nói, “Anh ấy hình như không khỏe, tôi đang đề nghị anh ấy đi gặp bác sĩ!”

.
Thu Sơn nhẹ nhàng nhường một bên mắt nhìn về phía Tu, hỏi: “Người không khỏe sao, Tu? Có cần nghỉ phép không?”

.
“Không, tôi không có việc gì!” Tu mặt mũi đỏ bừng vội vàng lắc đầu, trong lòng run sợ mà nhìn Thu Sơn, “Không cần đâu.”

.
“Nhưng mà đại ca...”

.
Lương Bình tựa hồ còn rất lo lắng mà muốn nói cái gì đó, lại bị ánh mắt lạnh băng của Thu Sơn chém đứt.

.
“Hợp đồng cuối tuần này người làm xong rồi sao?” Thu Sơn không để ý đến Lương Bình, tiếp tục hỏi Tu.

.
“A, dạ, làm xong rồi.”

.
“Được, cầm vào phòng làm việc của ta.”

.
Đứt lời, Thu Sơn không hề liếc mắt đến những người khác lấy một cái, xoay người đi vào trong phòng làm việc riêng của mình.

.
“Giám đốc Thu Sơn lúc nào cũng nghiêm trọng như vậy sao? Thật đáng sợ.” Lương Bình vỗ vỗ ngực, nhìn Tu cần lấy tài liệu đứng lên, còn nói: “A, đại ca thật sự không có gì chứ?”

.
“Đúng vậy, không cần lo lắng, mau trở lại làm việc đi!”

.
Tu đã không còn có tâm tình để ý đến Lương Bình, cuống quýt gom tài liệu đi vào phòng làm việc của giám đốc. Trống ngực đập rối loạn, vừa nghĩ đến Thu Sơn có thể vì chuyện lúc này hiểu lầm rồi tức giận, trong miệng Tu cũng cảm thấy đắng chát.

.
Đi đến trước cửa phòng làm việc riêng của Thu Sơn, Tu nhẹ nhàng gõ cửa. Tới lúc được cho phép, Tu cẩn thận mở cửa ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thu Sơn ngồi ở ghế salon cạnh bàn làm việc. Vì ngược sáng, Tu không thấy rõ mặt của Thu Sơn, cũng không có cách nào đoán được hắn có tức giận hay không.

Thế là nhẹ nhàng đóng cửa lại thật chặt, Tu cúi đầu đi đến trước mặt Thu Sơn, cẩn thận mà đưa tài liệu về hợp đồng sắp tới qua: “Đây là phác thảo hợp đồng, ngài Thu Sơn...”

.

Thu Sơn dựa vào thành ghế salon, gác chéo chân, nhận lấy tài liệu của Tu đưa lên vắt qua bên cạnh, ngắc đầu hỏi: “Người gọi ta là cái gì?”

.

Người Tu khẽ run, nhẹ nhàng cắn môi dưới nhìn Thu Sơn, trong lòng như vừa mới trải qua một phen đấu tranh, cuối cùng cúi đầu, chậm rãi quì gối xuống nền nhà bên cạnh chân Thu Sơn, thẽ thọt nói nhỏ:

.

“Chủ nhân...”

.

Thu Sơn dùng mũi giày nâng cằm Tu lên, lạnh lùng nói: “Xem ra người đối với thân phận của mình không hề có một chút tự giác nào, hóa ra không coi ta vào đâu ngang nhiên câu dẫn người khác.”

.

“Không, không phải đâu! Lương Bình cậu ta chỉ là hơi nhiệt tình...”

.

Tu ôm lấy chân Thu Sơn, cuống quýt muốn giải thích, lại bị Thu Sơn nhấc chân bỏ qua.

.

“Người không có quyền lợi giải thích!” Thu Sơn túm lấy tóc Tu, trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm xẹt qua một tia âm lãnh đầy cuồng nộ, “Mặc kệ có làm hay không, hành vi của sủng vật làm cho chủ nhân không hài lòng là sai!”

.

“Dạ, xin lỗi...”

.

Răn dạy của Thu Sơn làm cho Tu hối hận không thôi, xấu hổ về sự ngu xuẩn của bản thân. Không có bất kì chuyện gì so với ánh mắt Thu Sơn lúc này khiến cho trái tim Tu lạnh lẽo không thôi, ***g ngược bởi vì mất mát cùng ử rữ không ngừng dâng lên mà đau đớn vô cùng. Thân là một sủng vật, chẳng những không biết tự ý thức còn làm cho chủ nhân tức giận, lại còn ngu xuẩn muốn giải thích, bản thân mình nhất định làm cho chủ nhân rất thất vọng rồi.

.

“Xin lỗi, xin lỗi chủ nhân, làm ơn tha thứ cho tôi...” Tu gấp đến muốn òa khóc, ôm lấy chân Thu Sơn không

338872
phatxxddb95

ngừng cầu xin tha thứ, sợ chủ nhân sẽ vứt bỏ mình.

.

Thu Sơn im lặng nhìn Tu, mãi đến khi những giọt nước mắt trong veo vỡ òa, mới chậm rãi mở miệng nói: “Qua đây, để cho ta nhìn xem hôm nay người có mang cái gì không.”

.

“Ui, ở đây à? Nhưng mà...”

.

Tu hết hồn, quay đầu lại nhìn vào cánh cửa còn chưa có khóa lại, lại xấu hổ nhìn về Thu Sơn. Bên ngoài cửa là phòng làm việc chung, nếu mà có người thỉnh thoảng đi vào...

“Sao vậy, muốn ta lặp lại lần thứ hai sao?” Lời của Thu Sơn càng thêm lạnh lẽo.

Tu do dự một chút, cuối cùng chậm rãi cởi quần. Tuy rất lo lắng có người nhìn thấy, nhưng mà lúc này cơn tức giận của Thu Sơn còn làm cho Tu sợ hãi hơn. Tu đem quần dài tuột đến đầu gối, sau đó xoay người quì sấp xuống nền nhà, nâng cánh mông trần trụi trước mặt Thu Sơn. Hạ thể trần trụi không mặc quần lót, làn da trắng nõn ở bắp đùi như ẩn như hiện dưới vạt áo sơ mi trắng.

“Vẫn nhớ, ngoan lắm.” Một chân Thu Sơn đạp lên cánh mông tròn, nói: “Sủng vật phải tin tưởng vào chủ nhân của mình. Vô luận là ở bất kì nơi nào, dù là nơi công cộng hay là nơi riêng tư, chỉ cần là yêu cầu của chủ nhân thì nhất định phải chấp hành. Phải tin tưởng chủ nhân sẽ bảo vệ ngươi rất tốt, hậu quả nào bởi vì mệnh lệnh của chủ nhân đưa tới, chủ nhân sẽ xử lí toàn bộ, sủng vật chỉ cần phục tùng vô điều kiện.”

“Dạ, chủ nhân...” Tu đem mặt áp lên nền nhà, cái mông bị gót giày cứng của Thu Sơn đạp lên phát đau, nhắc nhở y phải nhớ thật kĩ lời chủ nhân dạy bảo.

“Bây giờ để cho ta xem một chút, xem cái miệng xinh xắn bên dưới của ngươi có ngoan ngoãn cắn đồ vật mà ta đưa cho ngươi hay không.”

Thu Sơn vén vạt áo sơ mi của Tu đang phủ bên dưới lên trên lưng, nhìn vào hạ thể của Tu không sót chỗ nào. Trên bắp đùi rắn chắc, có một cái remote được dùng băng keo dán lại, đầu kia của remote có một sợi dây màu đen dài, men theo đùi non của y kéo dài đến trong cức huyết. Thu Sơn tách cánh mông của Tu ra, lấy ngón tay nhẹ nhàng đâm vào vật thể màu đen lộ ra bên ngoài cức huyết, eo tu theo đó cũng run lên.

“Uhm a...”

Thứ chôn sâu bên trong dưới kích thích của Thu Sơn, mang đến kích thích càng mạnh. Đó là một phân thân bằng plastic, sáng nay trước khi ra ngoài được Thu Sơn nhét vào trong cơ thể Tu, cũng mở công tác. Mặc dù tần số thấp, nội bích yếu ớt đầy mẫn cảm bị dị vật ngo ngoay cọ xát, làm cho Tu đứng ngồi không yên. Trong văn phòng, y chỉ có thể cẩn thận ngồi ngay ngắn, mới có thể miễn cưỡng nhận xuống sự hành hạ của đạo cụ, không để cho người khác phát hiện sự khác thường của bản thân.

“Uhm...” Tu nhẹ rên một tiếng, phân thân trong cơ thể bị ngón tay của Thu Sơn đẩy vào sâu hơn, làm cho kích thích khi chuyển động càng mạnh hơn.

“Nào, tự mình làm đi.” Thu Sơn cầm lấy một tay Tu, hướng dẫn y chạm tới remote dán trên đùi mình, “Tăng cường độ lớn hơn.”

“Uhm...”

Tay Tu bị Thu Sơn nắm, ngón tay run rẩy sờ vào công tắc điều chỉnh cường độ, từ từ chuyển động. Dương cụ hoàn toàn bị cúc huyệt nuốt chửng dưới khống chế của remote, dần dần gia tăng cường độ chuyển động.

“Không, chưa đủ, cao chút nữa.” Thu Sơn ra lệnh.

Công tắc chỉnh cường độ bị xoay nửa vòng, tốc độ chuyển động của phân thân càng lúc càng nhanh, khuấy đảo trong cơ thể Tu. Cúc huyệt nhỏ hẹp dưới động tác của dương khối, không ngừng bị căng ra, nội bích mềm yếu bị chà đạp đến bồng rớt.

“Uhm... Không... Nhanh, nhanh quá rồi...”

Nhưng Thu Sơn vẫn chưa thỏa mãn, trực tiếp cầm lấy tay Tu, đem công tắc chỉnh đến cường độ cao nhất.

“A a... Uhm!” Tu quì rạp trên mặt đất, kích thích mãnh liệt từ hậu đình cùng khoái cảm làm cho mộng y không nhận được cũng đang đưa theo mỗi dao động. Tiếng rên *** mi sắp thoát ra khỏi miệng, lập tức liền bị Tu nuốt chửng xuống. Y cắn ngón tay của mình, đem đau đớn cùng khoái cảm *** giấu trong cổ họng, sợ làm cho đồng nghiệp ở cách một vách tường nghe thấy được.

“Như vậy xem ra cũng đủ để nhắc nhở cảnh cáo ngươi rồi. Nhớ kĩ cho ta, bất luận khi nào hay ở chỗ nào, mặc kệ ta có trước mặt ngươi hay không, ngươi đều là sủng vật của ta. Khi ngươi nhìn thấy ta, ngươi nhất định phải quì dưới chân ta, gọi ta là chủ nhân.”

Thu Sơn thưởng thức bộ dáng quẫn bách của Tu khi bị dục vọng hành hạ, đem thân người dựa vào thành ghế salon, dùng gót giày đạp lên người y, gia tăng thống khổ của y.

“Ta cho phép ngươi khi có người thứ ba, có thể không cần làm như vậy, nhưng đừng tưởng rằng đó là quyền lợi của ngươi, ta lúc nào cũng có thể lấy lại. Ngươi là đồ vật của ta, cho nên phải hiểu rõ bất kì bộ phận nào trên thân thể cũng chỉ có ta mới có thể đụng vào, để ta sử dụng. Đừng để cho ta nhìn thấy người khác chạm vào, nghe hiểu chưa?”

“Dạ, dạ hiểu rồi... Uhm...” Tu gian nan gật đầu trả lời, cơ thể bị phân thân trong hậu đình hành hạ đến kiệt sức.

“Vậy thì bây giờ bồi thường lại sai lầm lúc nãy của ngươi đi.”

Tu ngẩng đầu, nhìn thấy Thu Sơn tách hai chân ra ngồi trên ghế salon, ánh mắt rơi xuống quần Thu Sơn đang dang ra, hiểu rõ ý của chủ nhân. Thế là cố nén sự hành hạ từ phân thân trong cơ thể mà bò qua, quì gối giữa hai chân Thu Sơn, đem mặt áp lên hạ bộ của hắn. Cách một lớp quần đen, vẫn có thể tinh tường cảm nhận được độ ẩm từ phân thân nóng rực của Thu Sơn.

Cẩn thận cởi khóa quần Thu Sơn, Tu nhìn thấy nhìn dạng rõ ràng của côn thịt dưới quần lót trắng. Giống như là mèo con làm nũng cọ vào ống quần của chủ nhân, Tu dùng mặt cọ vào phân thân của Thu Sơn, đôi môi cách lớp quần lót nhẹ cắn lên, dùng đầu lưỡi tinh tế liếm láp.

.

Quần lót của Thu Sơn thấm nước miếng trở nên ướt át, trong suốt, mơ hồ lộ ra màu sắc của côn thịt. Phân thân nhanh chóng cương lên ngẩng cao đầu, đem quần lót đội cao lên như một cái lều con. Ngón tay Tu ôn lấy mép quần lót kéo xuống, mới kéo được một nửa, côn thịt rắn chắc liền không thể chờ đợi được mà nhảy ra khỏi sự trói buộc của quần lót, đánh lên mặt Tu, mùi vị cơ thể Thu Sơn liền phả lên mặt.

.

Mạch máu trên phân thân căng đầy, chiều dài gần 20 cm làm cho Tu phải dùng hai tay mới có thể cầm được. Trên côn thịt cứng rắn, từng mạch máu giương nanh múa vuốt ào ào chảy.

.

Tu lấy hai tay cẩn thận như đang cầm lấy vật chí bảo mà nâng phân thân của Thu Sơn lên, đầu lưỡi liếm từ gốc tới ngọn, liếm láp từng mạch máu đang nổi lên, sau đó đem qui đầu cực đại ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng mút vào.

.

Thu Sơn hít sâu một hơi, lùa tay vào mái tóc đen nhánh của Tu ấn xuống, mạnh mẽ đem côn thịt nóng rực của mình đẩy sâu vào trong cổ họng Tu.

.

“Uhm!”

.

Mặt Tu vùi giữa hai chân Thu Sơn, côn thịt thô to đâm sâu vào vòm miệng làm cho khóe miệng phải mở ra, qui đầu đẩy sâu vào cổ họng, đau đến đôi mắt nâu sâu thẳm cũng bắt đầu ướt nước.

.

“Động tác mạnh lên một chút, ngoan ngoãn đem tất cả ngậm vào.” Thu Sơn đỡ đầu Tu, ra lệnh, “Đầu lưỡi cũng chuyển động cho ta.”

.

“Dạ... Uhm...”

.

Cổ họng bị lấp đầy khiến hô hấp có chút khó khăn, Tu cố gắng thích ứng với khoang miệng bị căng ra thật lớn, nâng túi da của Thu Sơn lên, chậm rãi phun ra nuốt vào. Y gian nan chuyển động đầu lưỡi an ủi côn thịt thô to trong miệng, dùng đôi môi mềm mại giữ chặt, ra sức mút vào, phát ra âm thanh nhóp nhép. Mùi vị dịch thể lẫn vào trong nước miếng không kịp nuốt xuống, từ trong khóe miệng chảy ra, rơi xuống bắp đùi Thu Sơn.

.

Thu Sơn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dày rậm của Tu, một chân gác lên vai y, chân còn lại giẫm lên phân thân y, dùng đế giày lấn qua lấn lại. Phân thân Tu dưới chà đạp thô lỗ của đế giày mà dâng lên luồng nhiệt của khoái cảm, phân thân khuấy đảo như điên trong hậu đình không ngừng đập vào điểm mẫn cảm của y, càng khiến cho dục vọng của y tăng cao.

.

“Uhm... Uhm... Uhm... Uhm...”

.

Tu ra sức an ủi cơn thịnh trong khoang miệng nhanh hơn, hạ thể không tự giác mà đông đưa theo động tác của Thu Sơn, khao khát lại càng kích thích khoái cảm. Thu Sơn không nhận được phát ra tiếng thở dốc trầm trầm, dục vọng trong miệng Tu trở nên nóng rực, kích động mà gia tăng lực độ vào chân, càng thô bạo chà đạp phân thân của Tu.

.

Nhưng ngay tại lúc này, tiếng gõ cửa mạnh mẽ làm cho Tu cả kinh, động tác trong miệng cũng dừng lại.

.

“Giám đốc, giám đốc Thu Sơn!” Ngoài cửa vang lên giọng nói ồm ồm, đúng là của thiếu niên lúc nào cũng hoạt bát như ánh mặt trời – Lương Bình, “Tôi đến giao báo cáo thử việc, có thể đi vào không?”

.

Tu luống cuống, không làm sao bèn nhìn về phía Thu Sơn.

.

“Ta cũng chưa cho phép người ngừng lại.” Thu Sơn không để ý đến người ngoài cửa, dè dặt Tu xuống không cho y nhả phân thân của mình ra.

.

“Uhm...” Tu không có cách nào tỉnh táo như Thu Sơn, vẫn không nhận được mà dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía chủ nhân, hi vọng chủ nhân có thể buông tha y.

.

“Người quên ta vừa mới dạy người cái gì sao, mặc kệ bất cứ lúc nào, sủng vật phải phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân.” Thu Sơn dùng sức đạp phân thân cùng túi da của Tu, túm lấy tóc y để cho y nhìn vào hai mắt mình, thấp giọng rít lên, “Hoặc là, người hi vọng bây giờ ta để cho cái tên nhóc con tên Lương Bình kia đi vào, để cho nó nhìn bộ dáng của người lúc này một chút?”

.

“Uhm uhm...” Tu cuống quýt lắc đầu.

.

Nếu như Lương Bình đi vào lúc này, sẽ nhìn thấy hình ảnh *** mỹ đến mức nào?

.

Cái người bình thường làm cho người ta cảm giác thấy vừa ngoan hiền lại gần gũi, bây giờ đang quì gối trên nền nhà giữa hai chân của giám đốc Thu Sơn, cơ thể bị chân của Thu Sơn lăng nhục, trong miệng ngậm lấy cơn thịnh của hắn. Áo sơ mi trên người bị vén lên quá lưng, quần bị tuột xuống đến dưới đầu gối, chỗ tư mật nơi hạ thể không hề che chắn. Giữa hai cánh mông mượt mà có một sợi dây thò ra ngoài, nối tiếp với remote dán trên chân, khiến người ta không khỏi nghĩ đến bên trong cục huyết nho nhỏ kia, lúc này đang bị đạo cụ chà đạp như thế nào.

.

Dưới sự uy hiếp của Thu Sơn, Tu không thể không tiếp tục công việc, an ủi dục vọng ngày càng bùng lên của chủ nhân.

.

Tiếng gõ cửa vang lên không ngừng bên ngoài làm cho Tu run sợ, nhưng cảm giác lúc nào cũng có thể bị phát hiện lại chuyển hóa thành một khoái cảm pha lẫn hãi hùng, làm cho y càng thêm phấn khích.

“Uhm... Uhm...”

.

Từng đợt rên rỉ yếu ớt pha lẫn tro

ng tiếng mát cùng tiếng nước vang lên nhẹ nhẹ, lượn lờ trong phòng làm việc im lặng, khiến cho bầu không khí trầm ấm tức tưng người.

.

Thu Sơn như đang thưởng thức thời gian nghỉ trưa thoải mái, thân nhiên dựa vào ghế salon, áo sơ mi trắng sạch sẽ phù hợp cho vóc người cân xứng cao ráo. Bên cạnh đó, Tu tuy cũng mặc sơ mi trắng nhưng lại nhỏ bé quì dưới chân hắn, cố gắng chuyển động đầu lưỡi mềm mại, vuốt ve côn thịt thật lớn trong miệng.

.

Tương phản mãnh liệt cùng sĩ nhục khổng lồ chế ngự đối hóa thành nhục dục, làm cho Tu tuy chỉ là đang ngâm phân thân của chủ nhân, cũng có thể hưng phấn đến run rẩy.

.

“Giám đốc Thu Sơn, ngài có đây không?” Lương Bình ngoài cửa mặc dù nôn nóng, nhưng không dám lỗ mãng, qua một lúc không nhận được mà hỏi lần nữa.

.

Mỗi tiếng gõ cửa vang lên như gõ thẳng vào trái tim Tu, làm cho y sợ vô cùng. Động tác phun ra nuốt vào trong miệng cũng giống như trống ngực không tự chủ được mà nhanh hơn, Tu đành phải càn ra sức hầu hạ Thu Sơn, hi vọng hắn nhanh thỏa mãn một chút.

.

Thu Sơn hiển nhiên cũng cảm thấy hài lòng với sự phục vụ của sủng vật dưới chân, không ngừng vuốt ve tóc y cổ vũ, bản thân hô hấp cũng ngày càng gấp gáp, như là đang cố gắng nhẫn nại để có thể hưởng thụ thời khắc này được dài hơn.

.

Tu cố gắng mở rộng miệng, đem côn thịt của Thu Sơn nuốt vào thật sâu, đau đó nhin thở hút mạnh vào.

.

“A!” Thu Sơn không khỏi gầm nhẹ, tay đưa ra sau gáy Tu dùng sức đè đầu y xuống.

.

Tu không cách nào tránh né được côn thịt trắng kiêu của Thu Sơn đâm thẳng vào sâu trong cổ họng. Y đành phải túm lấy quần của Thu Sơn, mặc cho quì đầu cực đại đâm vào yết hầu, dịch thể nóng rực bắn ra mãnh liệt. Bao nhiêu dịch thể trong nháy mắt đều chảy mạnh xuống cổ họng Tu, giống như là lửa nóng ngay lập tức đốt cháy đến tận não. Tu cắn bản không kịp nuốt xuống, bị luồng nhiệt này làm cho lưng cũng phải cong xuống, không nhận được mà ho khan.

.

“Ăn hết cho ta, một giọt cũng không được để rớt ra.” Thu Sơn thở hồng hộc cố gắng làm cho bản thân điều hòa trở lại, chụp lấy tóc Tu, hỏi: “Cho người ăn ở nơi này, có phải vị rất ngon không?”

.

“Uhm... Dạ...” Hai tay Tu che miệng lại, ngẩng đầu lên, trong miệng đầy dịch thể làm cho Tu nói không thành lời, đành phải bèn lên gạt đầu. Cố nhịn lại nước mắt đã ướt nơi hốc mắt, hai gò má ửng hồng khiến tâm hồn người khác kêu gào không ngớt.

.

“Chủ nhân đem dịch của bản thân ban thưởng cho người, người hẳn là phải cảm thấy vinh hạnh. Sau này mặc kệ lúc nào, chỉ cần ta muốn cho người ăn, người nhất định phải quì xuống hé miệng.” Thu Sơn lấy ngón tay lau đi giọt nước nơi khóe mắt Tu, nói: “Vô luận là dịch thể hay là cái gì khác, người đều phải biết ơn.”

.

“Dạ... Chủ nhân.” Tu từng ngậm từng ngậm đem dịch thể lẫn trong nước miếng nuốt xuống bụng, giống như là trong cơ thể cũng được hơi thở của Thu Sơn xâm phạm, “Cảm ơn chủ nhân.”

.

“Còn có nơi này, người ăn no rồi, phải chịu trách nhiệm dọn dẹp.” Thu Sơn chỉ chỉ vào côn thịt còn dính dịch thể lẫn nước miếng của mình mà nói.

.

Tu ngoan ngoãn quì gối trước mặt Thu Sơn, cẩn thận dùng đầu lưỡi đem côn thịt lúc nãy vừa phát tiết trong miệng mình liếm láp sạch sẽ, lại thay hắt mặc lại quần áo gọn gàng.

.

Thu Sơn cũng nửa kéo nửa ôm Tu đứng dậy, lấy tay nâng phân thân phía trước đã rỉ ra dịch lỏng, cười khê nói: “Ấm ướt thành như vậy, là bị ta đập rồi sưng, hay là bị vật nhỏ trong mộng chuyển động rồi làm cho người sưng khoái?”

.

“Dạ...” Tu xấu hổ mà tựa đầu vào vai Thu Sơn, thấp giọng khẩn cầu, “Chủ nhân... Cầu xin ngài... Để cho nó chậm một chút... Tôi... tôi sẽ không nhịn được...”

.

“Chậm một chút? Chậm người sẽ nhớ kĩ thân phận của mình sao?” Thu Sơn bác bỏ thỉnh cầu của Tu, vì y mà sửa sang lại quần áo tử tế, đem phân thân bị dục vọng chiếm lĩnh giấu vào trong quần.

.

“Còn nữa...”

.

Thu Sơn thành lĩnh dừng lại việc mặc đồ cho y, một tay vòng qua eo Tu, một tay nắm cầm Tu để cho Tu nhìn hẳn. Nhìn chăm chú một lát, chậm rãi kề sát mặt lại.

.

Cảm thấy hơi thở ấm áp của Thu Sơn phả ra gần trong gang tấc, trong lòng Tu run lên, khẩn trương nhắm mắt lại, chó chút hé mở đôi môi chờ đợi.

.

Nhưng chớp mũi Thu Sơn như là đang tìm kiếm hơi thở nào đó, dán lên làn da Tu ngửi ngửi một chút, rồi khê cắn bên Tu một cái, cười nói:

.

“Tốt nhất đem về mặt muốn tìm bất mãn của người thu lại một chút, nếu như người không muốn đàn em đáng yêu của người phát hiện ra cái gì.”

.

Dứt lời, chỉ thấy Thu Sơn thản nhiên mà ngồi xuống ghế salon, gương giọng trả lời tiếng đập cửa kiên trì không ngừng vang lên.

.

“Vào đi.”

.

Ồi chao? Tất nhiên cũng nên để cho Lương Bình vào sao?

Tu bối rối mà lau đi nước mắt cùng chất lỏng nơi khóe miệng, cúi đầu, rồi lại bất ngờ phát hiện phân thân của mình đã hưng phấn mà đội quần lên một chút, không thể làm gì khác hơn là cầm hai tay lại che đi bụng dưới, xoay người đưa lưng về phía cửa.

Lương Bình đã đợi ở ngoài cửa một hồi lâu cẩn thận đẩy cửa ra, đem nửa người thò vào trong hơi cúi đầu với Thu Sơn, sợ quấy rầy tới công việc của sếp lớn xấu hổ nói:

“Đang bận sao? Giám đốc, tôi, tôi đến nộp báo cáo thử việc.”

Thu Sơn lúc này đang lật xem báo cáo Tu đưa tới, nghe tiếng liền ngẩng đầu, gật đầu với nhân viên thử việc trẻ tuổi: “Cầm lại đây đi.”

Tới lúc được cho phép, Lương Bình mới dám đi đến trước ghế salon, đem báo cáo đưa cho giám đốc: “Vậy đành làm phiền giám đốc rồi!”

“Được, làm xong sẽ báo với người.” Thu Sơn nhận lấy tập tài liệu để bên cạnh, thản nhiên nói.

“Cảm ơn giám đốc! Vậy tôi không quấy rầy nữa!”

Lương Bình cũng giống như những người mới lễ phép cúi đầu, chính là lúc muốn rời đi, quay người lại nhìn thấy Tu đang nghiêm chỉnh đứng một bên, lại không nhận được hỏi quan tâm:

“Đại ca, người anh không có việc gì nữa chứ?”

Tu cúi thấp đầu, hai tay gắt gao che dưới bụng, thấp giọng trả lời: “A đúng vậy, tôi không có việc gì, cảm ơn.”

“À đại ca, mặt của anh hình như vẫn còn rất đỏ đó!” Tính cách nhiệt tình quá độ của Lương Bình cuối cùng lại chạy ra, hỏi: “Nếu không, tôi rót cho anh li nước nha?”

Thiếu niên vạm vỡ này cao hơn Tu cả nửa cái đầu, hình như hoàn toàn quên mất thân phận, không coi ai ra gì mà vuốt nhẹ sống lưng Tu.

“Không cần, tôi còn phải thảo luận về hợp đồng với giám đốc Thu Sơn.” Tu nhẹ nhàng chặn lại bàn tay của Lương Bình, lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Bất quá chỉ là vành môi có chút cong cong, không kiêu ngạo không nịnh bợ mà đầy ôn hòa lịch sự, rồi lại hơi lợt lạt hơn nếu như là với bạn bè. Nhưng bởi vì khuôn mặt ứng hồng mà khiến cho nụ cười này có chút ấm áp, lại thêm đôi mắt mới được rửa bằng lệ mà trở nên trong veo.

.

Lương Bình ngẩn ra, miệng há ra như còn điều muốn nói, rồi lại không biết phải mở miệng như thế nào. Hắn chớp hai mắt, nhìn Tu một chút rồi lại nhìn Tu Sơn đang chăm chú đọc hợp đồng, cuối cùng chỉ cào cào mái tóc của mình tới rối bù.

.

“Vậy thì, em ra ngoài trước.”

.

Đi vài bước, Lương Bình mới chợt nhớ ra quay đầu lại, cúi đầu nói: “A, chào giám đốc, chào đại ca!”

.

Tu đưa mắt nhìn theo Lương Bình đóng cửa đi ra ngoài, hàm răng nghiến chặt ép vào khoe môi, cơ hồ nổi lên một đường trắng bệch. Hai tay nắm chặt vào nhau che dưới bụng, vì cố nén dục vọng trong cơ thể mà có chút run rẩy.

.

Một đôi cánh tay mạnh mẽ từ phía sau vòng qua Tu. Thu Sơn cần tay Tu bao phủ lên toàn bộ phân thân giữa hai chân y, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng:

.

“Xem ra ta dạy dỗ rất ôn hòa rồi, người hóa ra còn dám trước mặt ta câu dẫn người khác.”

.

“A không... Tôi...” Tay Tu bị Thu Sơn điều khiển, cách một lớp quần bao phủ chính xác lên phân thân.

.

“Người chẳng lẽ không biết về mặt đây *** của người lúc này, có thể kiến cho bất kì động vật giống đực nào nổi lên dục vọng sao?” Thu Sơn cầm lấy tay Tu, đội nhiên nắm chặt phân thân y, trong lời nói mềm nhẹ lộ ra một chút bực mình.

.

“Uhm!” Hạ thể nương theo đau đớn cùng kích thích, làm cho Tu không khỏi ngẩng đầu lên phát ra tiếng rên nhẹ, “Dạ, xin lỗi... Chủ nhân...”

.

“Lại đây.”

.

Thu Sơn kéo Tu đến cửa sổ hướng ra phòng làm việc chung, “Roẹt” một tiếng mà kéo cửa chớp ra. Bốn cánh cửa sổ lắp kính dài hai mét hiện ra, bên ngoài cửa sổ là phòng làm việc chung, một loạt bàn làm việc sắp xếp ngay ngắn, các đồng nghiệp cũng đang bận rộn làm việc.

.

“Ngay ở đây đi.” Thu Sơn để cho Tu quay mặt ra cửa sổ, dùng giọng nói khiến cho người khác không thể kháng cự mà ra lệnh, “Đối diện với tấm kính, tự mình làm cho ta xem.”

.

“Ui chao? Ở đây? Nhưng, nhưng mà...”

.

Tu nhìn vào trong phòng làm việc chung, đồng sự hoặc là đang ngồi trước máy tính, hoặc là bận rộn đi qua đi lại, khó có thể tin mà quay đầu lại nhìn Thu Sơn một chút.

.
Chủ nhân lại muốn, muốn y trước mặt mọi người tự an ủi sao? Muốn trước mặt mọi người mà làm chuyện không biết liêm sỉ này, trước mặt mọi người mà bày ra bộ dáng *** loạn sao? Loại chuyện này...

“Yên tâm đi.” Thu Sơn từ phía sau đi tới, thay Tu cởi nút áo sơ mi, “Đây là kính hai lớp, bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng người bên ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy những hoa văn trên mặt kính mà thôi.”

.
“Nhưng mà, chờ, chờ một chút, chủ nhân...”

.
Lời tuy là thế, cho dù biết rõ người khác không nhìn thấy, nhưng vẫn như cũ cảm giác bản thân không hề che đậy lỗ ló trước mặt mọi người. Nhất cử nhất động nào của mình, đều bị rơi vào trong tầm mắt mọi người xung quanh. Nếu như phải trước mặt mọi người mở hai chân ra, tự đùa bốn phần thân của mình, đưa bản thân lên tới cao trào, nghĩ tới đó, cũng thấy sỉ nhục mà muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào.

.
Tu liều mạng dùng tay che da thịt lộ ra dưới áo sơ mi xộc xệch, bối rối mà muốn vùng vẫy, lại bị vòng tay Thu Sơn gắt gao ôm siết.

.
“Sao vậy, nghe không hiểu sao? Đừng để cho ta lặp lại lần thứ hai.” Lời nói nhẹ nhàng chậm rãi của Thu Sơn dần dần mất đi độ ấm, mang theo khả năng trấn nhiếp không cưỡng lại được, “Tự mình cởi quần ra, làm cho ta xem.”

.
“Uhm...”

.
Tu không dám cãi lời, xấu hổ mà đem tay đưa xuống bụng, run rẩy cởi khuy quần, ngón tay vừa buông lỏng, quần dài liền tuột xuống, cặp chân thon trần trụi liền lộ ra, dương khí khu

ất sau vạt áo sơ mi có thể thấy được lấp ló.

.
Tay Thu Sơn thò vào bên trong vạt áo, từ trong ngực mò dần lên vai, thỉnh thoảng đem toàn bộ vạt áo tuột ra. Áo sơ mi trắng rơi xuống, miễn cưỡng dính lại trên cánh tay Tu. Hơn nửa tấm lưng cũng trần trụi, phía trước từ ngực đến bắp đùi cũng chẳng có gì che đậy, chỉ còn một cái cà vạt đóng đũa nằm trên cổ.

.
“A...”

.
Cảm giác lỗ ló tăng lên, ngón tay Tu chụp lấy ống tay áo sơ mi, vẫn phí công muốn che đậy lại, nhưng mà che giấu không được phân thân của mình đã bắt đầu hưng phấn.

.
“Chỉ mới có thể bị nhiều người nhìn vào, liền hứng thú mạnh mẽ đến như vậy sao?”

.
Hai tay Thu Sơn xoa xoa ngực Tu, phân biệt nắm hai bên thùy du đởm, xoa nắn đùa bỡn.

.
“Uhm uhm...”

Kích thích từ ngực làm cho khát vọng của Tu càng mạnh, phần thân của Tu cũng phình to lên, khoái cảm cùng si nhục dưới đáy lòng dâng lên từng cơn đầy kích động.

“Nhanh lên một chút, chuyển động nhiều vào, làm cho bản thân thật thoải mái.”

Lời nói của Thu Sơn có sức mê hoặc như trở chú, điều khiển Tu từ từ chuyển động ngón tay, an ủi dục vọng của mình. Chưa từng trải qua việc tự an ủi nào kích thích như thế, mỗi đầu ngón tay chạm xuống cũng ngưng ngừng mà gây ra cảm giác, mang theo khoái cảm kịch liệt. Tu cảm giác đối diện tấm kính, những con người thỉnh thoảng ngẩng đầu lên hoặc đi ngang qua cửa sổ, hình như cũng đang chăm chú nhìn vào mình, trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ cười nhạo cùng ánh mắt ti tiện.

Nhưng càng cảm giác được bản thân chịu không nổi, cơ thể hóa ra lại càng hưng phấn. Động tác trên tay Tu không nhịn được mà trở nên nhanh hơn. Nhưng ngay lúc Tu bắt đầu tận tình hưởng thụ khoái cảm khi bị nhìn ngó, vừa quay đầu, lại nhìn thấy Lương Bình rời khỏi bàn làm việc đi đến chỗ cửa sổ.

Hình như vẫn còn đối với phản ứng kì quái của Tu trong văn phòng, Lương Bình cào cào tóc của mình, đi đến bình nóng lạnh rót một li nước, về mặt khi uống đầy nghi hoặc mà chăm chú nhìn vào cửa sổ đến gần người.

Giống như là cảm giác được ánh mắt của Lương Bình có thể nhìn xuyên qua lớp kính hai mặt đặc thù này, nhìn thấy cơ thể trần trụi của mình, động tác của Tu chợt ngừng lại, cứ thế mà ngốc lăng nhìn đàn em đang đứng cách mình một cái cửa sổ.

“Vì sao ngừng lại? Bị tiểu quỷ còn nhỏ hơn mình nhìn thấy, nên càng xấu hổ sao?” Thu Sơn xoa nắn đầu như bị hấn đùa bỡn đến đỏ hồng, cắn một bên tai y hỏi.

“Uhm... Không...” Tu lắc đầu. Vô luận như thế nào, trước mặt đàn em suốt ngày gọi mình đại ca đại ca mà làm loại chuyện này, lại làm cho y cảm giác so với bị bất kì kẻ nào nhìn chòng chọc vào đều khó khăn hơn gấp chục lần.

Nhưng giống như cố ý muốn làm cho Tu phải xấu hổ, Thu Sơn từ phía sau một phát ôm lấy chân Tu, làm cho hạ thể y cùng phần thân đều nhấc cao lên, đem hậu đình đang ngậm đạo cụ cũng hướng về cửa kính phô ra với Lương Bình đứng bên ngoài.

“A không, đừng mà...” Tu gian nan đứng thẳng bằng một chân, cơ hồ cả người đều bị Thu Sơn ở phía sau đè lên tấm kính cửa sổ. Hai chân bị tách ra thật rộng, làn da trắng mềm dính vào tấm kính lạnh lẽo, phần thân sưng to dựng đứng thiếu điều cũng giống y như là đụng vào Lương Bình đang đứng bên kia tấm kính.

“Làm, làm cho nó xem.” Thu Sơn chặn Tu lại, đem hai chân y mở ra càng rộng hơn, ra lệnh: “Hoặc là, người muốn ta trực tiếp dắt người ra bên ngoài, để cho mọi người tận mắt xem, ai là chủ nhân của người, người nào có thể đùa bỡn thân thể *** đáng của người?”

“Không, đừng mà...”

.

Tu nghe được, cái này không phải là uy hiếp. Là chủ nhân, Thu Sơn có quyền làm như vậy.

.

Lương Bình còn đang ngơ ngác mà nhìn chăm chú vào tấm kính thủy tinh gắn ở cửa sổ, một mặt uống nước rề rề, giống như đang cố ý thưởng thức màn biểu diễn này của Tu. Tu ngay lúc cách đàn em trước mặt mình chưa tới một mét, một tay thì khiêu khích túi da cùng hai quả cầu bên trong, một tay cầm lấy phân thân của mình mà chuyển động lên xuống.

.

Thu Sơn đỡ lấy Tu, một tay lần tới hậu đình Tu, bắt được sợi dây màu đen nối với phân thân trong lúc huyết lôi ra. Dương cụ còn đang không ngừng nhúc nhích nối với dây điện bị kéo đi, Thu Sơn cầm lấy gần nửa đoạn bị kéo ra ngoài, chậm rãi xỏ xuyên vào hậu đình Tu.

.

“A... Uhm... A...”

.

Tu bị kích thích cả phía trước lẫn phía sau khiến cho không nhận được mà phát ra tiếng rên rỉ mê loạn. Bản thân mình giống như là một vật nhỏ bé bị chơi đùa, trước mặt chủ nhân tề chỉnh gọn gàng bị ép lột hết quần áo gần như là trần trụi phô ra với mọi người, tùy ý đùa bỡn lăng nhục cơ thể của mình, để cho mọi người nhìn rõ bộ dáng sỉ nhục này của mình. Nhưng loại sỉ nhục này lại làm cho y hưng phấn, làm cho y cảm giác được chủ nhân đang tuyên bố với mọi người việc bá chiếm mình một cách tuyệt đối.

.

“Uhm uhm... Uhm a... Uhm...”

.

Tốc độ của Thu Sơn cầm đạo cụ quất tống vào trong cơ thể Tu càng lúc càng nhanh, động tác tay của Tu trên phân thân của mình cũng nhanh hơn. Cứ để cho mọi người nhìn đi, nhìn bản thân mình bị dục vọng bao lấy, trong tay chủ nhân không có cách nào tự kiềm chế mà tự mình đùa bỡn lộ ra bộ dáng *** đang tới mức nào.

.

Để cho mọi người biết, mình là sủng vật của chủ nhân...

.

“A, a... Uhm...”

.

Tầm mắt giống như bị bao phủ bởi một làn sương khiến cho mơ hồ, Tu cứ như vậy trước mắt mọi người cũng như Lương Bình, để đạo cụ cùng tự mình đùa bỡn mà đạt tới cao trào, đem dịch thể nóng rực phun lên tấm kính. Bên ngoài kia, Lương Bình cũng đã uống xong li nước, yên lặng bóp cái li giấy bẹp dúm rồi ném vào trong thùng rác, lại cào cào tóc xoay người bỏ đi.

.

“A a... a...”

.

Tu đem mặt dựa vào tấm kính, há miệng thở dốc, hơi thở nóng rực đem một phần tấm kính phủ đầy hơi nước.

.

Thu Sơn thả chân Tu ra, gắt gao ôm siết lấy y, đem môi áp vào bên tai Tu, lẩm bẩm nói:

.

“Người biết không, Tu. Ta cũng sẽ ghen đó.”

.

Ui chao?

.

Tu chậm chậm quay đầu lại muốn nhìn vẻ mặt của chủ nhân một chút, lại bị đôi môi của Thu Sơn cắn lên.

.

“Nhìn thấy hết người này đến người khác thân cận với người, nhìn thấy người khác động tâm với người, ta sẽ tức giận đó.” Thu Sơn một bên liếm láp môi Tu, một bên thì thầm: “Thật hận không thể mua một cái **g sắt nhốt người ở nhà, chỉ có một mình ta mới có thể nhìn thấy người.”

.

“Chủ... Nhân...”

.

Nghe thấy lời nói có chút ích kỉ cùng bá đạo này, trong lòng Tu cảm thấy ấm áp không hiểu được. y không nhận được mà muốn gọi chủ nhân, Thu Sơn lại xoay mặt y qua, đem đầu lưỡi dò xét vào trong miệng y.

.

Đầu lưỡi của Thu Sơn cũng bá đạo y như bản thân hắn, điên cuồng mà luồn lách khắp tất cả góc ngách trong khoang miệng Tu, lại cuồng bạo cuốn lấy lưỡi Tu, dụ dỗ ra ngoài. Tu được hôn đến mất đi năng lực tự hồi, thuận theo mà vươn đầu lưỡi của mình ra, lập tức bị Thu Sơn cắn một cái, nhẹ nhàng gặm gặm, mút vào. Đầu lưỡi Tu ăn đau, muốn rút vào trong miệng, lại bị Thu Sơn truy tiến vào, trong khoang miệng giao quần nhiệt liệt.

.

“Uhm... Uhm...”

.

Tu chìm đắm trong cái hôn sâu đầy kích tình, mơ hồ cảm giác được có một vật cứng ngắc ở hạ thể Thu Sơn đâm vào sau eo của mình.

.

“Tu...” Thu Sơn cuối cùng cũng nhả đầu lưỡi Tu ra, rồi lại lưu luyến liếm lên vành môi y, thì thầm, “Tự mình tách móng ra một chút, ta muốn người ngay bây giờ.”

Nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân, trên mặt Tu nổi lên một trận lửa nóng. Y nhìn đồng nghiệp bên ngoài cửa sổ một chút, hơi do dự, cuối cùng vẫn chậm rãi vòng tay ra sau, hai tay lần lượt ôm lấy hai cánh móng của mình, nhẹ nhàng tách ra.

.

“Chưa đủ, tách ra thêm chút nữa.” Thu Sơn đâm vào cánh móng trắng mềm một cái, nói.

.

“Dạ...”

.

Tu đem mặt áo vào tấm kính, thân trên hơi vươn về phía trước, móng tay giống như sắp đâm vào da thịt nơi cánh mông, dùng sức đem cánh mông của mình tách ra hai bên. Cánh mông giống như sắp bị xé rách, cục hoa nơi huyết động cũng bị xé đến hé miệng ra, dương khối trong cục huyết cũng không ngừng đâm vào.

“Cứ như vậy đừng nhúc nhích.” Thu Sơn cầm lên sợi dây điện nối với phân thân, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn động khẩu.

Nếu như trên cửa sổ không phải là loại kính đặc thù, như vậy mọi người trong phòng làm việc đều có thể nhìn thấy rõ ràng, Tu toàn thân trần trụi chỉ còn cái áo sơ mi vươn ở cánh tay, hai chân tách ra ngay trước mặt mọi người, bay ra tư thế *** đang khát cầu người khác xâm phạm. Bởi vì cố áp chế cảm giác nhục nhã cùng *** không ngừng bào mòn mà cả khuôn mặt trở nên nóng rực đỏ hồng, dịch thể Tu bắn ra dính trên tấm kính, dịch lỏng màu trắng sữa ấy làm cho người ta giống như tuy cách một lớp kính, cũng có thể ngửi thấy và kích thích bản năng dã thú.

Tu ngoan ngoãn ôm lấy cánh mông của mình không dám buông tay, cảm giác được Thu Sơn đang vôn vê cục huyết ướt át của mình, từ từ đem đạo cụ trong cơ thể rút ra. Dương cụ còn đang chuyển động rút ra cũng không dễ dàng, thứ to lớn kia kéo theo một chút mị thịt ra ngoài, khi rút ra cọ xát lên nội bích tạo nên một loại khoái cảm làm cho Tu không nhịn được mà siết chặt cục huyết, không muốn là ngậm chặt phân thân.

“Cái miệng nhỏ nhắn *** đang này, hóa ra lại cắn chặt như vậy.” Thu Sơn chọc ghẹo, vỗ lên cánh mông Tu một cái, “Bên trong lộ ra mị thịt hồng hồng như hoa đào này, tao huyết bị biến thành như vậy rồi, còn chưa nở nhỏ ra sao?”

“Uhm... uhm uhm...”

Lực độ rút đạo cụ trong cơ thể thành linh gia tăng, phân thân bị rút mạnh ra ngoài, kích thích giữa dương khối với nội bích càng tăng lên mãnh liệt. Bên trong cục huyết bỗng rất cùng khoái cảm, tác động lên cơ thể Tu đến run rẩy, ngược lại liều mạng ngậm phân thân càng chặt.

“Xem ra ngươi thật sự còn chưa bị thứ này thao đủ, vậy cứ tiếp tục ngậm nó đi.”

Thu Sơn tốt bụng thả lỏng phân thân ra, để phân thân còn dính lại một nửa trong cơ thể Tu, tiếp tục xoa nắn mị huyết Tu.

“Chủ nhân... Xin lỗi, tôi...” Phát hiện chủ nhân dừng lại động tác làm Tu ảo não sự vô dụng của mình, áy náy quay đầu, hi vọng chủ nhân không cần bởi vì thân thể không hợp tác của mình mà tức giận.

“Đừng hiểu lầm, ta cũng không có ý định bỏ qua cho ngươi.” Thu Sơn dùng móng tay cào lên mị thịt nơi động khẩu của Tu, đem ngón tay len vào trong cục huyết bên cạnh phân thân, dùng sức đem hậu đình mở rộng ra, sau đó rút ra dùng phân thân đâm vào, nói: “Nếu đã đói khát như vậy, thì ăn hai cón thịt cùng một lúc đi!”

“Ui? Chờ... Chờ một chút... A, uhm a...”

.

Vừa mới phản ứng lại với ý đồ của chủ nhân làm cho Tu kinh hoàng muốn vùng vẫy, hạ thể truyền đến cảm giác bị xé rách kịch liệt khiến cho cơ thể y cứng đờ. Thu Sơn dùng côn thịt cứng rắn của mình tạo ra khe hở bên cạnh phân thân trong tích tắc, qui đầu cực đại kia vừa mới miễn cưỡng chen vào trong, Tu đã đau đến hết to.

.

“Không... A... Không được đâu, hai cái...”

.

Tu quay đầu lại, đưa tay quơ loạn nơi hậu đình của mình, cũng lúc lắc cái mông muốn thoát khỏi hung khí đang làm cho bản thân muốn té ra.

.

“Đừng lộn xộn.” Thu Sơn thấp giọng trách cứ, một tay đem đầu của Tu ép lên tấm kính, “Không muốn bị đau thêm thì ngoan ngoãn khom lưng đứng cho vững, ta bây giờ cũng không có kiên nhẫn chờ người kì kèo.”

.

Lời nói của chủ nhân phủ đầy dục vọng căng cứng, Tu biết hẳn đã không còn cách nào nhẫn nại thêm nữa rồi. Thế là Tu đành phải ngoan ngoãn hạ thấp eo, hai tay chống vào tấm kính, nơm nớp lo sợ mà chờ đợi sự xâm nhập của chủ nhân.

.

Thu Sơn đỡ lấy eo Tu, chậm rãi tiến thẳng về phía trước.

.

“Uhm... A!”

.

Huyệt động bị phân thân nhét vào đã chật chội, nay lại bị côn thịt của Thu Sơn căng ra gấp đôi, thuốc bôi trơn lúc cắm phân thân vào bây giờ chậm rãi chảy vào trong. Cơ thể chưa từng đồng thời tiếp nhận hai cự vật lớn như vậy, cục huyệt bị khuếch trương đến cực hạn, đau đến giống như chỉ cần nhiều thêm một chút là sẽ bị té ra.

.

“Không được... Đau quá... Thân thể sẽ... sẽ rách nát... Đừng mà... Không cần nữa...”

.

Tu khóc òa, nước mắt cùng dịch thể dính đầy trên mặt, càng tăng thêm vẻ *** loạn. Ngón tay bấu chặt trên tấm kính, các đốt tay bởi vì dùng quá nhiều sức mà trắng nhợt. Cơ thể đau đến cứng đờ, hai chân đã sớm kiệt sức không thể tự chống đỡ cơ thể.

.

“Không, người làm được, Tu.” Thu Sơn cúi người hôn lên bờ vai Tu, hai tay nâng eo y lên chậm rãi vuốt ve người y, “Thả lỏng cơ thể ra, ta sẽ cho người thoải mái.”

.

Tu cảm giác được Thu Sơn vuốt ve từ hông đến ngực mình, đầu ngón tay có chút thô lỗ cùng linh hoạt bóp lấy đầu nhũ mẫn cảm, vừa kéo vừa xoa, một tay lại lặng lẽ trường xuống bấp đùi, đầu ngón tay cào cào nơi đỉnh linh khẩu, đùa bỡn. Dưới khiêu khích của Thu Sơn, dục vọng mãnh liệt ào tới, đau đớn trên cơ thể cũng hòa lẫn với khoái cảm đầy kích thích. Tu bất tri bất giác tháo dỡ phòng bị trên người ra, côn thịt Thu Sơn thừa dịp đó mà xông vào, đem toàn bộ phân thân nhét vào trong cơ thể y.

.
“A a... Thật đây... Cơ thể của tôi... Uhm, a... Chủ nhân, chủ nhân...”

.

Cơ thể chưa bao giờ được lấp đầy như thế này, cảm giác vừa lạnh vừa nóng từ hai côn thịt cắm trong cục huyết, mỗi một phân một tắc trên nội bích mềm mại đều bị cọ xát kích thích theo. Tu đã nghe không rõ được mình đang gọi cái gì, chỉ mê loạn kêu gào lung tung.

.

“Mặc dù đây là kính hai lớp, nhưng người bên ngoài nếu kê đầu sát lại, vẫn có thể nhìn được bên trong mờ mờ nhá. Hơn nữa, “Thu Sơn cười liếm vào tai Tu nhắc nhở, “Cho dù hiệu quả cách âm của phòng này không tồi, nhưng cũng không nhất định có thể ngăn toàn bộ tiếng kêu *** đang của người. Nếu như người muốn kéo mọi người tới đây, cứ việc gào to lên chút nữa.”

.

Tu bị Thu Sơn nói cho kinh hoàng, nhìn mọi người ở phía bên kia tấm kính, vội vào đem tiếng rên rỉ vừa tràn ra ngoài khước miệng ngậm chặt lại. Trong lòng đột nhiên dâng lên một trận xấu hổ, y đột nhiên hoài nghi lúc này Lương Bình có thấy bộ dáng *** đang của mình không, mà bây giờ, mỗi một người đang ngẩn đầu lên ngoài kia, hình như cũng đang thưởng thưởng bộ mặt dính đầy dịch thể cùng nước mắt của mình, bị người khác cười lên lưng không ngừng thao.

.

“Sao vậy, đang lo lắng mọi người nhìn thấy ta ở trên người?” Thu Sơn rút phân thân ra một chút, đem côn thịt của mình đâm sâu vào trong, “Để cho người khác thấy chủ nhân ở trên người người, có cái gì kì lạ sao?”

.

“A... Uhm... Uhm a... Không... Uhm, chủ nhân...”

.

Tu gian nan lắc đầu, hai cái côn thịt thi nhau cắm vào trong hậu đình mang đến cho y hai luồng khoái cảm khác nhau.

.

Thu Sơn chuyển động thất lưng, đem phân thân của mình rút ra hơn một nửa, rồi lại đem phân thân đẩy mạnh vào trong cục huyết. Như thế hai cái côn thịt thi nhau xoắn xuyên vào, làm cho cơ thể Tu bất kì lúc nào cũng ít nhất bị một cái chiếm giữ.

.

“Uhm... A a... Chậm một chút, chậm một chút... Chủ nhân... A...”

.

Tu cất lực muốn khống chế bản thân không được phát ra âm thanh, lại bị thao đến không thể nhịn được mà nức nở cầu xin.

.

“Nào, bây giờ nói với tất cả mọi người.” Thu Sơn lấy tay lau đi hơi nước đọng trên tấm kính từ hơi thở Tu p hả ra, làm cho hình ảnh phía bên ngoài hiện ra rõ ràng, nói: “Người bây giờ đang làm cái gì?”

.

“Uhm... Tôi...” Tu dựa vào tấm kính, nhìn vào văn phòng, giống như tình cờ chạm phải mấy ánh mắt của những người đang ngẩn đầu ngoài đó, xấu hổ làm cho y quay đầu đi tránh né, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân... Tôi... Đang được chủ nhân thưởng...”

.

“Sao lí nhí như vậy? Bây giờ bắt quá vẫn còn cách một tấm kính, sau này cho dù là ta muốn người trực tiếp nói trước mặt người khác, người cũng phải quen đi.” Thu Sơn bắt mắt mà vận mặt Tu quay về phía tấm kính, ra lệnh: “Nhìn mọi người nói, chủ nhân đang thương người như thế nào?”

.

“Côn thịt... Của chủ nhân... Cắm vào trong cơ thể tôi... Uhm... còn có một cái phân thân...” Mỗi một từ Tu nói ra, cũng như đang đang kéo linh hồn của mình rời xa thân thể, “Chủ nhân dùng hai cái côn thịt, cùng nhau... cắm vào các huyết của tôi...”

.

Đã không còn cái gì gọi là xấu hổ.

.

Y phải thừa nhận, đùa bỡn cùng lãng nhục của chủ nhân có thể làm cho thân thể hạ tiện của y hưng phấn đến mê loạn.

.

“Các huyết *** đang được chủ nhân thao đến nứt ra, có thoải mái không?”

.

“Dạ thoải mái...”

.

Cơ thể như vậy làm cho y ảo não, vốn là chủ nhân khống chế cùng dẫn dắt y, làm cho y dục vọng cùng khao khát của y trầm xuống, tận tình nhắm nháp sự thật về bản thân.

.

“Có thích bị chủ nhân chơi đùa như vậy không? Nếu cứ như vậy mà dắt người ra ngoài, người có nguyện ý không?”

.

“Dạ thích...” Cánh môi Tu dán lên tấm kính, giống như là để cho bất kì ai ở bên ngoài đều nghe được, “Tôi nguyện ý...”

.

Y muốn nói cho mọi người, y tự nguyện trở thành đồ chơi của chủ nhân.

.

Y muốn cho mọi người nhìn thấy y, sẽ phải nhớ tới y là đồ vật để cho chủ nhân chơi đùa, y là của chủ nhân.

“Uhm... Chủ nhân... A...”

.

Tu chưa từng nghĩ tới huyết động của mình có thể khuếch trương đến mức độ này. Tiểu huyết vốn chật chội ngay cả một ngón tay dò xét vào cũng muốn ăn đau, lúc này chẳng những bị đồng thời cắm vào đạo cụ thô to góc cạnh cùng với côn thịt cứng rắn nóng rực của Thu Sơn, hơn nữa hai cái côn thịt thay phiên nhau chạy nước rút trong cơ thể y ngày càng trót lọt.

.

Một tay của Thu Sơn nhéo đầu nhũ Tu, một tay nắm lấy dương dự xô xuyên trong hậu đình Tu. Dòng điện trong đạo cụ còn chưa có ngừng lại, đầu phân thân chuyển động tứ tung trong cơ thể Tu, cũng đẩy lên phân thân của Thu Sơn. Thu Sơn giống như cũng không cưỡng lại được kích thích như vậy, không ngừng phát ra tiếng gầm gừ nhẹ nhẹ, động tác trên tay cũng tăng nhanh tốc độ.

.

“A... A... Uhm a a... a...”

.

Tu bị đắm vào đến cả cơ thể trước sau đều kịch liệt lắc lư, linh khẩu rỉ ra đầy dịch thủy trong suốt bởi vì phân thân không ngừng chuyển động mà vẩy lên đầy bụng dưới. Cơ thể rõ ràng bị đau đến như bị xé rách, nhưng khoái cảm một tầng lại một tầng ào đến làm cho Tu không muốn làm cho cực hình này ngừng lại.

.

“Chủ nhân... Lại... A... Lại...”

.

Tu có chút mở mắt ra, dùng đôi mắt phủ đầy hơi nước nhìn ra những con người bên ngoài cửa sổ. Y đã không cần để ý đến việc có cảm thấy bị sỉ nhục vì bộ dáng của mình hay không, chỉ còn khóc lóc cầu xin chủ nhân cho y càng nhiều hơn, thô lỗ chà đạp y, để cho cơ thể hạ tiện của y trong lãng nhục mà đạt thêm nhiều khoái cảm.

.

“Lại đi vào... Sâu hơn một chút... Uhm a... Chủ nhân... Tôi muốn, thật... thật nóng...”

.

Mồ hôi cùng nước mắt không ngừng hòa quyện vào dịch thể đang dính đầy trên mặt, khóe miệng vì mê loạn trong tình dịch mà quên khép lại, đọng đầy nước miếng, tu vừa chuyển động đầu lưỡi liền ứa ra khỏi bờ môi, nhều xuống.

.

“Đây chính là người nói nha!”

.

Thu Sơn hình như cũng bị bộ dáng của Tu kích thích, nổi lên thú tính, trực tiếp rút phăng phân thân ném qua một bên, bóp lấy cánh móng tu hung hăng đem côn thịt của mình đâm thẳng vào trong. Dương cụ bị rút ra không hề có độ ẩm, nội bích ướt át ẩm nóng của Tu ngay lập tức bao lấy côn thịt kích thích trắng kiện dọa người của Thu Sơn không chừa ra lấy một khe hở nhỏ, nhiệt độ bên trong giống như là muốn đem cơ thể hai người dung hợp vào nhau.

.

“Uh a -”

.

Côn thịt nóng rực xông thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể tu, tiếng hét khàn khàn của Tu chuyển thành tiếng rên rỉ yếu ớt, hai chân cuối cùng vô lực không thể chống đỡ được cơ thể, hai tay chống lên tấm kính dần dần trượt xuống, cuối cùng quì rạp xuống góc tường. Động tác của Thu Sơn chẳng những không có chậm lại, ngược lại còn đem hai chân của Tu tách ra thật rộng, hạ thấp thân người xuống không chút lưu tình mà đẩy nhanh tốc độ lên gấp nhiều lần.

.

“A... Uhm... Thật nóng... Uhm... Chủ nhân... Uhm...”

.

Tu giống như con thú nhỏ quì xuống, đem mặt vùi vào trong cánh tay cùng phân nửa tấm lưng cũng khuất sau vạt áo sơ mi, làm cho người ta không thấy rõ lắm bộ dáng của y khi thừa nhận lãng nhục, nhưng mà vòng eo mềm mại không hề có một miếng mỡ thừa lại lộ ra trần trụi, cùng cái móng vì nghiêng hợp động tác xô xuyên vào của chủ nhân mà vểnh lên cao cao, lại tạo nên sắc thái mê người tột độ vây kín khắp trong phòng làm việc khiến cho bất kì ai thấy hình ảnh *** mỹ này cũng đều hít thở không được.

.
“A... Tu, thật sướng!” Thu Sơn ôm chặt lấy Tu, hưng phấn hét lên, “Ta muốn ra rồi! Anh, dùng cú huyết lãng lơ của ngươi ra sức siết ta, ta muốn bắn vào bên trong ngươi!”

.
“A uhm... A...”

.
Tu siết chặt cú huyết, nội bích gắt gao ngậm chặt côn thịt của Thu Sơn. Chỉ cảm thấy qui đầu nóng rực thuận thể đâm sâu v

ào trong cơ thể, một dòng chảy nóng bỏng thành linh lướt qua cơ thể y. Cả người Tu run lên, trong nháy mắt mọi thứ đều trở nên trắng xóa, dục vọng của bản thân cũng đồng thời bộc phát, vung vẩy lên nền nhà.

.
“Tu... Tu...”

.
Toàn bộ sức lực thoáng chốc bị bốc hơi khiến Tu nhũn ra ngã quì xuống nền nhà, nghe được chủ nhân áp ngực lên lưng mình thở ồ, gọi to tên y.

.
“Nói cho ta biết, bị ta bắn vào cái miệng phía trên thoải mái hơn hay là cái miệng nhỏ nhắn bên dưới?” Thu Sơn cắn lỗ tai Tu, hỏi.

.
Thanh âm bởi vì thắm đầy *** mà trở nên trầm khàn quanh quẩn bên tai Tu, có chút ngứa ngáy, lan cả lên tới mặt.

.
“Uhm... Đều, đều rất thoải mái...” Tu đỏ mặt xoay quay, trên mặt vẫn đọng đầy nước mắt tỏ vẻ trả lời, “Chỉ cần là Chủ nhân... Là chủ nhân tiến vào cơ thể tôi... Đều thích...”

.
“A, thật sự là đứa bé thành thật.”

.
Thu Sơn vươn đầu lưỡi khẽ liếm lên khóe mắt Tu, chậm rãi rút phân thân ra, rồi lại dùng chân đạp lên cánh mông Tu, lấy ngón tay kéo căng cú huyết vừa mới bị chà đạp qua.

.
“Cái miệng nhỏ nhắn ở đây còn chưa nở khép lại à, tách nhẹ ra là có thể nhìn thấy mị thịt *** đang bên trong, bị ta thao đến vừa hồng vừa sưng này.” Thu Sơn có chút hào hứng mà thưởng thức, còn đem dịch thể sót lại của mình bôi xung quanh cú huyết, “Đúng là rất tuyệt, giống như là bánh kem dâu, mĩ điểm đến mê người, Tu.”

.
“Đừng mà... đừng nói...” Tu càng vùi mặt vào trong cánh tay. Mới vừa rồi rõ ràng chuyện nhục nhã như thế nào cũng đều đã làm rồi, bây giờ ngược lại chỉ vì vài câu chọc ghẹo của chủ nhân mà thẹn thùng không thôi.

.
Thu Sơn khẽ cười một tiếng, nắm lấy cả vạt trên cổ Tu, nhẹ đá lên mông Tu, nói: “Theo ta lại đây.”

Tu ngo ngoay ngồi dậy, được chủ nhân dẫn đi, giống như con thú non dùng hai tay cùng đầu gối đỡ lấy cơ thể, bò đến bên cạnh bàn làm việc. Thu Sơn chậm rãi ngồi dựa vào ghế, vắt chéo một chân, dùng mũi chân nâng cằm Tu lên. Tu quì trên mặt đất không thể không ngẩng đầu, trên mặt dính đầy các loại *** dịch, *** loạn không chịu nổi, nhưng xem ra Thu Sơn cũng không có ý định giúp y lau sạch những dấu vết chứng minh sự độc chiếm này. Còn có bên trong cục huyết ẩm ướt nhẹ co bóp chậm rãi đem dịch thể đẩy ra ngoài động khẩu, như có cả một đàn kiến bò qua ngửa ngáy.

“Kêu lâu như vậy, ta nghĩ ngươi cũng khát nước rồi.”

Thu Sơn cầm lấy li nước, nhưng không có đưa đến bên miệng Tu. Miệng li nghiêng một chút, dòng nước trong suốt đổ xuống dưới bàn làm việc.

Tu nhìn nước chảy trên nền nhà, mới phát hiện ra miệng mình đã khát khô. Y chậm rãi cúi người chui vào gầm bàn, giống như thú non uống nước mà dùng môi áp xuống nền nhà mút vào, dòng nước trong trào nhẹ nhàng vỗ về cổ họng khát cháy, nhẹ nhàng trấn an tạo động trong cơ thể.

“Uhm!”

Mới uống được hai hớp, Tu đột nhiên cảm giác chủ nhân lấy ngón tay khước trương cục huyết ty. Y gian nan quay đầu lại nhìn, phát hiện trong tay chủ nhân đang cầm theo một vật thể màu đen có hình bầu dục, có một sợi dây dài mảnh màu đen nối từ một đầu của vật đó lên trên bàn.

Cái kia, tất nhiên là con chuột vi tính?!

“Chủ nhân có nghĩa vụ cột chặt sủng vật của mình.” Thu Sơn giơ lên con chuột vi tính lên, cười nói: “Hôm nay không đem theo vòng cổ, vật thì cột ở dưới đi.”

“Nhưng mà... Uhm...”

Cục huyết Tu vừa mới bị chà đạp qua liền bị căng ra lần nữa, nương theo *** dịch bên trong cơ thể, con chuột vi tính trượt vào rất thuận lợi, chỉ còn sợi dây nối ra bên ngoài. Tu hơi chút cử động thân người, con chuột bị hậu đình siết chặt, thật sự giống như là một con thú non bị cột lại nơi chân bàn.

“Uhm... cái này...”

Tu còn chưa kịp cảm thấy mắc cỡ, liền cảm giác trên đầu mình bị áp lực đè xuống, mặt bị ép xuống vệt nước còn đọng trên nền nhà. Thu Sơn thản nhiên mà dựa lưng vào ghế ngồi, đem chân gác lên người Tu, xem y như là đồ gác chân.

“Ngươi ăn no rồi, ta còn phải làm việc.” Thu Sơn cầm lấy tài liệu trên bàn, dùng một mũi giày đẩy miệng Tu ra, cọ lên đầu lưỡi bên trong, “Ngươi nằm đây cho ta, để ta lúc nào cũng có thể sử dụng thân thể ngươi.”

.
“Dạ... uhm... uh...”
.

Tu nằm dưới gầm bàn, ôm lấy chân của chủ nhân, cẩn thận ngậm lấy mũi giày của chủ nhân đang dút trong miệng. Chủ nhân đã không nhìn đến y nữa, tập trung xử lý tài liệu, hình như kiểu lẳng nhục này chính là tặng phẩm cho y không bị nhàm chán.
.

Y lặng lẽ nhìn lên, thấp thoáng nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của chủ nhân đang tập trung vào công việc. Ánh sáng nhu hòa phủ lên mái tóc bóng mượt, từng đường nét hài hòa vòng quanh khuôn mặt tuấn tú. Tu thích góc độ nhìn nghiêng từ dưới lên như thế này, làm cho hình ảnh của chủ nhân càng thêm to lớn, làm cho y thần phục không dám lên tiếng. Chủ nhân đôi khi thoáng nhìn xuống dưới chân, cũng có thể mang đến cho y cảm giác thỏa mãn cùng vui sướng không thể tả.
.

Mình là sủng vật của chủ nhân, Tu nói với bản thân. Tất cả những gì của mình đều là của chủ nhân, cơ thể cùng linh hồn này cũng là của chủ nhân. Có thể được thờ phụng chủ nhân ưu tú, cơ trí như vậy, chính là vinh quang khiến cho người ta hưng phấn.
.

Tu vẫn còn chưa hiểu rõ lắm, phải làm như thế nào để cho chủ nhân mỗi lần dùng đến mình thì sẽ được vui sướng, y chỉ có thể lẳng lặng nằm dưới chân chủ nhân, nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân. Y nguyện ý làm công cụ để chủ nhân đạt được vui sướng, để cho chủ nhân sử dụng bất kì bộ vị nào, bất luận là đùa bỡn, trừng phạt hay lẳng nhục. Y muốn được học tập để có thể biết làm như thế nào trở thành một sủng vật ưu tú, có thể làm vừa lòng chủ nhân mà mình kính ngưỡng.
.

Hi vọng có một ngày, chủ nhân bởi vì có mình làm bạn mà cảm thấy hạnh phúc.
.

Tu ôm lấy chân chủ nhân, thành kính nhắm mắt lại, trong lòng tự hứa.
.

—
Ngày mai chính là tròn một tuần Lương Bình đến RAY thử việc, sắp hết giờ mọi người không thể chờ đợi được mà chạy về nhà chuẩn bị chào đón cuối tuần tốt lành, Lương Bình tự nhiên cũng hết sức phấn khởi mà chạy về phòng trọ bé nhỏ của mình.
.

Vừa mới mở cửa bước vào đem ba lô vắt lên giường, Lương Bình móc ra điện thoại định nhắn cho bạn bè đi ra ngoài ăn nhậu một chút, lại thành linh bị giám đốc bộ phận mình làm việc gọi tới mà hết hồn.
.

“Lập tức đem báo cáo thử việc của cậu đưa đến công ty, làm cho cẩn thận vào.” Đầu kia vang lên giọng nói không lạnh không nóng của giám đốc, bình tĩnh giống như là chẳng nghe thấy rung động nào, nhưng mà không hiểu sao làm cho người ta không dám kháng cự.
.

Giám đốc bộ phận kinh doanh tên là Thu Sơn, nhắc tới hần nữ đồng nghiệp nào cũng mặt đỏ tai hồng nói đó là người rất ôn nhu lại anh tuấn lúc nào cũng tươi cười. Nhưng ấn tượng về hần đối với lương bình lại không phải như vậy. Giám đốc Thu Sơn thường thường lướt qua mỗi khi hần dính lấy đàn anh tên Tu, lạnh lùng mà liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lộ ra nụ cười nhạt làm cho người ta lạnh toát cả sống lưng.

.
Cái kiểu cười đó ôn nhu chỗ nào chứ, rõ ràng là rất dọa người mà!

.
Lương Bình từng than thở với đàn anh Tu kia như vậy. Đàn anh thế nhưng chỉ cười cười, nói ngài Thu Sơn hầu như lúc nào cũng rất ôn nhu với tất cả mọi người mà.

.
Vậy thì tại sao trước mặt mình lúc nào cũng nghiêm trọng như vậy chứ, giám đốc ghét mình sao?

.
Lương Bình nghĩ như vậy, giống như trẻ con giận dỗi mà cúp điện thoại, nhìn nhìn một chút.

.
Thật sự là đáng ghét mà, mới vừa về nhà lại muốn mình vòng vô trở lại sao. Không phải chỉ là muốn báo cáo thử việc thôi sao làm gì mà gấp dữ vậy, hết giờ rồi còn muốn người ta qua đưa nữa. Đáng ghét, không muốn đi! Hắn cho là mình không dám đi sao! Mình... Được rồi mình không dám...

.
Mặc dù rất rất rất không tình nguyện, nhưng Lương Bình còn trong giai đoạn thử việc không có lá gan lớn đến mức dũng cảm không để ý đến mệnh lệnh của giám đốc. Thế là hắn cào cào mớ tóc dày rậm của mình, bĩu môi đi ra cửa.

.
Trở lại tòa nhà văn phòng, trong phòng làm việc chung đã không còn ai rồi, chỉ có vài bóng đèn ngoài hành lang là còn sáng. Lúc này trong văn phòng tất nhiên là chẳng còn ai ở lại, mai là cuối tuần mà!

.
Lương Bình liền theo những ngọn đèn này đi vào trong, ở xa xa đã nhìn thấy trong phòng của giám đốc vẫn còn sáng đèn. Cuối tuần còn muốn tăng ca sao giám đốc, không cần chuyên cần như thế chứ! Bản thân mình chăm chỉ còn chưa tính, đâu cần kêu tôi lên như vậy chứ!

.
Trong lòng oán giận. Lương Bình đi tới trước cửa phòng làm việc của giám đốc, sửa sang quần áo lại một chút, nhẹ nhàng gõ cửa nói: “Giám đốc, tôi là Lương Bình. Tôi đến đưa tài liệu.”

.
Trong phòng làm việc không có trả lời lại.

.
Lương Bình cào cào tóc, lại định gõ cửa thêm lần nữa, nhưng lại nghe bên trong vắng vắng ra tiếng động kì quái.

.
“Uhm... Uh... A a... Uhm... Không, không được... A...”

.
Âm thanh đứt quãng, như là có người đang vùng vẫy rên rỉ, trong thống khổ lại lộ ra một tia mê loạn. Hơn nữa, giọng nói này hình như có chút quen tai...

Giống như là bị ma nhập, Lương Bình không tự giác mà bị âm thanh này hấp dẫn kéo lại gần, đưa tay chạm lên cửa muốn nghe thấy cho kĩ hơn. Ai ngồi cửa này vừa bị chạm nhẹ, liền mở ra không một tiếng động. Cánh cửa hóa ra không khóa.

.

Ánh sáng rực rỡ trong phòng làm việc hắt ra, trong nhất thời làm cho hai mắt Trương Bình nhức nhối. Đợi khi hắn đưa tay lên trán chặn bớt lại, híp mắt chăm chú nhìn thấy được rõ ràng hình ảnh bên trong phòng làm việc, cả người liền sững sờ chết lặng ngay tại chỗ.

.

Trong phòng làm việc nho nhỏ, tiếng thở dốc dồn dập cùng tiếng rên rỉ yếu ớt giao hòa vào nhau, *** mãi đến cực điểm.

.

Giám đốc Thu Sơn đứng trước bàn làm việc, quần áo trên người hắn cũng giống như lúc xé Lương Bình nhìn thấy, chỉ là đã cởi áo khoác ra, bên trong mặc một cái áo sơ mi trắng thẳng thớm sạch sẽ. Giám đốc quay mặt ra cửa, hai tay chống lên trên mặt bàn, những giọt mồ hôi đổ ra trên mặt dưới ánh sáng của ngọn đèn trở nên trong suốt lóng lánh. Dưới người hắn, là một người đàn ông trần trụi nằm trên mặt bàn, hai chân bị giám đốc tách ra hai bên tạo thành chữ M thật to, mà côn thịt của giám đốc đang cắm vào trong thân thể của người đàn ông kia, không ngừng chuyển động trong đó.

.

Đầu của người đàn ông kia hướng ra cửa, Lương

g Bình không nhìn thấy mặt của y. Nhưng mà mái tóc đen dày rậm kia, làm cho ngực Lương Bình giống như bị nện một chùy, đau đến không thở được.

.

Tu... Đại ca...

.

Môi Lương Bình giật giật, dùng âm thanh ngay cả chính mình cũng không nghe được mà kêu tên một người.

.

Hắn sẽ không nhận lầm mái tóc đen đó. Lần đầu tiên nhìn thấy người đó, là khi y ngồi trước bàn làm việc cặm cụi vào công việc, mớ tóc mai mềm mại lòa xòa trước mắt cùng thần thái chăm chú khiến cho Lương Bình chớp mắt mê li. Hắn không chỉ một lần nghĩ muốn đưa tay chạm lên mái tóc dày rậm đó, nhưng mà chưa có đủ dũng cảm để vươn tay. Chỉ có mỗi khi Lương Bình mang theo tài liệu đến hỏi người đó, chung qui không nhận được mà cúi người xuống giả bộ như đang chăm chú lắng nghe đàn an chỉ dẫn, để cho má của mình có thể nhẹ nhàng cọ vào trong những sợi tóc của đàn anh.

.

Trong mắt Lương Bình, Tu là một người ôn hòa nhiệt tình và đầy năng lực. Trên người y có một loại cuốn hút không thể lí giải được, làm cho Lương Bình mỗi ngày đều làm mặt dày mà gọi “đại ca đại ca” rồi biến bản thân trở thành dính như da trâu bám theo y.

.

Lương Bình âm thầm đem Tu trở thành mục tiêu phấn đấu của mình, chưa bao giờ dám có những ý nghĩ sai trái đối với đàn anh.

.

Nhưng trước mắt, đàn anh mà mình yêu kính hóa ra lại bị người khác đặt dưới thân, thở dốc rên rỉ. Lương Bình khiếp sợ đến mức quên cả từ ngữ, chỉ ngốc lăng trợn trừng mắt mà nhìn.

.

Thu Sơn hình như đã chú ý đến sự tồn tại của Lương Bình, như là không có việc gì thoáng liếc qua cửa, rồi lại thông dong vươn tay ôm lấy Tu, tự mình ngồi xuống ghế. Tu hướng lưng ra cửa ngồi trên người Thu Sơn, đôi chân thon dài vòng quanh eo Tu kẹp chặt, côn thịt của Thu Sơn không ngừng đâm vào bên trong cơ thể.

“A.... Uh... A...”

Hình như là tư thế như vậy sẽ làm cho phân thân của Thu Sơn đâm vào rất sâu trong cơ thể Tu, Tu không nhìn được mà phát ra tiếng rên rỉ mê loạn.

Lương Bình trong nháy mắt đã phục hồi tinh thần trở lại, lúc này hắn mới nhìn rõ hai tay của Tu bị một cái còng trói ra sau lưng, trên cổ còn mang theo một cái vòng cổ bằng da giống như mấy cái hay đeo cho chó mèo, trên vòng cổ phía đằng sau gáy có khoen nối vào một sợi xích màu bạc chạy thẳng xuống dưới lưng, nối với cái còng trên tay, làm cho y không thể động đậy.

Cái này, cái này có tính là phạm tội không? Lương Bình trong đầu lúc này bấn loạn không thôi, hoài nghi muốn nứt đầu. Chính là giám đốc Thu Sơn đang ép buộc Tu đại ca rồi...

Thu Sơn nhìn Lương Bình, một tay đỡ lấy vòng eo mảnh dẻ của Tu, một tay giật lấy sợi xích phía sau ép y phải ngẩng đầu lên. Hắn đem môi áp vào bên tai Tu, giống như là cố ý làm cho người đang đứng ngoài cửa cũng nghe thấy, cất giọng nói:

“Muốn thoải mái thì liền di chuyện cho ta.”

Lương Bình hết hồn, giọng điệu của Thu Sơn giống như là chủ nhân đang ra lệnh với súc vật của mình, không phải là hỏi hay thương lượng, là mệnh lệnh phải phục tùng tuyệt đối không thể cãi lời.

“Uhm... Dạ...”

Nhưng Tu đại ca nghe xong mệnh lệnh của giám đốc Thu Sơn, hóa ra lại đúng là chủ động cựa quậy thất lưng nâng mông lên.

Hai tay bị trói chặt sau lưng, Tu chỉ có thể dùng đầu gối gian nan nâng lưng thẳng lên, để cho hạ thể của mình chậm rãi nhấc cao lên. Dưới hai cánh mông mượt mà, côn thịt chôn trong hậu đình Tu dần dần lộ ra, kích thích của thứ đó to đến mức làm kẻ khác lú lẫm, không khỏi khiến cho người ta nghi ngờ cơ thể gầy gầy kia của Tu làm sao có thể tiếp nhận được côn thịt đáng sợ đó. Tu cố gắng nâng người mình lên, khi côn thịt được rút ra hơn phân nửa, liền ngồi sụp xuống, để cho côn thịt to lớn kia một lần nữa đâm sâu vào trong cơ thể y.

“A... Uh a... Lớn quá... Uhm...”

Mỗi lần chuyển động, Tu rõ ràng đau đến không nhận được mà phải rên lên, thế nhưng động tác không hề dừng lại.

.

Nhìn từ phía sau, từng đường nét trên lưng Tu không ngừng phập phồng, giống như một bức tranh không bút nào tả lại được hết cái thần của nó. Bờ vai thon gầy run lên nhẹ nhẹ, từ trên vai kéo xuống có thể nhìn thấy được đường cong uốn lượn của sống lưng kéo xuống dưới eo, trong cơn kích tình mãnh liệt mồ hôi ứa ra chảy xuống giữa hai chân.

.

Rõ ràng là bị xiềng xích trói buộc, như là một thứ đồ vật chỉ có thể mặc cho người ta sắp xếp đùa bỡn, trong cơ thể lại không ngừng bị xỏ xuyên qua, vì sao lại không hề thấy sự thống khổ trên gương mặt y?

.

Chỉ thấy Tu ngửa đầu ra, cảm lòng không được mà nhắm hai mắt lại, cho dù là nước miếng *** mĩ không ngừng tràn ra từ khóe miệng. Giống như là đang tận hưởng loại trói buộc này, cơ thể *** đang trầm mê làm cho người khác không thể khống chế, chỉ muốn được chà đạp cùng sỉ nhục, dùng cơ thể bị lãng nhục mà sinh ra khoái cảm mãnh liệt.

.

Làn da nuột nà đầm đìa mồ hôi, dưới ánh đèn giống như được phủ một lớp hào quang, càng thêm trơn bóng. Cái còng màu đen cùng sợi xích màu trắng bạc, lúc này lại trở nên chói mắt vô cùng. Chu dù nhìn không thấy được phía trước, nhưng mà chỉ nội bờ lưng mĩ điểm như vậy cũng làm cho người khác quên cách hít thở.

.

“A, a... Uhm...”

.

Từng đợt từng đợt rên rỉ của đàn anh lượn lờ trong phòng làm việc, làm cho Lương Bình tâm loạn như ma, không hiểu sao mà nổi điên lên. Hấn làm kiểu gì cũng không tiếp nhận được, đàn anh mà mình yêu kính lại trở thành diễn viên tình sắc như thế này.

.

Không, y không phải tự nguyện đâu! Nhất định là bị giám đốc Thu Sơn dùng thủ đoạn hèn hạ uy hiếp. Mình, mình có cần phải giải cứu cho đàn anh không...

.

“A... Chủ nhân...”

.

Thình lình, từ trong miệng Tu phát ra hai từ làm cho Lương Bình nhất thời hôn mê.

.

Đàn anh... Mới vừa rồi đang gọi cái gì?

.

“Chủ nhân... A... Không được... Uhm, thật đầy... Cơ thể thật... nóng quá... Uhm a, nhanh... Nhanh...”

.

Tu cuối cùng cũng không chống đỡ được cơ thể của mình, đem đầu vùi vào trong vai Thu Sơn, không nhận được mà đóng đưa móng của mình, cầu khẩn.

.

Chủ... Chủ nhân?

.

Trong đầu Lương Bình hình như có một tiếng nói nào đang nhắc nhở hần cái gì đó, nhưng theo cảm tính lại khiến cho hần không muốn thừa nhận.

.

Thu Sơn làm như lúc này mới nhớ tới việc hần gọi Lương Bình tới. Hần ôm sát Tu vào lòng, liếm vào bên tai y, khoe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt tà mị, hướng về phía Lương Bình vươn tay, ra ý bảo Lương Bình cầm tài liệu qua.

.

Lương Bình giống như người máy mà đi về phía trước, tay vừa mới định đưa tài liệu qua, nhưng đầu ngón tay lại buông lỏng, giấy tờ rơi tán loạn xuống nền nhà. Nhìn giấy tờ lộn xộn trên mặt đất, lại nhìn người trên bàn làm việc một chút, Lương Bình đột nhiên cay hết cả mũi, xoay người lao ra khỏi cửa.

.

Hần liều mạng chạy như điên đến WC, vọt vào trong một ngăn, đóng cửa lại tựa lưng vào trong cánh cửa thở dốc kịch liệt. Hần cúi đầu, mới phát hiện ra thứ nơi bụng dưới của mình, không biết từ khi nào đã đội quần lên thành một cái lều nhỏ.

.

Lương Bình ôm lấy phân thân đang không ngừng phình to của mình, thống khổ nhắm mắt lại.

.

Vì cái gì, vì cái gì đàn anh lại cùng giám đốc Thu Sơn...

.

Ngón tay không tự giác mà luồn vào trong quần lót, chậm rãi di chuyển. Tuổi còn trẻ nên cơ thể phản ứng rất nhanh, dục vọng bị kích động nhanh chóng tụ tập đến phân thân, nóng muốn bỏng tay.

.

“Đại ca...”

.

Nhớ lại Tu mà nhắm mắt lại, thần thái ngửa đầu ra sau thật sâu đầy say mê. Tưởng tượng vòng eo của y đang đang đưa, dùng hai cánh mông trắng mềm của y kẹp chặt lấy phân thân của mình, chuyển động lên xuống...

.

“A, thật chặt... Đại ca...”

.

Rõ ràng không hề có hứng thú với đàn ông, Lương Bình lại phát hiện ra bản thân lúc này so với khi xem hình 3X mà thủ *** còn hưng phấn hơn rất nhiều.

.

Vì cái gì, thoát nhìn tinh khiết như thế, căn bản không có cánh nào liên hệ với những chuyện tình sắc thể nhưng đàn anh lại có thân thể *** loạn đến như vậy, lại phát ra những âm thanh như vậy...

.

Sự tương phản mãnh liệt, dĩ nhiên làm cho người ta hưng phấn bồng bồng. Vẫn khắc chế không dám có tà niệm gì đối với đàn anh, nhưng chỉ vì mấy phút này mà tan thành mây khói.

.

“Để cho tôi thao anh, đại ca... A... Ngậm lấy côn thịt của tôi, để cho tôi bắn trong người anh...”

.

Thì ra trong nội tâm của mình, chính là chờ mong có thể lắng nhục, đùa bỡn một người ưu tú như vậy. Thú tính từ trong đáy lòng bị kích khởi, muốn đem y đè xuống dưới thân, xé rách quần áo của y, đem cơ thể của y vuốt ve đến khi vùng vẫy đầy *** loạn. Muốn đem côn thịt hùng tráng của mình cắm vào trong cơ thể y, nhìn y chặt vật khóc lóc rên rỉ dưới thân mình.

.

“A, a -”

.

Kích tình trôi qua, Lương Bình nhìn thật lâu vào dịch thể đầy trên tay mình, thống khổ dựa lưng vào cánh cửa chậm rãi ngồi sụp xuống.

.

Ghe tởm... Vì cái gì, mình lại muốn làm chuyện này đối với đàn anh...

.

Đem người mình yêu kính biến thành đối tượng phát tiết tính thú, Lương Bình đột nhiên cảm thấy rất áy náy.

.

Mình như vậy, thật đáng ghét mà... Sau này mình còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt đàn anh chứ...

.

Nước mắt không hiểu vì sao ứa ra thành dòng, Lương Bình chán nản nhắm mắt lại, đem mặt vùi vào trong cánh tay.

.

Đầu tuần đi làm, Tu phát hiện ra hôm nay có gì đó không đúng. Không đúng chỗ nào nhỉ, cảm giác hình như bên tai yên tĩnh hơn rất nhiều. Khi y ngẩng đầu, vô tình nhìn thấy Lương Bình đi ngang qua bên bàn làm việc của mình, cuối cùng đã phát hiện ra được vấn đề.

.

“Lương Bình, hôm nay làm sao vậy? Không khỏe sao?” Tu quan tâm hỏi một câu.

.

Lương Bình như là bị giật mình, quay đầu lại liếc mắt nhìn Tu một cái, mặt tự nhiên đỏ bừng giật lùi ra sau.

.

“Không, không có gì!” Lương Bình cuống quýt xua tay, không dám nhìn Tu thêm cái nào nữa, nhanh chóng tách khỏi Tu đi đến bình nước.

.

“Li không có để ngay vòi kia, nước đổ ra ngoài rồi.” Tu nhìn thấy độ khác thường của Lương Bình, tốt bụng nhắc nhở.

.

“A? Oh oh!” Lương Bình lúc nào cũng tỉnh táo không dám ngẩng đầu lên, luống cuống chân tay mà loay hoay chỉnh lại li.

.
Tu cũng thấy kì cục, đột nhiên nghe có người kêu y.

.
Đồng nghiệp chỉ chỉ về phòng giám đốc, nói với Tu: “Tu, giám đốc gọi cậu vào kìa...”

.
“A à -”

.
Đồng nghiệp còn chưa nói xong, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết
từ chỗ bình nước vọng tới, cái li của Lương Bình rớt xuống đất, áo quần cũng ướt sũng một mảng lớn.

.
“Ô ô, tránh đường tránh đường!” Lương Bình xốc lại vạt áo, chạy thẳng vào WC.

.
Đứa nhỏ này hôm nay bị sao vậy ta?

.
Tu khó hiểu mà chớp chớp hai mắt, đẩy cửa đi vào trong phòng làm việc của giám đốc.

.
[Cảnh cáo chương sau, MR.D muốn bắt cóc sủng vật của Thu Sơn?!]

6. Chương 6: Hai Tầng Xiềng Xích

Tiết tấu của đầu ngón tay lướt trên bài phím vang lên lách cách, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng làm việc nhỏ nhỏ của giám đốc. Hòa lẫn trong âm thanh đó vang lên tiếng thở dốc mê loạn đầy nặng nề, mơ hồ nhưng cũng rất rõ ràng.

.
“Uhm... Uhm...”

.
Tu quì gối dưới gầm bàn dựa vào chân chủ nhân, vô lực mà gối đầu lên đùi chủ nhân. Cà vạt đáng lẽ đang nằm trên cổ áo lúc này lại quấn trên mặt y, đem miệng y trói chặt, tước đoạt quyền lợi nói chuyện của y, làm cho Tu chỉ có thể phát ra tiếng rên nhẹ nhàng bằng giọng mũi.

.
Một sợi thắt lưng ngắn ngắn nối giữa vòng cổ của Tu được cột vào chân ghế của chủ nhân, chiều dài của sợi thắt lưng làm cho y không có cách nào ngồi thẳng, chỉ có thể giống như động vật mà quì gối xuống. Hai tay cũng bị một sợi dây da màu đen trói ra sau, áo sơ mi mặc dù còn mặc ở trên người nhưng đã lộn xộn không chịu được, hơn nửa bả vai cùng vòm ngực đều lộ ra làn da nóng rực ướt át. Thắt lưng bị tuột ra, phía sau lưng lộ ra nửa cánh mông. Giữa hai cánh mông lộ ra khe mông mê người, sâu hút đầy thần bí, mơ hồ phả ra khí tức mê người.

.
“Uhm... Uhm...”

Hình như trong cơ thể có cái gì đó đang chạm trán với điểm mẫn cảm của Tu, làm cho thân thể của y không khỏi run rẩy, rồi lại vô lực mà co quắp dựa vào trên đùi chủ nhân. Hầu đĩnh truyền đến cảm giác đau đớn rất bỏng cùng khoái cảm, mặc dù từ bên ngoài nhìn không thấy, cảm vào giữa hai cánh mông là một đạo cụ thô to đang trong cơ thể y tàn phá bừa bãi, thô lỗ chà đạp lên nội bích yếu ớt, hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần Tu.

Tu hơi chút ngẩng đầu, ngưỡng mộ nhìn chủ nhân đang ngồi trước bàn làm việc xử lý số liệu báo cáo.

Hai mắt Thu Sơn đang nhìn chăm chú vào màn hình máy tính của hắn, gần đây hắn rất thích để cho Tu bên cạnh khi hắn đang làm việc. Hắn thích đem các loại đạo cụ cảm vào trong cơ thể Tu, sau đó đem y cột vào bên cạnh chân, một bên thưởng thức Tu bởi vì bị đạo cụ chà đạp mà phát ra tiếng rên rỉ *** mãnh liệt, vừa thảnh thơi dùng chân khiêu khích phân thân của Tu.

Tu đem mặt mình áp vào trên đùi chủ nhân, hơi ẩm từ thân thể chủ nhân thấm qua lớp quần tây truyền đến. Chủ nhân đem y cột ở bên chân, nói rõ chủ nhân hi vọng có y làm bạn, một loại cảm giác bị chiếm hữu làm cho Tu cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng. Giống như là chủ nhân cho phép một súc vật như hắn được kề cận, để cho y được bên cạnh khi chủ nhân làm việc không quá nhàm chán, chủ nhân bình thản ngồi trước bàn làm việc, đạo cụ thô to tùy tiện điên cuồng tàn phá bừa bãi trong cơ thể Tu.

Vô luận là trói buộc thân thể, ngôn ngữ bị cướp đoạt, tư thế sỉ nhục hay là đau đớn từ hậu đĩnh, sự lăng nhục của chủ nhân làm cho Tu cảm giác thật sâu sắc về sự tồn tại của bản thân mình. Thân thể mẫn cảm và *** loạn này, trong kiểu lăng nhục không biết xấu hổ như thế này mà hưng phấn hết cả lên.

Tu cảm giác được phân thân của mình đã sưng to đến khó nhìn, nhưng hai tay bị trói ra sau, làm cho y không có cách nào tự mình phóng thích. Y không nhìn được mà động dục cơ thể đem hạ thể áp lên giày của chủ nhân không ngừng cọ xát qua lại, nhưng kiểu an ủi như dùng giày gãi ngứa này lại làm cho dục hỏa của y càng thêm tăng vọt.

“Sao vậy, đã không nhìn được rồi?” Thu Sơn đem một tay vươn xuống dưới bài, vuốt ve mái tóc mềm mại của Tu đang phủ trên đùi mình.”

“Uhm... Uhm... Dạ...”

Trong tiếng rên rỉ của Tu mang theo hơi thở *** nồng đậm, đôi con ngươi màu nâu ngập nước đến mờ hồ, mê li nhìn chủ nhân. Cà vạt cột ngang miệng khiến cho y không thể nói chuyện, nhưng lại càng làm cho ánh mắt của y trở nên cầu hôn người hơn.

“Về mặt đúng là mê người...” Thu Sơn cười khế, cởi bỏ vòng cổ bé Tu lên để cho y có thể ngồi lên đùi của mình, dùng ngón tay lướt qua gương mặt ửng hồng của Tu, vẽ lên đôi môi bị cà vạt cản trở, “Làm cho người ta không nhìn được muốn nếm thử.”

Nói xong, như là thật sự muốn nhắm nháp mùi vị của súc vật, Thu Sơn cắn một cái lên tai Tu. Tiếng nước ướt át *** mãnh liệt vang lên trong tai trở nên thật rõ ràng, khiêu khích thần kinh mẫn cảm của Tu. Cơ thể Tu run lên, không khỏi nhướn người lên vùi vào trong lòng chủ nhân.

.
Thu Sơn thuận tay đem Tu ôm chặt, đầu lưỡi liếm qua cần cổ mảnh dẻ của y, cách lớp áo sơ mi xộc xệch mà liếp liếp lên ngực Tu. Vải áo sơ mi trắng hơi mỏng rất nhanh bị nước miếng thấm ướt trở nên trong suốt, đầu nhũ dần dần cứng lên hiện ra ngoài. Đầu lưỡi ướt át của Thu Sơn trượt tới đầu nhũ dừng đứng kia, liền ngậm một cái, nhẹ nhàng cắn nuốt.

.
“Uhm... Uhm... Uhm...”

.
Cho dù cách một lớp áo, đầu nhũ vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được sự kích thích đầy ẩm ướt nóng ấm kia. Như là càng dễ tiện cho chủ nhân ôm hôn, từ trong tiềm thức Tu liền ưỡn ngực, khao khát có được thêm thật nhiều khoái cảm.

.
“Đây là đang thỉnh cầu ta sao?” Thu Sơn dùng răng khê cắn lên đầu nhũ săn cứng của Tu, cười nói: “Bộ đáng không thể nói chuyện, thật đáng yêu.”

.
“Uhm...”

.
Cổ họng phả ra hơi thở ẩm nóng, lại bị cà vạt cột ngang miệng chặn lại. Tu cảm giác được Thu Sơn chậm rãi cởi áo của mình, đôi môi nóng ẩm trực tiếp bao phủ lên đầu nhũ y.

.
“Uhm... Uhm... Uhm... Uhm...”

.
Thù du nhỏ xinh bị cắn mút không ngừng, bị đầu lưỡi linh hoạt của Thu Sơn xoa nắn trêu chọc, từng trận khoái cảm như là điện giật làm cho dục hỏa của Tu càng thêm bùng phát. Kề cận da thịt cùng môi hôn đã không có cách nào làm cho y thỏa mãn, y liều mạng vùng vẫy hạ thể, nghĩ muốn nói với chủ nhân, dục vọng của mình đang rất cần được an ủi.

.
Reng reng reng reng reng – Nhưng ngay lúc này, điện thoại trong phòng làm việc lại vang lên.

.
Thu Sơn một tay ôm Tu, cầm lấy điện thoại, đem mặt áp vào trong ngực Tu, thản nhiên trả lời: “Alo?”

.
Thân thể Tu cứng đờ, vô thức quay mặt qua chỗ khác, sợ hơi thở của mình vọng vào trong điện thoại. Thu Sơn như là phát hiện ra sự bất an của Tu, cố ý đem đôi môi vùi vào trong cổ Tu, một bên liếm láp cần cổ, một bên trả lời điện thoại.

.
Tu không khỏi nhắm mắt lại, liều mạng nín thở, nhưng lại cảm giác được tay của Thu Sơn đang lần xuống dưới eo mình, dò xét tiến vào bên trong khe mông, lục lọi đến hậu đình đang bị đạo cụ cắm vào thì liền đẩy vào trong.

.
“Uhm!”

Hậu đình đột ngột bị gia tăng kích thích làm cho Tu không nhịn được mà cứng hết cả người, khẽ rên một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn Thu Sơn bằng ánh mắt kinh hoảng.

.

Hình như là điện thoại về công việc, Thu Sơn trao đổi không nhanh không chậm, hình như đối phương cũng không có nghe thấy tiếng rên rỉ. Tu mới thở phào một hơi, đã thấy Thu Sơn một tay ôm y đặt xuống mặt bàn.

.

A... Chủ nhân!

.

Tu lắc đầu, hi vọng chủ nhân dừng lại. Thế nhưng Thu Sơn lại không để ý đến thỉnh cầu của y, hấn một tay cầm điện thoại, một tay nhẹ nhàng vuốt ve ngọc hành sưng to.

.

Đừng... Không được.. Sẽ bị người khác nghe thấy mất...

.

Tu phí công vùng vẫy cơ thể, hai cánh tay bị trói ra sau lưng nhưng không thể thoát khỏi sự trói buộc của vòng da. Khoái cảm từ hạ thể dần dần dâng lên, Tu cắn cà vạt, không dám để cho mình phát ra tiếng động.

.

“Uh, được, còn gì nữa?”

.

Thu Sơn vẫn bình thản trả lời điện thoại như trước, nhưng đầu lưỡi lại chậm rãi liếm một đường từ trên xuống dưới, khiêu khích hai quả cầu trong túi da của Tu.

.

Không... Không được... Đừng như vậy... Đừng...

.

Phân thân bị liếm láp mà khoái cảm bắt đầu sôi sùng sục, Tu cắn chặt cà vạt trong miệng, cổ họng cố chết chế trụ tiếng rên rỉ đã trào ra đến ngoài khóe môi.

.

Thu Sơn ngẩng đầu, có chút hứng thú mà nhìn bộ dáng cố gắng nhẫn nại của Tu, rồi lại cúi người xuống. Đầu lưỡi của hắn liếm từ dưới lên trên dọc theo phân thân của Tu, khi đến tới phần ngọn, không ngừng ngoáy muốn tiến vào trong đỉnh linh khẩu.

.

Không... A... Thật... Thật sướng... Chủ nhân... Uhm...

.

Trong lòng rõ ràng biết lúc này không thể được, nhưng cơ thể Tu lại không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của khoái cảm. Hai chân không tự giác mà vòng qua cổ chủ nhân, để cho hắn càng dính sát lại phân thân của mình, phóng đảng thiếp ấm chủ nhân thưởng thức y nhiều hơn, xâm phạm y sâu hơn.

Thu Sơn hình như đối với cử chỉ lớn mật của Tu không có gì ngoài dự kiến, nhẹ gõ vào túi da của Tu một cái như chọc ghẹo, dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi mềm mại của y, rồi lại dò xét về phía hậu đình. Ngón tay chậm rãi thăm dò vào trong cục huyết trong khi đầu lưỡi vẫn đang liếm láp đỉnh linh khẩu.

.

Uhm...

.

Tu nằm ở trên bàn làm việc, cơ thể bị trói chặt không có cách nào nhúc nhích làm cho y không thể nhìn thấy được chủ nhân đang vùi đầu giữa hai chân mình, đành phải dùng cơ thể để cảm giác hành động của chủ nhân.

.

Chủ nhân vẫn bình thản tự nhiên nói chuyện với người ở đầu bên kia của điện thoại, Tu nhìn chăm chú vào ngọn đèn trên trần nhà, cảm giác chủ nhân đang dùng đầu lưỡi nóng ẩm không nhanh không chậm mà nhấm nháp phân thân của y, khiêu khích khoái cảm ở nơi yếu ớt nhất rồi lại cố ý không cho y thỏa mãn đến tận giây cuối cùng, như không có việc gì mà cứ trêu ghẹo dục vọng của y.

.

A... Không được...

.

Tu cắn chặt cà vạt, một bên nghe chủ nhân bàn bạc công việc qua điện thoại, một bên không có biện pháp nhúc nhích mà bị chủ nhân tùy tiện đem hạ thể ra chơi đùa, khiến Tu cảm thấy cơ thể của mình giống như là một món đồ chơi nhỏ bé dành cho người ta giải trí.

.

Cảm giác nhục nhã cả về thể xác lẫn tinh thần càng kích dục không ngừng, làm cho Tu có áp chế cỡ nào cũng không thể ngăn được cơn kích tình của bản thân, cũng không quản thanh âm của mình có vọng đến đầu bên kia của điện thoại hay không, chỉ thần phục dưới dục vọng bản thân, quên cả vùng vẫy, rên rỉ thành tiếng.

.

“Uhm... Uhm... Uhm... Uhm... Uhm...”

.

Sóng nhiệt quay cuồng trong cơ thể làm cho Tu cảm không được nước miếng trào ra khoe môi, thấm ướt cả cái cà vạt. Tu mê loạn mà lắc lắc đầu, tóc mai dính đầy mồ hôi tán loạn rơi xuống một bên mặt, làm da ửng hồng được những sợi tơ đen nhánh hỗ trợ càng thêm câu dẫn hồn người.

.

“A, thơm quá...” Thu Sơn không biết đã cúp điện thoại từ lúc nào, nâng một chân Tu lên, cái mũi hít hà từ dưới ngược lên trên tai Tu: “Hóa ra lại có thể phát ra mùi thơm mê người như vậy, sẽ làm cho người ta không nhịn được mà muốn ăn sống nuốt tươi người đó.”

.

“Uhm...”

.

Trong mê loạn, mùi xạ hương *** mê thơm mát dưới da Tu phả ra, bao bọc cơ thể. Tu có chút xoa mặt qua, dùng đôi mắt ướt át nhìn chủ nhân đầy khẩn cầu.

.

Chủ nhân... Nhanh, nhanh lên một chút... Tôi chịu không được rồi...

.

Thu Sơn lấy ngón tay vén mớ tóc trên trán Tu, chậm rãi hôn lên hai mắt y, cách cái cà vạt mà nhấp nháp môi y: “Khi không thể nói chuyện, liền càng rất giống sủng vật.”

.
“Uhm... Uhm... Uhm...” Má Tu dính đầy nước mắt, phát ra tiếng rên rĩ.

.

Bên trong nóng quá... Thật ảm ướt... Chủ nhân... Nhanh lên...

.

“Ha ha.” Tiếng cười ôn nhu của Thu Sơn lượn lờ bên tai bên cổ của Tu, hơi thở mang đến cảm giác ngứa ngáy nhẹ nhẹ, “Đem đồ chơi trong miệng rút ra thôi, chủ nhân sẽ cho ngươi ăn.”

.

Tu cảm giác được ngón tay chủ nhân đang căng hậu đình của mình ra, đạo cụ chà đập trong cơ thể y đã lâu cuối cùng cũng bị rút ra, thay vào đó bằng một cái côn thịt cứng rắn, cắm chặt vào trong cục huyết y.

.

“Uh!”

.

Hạ thể bị côn thịt nóng rực của chủ nhân chiếm giữ, Tu cắn cà vạt phát ra tiếng rên rĩ ngọt ngào, cảm giác lửa dục trong người được thỏa mãn không ngừng dâng lên.

.

“Được ta thưởng khi đang bị trời rất hưng phấn sao?” Thu Sơn đang đưa hạ thể, để cho côn thịt xỏ xuyên vào sâu trong cơ thể Tu, mỗi một lần đâm xuống đều chậm rãi rút ra rồi lại đâm thật mạnh sâu vào bên trong cục huyết, “Muốn chơi đùa như thế nào, còn tùy ta có hứng thú hay không. Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn mở chân ra, để cho ta làm là được.”

.

“Uhm... Uhm... Uhm...Uh...”

.

Tu không thể nói chuyện cũng không thể nhúc nhích, cũng không có cách nào cúi đầu nhìn, không hề có sức để chống cự lại sự xâm chiếm của chủ nhân.

.

Lời nói nhục mạ của chủ nhân làm cho y cảm giác được cơ thể của mình, miệng, làn da cùng cục huyết lắng lơ cũng chỉ là đồ vật để lấy lòng chủ nhân. Chủ nhân dùng y để tiết dục cũng không cần nhìn tới ý nguyện của y, vô luận là hôn môi, chơi đùa hay là chà đập đều là quyền lợi của chủ nhân, y chỉ có thể từ trong sự chà đập thống khổ mà hưởng thụ khoái cảm khi được lắng ngược.

.

“Xem ra cơ thể hạ tiện của ngươi bị thao đến rất sung sướng nha, bé con không biết xấu hổ.” Thu Sơn ôm lấy một chân Tu mút lên đầu non của y, cười chọc ghẹo, hỏi: “Có muốn nhìn bộ dáng *** đang lúc này của mình một chút không?”

.

Hử?

.

Tu còn đang cố gắng dùng cánh mũi nhỏ nhỏ cố gắng điều hòa lại hơi thở rối loạn, đại não không có cách nào xử lý được ý tứ của chủ nhân.

.

Chỉ thấy Thu Sơn cầm lấy camera bên cạnh máy tính, đem ống kính nhỏ nhỏ xoay về phía mặt Tu: “Mở mắt to ra nhìn một chút đi, xem ai được ta thao đến ò khóc là ai?”

.

Tu nhìn về phía màn mình, mặt liền đỏ bừng.

.

Trên màn hình máy tính hiện ra hình ảnh mình gần như trần trụi, nằm dưới người của chủ nhân. Hai tay bị trói ra sau cùng cái miệng bị cột lại làm cho cơ thể gầy gầy của y có vẻ càng thêm nhỏ nhắn yếu ớt, nhưng mà hốc mắt dính đầy lệ lại trở nên sâu thẳm câu dẫn dự vọng thú tính của con đực.

.

Ánh mắt bất lực này, làm cho người ta không nhìn được mà máu huyết sôi sùng sục, muốn ra sức chà đạp lăng ngược y, muốn cho khuôn mặt này òa khóc bất lực dưới thân mình.

,

Camera hạ xuống dưới, hiển thị rõ phân thân lẻ loi của Tu vươn cao, trên đỉnh không ngừng rỉ ra *** dịch, xuống dưới một chút nữa, nơi tiếp hợp của hai người tại hậu đình có thể được nhìn thấy rõ ràng. Tái da của chủ nhân đập vào hạ thể Tu, từ phần lộ ra của côn thịt cũng có thể đoán được thứ đang rong ruổi trong cơ thể có kích thước khiến cho người ta sợ hãi đến mức nào. Nhưng cú huyết Tu lại có thể đem côn thịt cường tráng kia nuốt sạch, tham lam mà mút chặt lại, trong mỗi cú rút ra, ở cửa động khẫu lại có một chút mị thịt đỏ hồng kéo theo lộ ra ngoài, rồi lại bị côn thịt của chủ nhân nhét vào trong cơ thể một lần nữa.

.

“Uhm... Uhm...”

.

Tu xấu hổ mà nghiêng mặt qua một bên, không dám nhìn lại hình ảnh *** loạn của mình.

.

“Sao vậy, không muốn xem sao?” Thu Sơn nắm lấy tóc Tu, tốc độ xoắn xuyên vào hạ thể tăng lên, “Người lần nào cũng như thế này, bị ta thao đến dục tiên dục tử.”

.

Đừng mà... Đừng nói nữa... Thật mất mặt... Đừng mà...

.

Tu cự tuyệt tiếp nhận mà sống chết lắc đầu, không dám thừa nhận sự phóng đảng của mình.

,

Thu Sơn khẽ cười một tiếng, cúi người nâng mặt Tu lên, từng cái hôn phủ xuống, chậm rãi đem cà vạt cột ngang miệng kéo xuống dưới.

.

“A... A... A... A... A...”

.

Thoát khỏi sự ràng buộc của cà vạt, Tu sắp hụt hơi vội vàng há to miệng hít thở vội vàng, hộp từng ngụm không khí bổ sung cho hai lá phổi.

.

Thu Sơn không có cho Tu nhiều cơ hội thở dốc, một tay nâng cằm y lên, liền cúi xuống hôn thật sâu.

.

Tu không còn sức chống cự hé miệng ra, mặc cho chủ nhân sục sạo trong miệng mình. Đến khi cao trào khiến cho người ta say mê, Tu được hôn đến toàn thân mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

.

Từng cú đâm kịch liệt làm cho cơ thể Tu không ngừng cọ vào mặt bàn, hình như trên bàn có cái gì đó bị ngã nhào, cũng chẳng ai có sức để ý tới. Hai tay bị trói ra sau có chút đau đớn, nhưng lại làm cho khoái cảm thọc sâu vào tận não.

.

“A... Uhm... A... Nóng quá... Nhanh chút nữa, nhanh... Đâm vào trong... Đem tôi phá hỏng cũng không sao cả...” Tu mê loạn mà hét to lên.

.

Trong hỗn loạn, thanh âm êm ái dịu dàng của chủ nhân lại lọt vào tai:

.

“Bắn ra nào, chúng ta cùng nhau...”

.

“Uhm... Thật sướng... Chủ nhân... A!”

.

Trước mắt trở nên trắng xóa, năng lượng tích tụ trong cơ thể nháy mắt bị bắn ra ngoài. Đợi đến khi Tu tỉnh táo lại, cảm giác được bản thân trong ngoài đều bị dính đầy niêm dịch ướt nhẹp, hương vị *** chậm rãi khuếch tán.

.

“Tu...”

.

Thu Sơn cúi trói cho hai tay Tu, ôn nhu ôm Tu vào trong lòng. Tu vươn ngón tay vừa mới được khôi phục tự do, run rẩy nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo của chủ nhân, như một là con mèo con đáng thương dựa vào trong vòm ngực của chủ nhân, vô lực mà thở gấp.

.

“Một lát công ti sắp xếp huấn luyện!” Thu Sơn ôm lấy súng vật yêu dấu, dùng cà vạt lúc này cột trên miệng Tu đưa xuống người y lau sạch sẽ dịch thể dính ở đó, rồi vươn tới hậu đình Tu, “Hình như không kịp rửa ráy rồi, trước mắt lau qua cho người một chút.”

.

“Uhm... Chủ nhân...”

.

Tu cảm giác được chủ nhân đang tách móng y ra, đem cà vạt nhét một chút vào trong cúc huyệt.

.

“Mới vừa rồi bắn vào rất sâu, không muốn lát nữa nó chảy ra ngoài, trước hết dùng cà vạt bịt lại thôi.”

.

Cà vạt lúc này thấm nước miếng của Tu mà trở nên mềm mại hơn rất nhiều, rất thuận lợi cho Thu Sơn nhét vào trong cơ thể, rồi lại cố ý chừa một nửa ở bên ngoài.

.

“Nhìn qua rất giống một cái đuôi, dễ thương không? Thu Sơn cầm lấy nửa cái cà vạt còn ở bên ngoài quơ quơ, “Không có sự cho phép của ta, không cho người tự mình rút nó ra, nghe chưa?”

.

Tu cúi đầu nhìn lại cái cà vạt lắc lư giữa hai chân mình, mặc dù cảm thấy xấu hổ, nhưng gật đầu rất ngoan: “Dạ, chủ nhân...”

.

“Nghe nói hôn nay MR.D tới.” Thu Sơn một bên mặc lại quần áo cho Tu, nói: “Mặc dù anh ta là chuyên gia điều giáo cao cấp, anh ta đến đây sẽ chỉ cho chúng ta không ít chỗ tốt, nhưng mà riêng với người một chút cũng không muốn để cho tên đó nhìn thấy lại.”

.

Tu nhớ tới không lâu trước kia trong triển lãm súng vật, không khỏi cắn cắn môi dưới. MR.D lần trước chính là trong buổi triển lãm súng vật đánh cược thua chủ tịch Trai Đằng, cho nên bị chủ tịch yêu cầu lại công ty bọn họ huấn luyện miễn phí.

.

“Lần trước tôi vẫn đeo miếng che mắt, anh ta chắc không nhận ra tôi đâu...” Tu nhỏ giọng nói, trong lòng đối với MR.D y vẫn mang theo một sự e ngại.

.

“Chỉ mong là vậy. Anh ta là một kẻ vừa đáng ghét vừa nguy hiểm, mặc kệ là như thế nào người đều phải coi chừng, đừng để cho anh ta tới gần.” Thu Sơn vì Tu mà cài lại nút áo thật tốt, rồi lại cởi cà vạt của mình ra, đeo lên cổ Tu, “Cuộc điện thoại lúc nãy nói ta phải đi ra ngoài họp, không thể cùng người rồi, người huấn luyện xong thì tự mình về nhà trước đi.”

.

“Dạ...”

.

Tu điệu ngoan trả lời, vuốt ve cà vạt trước ngực mình, cà vạt của Thu Sơn, khoe miệng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

.

Thu Sơn nhìn Tu chăm chú, dừng một chút, đột nhiên không có cách nào mà ôm siết y vào trong lòng, một phát kéo xuống cà vạt vừa thắt lại, kéo rộng cổ áo y, dùng sức mút thật mạnh lên cổ Tu.

.

“A, chủ nhân...” Tu hoảng loạn, cảm giác nụ hôn trên cổ rất mạnh, làm cho y có chút đau đớn.

.

Qua một lúc lâu, Thu Sơn mới từ từ há miệng ra, dùng đầu lưỡi liếm láp vào nơi vừa hôn lúc nãy.

.

“Cho người một cái ấn kí. Đừng quên, người là của ta, không được để cho người khác dụ dỗ biết chưa.”

.

Tu cúi đầu, thấy được dưới chân ghế của chủ nhân có vòng da thường dùng để trói y, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất ấm áp.

.

Xiềng xích cùng ấn kí, đều là chứng minh cho sự trân ái của chủ nhân đối với súng vật, Không muốn mất đi y, không muốn để cho y rời khỏi, cho nên mới muốn đem súng vật cột chặt bên cạnh.

“Dạ, chủ nhân.” Tu bèn lên gập đầu, trả lời.

Khi Tu đến phòng huấn luyện, bên trong đã ngồi đầy người, tất cả mọi người đều chờ mong nhìn thấy phong thái của chuyên gia điều giáo nổi tiếng trong giới. Tu chọn một vị trí khuất trong góc ngồi xuống chưa được bao lâu, liền nhìn thấy MR.D đi vào.

MR.D đứng trên bục thuyết trình, bộ âu phục màu đen bao phủ lấy cơ thể cao ngất. Mặt hắn không chút chạy đổi mà ngẩng đầu, nhìn chung quanh phòng huấn luyện. Gọng kính màu đen làm cho ánh mắt của hắn càng trở nên lạnh lẽo và lợi hại, như một con chim ưng cao ngạo, lạnh lùng nhưng mà không hề đánh mất đi sự ưu nhã khi quan sát địa bàn của mình, mơ hồ đem hơi thở nguy hiểm tản mát ra xung quanh, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Ánh mắt như thợ săn rình mồi khiến cho người ta khiếp sợ kia chậm rãi đảo quanh trong phòng một lúc, rồi dừng lại nơi góc Tu đang ngồi.

Trong lòng Tu chợt căng thẳng, bỗng nhiên cảm giác được mình giống như một con mồi đang bị dồn vào đường cùng không còn chỗ trốn, bị thợ săn nhắm thẳng.

Chẳng lẽ hắn nhận ra mình sao? Không, lúc triển lãm súng vật mình lúc nào cũng đeo miếng che mắt, MR.D không có khả năng nhìn thấy mặt mình. Nhưng mà...

Tu bối rối mà muốn cúi đầu, nhưng ánh mắt của MR.D chỉ dừng lại, sau đó lại rời đi như là không có gì.

Đúng vậy, chắc là lo lắng nhiều quá thôi? Thu âm thầm thở phào một hơi.

“Tôi là MR.D, may mắn được chủ tịch Trai Đằng nâng đỡ, cho nên đến đơn vị các bạn tổ chức một buổi huấn luyện.” Chỉ thấy MR.D đẩy mắt kính, khóe miệng cong lên thành một đường vòng cung không có độ ấm theo phép lịch sự thông thường, “Hôm nay tôi sẽ giới thiệu chủ đề hết sức thực dụng là An toàn khi sử dụng đạo cụ và vệ sinh đạo cụ.”

MR.D trình chiếu hình ảnh của một cái roi mềm lên màn chiếu, ánh sáng loang lổ trên bộ âu phục của hắn, gờ gọng kính xẹt lên ánh sáng loang loáng càng gia tăng thêm sự uy nghiêm khiến cho người ta không dám kháng cự.

Tu lại nhớ tới buổi triển lãm, bản thân mình quỳ gối dưới chân MR.D, ngưỡng mộ nhìn theo chuyên gia điều giáo cao ngạo lạnh lùng này. Roi da trên tay hắn như là quyền trượng của quốc vương, mọi người phải tuân thủ theo qui tắc của hắn.

“Các bạn là người thiết kế cùng sản xuất đạo cụ, thì bản thân phải là người hiểu rõ nhất về những thứ này.” Giọng nói MR.D thông thả đầy thản nhiên, cũng giống như nụ cười không hề có độ ấm của hắn, “Mục đích của đạo cụ là phải làm cho người sử dụng sinh ra khoái cảm trong sự sỉ nhục và thống khổ tạm thời. Nhưng điều kiện đầu tiên chính là, đạo cụ gì cũng không được tạo thành thương tổn đối với cơ thể người sử dụng, hoặc để lại dấu vết lâu dài. Ví dụ như nói những đạo cụ dùng để trói...”

Tu nghe MR.D giới thiệu những đạo cụ ngược ái này nọ, nhớ tới chủ nhân thường dùng những thứ đó để lăng ngược mình như thế nào, mà bản thân mình thì bị chà đạp đến rên rỉ mê loạn ra sao.

Trong lúc hồi tưởng, cơ thể không khỏi có chút nóng lên. Tu giống như cảm giác được ái dịch lúc này chủ nhân bắn vào trong hạ thể mình đang có xu hướng chảy ra ngoài động khẩu, mị thịt mẫn cảm trong nội bích như đang bị một đàn kiến bò qua, ngứa ngáy không thôi. Tu lặng lẽ chuyển động hạ thể làm như thay đổi tư thế ngồi, nhưng cà vạt nhét trong huyết động liền cọ xát vào mị thịt. Dem lửa dục trong người thổi bùng lên mạnh mẽ.

Trong lúc Tu còn đang ra sức trấn áp tạo động trong cơ thể, y đột nhiên phát hiện tất cả mọi người đều nhất loạt quay đầu đem ánh mắt tập trung lại chỗ này.

Tu ngẩn ra, trống ngực đập hỗn loạn. Y ngẩng đầu nhìn lên bục thuyết trình, nhìn thấy MR.D đẩy gọng kính trên sống mũi, ánh mắt sắc bén.

“Vui lòng lên đây một chút.” MR.D nói.

Ồi? Là nói mình sao? Tu không biết phải làm sao, đã thấy Lương Bình bên cạnh đứng dậy chẳng tình nguyện chút nào.

“Thiệt tình... Còn như vậy nữa...” Lương Bình cào cào tóc rối tung, lồm bồm đi lên phía trước.

“Không cần lo lắng, chỉ là làm phiền cậu phối hợp để tôi làm mẫu một chút, làm sao để không bị tụ máu bầm khi sử dụng dây trói.”

Tu thở phào một hơi thêm lần nữa, phục hồi tinh thần trở lại, chỉ cảm thấy kinh hách kia làm cho tao động trong cơ thể càng thêm rõ ràng. Cho dù ngồi giữa nhiều người như vậy, cơ thể vẫn cảm vẫn có thể dễ dàng hưng phấn không thôi.

Thì ra, mình đã *** loạn tới mức này rồi sao... Tu cúi đầu, cắn chặt môi dưới.

Thật vất vả kiên nhẫn đợi đến hết buổi huấn luyện, Tu vội vàng chạy tới WC chạy vào một ngăn trong đó. Y dựa người vào cánh cửa sau lưng, hai tay sờ lên bụng dưới, run rẩy cởi bỏ khóa quần của mình.

Cái quần tuột xuống, đôi chân thon lộ ra trần trụi. Ngón tay Tu vuốt ve đùi non của mình, chen vào bên trong chậm rãi với ra sau, đụng tới gốc phân thân, tìm kiếm về phía hậu đình. Động khẩu hậu đình bị cà vạt chèn lại, Tu cúi đầu, nhìn thấy giữa hai chân mình có một cái đui màu đen, cảm giác xấu hổ dâng lên đầy mặt.

Tu dùng một chân quì gối lên trên bồn cầu, khom người xuống để cái mông có thể vểnh lên cao. Mị thịt trong nội bích ẩm nóng ngứa ngáy đến vặn vẹo, Tu một tay bóp lấy cánh mông mình tách ra, một tay đem ngón tay lên vào mị thịt trong cốc huyền. Ngón tay đem cà vạt đè xuống ép vào nội bích, cà vạt bị nhồi thành một cục cọ xát không theo qui tắc nào trong huyết động non mềm, đưa đến trận trận khoái cảm.

A... Uhm... A...

Tu phát ra tiếng thở dốc thoải mái, nhưng phương pháp tự an ủi như là gãi ngứa này không có cách nào thỏa mãn khát vọng của Tu. Y tháo dây nút máy gắn ở túi trước áo sơ mi xuống, chậm rãi cắm vào mị thịt của mình.

Uh... Thật sướng...

Ngoài cửa người ra vào WC không ngừng, tiếng bước chân, tiếng nói chuyện vang lên cùng tiếng nước hỗn tạp cùng một lúc, nhưng chỉ cách một cánh cửa trong một ngăn, Tu đang vểnh cao mông tự chơi đùa với hậu đình của mình. Ngay cả Tu cũng cảm giác bản thân rất không biết xấu hổ, nhưng lại nhịn không được sự hấp dẫn của dục vọng.

Cho dù chỉ là dùng một cây bút máy đâm vào, cơ thể *** loạn cũng có thể cảm thấy hưng phấn. Tu cầm lấy cán bút máy, thay đổi phương hướng của đầu bên kia chuẩn bị tư thế đâm vào nội bích của mình, cố gắng tìm kiếm điểm mẫn cảm trong cơ thể.

Uhm, uhm... Không đủ... A... Còn muốn bị thứ gì đó dài hơn thô hơn cắm vào... Muốn kích thích nhiều hơn...

Thân bút máy lạnh lẽo cứng ngắc chuyển động lung tung trong nội bích, cà vạt tắt trong cơ thể thường xuyên cản trở động tác của nó. Tu kích động mà cầm lấy phần còn lại của cà vạt bên ngoài cơ thể, phản ứng cọ xát khi rút ra làm cho y thoải mái đến run rẩy. Trong lúc gần như mất đi lí trí liền bị một giọng nói cản lại, Tu thành linh nhớ tới mệnh lệnh của chủ nhân.

“Không có sự cho phép của ta, không cho người tự mình rút nó ra.”

Tu không khỏi ngừng động tác lại

“Bất kì bộ phận nào trên thân thể người đều là của ta, không có sự cho phép của ta, người không có quyền lợi tự an ủi.” Chủ nhân từng dùng chân nâng cầm Tu lên, nói như vậy với Tu.

Lửa dục thiêu đốt trong cơ thể, Tu chậm chạp buông tay ra.

Đúng vậy, mình là súc vật của chủ nhân, là đồ chơi của chủ nhân. Bản thân mình len lén hưởng thụ cao trào, mình không có quyền làm như vậy.

Tu rút bút máy ra, dùng ngón tay chậm rãi đem cà vạt gần bị rút hết ra ngoài cơ thể nhét trở vào trong cúc huyệt của mình. Dục vọng vừa mới được khơi mào liền bị áp chế mạnh mẽ, khiến cho bụng dưới Tu đau đốn từng cơn. Y ngồi xổm xuống cuộn người lại, cắn răng chờ cảm giác khó chịu trôi qua.

Thật muốn về nhà nhanh một chút, nhanh một chút đợi chủ nhân...

Tiếng động bên ngoài cửa càng lúc càng ít, đồng nghiệp cũng đã rời đi, Tu mới chậm rãi đứng dậy, mặc quần. Y mở cửa đi đến bồn rửa tay, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình trong gương, trên trán lấm tấm mồ hôi. Y vốc một bùm nước lên vỗ lên mặt, hơi cúi đầu, thế nhưng lại nhìn thấy một cái mắt kính gọng đen để bên cạnh bồn rửa tay.

Ai để quên vậy nhỉ?

Tu cầm lấy mắt kính, cảm giác thấy quen quen.

Cánh cửa buồng một ngăn Wc thành linh mở ra, một người đàn ông mặc âu phục màu đen cao ngất đi ra. Hắn nhìn Tu một chút, rồi lại nhìn mắt kính trên tay Tu, đi lại gần, vươn tay ra với Tu:

“Cảm ơn.”

Tu có chút ngoài ý muốn với sự xuất hiện đột ngột của MR.D. Ngơ ngác đem kính mắt trả lại tay hắn, mới giật mình phản ứng trở lại. Theo phép lịch sự hơi chút gật đầu, vội vàng tìm cách tránh né ngay sau đó.

Nhưng Tu vừa mới đụng tới nắm cửa, phía sau đã có một cánh tay chụp lên cạnh cửa đè lại. Tu quay đầu, đối diện với đôi mắt của MR.D

MR.D đã đeo mắt kính trở lại, ánh mắt sau lớp thủy tinh càng thêm bức người. MR.D đem Tu giam giữa khuỷu tay mình, một tay chậm rãi vuốt ve trên eo Tu, lộ ra nụ cười lạnh hơn băng:

“Đã lâu không gặp.”

Xung quanh đột nhiên im lặng tới đáng sợ, tiếng nước chảy trong bồn rửa tay vang vang, như đang nện vào tai Tu, có vẻ vang dội đến điếc tai.

“Ông, nhận lầm người rồi... Chúng ta chưa từng gặp nhau.” Tu khẩn trương nuốt nước miếng xuống.

Triển lãm súng vật không lâu lúc trước, MR.D căn bản không có nhìn thấy Tu, càng chưa từng nghe đến giọng nói của Tu, theo lý thuyết không thể có khả năng nhận ra y.

Trong lòng ôm theo một tia hi vọng, Tu ra vẻ bình tĩnh mà muốn đẩy cánh tay MR.D ra, nhưng căn bản không có cách nào làm cánh tay khỏe mạnh kia nhúc nhích.

“Mặc dù khi đó người mang theo miếng che mắt, nhưng ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra người, trên người người phát ra hơi thở của súng vật. Huống chi,” Chuyên gia điều giáo nhẹ giọng cười lạnh lùng, ngửi dọc từ đầu đến cổ con mồi, một tay tiến vào bên trong vạt áo sơ mi Tu, vuốt ve da thịt non mềm, “Cơ thể ta đã chạm qua một lần, nhất định không bao giờ nhận lầm”

Mầm mống lo âu cuối cùng cũng biến thành sợ hãi, lòng Tu trở nên căng thẳng, thành linh liều mạng vùng vẫy, muốn thoát khỏi kiềm kẹp của MR.D. Nhưng MR.D dùng một tay tóm lấy hai tay Tu kèm chặt lại, một chân chế trụ y. Lưng Tu nện lên cánh cửa phía sau, cả người bị khống chế hoàn toàn, không thể nhúc nhích.

“Làm ơn thả tôi ra!” Trong lời nói của Tu mang theo lửa giận, nhẹ giọng quát.

MR.D giống như chẳng có nghe đến cũng chẳng để ý đến kháng nghị của Tu, ánh mắt lạnh băng sau mắt kính tinh tế đánh giá Tu từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên mặt Tu.

“Người tên gì?” Chuyên gia điều giáo hỏi.

Tu phần nộ nghiêng đầu qua một bên, im lặng không trả lời.

“Ta muốn điều tra thông tin của người thì rất dễ, nếu như không hi vọng ta tiện thể tra ra những chuyện bí mật thì khuyên người ngoan ngoãn trả lời ta.” Chuyên gia điều giáo cao hơn Tu gần cả cái đầu cúi người xuống, đem Tu bao phủ trong bóng của mình, bình tĩnh nói, “Ta bây giờ chỉ muốn biết tên của người.”

“Ông...”

Tu cuối cùng quay đầu lại, phần nộ trùng trùng MR.D không chịu nói lí lẽ. Từ trong ánh mắt bức người của MR.D Tu cảm giác được hắn ta không hề nói giỡn.

“Người tên gì.” MR.D gắng hỏi, lời nói lạnh như băng kia làm cho người ta không dám ngỗ nghịch.

Tu cảm giác mỗi tế bào trên người đều bị đóng băng, đôi môi không tự giác được mà run rẩy, theo nó mà phun ra tên của mình: “... Tu...”

“Tu... Là vậy sao. Chủ nhân người nhất định không

phải là chủ tịch, như vậy là ai?” MR.D như là nghĩ tới cái gì đó, sau lại nhìn thẳng vào mắt Tu, bình tĩnh xác nhận với y, “Là chuyên gia điều giáo hôm nọ, anh ta bình thường điều giáo người như thế nào?”

Trong lòng như là có cái gì quan trọng bị người ta chạm vào, Tu quật cường cúi đầu, cắn môi dưới. MR.D nâng cằm Tu lên buộc y phải nhìn thẳng vào mình, khinh miệt nhìn khuôn mặt y. Đột nhiên như là phát hiện ra cái gì, chân mày MR.D nhẹ nhàng nhíu khế, giật mạnh cà vạt của Tu.

“Ông... Làm cái gì!”

Tu hoài công vùng vẫy, trơ mắt nhìn vạt áo của mình bị bung ta, khuôn ngực trần vì hơi thở dồn dập mà phập phồng không ngừng.

Ngón tay MR.D từ eo Tu chậm rãi vuốt lên trên, bụng dưới bằng phẳng, khuôn ngực trần cùng những đường cong cơ thể hài hòa. Tâm tình kích động làm cho hai đầu nhũ Tu dựng đứng lên, đầu ngón tay MR.D nhẹ nhàng một cái, đầu nhũ liền run rẩy theo.

“Cơ thể rất đẹp, làm cho người ta không được muốn xâm phạm người.” Chuyên gia điều giáo chăm chú nhìn nửa thân trên trần trụi của TU, tán thưởng.

“Mau, mau ngừng tay, thả tôi ra...” Tu đối với ánh mắt tán thưởng kia cảm thấy rất xấu hổ, y quay mặt qua một bên, bất an nhẹ vùng vẫy cơ thể.

“Nhưng mà không đủ.” Ngón tay MR.D dừng lại ở cổ Tu, có chút hứng thú vuốt ve dấu hôn đỏ sẫm, thản nhiên nói: “Mặc dù chủ nhân người đồng ý có người, nhưng người hóa ra vẫn là một người không đủ tư cách làm sủng vật.”

Đối với sự nghi vấn của chuyên gia điều giáo đối với tư cách của mình làm cho Tu cảm thấy không hài lòng. Mặc dù chán ghét, Tu vẫn không nhịn được mà nhìn hắn đầy hoài nghi.

“Anh ta có cho người cái tên dành riêng cho sủng vật?” Chuyên gia điều giáo hỏi.

“Tên?” Tu lặp lại từ này, hiển nhiên là không hiểu ý của chuyên gia điều giáo.

“Như vậy, ngoại trừ dấu hôn này, anh ta còn có lưu lại cho người bất kì ấn kí vĩnh cửu nào không?” Chuyên gia điều giáo lại hỏi.

Tu lặng yên, mặc dù không rõ được ý nghĩa đặc thù của mấy thứ này, nhưng lại mơ hồ cảm nhận được bản thân mình thiếu cái gì đó.

“Việc này người không biết, nhưng chủ nhân người nhất định biết.” MR.D đẩy gọng kính trên sống mũi, dùng thanh âm không hề có tình cảm nói: “Tư chất của người rất tốt, nhưng lại phát triển rất chậm chạp, lại còn không thấu đáo tư cách của một sủng vật ưu tú. Chủ nhân người nhất định điều giáo người rất ôn nhu lẫn kiên nhẫn, người tất nhiên không phải chịu khổ, nhưng phương pháp điều giáo như vậy đối với chủ nhân người là một loại hành hạ. Niềm vui của chủ nhân chính là sử dụng người, chứ không phải nhẫn nại với loại sủng vật nửa vời như người.”

“Ông nói... Cái gì?” Tu ngốc nghếch nhìn MR.D

“Người đang hành hạ chủ nhân của người.” MR.D tiếp tục nói: “Anh ta không dám đưa người đi gặp bạn bè của anh ta, bởi vì người chỉ làm anh ta mất thể diện. Anh ta còn không có cho người tên cùng kí hiệu, bởi vì người không có tư cách ở bên cạnh anh ta mãi mãi.”

Người không có tư cách ở bên cạnh anh ta mãi mãi.

Trống ngực thoáng chốc rối loạn một nùi, một câu nói ngắn ngủi, từng chữ đập vào trong lòng Tu đầy đau đớn.

Mr.D thả Tu ra không kèm kẹp nữa, Tu thất thần dựa lưng vào cánh cửa, chậm chạp quì xuống đất, trong đầu không ngừng nhớ lại những lời vừa nghe.

Mình đang hành hạ chủ nhân sao

Bởi vì mình trưởng thành quá chậm, làm cho chủ nhân thống khổ.

Chủ nhân của mình xuất sắc như vậy, mình chỉ nghĩ đến được chủ nhân giữ bên cạnh thì có biết bao nhiêu vinh hạnh, nhưng mà chưa bao giờ biết, chủ nhân còn chưa có thừa nhận mình...

Càng nghĩ càng thấy mất mát, Tu thống khổ mà dùng hai tay ôm lấy đầu, nhưng lại không ngăn cản được cảm giác trống rỗng từ trong đáy lòng đang không ngừng khuếch tán ra, chậm rãi ăn mòn thể xác và tinh thần y.

Đột nhiên cảm giác tóc bị người khác túm lên, Tu bị ép ngửa cổ ra, nhìn thấy MR.D đang quan sát mình.

“Có biện pháp nào, có thể làm cho tôi phát triển nhanh lên một chút không?” Tu quì trên mặt đất, mờ mịt ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi, “Tôi... Tôi không muốn khiến cho chủ nhân vì tôi mà thống khổ...”

MR.D nhìn Tu, ánh mắt đầy khinh miệt, giống như là đem tự tôn của Tu chà nát dưới chân.

“Đây chẳng phải là việc của ta, ta cũng chẳng có nghĩa vụ đối với người.”

Tu giống như bị ma ám, dùng ánh mắt cầu xin hướng đến chuyên gia điều giáo cao ngạo lạnh lùng ở trên.

MR.D nâng cằm Tu lên, ngón tay tách cánh môi y ra khiêu khích đầu lưỡi non mềm, gót giày đạp vào giữa hai chân y.

Tu sửng sốt, chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy dục vọng nơi bụng dưới của MR.D đã dần dần hình thành.

“Từ trước tới giờ ta không bao giờ điều giáo miễn phí cả. Muốn để ta giúp người cũng không phải là không được, chỉ bất quá...” Khóe miệng MR.D cong lên, nói: “Cái đó còn phải nhìn người có cách làm cho ta cao hứng hay không.”

—

Tu quì trên mặt đất ngửa mặt nhìn MR.D, bộ âu phục màu đen làm cho hắn giống như là một quân vương cao cao tại thượng, cả người phát ra lệ khí bức người. Hình dạng khí cụ nơi bụng dưới như một lưỡi kiếm sắc bén hung tàn, cho dù có vỏ bọc cũng không che giấu được sát khí bén ngót.

Hai tay run rẩy, Tu không tự chủ được mà túm lấy ống quần của MR.D, cơ hồ giống như muốn thần phục sự uy nghiêm này. Nhưng trống ngực Tu đột nhiên đập loạn, Tu cuối cùng vẫn không vượt qua được sự sợ hãi của bản thân, nghiêng đầu qua một bên:

“Không... Không được...”

“Không được? Là bởi vì chủ nhân không cho phép, hay là người không muốn làm với người khác?” Chuyên gia điều giáo vặn ngược mặt Tu trở lại.

“Đều không được...” Tu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tôi cũng không có cách nào tiếp nhận người khác.”

MR.D cười lạnh một tiếng, nói: “Như vậy, nếu như là chủ nhân của người ra lệnh cho người thì sao?”

Tu ngẩng đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chuyên gia điều giáo.

“Đừng tưởng rằng người không tiếp nhận bất kì người nào ngoài chủ nhân của người thì là rất giỏi giang, tất cả sủng vật đều phải phục vụ chủ nhân, ngược lại người không phải là duy nhất của chủ nhân. Chủ nhân cũng không có nghĩa vụ phải thỏa mãn người.” MR.D lạnh lùng nhìn Tu, trên gờ gọng kính đen lóe lên tia sáng lạnh lẽo, “Cao hứng thì sử dụng người, chính là quyền lợi của chủ nhân. Nếu như chủ nhân muốn thưởng thức người bị người khác đùa bỡn, hoặc ra lệnh người phải nhìn anh ta cùng sủng vật khác vui đùa, người sẽ tiếp nhận không? Sẽ căm thù chủ nhân sao?”

“Ông nói... Cái gì...” Tu kinh ngạc nhất thời không nói ra lời.

“Anh ta nhất định không có nói với người rồi, sủng vật chỉ có thể có một chủ nhân, thế nhưng chủ nhân thì có thể có rất nhiều sủng vật.” MR.D túm lấy áo Tu, cố ý kè sát mặt lại, nói: “Chủ nhân và sủng vật vốn không hề ngang hàng, người cho rằng người là duy nhất sao?”

Còn chưa kịp phản ứng, cánh tay mạnh mẽ của MR.D đã hất lên, Tu nặng nề té xuống dưới đất.

Tu té xuống đất, vai đập xuống đau đớn, nhưng so ra vẫn kém hơn những lời đã kích tàn khốc mà chuyên gia điều giáo này nói với y.

Y vẫn tưởng rằng, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời chủ nhân, là có thể trở thành một sủng vật hạnh phúc, có thể độc chiếm hưởng thụ sự ôn nhu của chủ nhân. Chủ nhân đối đãi với y như thế nào, thô bạo chiếm giữ thân thể này cũng tốt, chà đạp lăng nhục thể xác y cũng được, vô luận là bao nhiêu đau đớn hay làm cho y cảm thấy xấu hổ thì y cũng đều tình nguyện tiếp nhận. Chỉ cần chủ nhân nguyện ý giữ y lại bên cạnh, vì y mà có được vui sướng, y liền cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng y chưa bao giờ nghĩ tới, niềm vui giữa chủ nhân và y, cũng có thể để cho người khác tham dự vào. Vừa tưởng tượng đến chủ nhân vất y ở một bên để cùng người khác vui đùa, trong ngực lại đón đau.

Trong lúc thất thần, MR.D đã kẹp Tu lại bên người, dùng chân đem người tu kẹp giữa hai chân mình, sau đó cúi người tuột quần y ra.

“Không...” Tu phản ứng trở lại, giơ tay lên muốn ngăn cản, “Ông muốn làm cái gì!”

“Người đang muốn tận hưởng khoái cảm mà chủ nhân mang đến cho người, nhưng cũng không thể nào chân chính thỏa mãn hết tất cả yêu cầu của chủ nhân.” Cánh tay gầy yếu của Tu căn bản không cách nào chống đỡ lại được sức mạnh của MR.D, MR.D đè Tu xuống, một phát tuột quần tây của y ra.

“Dừng...”

Hạ thể trần trụi bị phô bày ra với người không phải là chủ nhân, Tu cảm giác được ngón tay của MR.D đang gầy gầy lên tính khí non nớt của mình, sau đó sờ ra kẽ mông phía sau.

“A, nhanh, dừng tay... Không thể!”

“Hử?” MR.D phát hiện cà vạt đang nhét trong cơ thể Tu, trào phúng nói: “Thì ra bên trong cất giấu nhiều dịch thể như vậy, cái mông người liền phải kẹp theo thứ này đi làm sao? Mới vừa rồi trong lúc nghe ta huấn luyện, có phải cũng có khoái cảm không? Cho dù ở nơi đông người, thân thể *** đang hạ tiện này vẫn có hưng phấn muốn đạt tới cao trào?”

Nghe thấy lời mỉa mai này, Tu xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt. Y muốn vùng vẫy, lại bị MR.D dùng chân kẹp chặt, ngón tay lần mò đến hậu đình y cầm cà vạt rút ra chậm chậm.

“Dừng tay, dừng... Không muốn rút ra!” Tu luống cuống, liều mạng lúc lắc cái mông, hai tay quơ loạn muốn ngăn cản MR.D lại, “Xin ông, đừng kéo nó ra...”

Trong lời nói đã mang theo tiếng khóc, Tu không ngừng cầu khẩn. Chủ nhân đã nói, không cho phép rút cà vạt ra, y không muốn làm cho chủ nhân tức giận.

Chuyên gia điều giáo lãnh khốc hoàn toàn không để ý đến sự khủng hoảng của con mồi trong tay, hần chế trụ tay Tu, dùng sức rút cà vạt ra ngoài. Dị vật cọ sát với nội bích làm cho mị thịt của Tu co rút lại, vô thức muốn siết chặt lấy cái cà vạt, nhưng lại làm cho kích thích khi bị cọ sát tăng lên càng mạnh.

“Uhm...”

Cái cà vạt dài cũng bị rút ra, khoái cảm trong nháy mắt cũng bị hút theo làm cho Tu phát ra một tiếng rên yếu ớt như mèo con.

MR.D thuận tay dùng cà vạt trói chặt cổ tay Tu, sau đó lật Tu lại, tách hai cánh mông y.

“Dừng... Làm ơn thả thôi ra...”

Chân của Tu bị tách ra, chỗ tư mật cứ thế mà phô ra bị MR.D nhìn chăm chú. Khí cụ giữa hai chân MR.D đã sưng to lên rất nhiều. Tu cảm thấy được máu huyết sôi trào, đang tìm cách vọt ra khỏi miệng.

Đừng mà!

Không muốn để người khác đụng vào, không muốn ai ngoại trừ chủ nhân...

Hậu đình bị ngón tay chọc ngoáy truyền đến cơn đau đớn, ái dịch lúc trước của chủ nhân chậm rãi chảy xuống, động khẩu trở nên nóng ẩm ướt át.

“A, nơi này thật sự là một đồng hồ ồn, người đứng là gia khổ

a *** đang.” MR.D lấy ngón tay căng mí thịt bị cà vạt kéo ra, nhú nhú mảy, “Xem ra chủ nhân người chiếm giữ rất mạnh.”

Tựa hồ không muốn dùng đến nơi còn đọng mùi vị của kẻ khác, MR.D bỏ qua hậu đình Tu, túm chặt lấy tóc y bắt y quì đứng lên, đem mặt y áp vào bụng dưới của mình

“Như vậy dùng miệng cũng tốt lắm.” MR.D nói, chậm rãi cởi bỏ quần của mình.

Hai tay Tu bị cà vạt trói chặt không có cách nào né tránh, trơ mắt nhìn côn thịt màu đỏ sậm từ trong quần của MR.D nhảy ra, giống như là mãnh thú đang không ngừng há miệng mang theo hơi thở lẫn mùi vị cuồng nộ, phun thẳng lên mặt y.

“Không!”

Không có đường trốn tránh, côn thịt thô to hung hăng đâm vào trong miệng Tu, đâm vào tận trong cổ họng. Khoang miệng trong nháy mắt bị lấp đầy, qui đầu cực đại nhét sâu tới cuống họng, đau đến y muốn nghiêng rằng lại chống đối cũng làm không được.

“Không cần phải giả bộ thống khổ như vậy, người không phải rất thích được người khác chà đạp lăng nhục sao?” MR.D siết cầm Tu để cho y giữ tư thế há miệng ra lớn nhất, bắt đầu xỏ xuyên trong miệng y, “Trong đây lòng người đang hưng phấn lắm đi.”

“Không... Uhm, uhm...”

Khí cụ thô to không hề lưu tình chút nào đâm thọc trong miệng Tu, khoe miệng Tu bị côn thịt tàn bạo này căng ra đau như xé. Mỗi một cú đâm, hai quả cầu trong túi da lại đập lên mặt Tu, phát ra tiếng động *** mĩ.

Khác biệt với sự bá đạo mà ôn nhu của Thu Sơn, MR.D chỉ có lãnh khốc khiến cho người ta chỉ có thể phục tùng không dám ngỗ ngược. Cảm giác sợ hãi tuyệt đối không thể khổng chế giống như nô lệ đối với quân vương, làm cho đau đớn chuyển hóa thành khoái cảm ti tiện, ứa ra khắp lỗ chân lông.

“Uhm uhm... Không... không...”

Tu nhắm mắt lại, cố đem cảnh tượng trước mặt xua ra khỏi đầu óc

Không... Chủ nhân... Chủ nhân...

“Đang nghĩ đến chủ nhân người? Cảm giác bản thân mình đã phản bội anh ta rồi?”

Như là nhìn thấu tâm tư Tu, MR.D càng dùng sức mà túm chặt lấy tóc Tu, cảm giác đau đớn tận đỉnh đầu kéo ý thức của y quay trở lại.

“Không bằng tiện thể nhân cơ hội này mà tự hỏi một chút,” Mr.D hưởng thụ một lần nữa đem côn thịt đâm vào cổ họng Tu, vuốt ve mái tóc đen mềm của y, nói: “Nếu bây giờ chính chủ nhân người đem giao người cho người khác, anh ta ngồi ở bên cạnh thưởng thức người bị người khác chơi đùa, người sẽ làm thế nào?”

Tu bị côn thịt của chuyên gia điều giáo xâm chiếm, không khỏi nghe theo MR.D mà nhìn sang một chỗ khác, tưởng tượng đến chủ nhân thân nhiên ngồi ở nơi nào đó nhìn hình dáng của mình.

Một loại cảm giác mất mát dâng lên làm cho lòng Tu lạnh lẽo, y thống khổ nhắm mắt lại.

“Hay là không được? Ngay cả điều đó cũng làm không được, còn muốn trưởng thành?” MR.D khinh miệt nhìn Tu, vì muốn cho y nghe rõ mà gần mạnh từng từ, “Người không có tư cách khiến cho chủ nhân lưu người lại vĩnh viễn.”

Ngực Tu căng thẳng, tiếp theo lại xù xuống.

“Đừng có tự nâng mình lên cao quá, sử dụng người như thế nào là quyền lợi của chủ nhân, vô luận là khen thưởng hay trừng phạt, cho người khoái trá hay thống khổ, người cũng phải cam nguyện tiếp nhận mà mang lòng cảm kích. Nếu không, người sẽ không đủ tư cách làm sủng vật, không có tư cách có được chủ nhân.”

MR.D điều chỉnh góc độ có thể làm cho hắn thoải mái hơn, một bên túm tóc Tu tiếp tục một đợt tấn công mãnh liệt, nói.

“Rất nhiều thứ chủ nhân không nói với người, chính là cho rằng người không có khả năng thực hiện. Anh ta không nghiêm khắc đánh chửi người, nếu nói đó là dịu dàng thì không bằng nói chính là căn bản không ôm bất cứ kì vọng nào với người.”

Cơ hồ quên cả vùng vẫy, Tu mờ mịt mà quì gối dưới chân MR.D, tùy tiện cho côn thịt của hắn xâm phạm khoang miệng mình. Ngay cả đau đớn từ cổ họng cũng giống như bị quên mất, trong đầu chỉ còn là những câu nói của chuyên gia điều giáo. Mỗi một câu, mỗi một chữ đều làm cho trái tim y như bị dao cắt.

Y bây giờ mới phát hiện, bản thân mình đối với phạm trù này hoàn toàn không biết gì cả.

Lần đầu tiên phát hiện ra bản thân mình hóa ra lại ngây thơ như vậy, đem quan hệ giữa chủ nhân và sủng vật như là một trò chơi đơn giản.

Lần đầu tiên mới nghi ngờ thật nhiều về giá trị của bản thân, nghi hoặc về ý nghĩ thật nhất của chủ nhân đối với mình, lo lắng đến việc mình có đủ tư cách để bên cạnh chủ nhân hay không.

Mr.D siết đầu Tu lại, trong miệng y mà hưởng thụ cao trào. Tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cổ họng Tu, mùi vị tanh nồng dâng đầy khoang miệng y.

“Mặc dù người quả thật có sức hấp dẫn, anh ta bây giờ có lẽ rất kiên nhẫn đợi người trưởng thành, nhưng nếu như gặp trúng sủng vật vừa xuất sắc vừa thành thực hơn, anh ta còn có thể chờ người sao?” MR.D sau khi phát tiết chậm rãi rút côn thịt ra, cố ý làm nhục là dùng quì đầu cọ xát trên mặt Tu, đen chất nhầy còn sót lại trét khắp khuôn mặt y, lên cả khóe mắt lẫn khóe môi, “Người chắc chắn anh ta sẽ không vứt bỏ người sao?”

Hung khí xâm phạm trong vòm miệng vừa rời đi, Tu giống như con điều đứt dây mà co quắp té xuống đất, ho khan đứt quãng.

MR.D thản nhiên sửa sang quần áo trước bồn rửa tay, quay đầu lại thoáng nhìn xuống đất đầy khinh thường.

“Bé con ngay cả tên cũng không có, nếu như không muốn có một ngày nào đó bị chủ nhân nổi cáu, thì liền tới nơi này tìm ta.” MR.D tiện tay ném lại một cái danh thiếp lên cơ thể chật vật của Tu, “Ta cho người nhận thức cái gì mới là sủng vật chân chính.”

Đứt lời, chuyên gia điều giáo xoay người bỏ đi.

Tu nằm nghiêng trên mặt đất, thân thể gần như trần trụi dính đầy dấu vết bị lăng nhục. Giữa hai mông cũng dính đầy niêm dịch *** loạn, đôi môi sưng đỏ khê nhếch lên, gian nan thở gấp, dịch thể màu trắng sữa chảy ra khỏi khóe miệng, làm cho hình ảnh mê người này càng thêm *** mỹ vô hạn.

Hai tay bị cà vạt màu đen trói buộc trong lúc giãy dụa lúc này đã tuột ra, làm thành một đồng xộc xệch ở phía sau, Tu thể nhưng lại vô lực nhúc nhích. Ánh mắt mê li của y mờ mình chăm chú nhìn xuống đất, MR.D đã đem bao nhiêu tự tin cùng dũng khí của y đập nát.

Trong đầu hỗn loạn, chỉ còn một âm thanh không ngừng nện xuống –

Người chắc chắn anh ta sẽ không vứt bỏ người sao?

Thật không xong. Rõ ràng biết trước là không thể để MR.D dắt mũi, vì sao lại không thể không để ý đến lời của hắn.

Tu chỉ nhớ được mơ hồ, hai cánh tay tự thoát khỏi trói buộc mà miễn cưỡng đứng dậy, che đi những dấu bị thi bạo trên người mới dám rời khỏi công ti. Mơ màng nặng nề trở về được đến nhà thì trời cũng đã tối.

Trong nhà là một mảnh đen kịt, Thu Sơn còn chưa có trở về. Từ trong đáy lòng Tu âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, đèn cũng không bật, nương theo ánh sáng bên ngoài cửa sổ mà đi vào phòng tắm.

Tu mở nước ở mức độ lớn nhất, cổ nhin cảm giác đau khi nước đập vào da, chỉ cố gắng dùng dòng nước mát lạnh tẩy rửa đi những dấu vết cùng mùi vị của MR.D để lại trên người mình. Tia nước lạnh lẽo phun từ trên đầu xuống, đem quần áo Tu thấm ướt. Chiếc áo sơ mi trắng biến thành nứa trong suốt dính lên người Tu, lộ ra màu sắc của da thịt, tản mát ra hơi thở mê người mơ hồ.

Cứ thế đứng dầm mình trong nước lạnh một lúc lâu, khoe miệng bị côn thịt đâm vào muốn nứt ra cũng đã bớt đau đớn, Tu mới thanh tỉnh lại được một chút. Y lau đi nước trên mặt, rút cà vạt lúc này còn nhét vào trong hậu đình.

Chất lỏng chủ nhân bắn vào cơ thể y đã chảy ra gần hết, cho dù bây giờ có đem cà vạt nhét trở vào cũng không thể che giấu đi chuyện đó.

Tu có chút kích động mà đem cà vạt lẫn quần áo ném xuống đất, rồi lại chậm chạp cởi bỏ từng hạt nút áo, ngón tay chạm đến một cái cà vạt khác trên cổ bỗng nhiên dừng lại một chút.

Đột nhiên nhớ tới chủ nhân đem cà vạt của mình cởi xuống, tỉ mỉ thắt lại lên cổ y. Nhớ đến chủ nhân hạ xuống một dấu hôn trên cổ y.

Không biết vì sao, sự dịu dàng say lòng người kia bây giờ nhớ lại liền khiến cho y đau lòng

“Nói là dịu dàng, không bằng nói chính là căn bản không hề ôm bất cứ kì vọng gì với người.”

Lời nói của MR.D lại hiện ra trong đầu Tu.

“Người chắc chắn anh ta sẽ không vứt bỏ người sao?”

Tu cúi đầu, đem cà vạt của chủ nhân gắt gao nắm chặt trước ngực.

Độ ẩm của cơ thể trong nước lạnh dần dần hạ xuống, tiếng rào rào từ vòi hoa sen vang vang, giống như là muốn ngăn cách y với thế giới, cơ hồ dội vào muốn điếc cả tai.

Cánh cửa phòng tắm không biết bị mở ra lúc nào, nước trong vòi hoa sen dần dần ấm lên. Tu vừa muốn quay đầu lại, một đôi tay rắn rỏi đã gắt gao ôm chặt y vào lòng từ phía sau.

Cảm giác có người liếm láp lên tai của mình, cảm xúc ướt át cùng hơi thở ấm áp, khí tức quen thuộc của chủ nhân đang lượn lờ khiêu khích bên tai TU.

“Chủ nhân... Ngài đã về...”

Trên người Thu Sơn vẫn còn mặc bộ âu phục khi đi làm, cứ thế mà đi vào dưới vòi sen, không thèm để ý đến nó đã bị ướt nhẹp. Nước chảy làm cho tóc hắt rơi xuống tán loạn, từng giọt nước trong suốt xuôi theo sợi tóc ướt xuống, tăng thêm vài phần không thể kiềm chế.

“Sao lại tắm nước lạnh?” Thu Sơn quay Tu lại đối diện với mình, dùng bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của Tu, trong mắt tràn đầy trêu mến, “Nhìn môi người cũng lạnh đến thâm tím này.”

“Vừa mới về... Có hơi nóng...”

Nhiệt khí chậm rãi nổi lên giữa hai người, chủ nhân đem bộ quần áo ướt đầm đang áp trên người Tu từ từ cởi ra, rồi lại dùng thân thể trần trụi ôm y vào trong lòng. Không biết là do cơ thể mình quá lạnh hay là vòng tay của chủ nhân rất ấm, Tu cảm giác nơi da thịt va chạm vô cùng nóng nực.

“Lúc này gọi điện thoại về không ai bắt máy cả, sao lại về trễ vậy?” Chủ nhân ôn nhu hỏi.

“Tôi... Có một số việc phải ở lại công ti trễ một chút...” Tu hơi do dự, cuối cùng vẫn không dám nói ra chuyện gặp MR.D

“Vậy à...” Thu Sơn không có hồi dờn, ngón tay thon dài từ sau mông Tu hướng vào giữa mật huyết, lại dùng răng khẽ cắn vào tai y, không nóng không lạnh hỏi: “Vậy vì cái gì tự mình đem cái đuôi ta cắn vào cho người rút ra vậy?”

Tu cắn môi dưới cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào chủ nhân, lời nói dối bởi vì chột dạ mà chỉ có thể lí nhí trong cổ họng đầy yếu ớt: “Xin lỗi... Không cần thận nên...”

Dừng một chút, phát hiện chủ nhân hình như không

có phản ứng gì. Tu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy chủ nhân chỉ trầm mặc không lên tiếng mà nhìn y, trong mắt toát ra sự lạnh lẽo. Ánh mắt đó làm trái tim Tu hoảng loạn, giống như là chủ nhân đã rất thất vọng trong việc kiên nhẫn răn dạy y.

“Xin lỗi, chủ nhân!” Trong lòng Tu lạnh toát, y vội vàng chụp lấy vạt áo của chủ nhân, khẩn cầu: “Làm ơn trừng phạt tôi, chủ nhân! Làm ơn đừng tức giận...”

Thu Sơn chụp lấy tay Tu đè lên vách tường phòng tắm, đem con thú non bé nhỏ đã phạm phải sai lầm đang lo sợ chờ chủ nhân xử phạt hoàn toàn không chế trong lòng bàn tay, hỏi: “Là không nhịn được mà làm, tự mình len lén lấy ra sao?”

“Dạ không, tôi không có...” Tu ra sức lắc đầu, đau đớn truyền lên từ cổ tay đang bị tóm chặt, làm cho y cảm nhận được sự không hài lòng của chủ nhân.

“Oh? Như vậy chính là... Để cho người khác lấy ra sao?” Hai mắt Thu Sơn ngừng một chút, nhìn chằm chằm vào hai mắt Tu, dùng giọng nói trầm thấp như là tiếng đàn vang lên.

Tu bị sự nhạy cảm của chủ nhân làm cho kinh hoảng, vội vàng phủ nhận: “Không, không có đâu!”

“Oh?” Phản ứng của Tu làm cho ánh mắt Thu Sơn lộ ra thần sắc hoài nghi, lạnh lùng hỏi,

“Chẳng lẽ người không tự mình làm, mà là cùng làm với người khác?”

“Dạ không, không có! Tôi thật sự không có... Để cho người khác chạm tới nơi đó...” Tu gấp đến độ khoe mắt cũng ướt át, cố gắng giải thích.

Thu Sơn thả hai tay Tu ra, lùi ra sau từng bước, nói: “Tốt lắm, để cho ta kiểm tra một chút.”

Tu xoay người sang chỗ khác, cong vòng eo mềm mại xuống cố gắng vênh mông lên. Hai tay bị chủ nhân siết lại có chút tê dại cố hướng ra phía sau hậu đình, ôm lấy hai cánh mông của mình, cố gắng tách ra hai bên.

“Chủ nhân... Làm ơn, làm ơn kiểm tra...” Duy trì tư thế sỉ nhục này, Tu quay đầu, hốc mắt ửng đỏ.

Thu Sơn một tay dùng sức bóp cánh mông Tu, cúi người xuống, ngón tay men theo mép cúc huyết vuốt ve chậm chậm.

Nước ấm không ngừng phun xuống đỉnh đầu, từng dòng nước nóng ấm men theo sống lưng Tu chảy vào kẽ mông. Mị thịt nơi động khẩu bị ép mở ra, Tu cảm giác có nước chảy vào trong, cùng với niềm dịch còn lưu lại trong đó, bị ngón tay xâm lấn quấy đảo.

“Nơi này vẫn còn đỏ ửng, xem ra chính là lúc chiều bị ta thao đến sưng đỏ mới bớt được một chút.”

Thu Sơn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng cạ vào nội bích của Tu, đem dục vọng tích lũy từ xế chiều của y thổi bùng lên.

“A...”

Cái miệng nhỏ xinh ở hậu đình Tu không nhịn được mà mút vào ngón tay của chủ nhân, khao khát sự xâm nhập của hắn.

“Hừ, thật sự là bé con *** đang.” Thu Sơn cười khê một tiếng, một tay dùng sức mà bóp lấy cánh mông săn chắc tròn lẳn của Tu, đầu ngón tay đâm vào trong làn da của Tu, nắn bóp đến thay hình đổi dạng, “Nhìn bộ dáng này, sau khi ta đi người quả nhiên không có tiếp tục phát tiết.”

Nghe thấy chủ nhân nói, Tu vừa định hít một hơi, nhưng lại bị chủ nhân dùng sức mạnh ép mặt y áp vào lớp gạch men bóng loáng trên vách tường.

“Nếu không phải bởi vì muốn dùng mới tự mình rút cà vạt ra...” Thu Sơn túm lấy tóc Tu, đem mặt kề gần sát vành tai Tu, nói: “Như vậy người là đang cố ý ngỗ nghịch lại với ta sao?”

“Dạ không, không phải mà! Chủ nhân...” Tu nhất thời không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể dùng mấy chữ này lấp bắp, “Không mà... không phải...”

Thu Sơn không có dè y giải thích, mà xoay người cầm lấy một cuộn băng keo màu đen trên giá để đồ bên cạnh. Cuộn băng keo có bề rộng chừng 5cm, vốn là đồ dùng để quấn ống nước, mặc dù không tính là rất dai, nhưng độ bền cũng rất tốt, lại thêm khả năng biến dạng để có thể dính sát vào phụ tùng.

Chỉ thấy hần bóc ra một ít, nhếch miệng đưa ra mệnh lệnh không thể phản kháng với Tu:

“Đưa tay lên, cầm lấy vòi nước.”

“Dạ...” Tu quay mặt vào tường, ngoan ngoãn vươn hai tay, nắm lấy vòi nước kim loại trên tường.

Thu Sơn dùng băng keo quấn cổ tay Tu vào vòi nước, đoạn băng keo còn thừa thì dùng sức quấn luôn lên cổ Tu mấy vòng.

“Uhm...”

Tu cảm giác trên cổ có chút thống khổ, băng keo quấn ở cổ như một cái vòng, ngay cả hô hấp của y cũng bị chủ nhân khống chế.

Băng keo giống như dây mây, từng vòng từng vòng quấn từ ngực Tu xuống dưới hông, rồi lại quấn quanh cái mông đang vểnh lên, từ bắp đùi phải quấn đến mắt cá chân, sau đó thì dính xuống đất.

Từ tay trái đến chân phải, trên người Tu như đang mặc một bộ đồ đen bó sát, màu sắc trang trọng mà cấm dục này, lúc này giống như là bị xé nát thành từng mảnh, lại càng khiến cho người ta hưng phấn không thôi. Băng keo màu đen quấn quanh vòng eo mảnh dẻ với những đường cong đẹp đẽ, làn da nõn nà dưới những vòng băng mà lộ ra nửa kín nửa hở, trở nên trắng nõn mê người.

Thân hình trần trụi một nửa, cơ thể bị khống chế, trối buộc thô lỗ, hình ảnh Tu ngoan ngoãn gục đầu xuống cho dù bị người lăng ngược tỏa ra khí tức phạm tội nồng đậm. Loại bạo lực như thế này cùng hấp dẫn cơ thể đủ để khơi mào thú tính của bất kì con đực nào.

Nghĩ muốn thô bạo đè y ra, đem dục vọng nóng rực của mình mà đâm thẳng vào trong cơ thể y, muốn nhìn đến y lạnh run dưới thân mình, khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Chát chát!” Thu Sơn đánh xuống dưới mông Tu hai cái, làm da ướm át làm cho tiếng va chạm phát ra có vẻ to hơn.

“A! Chủ nhân...” Mông Tu bị ăn đau, nhẹ giọng nỉ non.

“Sung vật không nghe lời là phải bị trừng phạt, bây giờ ta đánh ngươi hai mươi cái.” Thu Sơn nói, “Tự mình nhắc mông cao lên, ta đánh xuống ngươi phải đếm, đếm cho rõ.”

“Dạ...”

Tu ngoan ngoãn trụ chân thật vững, cố gắng vểnh mông lên, chờ chủ nhân trừng phạt.

“Chát!”

Mỗi tiếng động vang lên là một lần đánh xuống. Tu không khỏi “Uhm” một tiếng, cảm giác da mông đã nóng rực lên.

“Ngươi không có đếm, vậy mới rồi một cái cũng không tính.” Thu Sơn không hề chừa đường lui nói.

Ôi chao, nhưng mà...

“A...”

Tu còn chưa kịp phản ứng lại, thì lại bị hung hăng vỗ xuống mông một cái.

“Một... Một cái...” Tu lúc này cuối cùng cũng nhớ rõ yêu cầu của chủ nhân, nhin đau xuống đếm theo.

“Như vậy mới đúng, Phải đếm lớn lên một chút, nếu ta nghe không rõ thì cũng không tính.” Thu Sơn lúc này mới gạt đầu, tiếp tục đánh xuống mông Tu.

Tiếng rên rỉ *** mĩ cùng cơ thể bị đánh đập quanh quẩn trong phòng tắm.

—

“Ba cái... Uhm... A, Bốn,... A...”

Lòng bàn tay to của chủ nhân mỗi một lần dùng sức mà đánh xuống cánh mông Tu, hai cánh mông săn chắc tròn lẳn bị đánh đến lắc lư. Trên cánh mông đau đớn như bị phồng, lại giống như nước không ngừng tỏa ra đến các bộ phận khác, làm cho eo Tu không nhin được mà run lên, vô thức trốn tránh.

“Không được lộn xộn.” Thu Sơn một tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Tu, nói: “Hóa ra còn muốn trốn đi, lại muốn ngỗ nghịch nữa sao?”

“Xin lỗi...” Tu cố gắng quay đầu, muốn nói lại thôi, “Nhưng mà, chủ nhân...”

“Nhưng cái gì?” Thu Sơn dùng đầu ngón tay siết lấy cằm Tu, hỏi.

“Tôi cũng không phải trẻ con, loại chuyện này...” Tu mắc cỡ đến đỏ ửng hết mặt, ấp a ấp úng nói, “Sẽ làm người ta... Xấu hổ...”

Là một người đã trưởng thành, lại giống như trẻ con bị người lớn trừng phạt bằng cách tuột quần đánh vào mông, cái này thật sự làm người ta cảm thấy mắc cỡ, càng huống chi lại thêm tư thế bị trối đứng sỉ nhục như thế này, lại còn phải tự mình đếm xem bị đánh bao nhiêu cái.

Ngón tay Thu Sơn trượt từ cổ ra sau gáy Tu, men theo sống lưng xuống dưới mông, sau đó bấu lên mông Tu một cái, dùng giọng điệu ôn hòa nhưng không thể cãi lại mà nói: “Muốn trừng phạt người như thế nào là do ta quyết định, người nếu cảm thấy xấu hổ, thì phải dùng thân nhớ kĩ, lần sau không nên tái phạm.”

“Uhm...” Tu cắn môi dưới, càng vui sâu đầu vào trong khuỷu tay.

“Tách chân ra, nâng mông lên, đếm cho ta.” Thu Sơn dứt khoát ra lệnh, “Nếu như còn dám lộn xộn, ta liền lôi người ra ngoài cửa mà đánh.”

“Đừng... Đừng vậy mà, chủ nhân...”

Tu quả nhiên không dám tránh né nữa. Cổ tay bị trối dưới áp lực của làn nước làm cho Tu không có cách nào xoay người, y đối diện với vách tường, hai vai không nhin được run run, có vẻ thật bất lực lẫn đáng thương, rồi lại hấp dẫn thú tính của người khác.

“Chát – chát -”

Mỗi cái đánh nối tiếp nhau, làm cho cơ thể Tu lay động cả phía trước lẫn phía sau. Hai chân dần dần mất đi khả năng chống trụ, Tu muốn quì xuống, cổ tay bị băng keo trối chặt dưới áp lực của làn nước đem nửa người Tu treo lại.

“Uhm... Mười... Mười ba... A...”

Tu kèm nước mắt, cố gắng đếm số lần bản thân bị giáo huấn.

Kiểu trừng phạt này ngoại trừ nhục nhã, càng làm cho Tu cảm giác được sự bé nhỏ của bản thân. Cơ thể của mình hoàn toàn bị chủ nhân khống chế, không cách nào vùng vẫy, không dám trốn tránh, không thể chống cự mà mặc cho chủ nhân giáo huấn. Càng đau đớn, càng làm cho mình cảm giác được sự tồn tại của mình dưới chân chủ nhân.

“Uhm... A a... A, chủ nhân...”

Tu đột nhiên cảm giác cơn nóng bỏng trên mông đã lan khắp toàn thân, dần dần tập trung xuống bụng dưới. y cúi đầu nhìn, phát hiện ra cơ thể mình trong lúc nhục nhã này mà lại có phản ứng.

“Uhm... Mười... lăm...”

Cánh mông đã sưng đỏ trở nên yếu ớt mẫn cảm, đau đớn kích thích cùng dục vọng giao hòa mang đến khoái cảm mà thân thể này chưa từng trải nghiệm.

“Thật sự là êm tai.” Thu Sơn cười nhạo, “Cho dù là rên rỉ khi bị đánh, nghe cũng rất nhộn nhạo, thật sự giống như đang yêu cầu người khác thao người.”

“Uhm... Mூ... Mூ... Uhm a, a... Chín...”

Tu phát hiện ra hô hấp của mình cũng bắt đầu trở nên hưng phấn, cơ thể không tự chủ được mà nghiêng hợp với động tác của chủ nhân, thậm chí bắt đầu chờ mong sự đau đớn nhiều hơn, kích thích càng mạnh hơn. Thành linh ý thức được điều này, Tu xấu hổ mà đem mặt vùi vào trong khuỷu tay mình, hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

“Sao vậy, cái mông bị lột sạch quần áo cũng có thể cao hứng tới như vậy sao? Bé con *** đang.” Nhưng chủ nhân đã phát hiện ra thay đổi của Tu, hân chơi đùa với phân thân Tu, trêu ghẹo: “Nhìn chỗ này một chút đi, đã ngẩng đầu lên rồi này. Người là *** thú, thân thể này quả nhiên là thích bị chà đạp, bị đánh càng đau lại càng hưng phấn.”

“Uhm... Không phải mà...” Tu cảm thấy mặt mình đỏ rực, đối với phản ứng của chính cơ thể mình cũng chịu không được.

“Không phải?”

Thu Sơn khẽ cười một tiếng, lấy băng keo đem phân thân của y dán cứng vào trong người, hung hăng đánh xuống mông y.

“A-” Tu bị đánh đến toàn thân run rẩy, một cổ hưng phấn nóng rực phóng thẳng về bụng dưới, “Đau... Đau quá... A... A...”

Tu chưa bao giờ biết, đau đớn như vậy cũng có thể mang đến khoái cảm mãnh liệt. Chủ nhân không chút lưu tình mà đánh lên da thịt mẫn cảm của Tu, nhiệt huyết hưng phấn bắt đầu tụ tập đến ngọc hành non nớt, làm cho nó sưng to dựng đứng lên.

“A a... Chủ nhân! Uh,... Đau quá, thật, thật thích... A...”

Y hưng phấn mà gào lên, cơ thể nhúc nhích mãnh liệt, phóng thẳng đem cái mông vênh lên trước mặt chủ nhân không ngừng đong đưa, khao khát kích thích ngày càng mạnh.

Nhưng lúc này, Thu Sơn đột nhiên ngừng lại. Hắn cầm cuộn băng keo bị vứt dưới đất lên, quấn thêm vài vòng lên phân thân Tu, chế trụ dục vọng của y.

“A... Chủ, chủ nhân?” Khoái cảm đang dâng lên đột nhiên bị cắt ngang, Tu thống khổ không nhịn được mà lúc lắc cái mông cố gắng đem dục vọng mới bị khơi mào của mình ép xuống, đỏ mặt quay đầu lại, rưng rưng nhìn chủ nhân.

“Người đừng có hiểu lầm, bây giờ đang là trừng phạt, không thể để cho người hưởng thụ như vậy.” Lòng bàn tay của Thu Sơn nắm lấy mông Tu, xoa nắn qua lại, hỏi: “Thành thật nói cho ta biết, thích bị ta đánh ở đây không?”

“Dạ thích... thích...” Tu cắn môi dưới, gật đầu.

“Vì sao thích, hử?”

“Chủ nhân... Tôi...” Nội tâm đấu tranh một lúc lâu, Tu mới xấu hổ nói, “Bị chủ nhân đánh, rất... rất thoải mái... Còn muốn còn muốn... Uhm...”

“Muốn bị đánh mạnh hơn một chút, mới có thể cho người sướng hơn sao?” Thu Sơn tốt bụng mà thay Tu lí giải.

Tu nhắm mắt lại, xấu hổ gật đầu lần nữa.

“Ha ha, rõ ràng thoát nhìn thì ngoan như vậy.” Tiếng cười của Thu Sơn đột nhiên mất đi sự ấm áp thường ngày, hắn đem môi kề sát sau gáy Tu, dùng thanh âm lạnh như mưa mùa đông, không nóng không lạnh nói: “Nhưng vì sao lại học cách nói dối với ta? Từ khi ta bắt đầu vào cửa, mỗi một câu nói với ta.”

“Tôi...” Trong lòng Tu chao đảo, vô thức muốn tìm cách giải thích, “Không, chủ nhân, tôi...”

“Câm miệng!” Thu Sơn đột nhiên thô bạo mà đem mặt Tu ghì lên tường phòng tắm, lạnh lùng quát lên, lực độ trên tay cơ hồ có thể đem mặt Tu bóp nát, “Đừng có mà nói dối trước mặt ta!”

Tu lại càng hoảng sợ, y chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt của chủ nhân đáng sợ đến như vậy, ánh mắt cuồng nộ như lưỡi kiếm sắc bén trong nháy mắt đâm thẳng ngực Tu.

Nhưng trái ngược với vẻ mặt làm cho người ta sợ hãi đến tởm vía kia, trên mặt Thu Sơn lại hiện ra nụ cười, ôn nhu nói: “Rõ ràng không biết nói dối, vì cái gì lại muốn gạt ta? Nhất cử nhất động của ngươi, cũng không có thoát khỏi mắt ta.”

Tu không dám lên tiếng mà dính chặt vào tường, không dám nhúc nhích.

“Nào, nói cho ta biết, rốt cuộc thì có chuyện gì dấu diếm ta?” Thu Sơn ôn hòa hỏi.

Giọt mưa mùa đông nháy mắt biến thành bão, đông lạnh đến Tu không khỏi run lên bần bật.

Chủ nhân thật sự tức giận.

“Chủ nhân, tôi...” Cảm giác áp bức cường đại cơ hồ làm cho Tu thở không được.

“Ta đang mất rất nhiều sức mới có thể giữ được bình tĩnh để nói chuyện.” Hai tay Thu Sơn chống lên tường ở hai bên cổ Tu, cúi đầu đem trán tựa ra sau vai Tu, thấp giọng nói: “Ngươi tốt nhất nhanh nói cho ta biết một chút, ta không biết sự nhẫn nại của mình có thể tiếp tục duy trì được bao lâu.”

Tu giật giật môi, nhưng nhất thời không biết phải bắt đầu nói như thế nào.

Hối hận trong lòng so với sự bồng sát sau mông hay cơn đan từ cổ tay đều mạnh hơn. Cũng không phải là cố tình muốn giấu diếm cái gì với chủ nhân, cũng không phải bởi vì sợ hãi bị trừng phạt. Rõ ràng chỉ là không muốn nhìn thấy chủ nhân tức giận, kết quả thì ngược lại hoàn toàn.

Y vội vàng nghĩ muốn trong lúc đầu óc hỗn loạn mà thăng thần nói chuyện với chủ nhân, nhưng mà lời của MR.D lại cứ hiện ra.

Ngài không như lời MR.D nói, vậy tôi phải che giấu gì chứ, chủ nhân...

Nghi hoặc thiếu điều sắp thốt ra tới nơi, Tu cắn môi dưới, cuối cùng lại nuốt ngược vào trong cổ họng.

Do dự của Tu mang đến sự yên lặng ngán ngửi, Thu Sơn thả tay ra, không nói một lời hướng cửa phòng tắm mà đi.

“Chủ nhân!” Tu luống cuống, bóng lưng của chủ nhân làm cho y cảm giác bản thân bị vứt bỏ, y không thoát khỏi được sự trói buộc trên cổ tay, đành phải ra sức vùng vẫy khóc gọi: “Xin lỗi, tôi nói dối ngài... Chính là D, MR.D ông ta...”

Thu Sơn dừng chân lại, dựa vào cạnh cửa phòng tắm nhìn về phía Tu, chờ y tiếp tục nói.

“Lúc ở WC của công ty, gặp phải MR.D...”

“Sau đó?” Thu Sơn bình tĩnh hỏi.

“Ông ta... Ông ta...” Tu cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Ông ta ép tôi... Khẩu giao... Đem... côn thịt của ông ta... Nhét vào trong miệng tôi...”

Thu Sơn sau khi nghe xong, chậm rãi đem nụ cười lạnh như băng thu hồi lại, trong mắt thoáng tia cuồng nộ: “Ngươi nói, anh ta bắt ngươi khẩu giao?”

Tu cúi đầu xuống càng thấp, môi dưới bị cắn đến đỏ bầm.

“Nói là ép buộc, thật ra bản thân rất sướng phải không?” Thu Sơn bước lại vò sen, thô lỗ kéo người Tu quay lại đối diện với hắn, “Nếu không sao lại ngoan ngoãn để cho anh ta làm?”

“Ông ta đem cà vạt trong hậu đình tôi rút ra... Trói tôi lại... Tôi...” Trước mặt chủ nhân phải nhớ lại bản thân mình bị thi bạo như thế nào, làm cho Tu thống khổ mà khóc nức.

“Sau đó thì sao? Liền thoải mái để cho anh ta làm trong miệng người đến bắt ra?” Thu Sơn siết cầm Tu, lực lớn đến mức muốn bóp nát mặt, “Tên gia khóa đó đem dịch thể bắn vào trong miệng người hay là trên mặt?”

“Chủ nhân, xin lỗi, tôi...”

Tu vội vàng muốn cầu xin chủ nhân tha thứ, lại bị cắt ngang đầy lạnh lùng.

“Ta đang hỏi người.” Thu Sơn nhắc.

“Bắn trong... Trong miệng...” Tu không dám nhìn thẳng vào mắt chủ nhân, lí nhí nói.

“Côn thịt của anh ta có lớn không, có phải nhét vào trong cái miệng *** đang của người đến đây tràn?” Thu Sơn giống như là bị mất khống chế, không ngừng hỏi: “Tinh dịch của anh ta có mùi gì, có ngon không?”

“Chủ nhân... Làm ơn đừng hỏi nữa...” Tu thống khổ mà lắc đầu.

“Thật ra người bị làm rất sướng phải không? Dù sao thân thể *** tiện này của người không phải rất thích bị ngược sao, chỉ cần có thể sướng, đối phương là ai cũng chẳng sao phải không?”

“Chủ nhân!” Tu òa khóc, ra sức nói, “Cầu xin ngài... Làm ơn đánh tôi, trừng phạt tôi, nhưng cầu xin ngài đừng bắt tôi phải nhớ lại... Tôi không cãi lời ông ta được, bị trói rất đau đớn, miệng rất đau, ngực cũng rất đau, chỉ cần nghĩ lại cũng rất thống khổ...”

Thu Sơn cuối cùng im lặng, không hề hành hạ Tu.

“Tôi rất sợ...” Tiếng khóc càng lúc càng nhỏ, biến thành tiếng nghẹn ngào đau đớn từ trong nội tâm: “Tôi không dám nói với chủ nhân, sợ chủ nhân chê tôi dơ bẩn...”

“Dơ bẩn? Đúng vậy, có phải người đã quên.” Thu Sơn cười lạnh, nói: “Cơ thể của người vốn thuộc về ta, người cũng không có quyền làm cho nó bị dơ.”

“Xin lỗi... Chủ nhân... Làm ơn trừng phạt tôi, chỉ cần chủ nhân có thể tha thứ cho tôi, bất cứ trừng phạt nào tôi cũng đồng ý...” Tu khẩn cầu. Trong khoảnh khắc chủ nhân xoay người bỏ đi lúc này, sự đau đớn đến cùng cực ấy còn chưa có biến mất.

“Ta không có hứng thú trừng phạt thứ bị người khác làm bẩn.” Thu Sơn nói: “Trước tiên ở đây ngoan ngoãn tẩy rửa sạch sẽ cho ta.”

Nói xong, Thu Sơn mở vòi hoa sen, một tay túm lấy tóc Tu bắt buộc y ngảng đầu lên, một tay cầm lấy chai sữa tắm trên kệ, mở nắp ra.

“Uhm...” Tu thở nhẹ một tiếng, theo phản xạ liền nhắm mắt lại.

Một tia sữa tắm màu xanh nhạt từ chai sữa tắm phun ra tạo thành một đường cong ưu nhã, rơi xuống trên mặt y, làm cho người khác rục rịch nghĩ đến hình ảnh *** mĩ.

“Nhìn vẻ mặt *** đang này của người, khi tên gia khóa MR.D đó đem dịch thể trét lên mặt người, có phải cũng bày ra vẻ mặt thế này?” Thu Sơn hỏi chậm chạp.

Đổ lên mặt Tu còn chưa đủ, Thu Sơn chuyển hướng, đổ lên đầu Tu.

“A...” Thật nhiều chất lỏng từ miệng chai phun mạnh ra, từ trên đầu tư chia ra thành mấy đường, men theo đường nét của khuôn mặt chậm rãi chảy xuống. Chất lỏng lạnh lẽo bò xuống ngực Tu chảy xuống bụng dưới, hoặc men theo sống lưng để lại mùi thơm tươi mát cùng một vệt xanh nhạt, mùi thơm của sữa tắm dần dần ngấm khắp nơi.

Ngón tay Thu Sơn theo sữa tắm mà xâm nhập vào giữa hai chân Tu, khuấy đảo mị thịt bên trong: “Bên trong tại sao lại ẩm ướt như vậy, thứ ta bắn vào trước đó còn chưa có rửa sạch sao?”

Tu cảm thụ độ ẩm của ngón tay chủ nhân đang dò xét bên trong cơ thể mình, xấu hổ gật đầu.

“Nếu muốn vệ sinh sạch sẽ, bên trong tất nhiên cũng phải rửa sạch một chút.” Thu Sơn nói xong, với tay lấy con dao nhỏ trên kệ cất đứng bằng keo dán tay Tu vào vòi nước.

Bị trói một lúc lâu Tu nhất thời còn chưa kịp thích ứng, đầu gối nhũn ra, quì rạp xuống nền nhà.

“A... A... A... A...” Tu nằm sấp trên mặt đất, há miệng hít thở dồn dập.

Nhưng Thu Sơn không cho Tu cơ hội thở dốc, hắt đá lên người Tu một cái, ra lệnh: Quì xuống nhắc cái mông cao lên cho ta!”

“Dạ...”

Tu dùng đầu gối nhũn đến phát run cố chống đỡ cơ thể, thuận theo đó mà lấy đầu ép sát xuống nền nhà, nâng cái mông lên giống như một con thú non.

Một chân Thu Sơn đạp lên lưng Tu, tách hai cánh mông y ra, đem chai sữa tắm nhét vào trong cúc huyết tu, sau đó nâng cái chai lên.

“A... Chủ, chủ nhân... cái này... vào được... a uhm...”

Chất lỏng lạnh lẽo bị ép chảy vào trong cơ thể Tu, như là bị kiến bò qua, ngứa ngứa lướt qua nội bích, dựa vào sức nặng của bản thân mà chảy sâu vào trong cơ thể.

“Tự mình đem cái miệng ở dưới há to ra, đem sữa tắm trong này uống vào.” Thu Sơn nói với sủng vật dưới chân, “Nếu để rơi ra dù chỉ một giọt, người coi như xong rồi!”

Tu nhỏ bé quì trên mặt đất, cảm giác được chủ nhân kích động và thô bạo hơn ngày xưa rất nhiều.

Sữa tắm trong bình chậm rãi chảy vào trong cơ thể Tu, róc rách chảy sâu vào trong mị huyết, làm cho y cảm thấy bụng dưới hình như đã căng to. Nhưng y không dám nhúc nhích, sợ bản thân mình lại tiếp tục làm cho chủ nhân tức giận. Bất luận là có bao nhiêu thống khổ hay vũ nhục nan kham y cũng tình nguyện thừa nhận, chỉ một bóng lưng chủ nhân giận y mà quay đi cũng làm y đau lòng đến tất thở.

“Nhanh như vậy mà đã uống xong hết rồi? Thật sự là cái miệng xinh xắn tham ăn mà.”

Thu S

ơn đem chai sữa tắm giờ đã trống rỗng rút ra, dùng lòng bàn chân đạp lên cánh mông Tu, ngón chân dùng sức chen vào trong cúc huyết không ngừng khép mở.

“Uhm... A... Uhm a...”

Mị huyết Tu đã được ăn no dưới sự chà đạp của ngón chân chủ nhân, không ngừng có dịch lỏng chảy ra từ động khẩu, chất lỏng màu xanh nhàn nhạt chảy tràn ra cả hai bên bắp đùi trần trụi.

“Nhìn bộ dáng *** loạn này của ngươi, chỉ là bị ngón chân chạm qua, nước miếng liền chảy không ngừng.” Thu Sơn cỡi cái áo sơ mi trên người đã ướt sũng nước, hai tay bóp lấy hai cánh mông Tu dùng sức tách ra, nói: “Chỗ này cần phải vệ sinh nhiều nhất, để ta tẩy rửa sạch sẽ cho ngươi.”

Nói xong, nâng côn thịt đã dựng đứng của mình, nhắm ngay cúc huyết Tu hung hăng đâm thẳng vào trong.

“A – a a -”

Tu hét tho một tiếng, lực lượng cường đại đập vào đem mặt y va xuống sàn nhà. Chưa bao giờ gặp qua chủ nhân thô lỗ tàn bạo như vậy, như là cố ý muốn cho Tu nhấm nháp tư vị thống khổ, không hề lưu tình mà đâm sâu vào trong, sau đó lại rút phắt ra, rồi lại một lần nữa đẩy thẳng lưng đánh thẳng vào.

“Chủ nhân... Uhm... Nhanh, nhanh quá... Cơ thể muốn... nứt ra rồi... A...”

Tốc độ đâm vào mãnh liệt làm Tu thở không kịp, xô xuyên như là trừng phạt đem cơ thể Tu không thể hòa theo tiết tấu của chủ nhân mà trước sau lay động, mặt y va xuống đất rồi lại nảy lên, những sợi tóc mềm rơi tán loạn trên nền nhà sũng nước, nhẹ nhàng dập dềnh trong sóng nước.

“Quì tốt cho ta!” Thu Sơn quát to, túm lấy tóc Tu buộc y ngẩng đầu lên.

“A...” Tu ăn đau, không khỏi cong lưng quì đứng lên.

Thu Sơn từ phía sau một tay mò đến giữa hai chân Tu, cầm lấy phân thân y, một chụp lấy một chai dầu gội, nhắm thẳng ngay đỉnh linh khẩu y.

“A, không... Chờ một chút, chủ nhân...” Ý thức được ý đồ của chủ nhân, Tu kinh hoàng vùng vẫy eo muốn trốn đi, lại bị chủ nhân đâm vào kịch liệt mà mất đi khả năng phản kháng.

Chỉ thấy Thu Sơn nắm qui đầu Tu, chậm rãi đem dầu gội đầu nhét vào niệu đạo.

“A... Không, a a... Uhm... Đừng...” Địa phương mẫn cảm nhất bị dị vật xâm lấn, cảm giác đau như bị xé rách toạc lan khắp toàn thân Tu trong nháy mắt.

“Nếu muốn bị đau đớn nhiều hơn, người cứ việc lộn xộn đi.”

Thu Sơn cảnh cáo, lấy ngón tay đè lên đỉnh linh khẩu Tu, đem chất lỏng chen vào trong niệu đạo TU.

“Đừng mà... Uhm uhm... A...” Tu đau đến thút thít khóc, cũng không dám nhúc nhích, hai tay bị trói, đầu ngón tay bởi vì siết lại chống cơn đau mà trắng bệch ra.

Lần đầu tiên có cái gì chảy ngược trong chính niệu đạo của mình, Tu vừa sợ vừa hưng phấn mà không hiểu vì sao, cảm giác được dầu gội đầu dính dính không ngừng từ linh khẩu chui vào trong cơ thể mình, dọc theo đường đi ra sức khiêu khích đùa bỡn phân thân yếu ớt của mình. Ngọc hành yếu ớt trong cơn đau đớn cũng bắt đầu phình to lên, lại bị băng keo siết lại thật chặt.

“Uhm... Uhm... A... Uhm...”

Tiếng rên nhẹ nhàng trong phòng tắm mờ mịt hơi nước trở nên mỉa mai cùng mê người vô cùng. Tu quì rạp trên mặt đất có chút run rẩy, nhìn không thấy rõ vẻ mặt của y, nhưng chỉ cần nhìn thấy đường cong duyên dáng của sống lưng dính đầy niêm dịch cũng đủ để cho huyết mạch người khác sôi sùng sục.

“Mỗi tắc da tắc thịt của người đều phải ra hơi thở đầy hấp dẫn.” Thu Sơn từ phía sau ôm lấy Tu, sau đó ngồi xuống dưới nền nhà, để cho Tu cưỡi trên người mình, bắt đầu một trận công kích mới, “Người là dụng cụ dạng thế này để câu dẫn tên gia hỏa kia phải không?”

“Dạ không... A... Không phải mà... A... a... Uhm... a...” Tu ra sức lắc đầu, mị huyết gắt gao mút chặt côn thịt của chủ nhân, cục hoa nường theo sự vào ra của côn thịt mà không ngừng khép mở.

“Tên gia hỏa kia còn nói cái gì với người?” Thu Sơn đỡ lấy eo Tu, dùng sức ấn y xuống, để cho côn thịt thô to của mình hoàn toàn đi vào trong cơ thể y.

“A... MR.D nói...” Tu do dự một chút, cuối cùng dùng thanh âm yếu ớt nói ra sự phức tạp trong lòng, “Ông ta nói tôi... Không phải là sủng vật ưu tú...”

Thu Sơn nghe xong, cười lạnh một tiếng, nói: “Lời này thật ra không sai, dám nói dối chủ nhân, người ngay cả tổ chất cơ bản của sủng vật cũng không có.”

Người ngay cả tổ chất cơ bản của sủng vật cũng không có.

Tu thống khổ mà ôm ngực, lời mỉa mai của chủ nhân như mũi tên nhọn hoắt, đâm sâu vào trong trái tim Tu.

Trên người truyền đến cơn đau đớn như bị xé rách, chính là Thu Sơn đem băng keo dính trên người Tu tháo xuống, Tu cảm giác bản thân mình đang bị lột da.

“Người để cho tên MR.D kia chạm vào người, ta rất tức giận, nhưng người nói dối ta càng làm cho lòng ta đau đớn.”

Thu Sơn vẫn cầm trong cơ thể Tu mà đem cả người Tu xoay lại, nâng hai chân y lên, để cho cục huyết Tu hướng lên trên, sau đó lại một lần nữa tiếp một lần hung hăng đi vào.

“Sủng vật cùng chủ nhân mà ngay cả tín nhiệm cơ bản cũng không có, sao có thể chân thành chung sống với nhau?”

Xổ xuyên mãnh liệt cơ hồ cướp đoạt đi ý thức của Tu, Tu giống như con chim non bị rơi ra khỏi tổ không ngừng bay loạn, cưỡi trên người chủ nhân mà không ngừng ngã trái nghiêng phải. Làm tình thô bạo mặc

dù đau đớn, nhưng lại càng kích thích hơn so với dĩ vãng, mùi hương lạ lẫm thôi tình tràn ngập khắp trong phòng tắm mật mù hơi nước.

“A... Chủ nhân, chủ nhân... Tôi sai rồi... Làm ơn... Uhm a... Uhm a... Làm ơn cho tôi...” Điểm mẫn cảm trong mị huyết bị chà đạp, trong cơn mê loạn Tu không ngừng nức nở gọi chủ nhân, cơ thể bởi vì dục vọng tăng nhanh nhưng không thể phóng thích mà trở nên run rẩy.

“Thật sự biết sai rồi sao, còn có lần sau nữa không?” Thu Sơn cầm lấy phân thân của Tu chơi đùa, băng keo dán trên đó đã siết chặt lại vào da.

“Dạ không dám nữa... Lần sau không dám nữa... Uhm a... Cầu xin ngài, chủ nhân...”

Tu gian nan quay đầu, đôi môi xinh xắn hé mở, mắt khép hờ, hàng mi thật dài còn động theo bọt nước, đem đôi mắt đen láy giấu ở bên trong đưa ra khăn cầu làm cho người khác không thể kháng cự.

Trong mê loạn, Tu cảm giác đau đớn khi băng keo dính trên phân thân được tháo ra, sóng nhiệt nơi bụng dưới quay cuồng, y ngã đầu ra thật sâu đem cơ thể cong thành một vòng cung mềm mại. Phân thân trong khoảnh khắc thoát khỏi trói buộc liền đem dục vọng cùng dầu gội đầu trong niệu đạo phóng hết ra ngoài cơ thể.

“Chủ nhân...”

Tê liệt ngã xuống trên người chủ nhân Tu nhìn trần nhà đến thất thần, cuối cùng không nhin được thở thở hỏi.

“MR.D nói, chủ nhân có thể tìm những súng vật khác, có phải là thật không?”

Thu Sơn ngừng một chút, bình thần nói: “Đúng vậy, chủ nhân có quyền đó, ta chỉ không sử dụng thôi.”

Ngực Tu đau như xé, trong lòng không hiểu sao như bị đào ra thành một cái động lớn, bóng tối trong đó không ngừng ào ra, trống rỗng cùng mờ mịt ăn mòn thân thể y, đem linh hồn y cắn xé không ngừng.

“Vậy ngài... Vì sao không nói cho tôi biết?” Tu hỏi.

“Khi nào nói cho người cái gì, là do ta quyết định.” Thu Sơn nghiêng người, đặt Tu ở dưới thân, “Cho dù bây giờ người biết rồi thì sao, người dám nói người có thể vui vẻ tiếp nhận sao? Hay là đối với quyền lợi này của chủ nhân mà thấy bất mãn?”

“Không, tôi...” Tu nói không thành lời.

Y rất muốn tôn trọng quyền lợi của chủ nhân, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, nhưng vô luận như thế nào cũng không có cách che giấu, bản thân vừa nghĩ đến ánh mắt chủ nhân nhìn đến người khác liền cảm thấy đau lòng. Y khổ não vô cùng, không biết bản thân rốt cuộc phải như thế nào trong khi chính mình chưa từng có bất kì kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

Thu Sơn dùng chóp mũi chạm vào mũi Tu, nói: Người bây giờ ngay cả tín nhiệm chủ nhân một cách tuyệt đối còn làm không được, càng đừng nói là có năng lực tiếp nhận hay xử lí những việc thế này.”

Tu cụp mắt xuống, cố gắng ngăn cho nước mắt không trào ra.

Mình quả nhiên chỉ là một súng vật nửa vời, có lẽ đúng như lời MR.D nói, chủ nhân căn bản không có ôm bất cứ kì vọng nào đối với mình...

“Phải dạy dỗ người như thế nào là chuyện của ta.” Thu Sơn nâng cằm Tu lên, nói: “Ta nói rồi, người chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của ta là được, không cần phải gấp gáp làm gì.”

Thu Sơn dùng băng keo còn thừa dán kín miệng Tu lại, đem y trói vào góc tường, tách đôi chân thon của y ra, rồi lại tiếp tục một đợt xâm phạm cuồng phong bạo vũ. Thời gian trừng phạt còn lâu mới chấm dứt, Thu Sơn muốn Tu dùng chính cơ thể của mình để nhớ rõ về sai lầm.

Tu dưới thân chủ nhân cuồng loạn vùng vẫy cơ thể, mặc cho chủ nhân dùng qua các loại đồ vật khác nhau, lắng nhục thân thể y, nhưng vô luận như thế nào cũng không ngăn cản lại được, bóng tối ở cái động sâu hoắm trong lòng không ngừng mở rộng ra.

Khi y bị làm đến muốn mất đi ý thức, trong đầu lại nhớ đến lời của MR.D

Nếu như gặp được sủng vật xuất sắc và thành thực hơn, anh ta còn có thể chờ người sao?

Người chắc chắn anh ta sẽ không vứt bỏ người sao...

—

Ngày hôm sau, Tu bị ánh sáng rực rỡ lay tỉnh, phát hiện bản thân đang nằm ở trên giường, thân thể đã được tắm rửa sạch sẽ. Y đứng dậy, phát hiện chủ nhân không có ở nhà, cũng không có để lại giấy nhắn. Căn nhà trống rỗng, Tu lần đầu tiên cảm thấy ở nhà một mình hóa ra lại cô độc như vậy.

Tu đi vào phòng tắm, nhìn thấy trên sàn nhà vẫn còn một đồng hồ ồn, quần áo rơi tứ tán cùng những chất lỏng *** mĩ, chứng minh sự *** loạn ở nơi này tối hôm qua. Y ngồi xổm xuống, chậm chậm ôm lấy hai đầu gối, cả người ngẩn ngơ. Ánh mắt đảo quanh không mục đích, cuối cùng rơi lên đồng hồ ồn của mình.

Y chụp lấy quần của mình, từ trong túi rút ra cái danh thiếp đã nhăn nheo. Trên danh thiếp hiện ra mấy chữ mờ mờ —

Hội sở trung tâm giải trí cao cấp DESPOT

“Bé con ngay cả tên cũng không có, nếu như không muốn có một ngày bị chủ nhân vứt bỏ, thì tới đây tìm ta!”

Ghe tởm!

Tu đem danh thiếp vò thành một cục quăng vào bồn cầu, rồi lại ôm đầu gục xuống chân.

Chủ nhân... Tôi thật sự rất sợ hãi... Bản thân không có tư cách quì gối dưới chân ngài sao...

Hoàng hôn vừa phủ xuống, ánh đèn phồn hoa nơi thành Bắc liền phủ lên, hơi thở suy đồi tỏa ra mập mờ tràn ngập, mọi người trầm luân trong những cơn mê say.

Trung tâm giải trí xa hoa nằm sâu trong một con phố, so với sự ồn ào bên ngoài kia có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều, đa số là những câu lạc bộ dành riêng cho những người giàu có. DESPOT chính là câu lạc bộ

bộ qui mô nhất và nổi tiếng nhất ở khu này.

Tu đứng trước cửa lớn, nhìn lên tấm bảng đề chữ DESPOT thật lớn, do dự một chút, cuối cùng vẫn giữ thẳng lưng đi vào.

“Chào mừng đến với DESPOT!” Mới vừa vào cửa, liền có phục vụ trẻ tuổi đứng chào đón, “Chào anh, xin hỏi anh có hẹn trước không?”

“A, không...” Tu sững sốt, nụ cười rạn rở chói lóa kia có chút khiến cho Tu choáng váng.

“Như vậy xin anh vui lòng đưa thẻ hội viên, tôi sẽ giúp anh sắp xếp.” Phục vụ nói.

“Tôi... Không có thẻ hội viên...” Tu nói nhỏ.

Phục vụ có chút bất ngờ, lập tức nói: “Hội sở của chúng tôi chỉ dành riêng cho thành viên, anh có muốn trở thành hội viên không?”

“Không, không cần đâu...” Tu vội vàng xua tay, nói có chút khó khăn: “Tôi có thể vào tham quan không...”

Phục vụ trên mặt vẫn bảo trì nụ cười nghề nghiệp, nhưng nhiệt tình đã giảm đi mấy phần: “Tham quan?”

“A, đúng vậy, đúng vậy, tham quan một chút...” Tu nói.

Phục vụ không nói, đánh ánh mắt qua một bên ra hiệu, hai người đàn ông cao lớn hung hãn lập tức xông tới.

“Tham quan? Tiểu tử, mày xem đây là sở thú à? Mày định đến điều tra sao?” Một gã đàn ông chuyển động bả vai cuộn cuộn, các đốt ngón tay kêu lắc rắc.

“Hay là mày muốn tới chỗ này bán thân sao?” Một gã trên dưới đánh giá hình dáng tương đối nhỏ gầy hơn so với người bình thường của Tu, cười nói: “Da thịt mềm mại, nói không chừng sờ vào rất tốt nha.”

“Chắc là vậy rồi, mày coi nó eo thon chân dài, chơi nhất định sẽ rất sướng! Trước kia chắc chắn không bị ít người chơi qua.”

Hai gã kẻ tung người hứng, nói lời tục tĩu rồi phá lên cười.

Mặt Tu đỏ bừng, tức giận xoay người bỏ đi, cổ tay lại bị túm lại.

“Sao vội vàng bỏ chạy vậy hả?” Gã to con vững vàng giữ chặt cổ tay Tu, lộ ra nụ cười *** tà, “Nếu đã tới, trước hết để cho chúng tao kiểm tra đi!”

“Không! Khốn nạn! Thả ra!” Tu dùng sức vùng vẫy, nhưng làm như thế nào cũng không thể thoát ra khỏi cánh tay cuồn cuộn kia, “Thả tôi ra!”

“Ồ đây sao ồn ào vậy?” Một tiếng nói lạnh lẽo như hàn băng vang lên từ phía sau.

Mấy gã kia nhìn thấy người tới, lập tức thả Tu ra, khúm núm gọi: “Ngài Tĩnh...”

Đi đến là một người đàn ông tuấn mĩ mặc theo kiểu quân phục, y phục màu lam được thiết kế riêng ôm sát người tôn lên những đường nét khỏe đẹp của cơ thể. Hắn bắt kể là bước đi hay đứng lại, lưng lúc nào cũng đứng thẳng, đôi giày sáng bóng, thêm đôi bao tay da phụ họa khiến cho cả người hắn tỏa ra khí chất sắc bén của quân nhân.

“Nếu đã đến đây, y liền là khách của DESPOT chúng ta. Các người không được vô lễ!”

Người đàn ông tên Tĩnh này sau khi nghe hai gã kia giải thích, lạnh lùng nói. Trong lời nói mang theo sự không hài lòng, thanh âm cũng không có một tia dao động, nhưng lại có thể khiến cho hai gã kia văng vẳng dạ dạ gật đầu lui ra.

Chờ đến khi Tĩnh quay đầu lại, Tu mới phục hồi tinh thần.

“Cảm ơn...” Tu xoa xoa cổ tay bị kéo đau, cúi đầu hời hợt cảm ơn.

“Lần đầu tiên đến sao?” Lời nói của Tĩnh không hề có thêm một từ thừa.

Tu gật đầu, đoán thử thân phận của đối phương.

“Vì sao muốn vào đây?”

“Bởi vì...” Tu dừng một chút, lời nói trở nên mềm mại: “Có một số việc... Đến nơi này tham khảo một chút, có lẽ có thể làm cho bản thân hiểu rõ hơn một chút...”

Trong phòng tắm ngắn người gần nửa ngày, rõ ràng danh thiếp đã ném đi, nhưng dựa vào trí nhớ, thân thể cũng không chịu nghe lời mà đi tới nơi này.

Chủ nhân biết chắc chắn sẽ rất tức giận cho coi.

Nhưng ngay cả như vậy, Tu lại có một cảm giác cần phải đến đây rất mãnh liệt. Y cũng không có ý định tìm MR.D, chỉ hi vọng ở đây có thể tìm ra cái gì đó lấp đầy cái hố sâu trong lòng mình.

Tu biết rõ, không vượt qua được việc này, bản thân mình chẳng có cách nào bình thản cùng chủ nhân chung sống với nhau.

Mặt Tĩnh không hề thay đổi cứ thế mà nhìn Tu, cuối cùng hờ hững xoay người: “Đi theo tôi.”

Tu theo Tĩnh đi vào thang máy VIP đến khu Bạch Kim.

“14 tầng dưới của DESPOT so với những câu lạc bộ cao cấp khác cũng không có nhiều điểm khác biệt, từ tầng 15 trở chỉ dành riêng cho thành viên Bạch Kim, có thể yêu cầu dịch vụ phục vụ đặc thù.” Tĩnh nói, ấn nút tầng 18.

Một tiếng “Đinh” vang lên, ngọn đèn sáng lóa theo cánh cửa thang máy mở ra ủa vào bên trong.

Trước mắt chính là một đại sảnh rộng rãi, đồ nội thất trang trí cực kì xa hoa. Trong đại sảnh có một sân khấu hơi thấp hình tròn, có không ít người đang đứng ở đó.

“Đây là...”

Tu đi vào vài bước, bất ngờ phát hiện xung quanh sân khấu kia có một hàng ***g sắt bằng kim loại xếp tròn theo. Chiều cao của cái ***g khoảng chừng một mét, chiều rộng cũng vậy, trong mỗi ***g sắt nhốt một cơ thể gần như trần trụi, chỉ có một cái quần da miễn cưỡng che đậy nơi riêng tư, trên người còn bị cột đầy các loại vòng, xích.

Thanh niên trong ***g đều xinh đẹp vô cùng, bọn họ chỉ có thể giống như động vật gian nan quì hoặc cuộn người lại, cho dù là phần thưởng của trò chơi. Khách hàng trong đại sảnh giống như là đang đi xem hàng, thỉnh thoảng dùng chân đá vào ***g sắt của bọn họ, hoặc là trực tiếp đưa tay vào trong ***g đùa giỡn những con vật nhỏ không hề nhúc nhích. Đối mặt với sự lảng nhục công khai, động vật bên trong ***g cũng không phản kháng, có khi còn vươn đầu lưỡi liếm láp ngón tay của khách hàng, hi vọng khách hàng có thể gọi mình.

“Khách hàng có thể tại đại sảnh xem xét đối tượng khiến mình hứng thú, sau đó dùng xiềng xích đưa hân đến phòng thuê bên trong để được phục vụ. DESPOT là nơi điều giáo ra những sủng vật ưu tú nhất.” Tĩnh nói.

“Những sủng vật mà các người dạy dỗ ở đây, là từ đâu đến?” Tu nhìn những động vật nhỏ bé trong ***g, hỏi.

“Tự nguyện bán thân vì tiền, chúng tôi mua từ các nơi khác nhau, khách hàng gọi lại đây ủy thác dạy dỗ, hoặc là chính khách hàng ủy thác dạy dỗ chính mình.”

“Có người sẽ yêu cầu điều giáo chính mình sao?” Tu có chút bất ngờ, ông chủ lớn cũng sẽ dùng tiền để cho người khác chà đạp bản thân sao.

“Nhu cầu thì ngược cùng bị ngược đều ngang nhau, đương nhiên cũng có khách hàng hi vọng hưởng thụ khoái cảm khi bị ngược mà.” Tĩnh nói như không, “Cũng không phải ai cũng có thể may mắn tìm được chủ nhân thích hợp với mình, bọn họ không thể làm gì khác hơn là đến câu lạc bộ để chia sẻ. Chuyên gia điều giáo của DESPOT có thể thỏa mãn bọn họ.

“Sủng vật ở đây... Là được dạy dỗ như thế nào?” Tu hỏi.

“Dựa trên yêu cầu của khách nhân, chúng tôi không có chung chương trình dạy dỗ.” Tĩnh thoáng nhìn vào một ***g sắt ở giữa đại sảnh, nói: “Từ lễ nghi của sủng vật, đến khai phá sự miễn cảm của thân thể, đến lảng nhục thể xác lẫn tinh thần, trói buộc cùng hình phạt. Từ thân thể đến tâm lý, mặc dù sủng vật chỉ là công cụ để chủ nhân tìm vui, nhưng ngoại trừ việc dạy dỗ, còn phải tiến hành rèn luyện tinh thần lẫn thể xác. Muốn trở thành một sủng vật có thể khiến cho chủ nhân kiêu ngạo, đầu tiên phải để cho người khác cảm nhận được mình là một người ưu tú.”

Tĩnh quay đầu, ngọn đèn trên đầu rơi xuống dáng người cao ngất của hân, khuôn mặt tuần mi, đôi con ngươi đen nhánh tỏa ra ánh sáng tự tin đầy cứng cỏi, làm cho người ta thấy lóa mắt.

Người ưu tú... Giống như anh ta sao? Tu nghĩ thầm.

Trong đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng ồn ào hưng phấn, Tu nhìn về hướng đó, phát hiện mọi người đang tập trung về phía sân khấu.

“Xem ra lại có điều giáo công khai rồi.” Tĩnh vẫn nói không nhanh không chậm y như trước.

“Điều giáo công khai...” Tu nhìn quanh đại sảnh, không nhận được nuốt nước miếng, “Anh nói là, ngay ở đây sao? Ở ngay trước mặt nhiều người?”

“Làm sủng vật nhưng chưa biết nghe lời, hoặc là khi chuyên gia điều giáo cho rằng cần phải tăng mạnh cường độ dạy dỗ, ngẫu nhiên sẽ lựa chọn dạy dỗ công khai.” Gương mặt Tĩnh dưới ánh đèn, giống như bước ra từ trong tranh, “Mục đích chính là để gia tăng sự nhục nhã của sủng vật, để cho bọn họ tránh không phạm phải sai lầm nữa.”

Dưới sân khấu lần nữa vọng đến tiếng hoan hô, một chuyên gia điều giáo trong bộ đồ da bó sát người nắm theo một sợi xích dắt một thiếu niên bên hông sân khấu đi vào trong đám người kia.

Đó là một thiếu niên tóc vàng với làn da trắng nõn, cơ thể thon gầy trần trụi chỉ được che chắn bởi một cái quần đùi, trên tay chân và cổ đều bị dùng những cái khóa kim loại chỉ dành cho tù nhân thời cổ đại, chiều

dài cũng chỉ đủ để tút chỉ hấn bò sát trên mặt đất. Trên miệng hấn có một cái khóa miệng, một sợi chỉ bạc mỏng như tơ từ trong khoe miệng trào ra, quả bóng kim loại cỡ trái trứng gà kẹt trong miệng khiến cho hấn không cách nào có thể nuốt nước miếng xuống.

Những cái khóa kim loại nặng nề va chạm với nền nhà tạo ra tiếng vang trong trẻo. Thiếu niên tóc vàng nhỏ bé cúi thấp đầu, im lặng bò qua bên cạnh chân khách hàng, vòng cổ nối với sợi xích bạc phía sau đều nằm trong quyền điều khiển của chuyên gia điều giáo.

“Ngẩng đầu lên!” Chuyên gia điều giáo vung một cây roi dài quất lên tấm lưng trắng mềm của thiếu niên, ra lệnh.

Thiếu niên không tình nguyện mà ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt mỉa mai tươi cười của những khách hàng xung quanh đang cúi đầu thưởng thức tư thế xấu xí của mình, cơ thể không khỏi run lên, giống như là không thể thừa nhận được sự sỉ nhục này.

“Đi!” Chuyên gia điều giáo thô lỗ đá một cái vào mông thiếu niên, ra lệnh đầy thô bạo.

Thiếu niên lúc này như là không có cách nào tiếp tục chịu đựng sự ti tiện trong mắt những kẻ xung quanh, chậm chạp xuyên qua đám người, bò đến trên sân khấu. Sân khấu không lớn, ở giữa có một cột kim loại cao gần 3 mét, trên đó treo đầy những loại dây trói cùng vật dụng khác.

Ánh sáng nơi đại sảnh mờ đi một chút, ánh đèn cũng tụ tập đến mái tóc vàng trên người con thú non này. Thiếu niên quỳ gối bên cạnh cột kim loại ngẩng đầu lên, tóc mai mềm mại xoa xuống lòa xòa, những sợi tóc phản xạ ánh sáng trở nên long lánh đến lóa mắt.

Chuyên gia điều giáo cởi bỏ khóa miệng của thiếu niên, thiếu niên chán ghét ho hai tiếng, lấy tay quẹt đi vệt nước miếng đọng trên khoe môi. Đã thấy điều giáo sư cao lớn đột nhiên một chân đạp mạnh lên đầu vai thiếu niên, cơ thể thiếu niên bị mất thăng bằng ngã sấp về phía trước, gót giày da cứng ngất đạp lên mặt hấn ghì chặt xuống.

“Xem ra người vẫn không có ngoan.” Chuyên gia điều giáo dùng giày cọ vào mái tóc vàng, quàn sát bộ dáng thống khổ của người dưới chân.

“Uhm...” Thiếu niên thấp giọng rên rỉ, ý thức được sự sai lầm của mình, “Xin lỗi... Chủ nhân...”

Chuyên gia điều giáo thả chân ra, đá đá lên mặt thiếu niên. Thiếu niên lập tức nằm dưới chân chuyên gia điều giáo, vươn đầu lưỡi liếm láp chiếc giày bóng lộn. Chuyên gia điều giáo nhếch mũi giày lên, thiếu niên liền thuận theo mà nghiêng mặt liếm xuống đế giày.

Chuyên gia điều giáo lúc này mới khinh miệt mà hừ nhẹ một tiếng, một chân đem hấn đá văng ra, đi đến bên cạnh cái cột kim loại mở ra một sợi xích, quay đầu lại nói: “Lại đây.”

Một câu ra lệnh không có chủ ngữ, như là đang gọi một động vật hạ đẳng. Thiếu niên tóc vàng đương nhiên biết, bản thân mình chỉ giống như một con chó vàng nhỏ. Hấn ngoan ngoãn bò lại, chủ động vươn hai tay giơ lên khỏi đầu.

Chuyên gia điều giáo đem thiếu niên trói đứng lên, làm cho hấn dù cố hết sức cũng chỉ có thể dùng mũi chân chạm xuống nền nhà, nhưng không có cách nào bình yên đứng thẳng.

“Bây giờ, ta dùng roi da đánh người.” Chuyên gia điều giáo cầm lấy một cái roi da mềm mại, nói.

Thiếu niên nhận mệnh lệnh cúi đầu xuống, chuẩn bị tiếp nhận cơn đau đòn.

“Chát!” Chỉ thấy một cái tát thẳng tay khiến cho mặt thiếu niên bị đánh lệch hẳn sang một bên, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên năm dấu tay đỏ rực.

“Đừng để ta phải nhắc lại qui củ với người, ta cũng không có tính kiên nhẫn như giáo viên mầm non.” Chuyên gia điều giáo lạnh lùng nhìn thiếu niên, lặp lại lời lúc nãy: “Bây giờ, ta dùng roi da đánh người.”

“Tạ ơn... Cảm ơn chủ nhân ban ơn...” Thiếu niên cuối cùng trong cơn đau đòn mà nhớ lại mình phải làm cái gì.

Chuyên gia điều giáo lúc này mới không nổi cơn tức giận, lùi ra vài bước vung roi lên, cánh tay vươn xa. Theo tiếng hét thảm của thiếu niên, từ ngực trái kéo xuống bụng dưới bên phải đã hiện lên một vết ửng đỏ tinh tế.

Một roi đánh xuống đó cũng không làm làn da bị tổn thương, chuyên gia điều giáo có kỹ thuật dùng roi rất cao siêu, có thể khiến cho người bị đánh phải chịu đau đớn đến cực độ nhưng không hề lưu lại bất kỳ vết thương nào.

Thân thể của động vật luôn rất dễ dàng bị đau đớn kích thích, trước ngực cùng sau lưng thiếu niên đều bị đánh đến đỏ hồng, dưới nhục hình cùng sỉ nhục thể nhưng cơ thể cũng không thể ức chế được mà trở nên hưng phấn, hô hấp trở nên nóng rực cùng rối loạn.

“Tiểu tiện loại.” Chuyên gia điều giáo đến gần thiếu niên, dùng cán roi da cọ xát vào quần hần, trào phúng nói.

Thiếu niên xấu hổ nghiêng mặt qua một bên. Dưới cái quần da hơi mỏng, phân thân đã bắt đầu phình lên.

“Thích bị đánh sao, như vậy cho người thống khoái thêm một chút.” Nói xong, chuyên gia điều giáo kéo một chân thiếu niên lên.

Thiếu niên tóc vàng bị ép bầy ra tư thế của người học võ khi luyện công, không thể không dùng chân sau nhón lên chống đỡ cơ thể. Hướng theo chuyên gia điều giáo cùng những khách hàng ở đây mà tách rộng hai chân ra, cái quần da quá ngắn cơ hồ không có cách nào che lấp được phân thân bên trong, từ kẽ ống quần có thể thấp thoáng nhìn thấy ngọc hành cùng hai quả cầu bên dưới.

Chuyên gia điều giáo thay đổi một cái roi nhuyễn kiểu đuôi ngựa dài chừng nửa mét, hướng vào giữa hai chân thiếu niên mà quất đánh. Sau khi mười roi không ngừng quất đánh vào bắp đùi hần, sức mạnh tưởng chừng như phân tán ra, nhưng lại chẳng khác gì mưa ngày bão, đồng thời tập kích vào bộ phận yếu ớt nhất của thiếu niên.

“A... Không... Uhm a... a...” Thẳng đến khi thiếu niên cuối cùng không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ. Thanh âm trầm thấp trong veo, trong thống khổ bị *** bào mòn, ngưng ngừng đầy gợi cảm, phả ra khí tức *** mĩ.

“Nhìn đi, nó cũng ngại rồi!” Có khách hàng dưới sân khấu cười nhạo.

“Rất sướng sao?” Chuyên gia điều giáo dùng roi nhuyễn quất vào cơ thể thiếu niên, đem dục vọng của hần nắm ở trong lòng bàn tay, không ngừng dùng những lời tục tĩu nhục nhã hần, “Người là đồ tao hóa *** đang, mở chân ra cho nhiều người xem như vậy rất hưng phấn sao. Người rất thích hợp khi đem nuôi như cò, để cho mọi người nhìn người mỗi ngày liếm côn thật súc sinh, bị chúng nó chơi đến bắn nước tiểu!”

Roi da tập trung đánh vào phân thân của thiếu niên, càng lúc càng mãnh liệt.

“Uhm... A... Không được... Tôi... A...”

Mũi chân thiếu niên bắt đầu run rẩy, phân thân sưng to bị cái quần chật chội bó sát, đau đến khóe mắt y ứa lệ.

Chuyên gia điều giáo đem mép quần của y kéo xuống một chút, làm cho đỉnh linh khẩu lộ ra ngoài. Đỉnh qui đầu sưng đỏ, có chất lỏng trong suốt không ngừng tuôn ra.

“Chỗ này lại khóc.” Chuyên gia điều giáo dùng roi da quét qua nơi dính niêm dịch này, một sợi tơ tằm mảnh được kéo lên lóe sáng rồi đứt đoạn.

“Cầu xin ngài...” Thiếu niên gần như điên cuồng mà vùng vẫy loạn lên, tiếng xiềng xích trên đầu vang lên lách cách.

Chuyên gia điều giáo cỡi bỏ xiềng xích cho hần, thiếu niên lập tức co quắp ngã xuống đất.

Chuyên gia điều giáo dùng chân hất cơ thể thiếu niên làm cho hần nằm xuống đất, nói: “Tự mình tách chân ra.”

Thiếu niên hiển nhiên trong lúc chịu nhục hình vừa rồi đã kiệt sức, cũng không dám cãi lời, dùng hai tay mềm yếu vô lực lần lượt ôm lấy đầu gối co lại, để cho hai chân tách rộng ra trước mặt chuyên gia điều giáo.

“Bây giờ chúng ta chuyển qua huấn luyện sức chịu đựng, trước lúc được cho phép người không được phép phóng thích. Riêng về thời gian,” Chuyên gia điều giáo lạnh lùng đập lên phân thân thiếu niên, cười như là đang chọc ghẹo, chuyển sang nhìn xuống sân khấu, “Do khách hàng của chúng ta quyết định.”

Dưới sân khấu vang đến tiếng hoan hô kích động, mọi người hiển nhiên hết sức thích thú với tiết mục này.

Chuyên gia điều giáo bắt đầu dùng giày ra sức chà đạp phân thân của thiếu niên. Thiếu niên tóc vàng nhục nhã cắn chặt môi mỏng, cố gắng duy trì tư thế khuất nhục khi phải mở rộng cơ thể ra, trong tiếng cười của chuyên gia điều giáo cùng khách hàng ở đây, nhìn hấn vùng vẫy khi bị chuyên gia điều giáo chà đạp sỉ nhục dưới gót chân.

“Mức độ này... Cũng có thể sao?” Tu có chút nhìn không quen, cảm giác hơi thở đã nóng rực, bản thân cũng có chút hưng phấn.

Mọi người thầm nghĩ muốn lăng nhục hấn càng nhiều, muốn nhìn thấy bộ dáng hấn bị đau đớn cùng xấu hổ hành hạ. Hấn càng thống khổ, mọi người càng cao hứng.

Rõ ràng cảm giác được có chút không thể tiếp nhận, nhưng gia hỏa kia, ở trước mặt mọi người thiếu niên cho dù bị đùa bỡn vẫn không dám phản kháng, cơ thể hứng chịu ngược đãi nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng... Hình ảnh tàn khốc vô nhân tính, khí tức phạm tội, làm cho tâm người ta run lên.

“Không có cái gì là không thể, ở chỗ này hấn bất quá chỉ là một công cụ để cho người khác tìm niềm vui, không cần tôn nghiêm của con người.” Tình trả lời, giống như đối với hình ảnh này nhìn hoài cũng đã thành thói quen, “Cho dù là trước mặt mọi người.”

“Thiếu niên này thuộc nhóm nào, là tự bán thân để kiếm tiền sao?”

“Không, là chúng tôi mua từ trong tay một người nước ngoài. Đối với súng vật dạng thế này, chúng tôi điều giáo rất nghiêm khắc, để có thể phục vụ được những khách hàng có yêu cầu cao.”

“Vậy còn nếu là khách hàng thì sao?” Tu lại hỏi, “Đối với khách hàng tự nguyện làm súng vật, các người sẽ điều giáo như vậy sao?”

“Đúng vậy, dịch vụ của chúng tôi dành cho mọi người là ngang nhau, chỉ có thể lựa chọn đồng ý hay không đồng ý, khách hàng không có quyền can thiệp vào nội dung. Chỉ cần lựa chọn mức độ chịu đựng, phải làm như thế nào thì do chuyên gia điều giáo quyết định, khách hàng không được chống đối.” Tình dừng một chút, nói: “Chỉ bất quá, chúng tôi sẽ chuẩn bị cho khách hàng một cái mặt nạ.”

Tu có chút khiếp sợ, nhất thời tiêu hóa không xong. Y lần nữa đem ánh mắt quay về sân khấu, phát hiện thiếu niên tóc vàng bị chuyên gia điều giáo đập dưới chân sắp không xong rồi.

“A... Không... Uhm a... Uhm...”

Trong miệng thiếu niên bật ra những tiếng rên rỉ vô nghĩa, hai tay đã không còn sức để ôm chặt hai chân mình. Nhưng chuyên gia điều giáo chụp được mắt cá chân hấn, đem hai chân hấn tách ra càng rộng, còn dùng đế giày đập vào giữa hai chân thiếu niên.

“Cầu xin ngài... Cho tôi...” Thiếu niên khóc không thành tiếng khẩn cầu.

“Muốn phóng thích rồi sao? Cái đó còn phải hỏi ý kiến của khách hàng ở đây.” Chuyên gia điều giáo nhếch môi, nhìn xuống dưới sân khấu.

“Không được, tiếp tục!”

“Tiếp tục! Đừng cho nó sướng nhanh như vậy!”

Khách hàng dưới sân khấu hét lên, yêu cầu chà đạp con chó nhỏ lông vàng thật nhiều vào.

“Nhìn đi, mọi người không đồng ý đâu.” Chuyên gia điều giáo nói, tiếp tục chà đạp phân thân thiếu niên.

“Nhưng mà... Tôi... A... Tôi... Không, a... a...”

Mặc dù hết sức cố gắng, nhưng thiếu niên vẫn không ngăn cản được phản ứng của cơ thể. Hắn cuồn loạn kêu gào, cho dù bị cái quần siết vào đau đớn, phân thân bị chà đạp suốt một lúc lâu cũng không để ý gì nữa liền đem dịch thể phóng ra. Từ bụng dưới lên đến ngực, niêm dịch màu trắng sữa đọng lại thành dấu vết *** đang.

“Giỏi lắm, lá gan không nhỏ!” Giống như đã sớm đoán trước được kết quả như vậy, chuyên gia điều giáo cầm lấy roi da, bắt đầu một đợt trừng phạt mới.

“Uhm... Uhm... Xin lỗi...” Thiếu niên yếu ớt sau đợt cao trào cuộn lại trên mặt đất, dùng tay ôm lấy đầu tự bảo vệ mình khỏi sự xâm hại của cái roi.

Chuyên gia điều giáo túm mớ tóc vàng của thiếu niên làm cho hắn quì thẳng dậy, thiếu niên bị ép ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần ửng hồng mê mang, đôi môi đỏ ửng he hé mở, hơi thở nóng rực phả ra không ngừng.

“Kêu lâu như vậy, khát nước không?” Ngón tay của chuyên gia điều giáo lơ lửng theo cánh môi thiếu niên, đem mặt hắn kéo đến ngang eo mình, chỉ tay nói: “Ta liền khai ân cho người uống nước.”

Dưới sân khấu vọng đến tiếng cười thích thú.

Thiếu niên lặng đi một chút, trong nháy mắt hiểu rõ ý tứ của chuyên gia điều giáo, trong mắt toát ra sự không tình nguyện. Cơ thể của hắn giãy giụa, nhưng cuối cùng cũng không dám chống đối, đôi môi run rẩy phun ra vài chữ nhỏ xíu: “Tạ ơn... Tạ ơn chủ nhân... Ban ơn...”

Chuyên gia điều giáo cởi bỏ khóa quần, kéo ra côn thịt của mình. Côn thịt sậm màu đã sớm cương lên một nửa, mặc dù không có hoàn toàn dựng thẳng, nhưng kích thích cũng khiến cho người

ta sợ hãi. Chuyên gia điều giáo đem côn thịt đưa đến trước mặt thiếu niên, thiếu niên ngoan ngoan vươn đầu lưỡi ra, liếm láp từ trên xuống dưới.

Chuyên gia điều giáo giống như hít sâu một hơi, sau đó giật đầu thiếu niên ra sau hơn 10cm: “Tốt lắm, há miệng!”

Thiếu niên nhận mệnh mà nhắm mắt lại, đem miệng há ra thật lớn trước côn thịt của chuyên gia điều giáo.

Trên đỉnh linh khẩu của côn thịt có kích thích dọa người kia bắt đầu tuôn ra vài giọt chất lỏng trong suốt, giấy tiếp theo, một cột nước tiểu lao thẳng ra, chuẩn xác bắn vào cổ họng thiếu niên.

“Á!” Tu ở xa xa nhất thời bịt chặt miệng. Mặc dù lúc này khi chuyên gia điều giáo bắt đầu nói y đã mơ hồ đoán được, nhưng mãi đến khi tận mắt nhìn thấy mới dám tin tưởng, nhục nhã khi điều giáo trước mặt mọi người, có thể tới mức này sao.

“Không ít khách hàng sẽ hưởng thụ cảm giác bị sỉ nhục như vậy.” Tình bên cạnh bình tĩnh nói, “Còn có người từng chủ động yêu cầu đưa họ đến chuồng động vật để thú giao.”

Tu bịt chặt miệng, trong lòng vừa khủng hoảng vừa hưng phấn không thể tả, ánh mắt như bị đóng đinh lên sân khấu không cách nào chuyển đi.

Chuyên gia điều giáo cố ý giữ cho qui đầu duy trì một khoảng cách nhất định với thiếu niên, để cho mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng quá trình chất lỏng tiến vào trong miệng thiếu niên, cùng với vẻ mặt thống khổ của thiếu niên.

“Đây là phần thưởng ban cho người, đem toàn bộ uống vào!” Chuyên gia điều giáo túm chặt tóc thiếu niên.

Trái cổ của thiếu niên không ngừng chuyển động, gian nan đem chất lỏng kia nuốt xuống, nhưng tốc độ phun ra quá nhanh, chất lỏng không kịp nuốt xuống đã tích đầy trong miệng.

“Nuốt xuống hết cho ta, một giọt cũng không được lãng phí!” Chuyên gia điều giáo đem côn thịt cắm vào trong miệng thiếu niên, ngăn chặn chất lỏng sắp trào ra, nói uy hiếp, “Nếu không ta liền đem người cột đến WC cho người ta dùng làm toilet 2 ngày!”

“Uhm...” Thiếu niên phát ra giọng mũi trầm trầm. Côn thịt của chuyên gia điều giáo giống như đâm thẳng sâu vào trong cổ họng hắn, mặc dù có thể khiến cho chất lỏng không chảy ra, nhưng lại làm cho thiếu niên càng thống khổ hơn rất nhiều.

Quá trình “Uống nước” không dài, nhưng đủ để hủy hoại cả thể xác lẫn tinh thần thiếu niên. Khi chuyên gia điều giáo thỏa mãn mà đem côn thịt rút ra, thiếu niên mệt mỏi quì dưới đất, khoe miệng đã sưng mọng lên.

Cuối cùng, chuyên gia điều giáo đem một đạo cụ không ngừng rung động nhét vào hậu đình thiếu niên, dùng cán cái roi đuôi ngựa đâm thêm vào. Cũng không đem cái roi rút ra, cứ như vậy mà trói chặt tay chân thiếu niên rồi treo ngược từ phía sau. Thiếu niên bị treo cách mặt đất khoảng 1 mét đồng đưa, giống như là một ngọn đèn trang trí.

“Hôm nay phục vụ mọi người sử dụng đồ vật.” Chuyên gia điều giáo dùng một cái roi dài đánh vào nơi yếu ớt của thiếu niên, rồi lại chỉ vào một cái xe đẩy ở một bên nói với khách hàng, “Nếu như các vị cao hứng, có thể gắn trang sức lên người hắn.”

Trên xe đẩy để rất nhiều đạo cụ lớn nhỏ khác nhau, những khách hàng vô cùng cao hứng kích động đem phân thân nhét vào trong quần thiếu niên, hoặc là đem kẹp điện kẹp kên đầu nhũ, phân thân hắn.

“Chúng ta đi thôi.” Biểu diễn đã xong, Tinh xoay người hướng về cầu thang.

“A, chờ một chút...” Tu vội vàng theo sau, hỏi: “Hắn, chuyên gia điều giáo kia đem hắn đi đâu rồi? Bộ dáng của hắn hình như rất thống khổ, lại không thể nói chuyện, lỡ đâu có chuyện gì nguy hiểm thì biết làm sao?”

“Không cần lo lắng, vòng da trên cổ tay súng vật có gắn máy đo nhịp tim, nếu có dấu hiệu nguy hiểm sẽ có người đến ngay lập tức. Chúng tôi có đội ngũ bác sĩ chuyên chăm sóc sức khỏe của súng vật.” Tinh đi nhanh về, ý bảo Tu đi theo, “Tôi đưa cậu đến mấy chỗ khác xem một chút.”

“Nhưng mà,” Tu gần như phải chạy theo mới có thể đuổi kịp bước chân Tinh, “Nếu như là trong tâm lý thì sao? Nếu như súng vật không chịu được, muốn dừng lại thì có thể chứ?”

“Tất nhiên, khi tiến hành điều giáo ở cường độ cao, súng vật có thể sử dụng ám hiệu an toàn. Đây là một trong những quyền của súng vật.” Tinh trả lời

7. Chương 7

“Theo tình hình chung, chuyên gia điều giáo sẽ dựa trên kinh nghiệm của bản thân mà phán đoán mức độ điều giáo dành cho súng vật, nhưng chỉ cần súng vật đưa ra ám hiệu an toàn, chuyên gia điều giáo phải lập tức dừng lại tất cả hành động. Bất kể là đang biểu diễn, trừng phạt, hay là thời điểm chuyên gia điều giáo hưởng thụ cao trào – đình chỉ vô điều kiện, đây là qui tắc. Dấu hiệu an toàn như thế nào là do súng vật cùng chuyên gia điều giáo thỏa thuận, mọi người thường hay dùng từ an toàn.

Tinh vốn đã rất đẹp trai lại thêm lúc nào cũng đứng thẳng lưng trong bộ quân phục làm cho cách hắn nói chuyện rất nghiêm túc, tràn ngập sức mạnh.

Tu nghe đến từ an toàn, mặc dù chủ nhân chưa bao giờ cùng y chính thức trao đổi qua, có lẽ là bởi vì những gì giữa bọn họ chưa tính là quá nguy hiểm.

“Điều kiện đầu tiên của điều giáo là đối phương phải tình nguyện và không bị xâm hại, cho dù chúng tôi trong khi điều giáo ra lệnh súng vật không được phép nói, nhưng họ vẫn có quyền nói từ an toàn. Súng vật cũng có thể dùng nó để bảo vệ bản thân, giữ vững năng lực thừa nhận.” Tinh vừa đi vừa kiên nhẫn giải thích, “Lúc súng vật không thể nào lên tiếng, cũng có thể dùng phương thức ra hiệu khác, ví dụ như trên sân khấu súng vật cắn roi da trong miệng rồi nhổ nó ra cũng là một ám hiệu an toàn.”

“Như vậy nếu có dấu hiệu an toàn, súng vật có thể tránh rất nhiều thống khổ?” Tu hỏi.

“Mọi việc làm của chủ nhân đều có ý nghĩa, từ an toàn mặc dù có thể giúp cho bản thân tránh đi thống khổ, nhưng cũng là hành vi chối bỏ chủ nhân. Tần suất sử dụng từ an toàn chứng minh sự ăn ý giữa chủ

nhân với sủng vật,” Tĩnh nhìn Tu, kiên nhẫn nói như trước, “Nếu chối bỏ chủ nhân quá thường xuyên, sẽ phá hỏng tín nhiệm giữa chủ nhân và sủng vật.”

“Tín nhiệm...” Tu lặp lại.

“Tín nhiệm, chính là điều quý giá nhất. Sủng vật tóc vàng lúc này từ đầu tới cuối đều không có sử dụng quyền lợi này, bởi vì hắn tín nhiệm chủ nhân của hắn. Hắn có can đảm thừa nhận sai lầm của hắn, tình nguyện tiếp nhận trừng phạt, cầu xin tha thứ, nguyện ý không giữ lại gì cả để cho chủ nhân nhìn thấy sự thống khổ của hắn, dùng điều này để biểu đạt sự thần phục của hắn với chủ nhân, cái đó là một loại tín nhiệm với chủ nhân.

Tĩnh đưa Tu qua một hành lang xa hoa, quay đầu lại nói.

“Tín nhiệm có thể giúp cho chủ nhân cùng sủng vật đạt tới tâm linh tương thông, cho dù không có nhục dục, nhưng ràng buộc tinh thần cũng có thể đem hai người trói chặt cùng một chỗ. Mất đi tín nhiệm, ràng buộc giữa chủ nhân cùng sủng vật, chỉ còn lại là *** dục của thân thể thôi.”

Tu dừng chân lại, trong ngực đột nhiên đau đớn.

Y nhớ tới cơn phẫn nộ cùng thương tâm của chủ nhân, nhớ tới chủ nhân dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn y.

Y nhớ tới chủ nhân hỏi y, chúng ta ngay cả tin tưởng cơ bản nhất cũng không có, làm sao có thể đồng hành cùng nhau?

Đúng vậy, tín nhiệm... Tu không nghĩ đến chủ nhân chán ghét thân thể y rồi vứt bỏ y, nhưng mà, tín nhiệm, chẳng lẽ có thể đơn giản há miệng ra nói “Tôi tin ngài” sao.

Trong ngực có cái gì đó buồn tủi không ngừng tuôn ra, rõ ràng chỉ cách một lần ranh mỏng, nhưng lại không tìm được chỗ giải tỏa.

“Vui lòng đi hướng bên này.” Tĩnh thấy đề tài này đã chấm dứt, liền tiếp tục đi về phía trước vài bước mở ra một cánh cửa hết sức xa hoa to lớn, phát hiện Tu cũng chưa có đi lại.

“Xin lỗi... Cảm ơn ông đã dẫn tôi đi tham quan, nhưng tôi cần phải trở về.” Tu đi tới bên cạnh cánh cửa Tĩnh vừa mở ra, cúi đầu nhưng không có đi vào, “Tôi hình như nghĩ đến cái gì đó, có một số việc vẫn chưa rõ ràng, tôi cần phải về nghĩ lại cho tốt trước đã...”

“Trước khi cậu trở về, cậu phải vào trong.” Tĩnh bình tĩnh nói, nhưng mang theo ám chỉ mạnh mẽ, “Có người muốn gặp cậu.”

Tu nhìn vào trong phòng, không khỏi ngẩn ra.

Đó là một căn phòng rộng rãi, dùng hai màu đen và đỏ làm chủ đạo, làm tôn lên thú tính cùng khát vọng bạo lực rất đẹp, làm cho trong phòng tràn ngập hơi thở *** mĩ. Trong phòng có không ít người hoặc nằm hoặc đứng, Tu thể nhưng vừa liếc mắt nhìn một cái lại thấy ngay cái ghế salon bọc da.

MR.D đang ngồi ngược sáng ở đó.

MR.D trong câu lạc bộ tất nhiên là mặc y phục chuyên gia điều giáo – bao tay đen cùng giày ống, phụ kiện bằng bạc, cầu vai màu vàng, làm cho bộ y phục kiểu quân đội châu âu có vẻ càng thêm trang trọng hoa lệ. Thêm một cái mũ quân nhân đội lệch, dưới cái nhìn chăm chú càng tăng thêm vài phần không thể tự khống chế.

Một thanh niên toàn thân bị trói buộc quì gối trước ghế salon, MR.D dựa vào trong lòng ghế, thản nhiên đem hai chân gác lên lưng thanh niên kia, trong tay cầm một cái roi ngắn đùa nghịch, ngọn đèn sau lưng hắt xuống tạo nên một bóng đổ thật lớn.

So với hình tượng lãnh khốc trong ấn tượng của Tu, lúc này MR.D có vẻ càng ngạo mạn thậm chí còn rất điên cuồng, tản mát ra lệ khí làm cho người ta sợ hãi.

Tựa như một vị bạo quân cao cao tại thượng, nơi này là vương quốc của hắn.

MR.D nhìn Tu, lộ ra một nụ cười lạnh, như đã thú nhìn thấy con mồi xông vào địa bàn săn bắn của mình.

Tu chậm chậm quay đầu nhìn Tĩnh, y cuối cùng cũng hiểu mình vì sao có thể dễ dàng đi vào đây như vậy. Tĩnh không nói gì, bình thần đi về hướng MR.D, đến bên chân hần cúi người quì xuống, ung dung đẩy thành kính hôn lên giày MR.D. MR.D dùng cán roi vén đi tóc mai lòa xòa trên tóc Tĩnh, như chủ nhân thưởng cho sủng vật đang ra sức lấy lòng mình.

Tu có chút bất ngờ. Thu Sơn đã dạy y, đây là lễ nghi khi sủng vật nhìn thấy chủ nhân. Tĩnh trong mắt Tu sâu sắc lại tháo vát, khiến cho kẻ khác không khỏi ngưỡng mộ. Y tưởng rằng Tĩnh là điều giáo sư ưu tú chỉ biết tiếp nhận quì lạy của người khác, chưa bao giờ nghĩ đến hần cũng sẽ quì gối dưới chân bất kì ai.

Nhưng MR.D là kẻ thống trị ở đây, tất cả mọi người phải quì gối trước hần.

MR.D khinh miệt hướng Tu ngoắc ngoắc ngón tay, ra ý bảo y lại như đang gọi một con chó nhỏ.

Tu dùng khoeo mắt thoáng nhìn qua bên cạnh, hai điều giáo sư cao to khôi không biết khi nào đã đứng phía sau y. Y biết mình chẳng thể cãi lại, đành phải đi vào.

Vào trong phòng mới biết, trong này còn có những người khác –

Tron

g góc tường có hai cái ***g sắt, bên trong có một thiếu niên đang nằm. Trên đầu hần có đeo một cặp lỗ tai chó, thêm một cái đuôi to màu vàng rơm vươn ra giữa hai chân, nhẹ nhàng đong đưa, có thể nghĩ ngay đến thứ đang cắm trong cơ thể hần chà đạp. Hần nằm nghiêng trong ***g, trên đầu có đặt 2 cái đĩa, một đĩa đựng nước, một cái bên trong còn chút nước canh lạnh. Xem ra hần đã bị nhốt trong ***g không ít ngày.

Bên cửa sổ treo rèm rất nặng là những sợi thừng màu đen treo lên chính tề, trói trên người một thanh niên phương Đông trần trụi. Sợi dây quấn qua cái miệng của hần, lại đem hai tay của hần lần lượt trói vào hai chân, làm cho mặt hần chỉ có thể áp xuống nền nhà, cái mông nâng lên quì trên mặt đất. Một chuyên gia điều giáo đang tách mông hần ra, một người khác dùng một ống thô cỡ cánh tay nhét vào hậu đình hần đổ vào trong đó một lượng thuốc mỡ màu vàng nhạt. Thanh niên phương đông thần nhiên hướng Tu liếc mắt một cái, rồi lại nhắm mắt cắt chặt sợi dây trong miệng, phát ra tiếng rên rỉ trầm trầm

Bốn phía xung quanh phòng treo rất nhiều đạo cụ đủ mọi hình dáng kích thước, dưới ánh sáng tinh tế khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình. Đây là phòng điều giáo của MR.D

Tu dừng chân cách ghế salon MR.D khoảng 2 mét, cảnh giác nhìn chuyên gia điều giáo này.

“Hoan nghênh đến với DESPOT.” MR.D nhẹ nhàng cầm cái roi ngắn trong tay, lộ ra nụ cười không hề có độ ấm của hần, nói: “Ta biết ngươi sẽ đến.”

“Ngươi lên chủ nhân tới đây?” MR.D đẩy cái nón một chút, đoạn roi da ngắn với cán bọc da rắn chột lóe lên.

Tu lặng im, không phủ nhận.

“Không sợ chủ nhân sẽ tức giận sao, bé con nhát gan?” MR.D nhìn Tu.

“Dù sao ngày hôm qua đã giận rồi.” Tu cup mắt tránh đi ánh mắt của MR.D, bình thần nói.

“Oh? Bởi vì ngươi nói với chủ nhân ngươi ta làm cái gì với ngươi sao?”

“Không?” Tu lắc đầu, “Bởi vì tôi không muốn nói với ngài ấy nên nói dối, bị phát hiện ra.”

“Nói dối? Không ngờ ngươi có gan như vậy.” MR.D nhướn một bên chân mày, không nhịn được cười lạnh nói: “Nuôi một con chó hóa ra nó lại nói dối mình, anh ta nhất định nổi điên cho coi! Nếu như là sủng vật của ta, ta sẽ trừng phạt nó làm cho nó cả đời này không có gan tái phạm!”

Tu ngẩn ra, bị khí thế như quân vương của MR.D hù dọa.

“Ngươi biết nói dối với chủ nhân có nghĩa như thế nào không?” MR.D hỏi, nhưng lại không có ý chờ Tu trả lời, “Giống như ngươi tát vào mặt chủ nhân ngươi một cái. Ngươi không tin tưởng anh ta, hơn nữa còn muốn lừa dối anh ta, dùng lời nói dối gạt anh anh.”

“Không, tôi cũng không phải nghĩ như vậy...” Tu muốn giải thích.

“Người có phải nghĩ như vậy hay không cũng chẳng sao.” MR.D không chút khách sáo cắt ngang lời Tu, nói: “Sự thật chính là chủ nhân sẽ cho rằng người xem thường anh ta, anh ta không hề có vị trí gì trong lòng người. Có lẽ anh ta quá chú tâm chăm chút quan hệ giữa hai người, nhưng người lại tùy tiện đem tôn nghiêm của anh ta đạp nát dưới chân!”

“Tôi không biết... Nghiêm trọng như vậy...” Tu nhỏ giọng nói, trong lòng dâng lên một tia hối hận cay đắng, “Ban đầu tôi chỉ không muốn làm cho ngài ấy tức giận...”

“Đừng nói cái gì mà ‘Tôi nghĩ’, người cần bản không biết mối quan hệ của chúng ta.”

Chuyên gia điều giáo trong bộ quân phục không nhận được mà nhấc tay lên.

“Sủng vật tại nơi này của chúng ta phải xưng là nô, vốn là công cụ mua vui cho chủ nhân. Các người chỉ có thể là một con chó, hoặc là một món đồ chơi, không phải là người. Đối với nô lệ mà nói, chủ nhân chính là pháp luật, nô lệ phải xé linh hồn của mình ra cho chủ nhân xem, không được có một tia giấu diếm. Phải như vậy, chủ nhân mới có thể khống chế suy nghĩ của nô lệ, hành vi chủ nô mới có thể tiếp tục. Nếu không, người cho là như trẻ con của những nơi khác sao?”

MR.D dừng một chút, lộ ra nụ cười lãnh ngạo với Tu:

“Ta quả thật không sai, người đúng là một gánh nặng chuyên môn hành hạ chủ nhân.”

“Tôi không có xem đó là trò đùa, tôi đang cố gắng thay đổi.” Tu thống khổ cúi đầu.

“Cuối cùng vẫn là thiếu dạy dỗ.” MR.D đánh giá thân thể Tu một lượt từ trên xuống dưới, nói: “Tư chất của người rất tốt, không rèn dũa kĩ lưỡng thì quá lãng phí. Có muốn đến chỗ ta không?”

“Cái gì?” Tu không dám nhận định ý của chuyên gia điều giáo.

“Để ta điều giáo người, nhất định sẽ làm cho người thành thực nhanh hơn, cho người có thể tỏa sáng rực rỡ, trở thành sủng vật chói lóa nhất trên sân khấu.” MR.D chơi với cái roi ngắn, trong mắt lóe lên thần thái hưng phấn, như nghệ thuật gia tìm thấy được tài liệu hiếm có khó tìm, không thể chờ đợi được mà muốn biến nó trở thành tác phẩm nghệ thuật.

“Cảm ơn ý tốt của ông, tôi nghĩ tôi không thể tiếp nhận.” Tu không chút do dự lắc đầu.

“Ha ha, bao nhiêu người dâng lên vô số tiền bạc muốn ta đến điều giáo, người hóa ra lại từ chối.” Chuyên gia điều giáo cao cao tại thượng không ai bì kịp sa sầm mặt mày, cười lạnh nói: “Trước nay chưa ai dám từ chối ta. Không, nói chính xác là không ai có thể cự tuyệt ta.”

Tu nhìn ánh mắt lạnh như băng của MR.D, trong lòng đột nhiên dâng lên sự sợ hãi không hiểu được. Cơ thể bất tri bất giác lui ra sau từng bước, xoay người muốn bỏ chạy.

Tĩnh Vãn thành kính nửa quỳ dưới gối MR.D giống như một con chó trung thành nhảy dựng lên, một tay chụp lấy cổ tay Tu, một tay chế trụ vai y, cánh tay xoay một cái. Tu còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cảnh vật trong mắt tình linh chuyển động, bản thân mình chớp mắt đã bị Tĩnh đè xuống đất chế trụ.

Hai người đàn ông trong trang phục chuyên gia điều giáo tiếp nhận Tu từ trong tay Tĩnh, thô bạo xé rách áo y, sau đó một người kéo Tu đặt dưới chân MR.D

“Vẫn giống như trong suy nghĩ của ta, thân thể có biết bao nhiêu mê người.” MR.D dùng cái roi ngắn xẹt qua vòm ngực trần của Tu, nhẹ nhàng khảy khảy trước hai đầu nhũ mềm mềm của y, sau đó nâng cằm y lên nói: “Người nhất định sẽ tỏa sáng. Trải qua điều giáo của ta người nhất định sẽ thoát thai hoàn cốt, đến lúc đó sẽ có hàng hà sa số người quỳ gối dưới chân người.”

“Tôi không cần!” Tu hung hăng quay mặt đi, “Làm ơn thả tôi ra!”

“Xem ra trước tiên...” Đối với sự chống đối của Tu, MR.D thu hồi roi da bình thần dựa vào thành ghế salon bọc da thú mềm mại nói: “Trước tiên phải giải áp chế duệ khí của người rồi.”

Tĩnh bên cạnh lĩnh hội ý của chủ nhân, ra hiệu với hai người đàn ông đang đè Tu, hai người lập tức lôi Tu đi đến góc phòng. Trên vách tường treo đều các loại dây trói cùng roi da, một thứ như là vòng quay ngựa gỗ mà trẻ con hay chơi trong hội chợ. Ngựa gỗ được làm rất đẹp, bờm màu đen bóng loáng từ cổ chạy tới

lưng, từng sợi bóng mượt. Bất đồng với bờm ngựa màu đen, chính là trên lưng ngựa gỗ có một cái phân thân thô to dựng thẳng, rất chi làm cho người ta sợ hãi.

Tu đương nhiên liếc mắt một cái liền biết đạo cụ này dùng để làm gì, y vùng vẫy muốn ngăn cản hai người đàn ông đang kéo y đến gần ngựa gỗ: “Thả tôi ra! Khốn nạn!”

Hai người chuyên gia điều giáo vạm vỡ tất nhiên không để ý đến Tu. Bọn họ đổ đầy dầu bôi trơn lên trên cái phân thân, sau đó đặt Tu lên lưng ngựa.

“Dừng tay!” Hai chân Tu liều mạng đạp lung tung, “Các người không thể làm như vậy.”

Nhưng Tu có thể nào chống đối được hai chuyên gia điều giáo đã qua huấn luyện, hai chân y rất nhanh bị chụp lấy. Hai chuyên gia điều giáo thuần thục cởi quần Tu ra, chụp lấy hai cánh hông trần dùng sức tách ra, làm cho cục huyết y đặt ngay lên phân thân trên lưng ngựa, sau đó dùng sức ấn cơ thể y xuống.

“Không, a... A!”

Động khẩu nơi hạ thể bị dị vật thô bạo khai phá, phân thân ẩm ướt mạnh mẽ xâm nhập vào cục huyết, từng cơn đau đớn tưởng chừng như xé rách cơ thể làm cho Tu không khỏi thống khổ mà kêu lên.

Khi chuyên gia điều giáo thả tay khỏi cơ thể Tu, sức nặng thân thể làm cho người Tu rớt xuống đem phân thân cắm thật sâu vào trong cơ thể, cơ hồ không dư ra một khoảng trống nào.

“Dừng... Không... Thả ra...”

Hai chuyên gia điều giáo dùng còng sắt khóa tay Tu ra phía sau, lại đem hai chân y lần lượt cột vào hai bên bàn đạp của ngựa gỗ, khiến cho y không có khách nào đứng dậy khỏi lưng ngựa. Tu vùng vẫy eo muốn thoát khỏi, nhưng mỗi một động tác làm ra, cũng chỉ làm gia tăng thêm thống khổ bởi đạo cụ đang gắn với hạ thể.

Y quay đầu lại, nhìn thấy Tĩnh đang đi qua.

“Tĩnh...” Tu dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn Tĩnh, “Cái này không giống như qui củ anh nói với tôi lúc nãy, không phải tôi có quyền từ chối sao?”

Có lẽ là ấn tượng đầu tiên của Tu về Tĩnh quá tốt, chung qui Tu cảm giác Tĩnh rất lí trí, sẽ không chấp nhận loại bạo hành như thế này.

Nhưng Tĩnh chỉ bình thản nhìn Tu: “Quyền từ chối, chỉ sau khi cậu trở thành chuyên gia điều giáo thì mới có.”

Tu nhìn MR.D đang ngồi trên ghế salon, quật cường nói: “Tôi đã có chủ nhân rồi.”

Tĩnh từ chối cho ý kiến, trực tiếp đưa tay ấn công tắc nơi đầu ngựa gỗ.

“Không... Uhm... A...”

Tu cảm giác được ngựa gỗ bên dưới đang từ từ chuyển động, bắt chước tư thế tung vó của tuần mã, trên dưới di động. Ngựa gỗ bắt đầu chuyển động mạnh, đồng thời phân thân trên lưng ngựa cũng bắt đầu khuấy đảo trong cơ thể Tu.

“Uhm... Dừng, Không... Uhm... To lắm, thứ kia... Mau thả tôi ra... Bên dưới... sẽ rách mất...”

Ngựa gỗ ***g lên làm cho cảm giác đau đớn khi hạ thể bị xâm chiếm càng thêm kịch liệt, Tu cố gắng dùng hai tay đang bị còng ra sau nâng người dậy, khấn cầu.

Nhưng Tĩnh không hề để ý tới cầu xin của Tu, đem một vòng cổ bằng da cột lên cổ y.

“Loại huấn luyện này không cần dấu hiệu an toàn, trên vòng cổ này có máy đo chỉ số sức khỏe sẽ cho chúng tôi biết khi nào thì cần phải ngừng lại. Thời gian huấn luyện ban đầu là nửa tiếng, cậu bây giờ cũng không cần phải há miệng nói, chờ sau khi kết thúc sẽ cho cậu cơ hội nói chuyện.”

Nói xong, Tĩnh lại dùng một cái khóa miệng cột lên mặt Tu, cái bóng kim loại màu bạc chèn ngang miệng y làm cho hàm răng y không thể khép lại.

“Uhm, Uhm! Uhm...” Quyền nói chuyện của Tu bị tước đoạt, chỉ có thể liều mạng lắc đầu kháng nghị.

“So với bây giờ lãng phí sức lực, không bằng chuẩn bị để lát nữa làm sao hưởng thụ niềm vui đi.”

Tĩnh nhìn Tu bị trôi trên lưng ngựa không có cách nào nhúc nhích, ánh mắt lộ ra sự lãnh khốc đặc biệt chỉ có ở một chuyên gia điều giáo.

—

“Rè rè” tiếng động cơ từ ngựa gỗ dướ

i chân vang lên, cùng với tiếng roi quất xé gió hỗn tạp hòa quyện với tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Hai chân Tu bị tách ra cưỡi trên lưng ngựa, trên người chỉ còn lại chút quần áo bị xé nát rũ nơi cổ tay bị còng lại, cái quần dài bị tuột xuống tới bắp đùi, dương khối thô to trên lưng ngựa nhồi chặt hạ thể y theo mỗi cú ***g lên của con ngựa gỗ.

“Uhm, uhm uhm... Uhm...”

Tiếng động cơ lạnh lùng vang lên làm cho Tu xấu hổ không thôi, y cảm giác được ánh mắt cười nhạo của những người đang đứng xung quanh. Bị một món đồ chơi cơ khí đùa lộng dưới cái nhìn chăm chăm, giống như là thiếu niên bị điều giáo “uống nước” công khai, trở thành đồ chơi mặc cho người ta đùa giỡn. Nhưng loại sỉ nhục phủ chụp lên nhục dục, lại biến thành khoái cảm không ngôn ngữ nào diễn tả được.

“Uhm, uhm uhm... Uhm...”

Tu thấp giọng rên rỉ, cố gắng áp chế lại. Nhưng đàn ông thì vĩnh viễn không cách nào kháng cự lại được dục vọng của cơ thể, càng hướng chi trải qua điều giáo trường kì thân thể Tu đã trở nên vô cùng miễn cảm.

Dương khối vừa thô lại vừa lớn nhồi chặt nhích mật huyết nhỏ hẹp, góc cạnh trên bề mặt không ngừng chà đạp nội bích nhu nhược, từng trận tê dại từ hạ thể dâng lên. Phân thân phía trước bắt đầu sưng lên, điểm miễn cảm sâu trong mật huyết bị chà xát, điểm miễn cảm kia mỗi khi bị đâm vào, toàn thân lại giống như bị điện giật khiến cho cả người run rẩy.

Thần kinh trong cơ thể bị kích thích không ngừng, ngựa gỗ lắc lư, chuyển thành tiết tấu của dương khối trong cơ thể, khoái cảm trong người từng chút từng chút dâng lên. Phân thân lẫn khuất trong cái quần bị tuột xuống bắt đầu nóng rực, thân thể *** loạn đầy miễn cảm đã qua điều giáo của Tu dưới chuyển động chưa từng có này không nhanh không chậm ngẩng đầu lên. Hạ thể bỗng rất đau đớn, nhưng không khỏi hi vọng nhận được chà đạp mạnh hơn nữa để xóa bỏ đi tảo động trong cơ thể.

“Uhm... Uhm...”

Dưới kích thích của *** làm cho Tu không khỏi ngửa người ra sau, quả bóng kim loại chẹn ngang miệng lóe sáng lóng lánh, ngọn đèn phản ánh sáng lên làn da tạo nên một màu sắc giống như màu trắng non.

Nhưng loại chuyển động như là xoa bóp này duy trì chưa được bao lâu, thỉnh thoảng, ngựa gỗ dưới thân như là bị chọc giận mà bộc phát ra sức mạnh kinh người, chuyển động chậm rãi ban đầu thoáng cái trở thành điên cuồng ***g lộn.

“Uhm, a... A... A!” Tu bị biến hóa bất ngờ này làm cho hốt hoảng, không nhận được mà phát ra tiếng rên rỉ từ trong cổ họng.

Ngựa gỗ chạy như điên làm cho cơ thể y không ngừng ngã trái ngã phải, hất y ra ngoài vài lượt, rồi làm cho y té sấp xuống lưng ngựa mấy lần. Dương khối trên lưng ngựa mấy lần như là bụi tuột ra khỏi cơ thể y, sau lại hung hăng nhồi xuống, đau đớn khi bị xô xuyên qua lan tràn khắp thân thể.

Hai chân Tu đạp lung tung muốn thoát khỏi lưng ngựa, nhưng không cách nào thoát được xiềng xích trôi chặt hai mắt cá chân y với bàn đạp. Hai tay bị còng ra sau, y dùng sức lôi kéo, còng tay như siết lại chặt hơn, siết lấy cổ tay đến phát đau. Nhưng Tu không có ngừng lại, y đã không thể phân biệt được rốt cuộc là mình muốn giảm bớt đau đớn vị hậu đình bị xâm nhập hay là đang hưởng thụ sự đau đớn chuyển thành khoái cảm vui sướng.

“A... Uhm, uhm! A...”

Thống khổ cùng hưng phấn đã làm cho phân thân y không biết xấu hổ đã cương đến cực hạn. Y không cách nào lấy tay tự an ủi hay là phóng thích, không thể làm gì khác hơn là dùng đùi kẹp chặt vào thân ngựa, cơ thể xóc nảy trên lưng ngựa, làm cho lưng ngựa cùng vãi vốc cọ xát với da trên phân thân.

“A... A... A... A...” Cho dù miệng bị chẹn lại làm cho y chỉ có thể phát ra những âm tiết đơn giản, Tu cũng không nhận được mà theo chuyển động của ngựa gỗ mà rên rỉ dần to lên.

Cơ thể giống như không cách nào thừa nhận được đánh sâu đến kịch liệt như vậy, nhìn như bên trong muốn bị dập nát. Tu nhắm mắt lại, y biết tất cả mọi người đang nhìn rất hứng thú, muốn xem y bị một thứ máy móc vô tri vô giác làm cho dục tiên dục tử đến mức nào.

“A-”

Nhiệt năng nóng rực cuối cùng cũng chạy ra khỏi linh khẩu, phun ra trên quần cùng trên lưng ngựa. Ngựa gỗ chưa từng đình chỉ hành hạ điên cuồng của nó với Tu, hình cụ lẫn đạo cụ vẫn tàn phá bừa bãi cơ thể Tu.

Không biết đã qua bao lâu, chờ đến khi có người đem Tu lôi xuống ném bên cạnh ghế salon, cực hình cùng cao trào đã khiến cho thể lực của y bị tiêu hao toàn bộ.

Khuôn mặt y nóng rực đỏ hồng, khoe miệng vẫn hé ra một nửa, nước miếng *** mi đã chảy xuống thấm ướt nửa cái cổ mảnh dẻ. Mồ hôi men theo đường nét trên khuôn mặt mà chảy xuống miệng y, khiến cho đầu lưỡi nếm được một vị đạo cay đắng. Cả người y hỗn độn nằm nghiêng, dưới quần áo rách rưới có thể mơ hồ nhìn thấy dấu vết mới bị xâm phạm giữa hai chân, làm cho y thoát nhìn vừa đau đớn vừa đáng thương, lại làm cho máu huyết kẻ khác sôi sùng sục.

Tu ngay cả sức ngẩng đầu lên cũng không có, y chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày quân nhân màu đen đang nện trên nền nhà đi đến trước mặt mình.

MR.D ngồi trên ghế salon, dùng mũi giày nâng mặt Tu lên, hỏi: “Như vậy có thể làm cho người ngoan chút không?”

Khóa miệng đã bị gỡ xuống, nhưng Tu không có trả lời, chỉ cụp mắt xuống, nội việc thở dốc cũng đủ làm cho y kiệt sức.

MR.D tựa hồ đối với biểu hiện vô lực phản kháng của Tu cảm thấy rất hài lòng. Hắn phất tay một cái, lập tức có người đi đến xé quần của Tu rồi dùng sức tách hai chân Tu ra.

Tu thấp giọng rên một tiếng, tròng mắt liếc, không biết lúc này bọn họ còn có trò gì.

Chỉ thấy Tĩnh cầm một cái hộp nhỏ màu đỏ đi lại, cúi người dùng thứ gì đó hướng đến giữa hai chân y dùng sức ấn một cái. Nháy mắt trên da như bị lửa thiêu, Tu cố gắng nhìn xuống hạ thể, có thể nhìn thấy thấp thoáng trên đùi non bị in lại một vết phồng nhỏ.

“Cho người một kí hiệu, từ bây giờ người là của ta.” MR.D cười nói.

“Không... Ông không thể như vậy...” Tu ngấn hết cả người, cố gắng phát ra âm thanh yếu ớt.

MR.D cầm lấy li để Tĩnh rót rượu, căn bản không chú ý đến kháng nghị của Tu. Quyết định hắn đưa ra người khác tuyệt đối không có con đường lựa chọn thứ hai.

“Ông...”

Tu lại vừa định phản bác cái gì đó, lại bị nhạc chuông vang lên trong phòng cắt ngang.

Nhạc chuông phát ra từ trên mặt đất, từ trong túi áo bị xé rách của tu mà ra. Tĩnh đi qua đó, móc ra một cái điện thoại di động nhỏ nhắn đưa qua cho MR.D.

Nhất định là chủ nhân! Mình trẻ vậy không có về nhà, ngài ấy nhất định là đang tìm mình. Trái tim tu đột nhiên muốn vọt lên cổ họng, kinh hoàng nhìn vào cái điện thoại, kích động muốn ngồi dậy khỏi mặt đất.

“‘Chủ nhân’? Xưng hô thật ngọt ngào quá đi.” MR.D thoáng nhìn qua tên người gọi đến, cười nhạt: “Rõ ràng ngay cả cách làm sao để trở thành một súng vật còn không hề biết, cứ như là chuyện đùa.”

“Làm ơn trả lại cho tôi!” Tu kêu lên.

“Muốn nhận sao? Người nghĩ muốn nói cái gì với anh ta, nếu như là nói với anh ta người muốn đổi chủ nhân, ta sẽ cho người nhận.” MR.D cố ý nói.

“Không, tôi chỉ muốn ngài ấy làm chủ nhân của tôi!” Tu khẩn trương nhìn chăm chú vào cái điện thoại không ngừng phát ra tiếng chuông, cần khẩn: “Làm ơn trả lại cho tôi!”

“Loại điều giáo không để tâm, chủ nhân lại sẽ làm cho sủng vật lo lắng mà chạy đến người khác, không cần cũng được.” MR.D khinh miệt nói, cũng không có muốn tiếp tục nghe Tu nói.

Điện thoại bởi vì gọi đến không có người bắt máy đã tự động ngắt cuộc gọi. Vài giây sau lại tiếp tục vang lên, lại bị MR.D tắt máy.

“Khốn nạn! Ông rốt cuộc muốn cái gì!” Tu cuống quýt cả lên, đem hết sức ra mà gào thét, “Tôi nói tôi sẽ không làm sủng vật của người khác! Tôi chỉ muốn hầu hạ một mình chủ nhân tôi, tôi chỉ nguyện ý quỳ gối dưới chân ngài ấy! Tôi yêu ngài ấy!”

“Yêu?” MR.D cười lạnh một tiếng, “Đừng ngây thơ nữa, giữa chủ nhân và sủng vật không có cái đó! Mặc kệ là trao đổi linh hồn cùng thân xác có sâu sắc bao nhiêu, cái đó cũng không phải là yêu. Người không thể nói chuyện yêu với một món đồ chơi hay một con chó.”

Tu ngẩng khuôn mặt đã sớm đóng đầy nước mắt, quật cường lắc đầu không tiếp nhận, “Không, ngài ấy nói ngài ấy muốn tôi...”

“Được rồi, như vậy để xem anh ta có còn muốn người hay không.”

MR.D đứng lên khỏi ghế salon, dùng gót giày cứng ngắt đem Tu đạp xuống mặt đất, dùng điện thoại trong tay hất chĩnh một góc độ giữa hai chân Tu chụp lại, đem mặt Tu cùng ấn kí trên bắp đùi lưu lại trong hình.

“Để xem anh ta nhìn thấy sẽ có phản ứng ra sao?” MR.D bóp mặt Tu rồi gửi một tin MMS đi.

Chỉ lát sau, điện thoại lại vang lên lần nữa. Tu có chút hốt hoảng, không hề thúc giục muốn nhận điện thoại.

“Sao vậy, lúc này không quan tâm ta có cho người nhận điện thoại hay không?” MR.D hỏi.

Tu cắn môi dưới. Rõ ràng rất muốn được nghe giọng nói của chủ nhân, từ trong đáy lòng lại mang theo một nỗi bất an, bởi vì là bản thân không nghe lời chủ nhân tự ý chạy oái đây. Giống như ngày hôm qua nói dối chủ nhân, vì sao một khi phát hiện bản thân làm sai cái gì, trong vô thức liền muốn trốn tránh vậy.

MR.D ấn xuống nút nhận cuộc gọi, đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, vọng đến giọng nói mà Tu rất thân thuộc.

“Người là ai.” Thu Sơn ở đầu kia hỏi.

Không biết vì sao, nước mắt Tu lần nữa lại ứa ra.

“Anh ta rất lạnh lùng.”

MR.D hình như cảm thấy không thú vị nữa, chẳng thèm để ý đến điện thoại, cầm nó hướng về phía trên li rượu, sau đó chậm rãi thả tay.

“Không -”

Tu còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy điện thoại vẫn còn đang kết nối trượt khỏi những ngón tay dài dài của MR.D rớt vào trong li rượu. Viên đá lóe lên ánh sáng long lanh, cùng tiếng va chạm lạnh canh vào thành li.

Rượu thấm vào vỏ điện thoại, ánh sáng trên màn hình dần mờ đi, trái tim Tu theo đó cũng lạnh lẽo.

—
“Bây giờ, để ta tiếp tục điều giáo sủng vật mới đi.” MR.D lắc lắc li rượu, ánh mắt quay lại trên người Tu.

“Buồn nôn, ông không thể làm vậy!” Tu phẫn nộ mà vùng vẫy, lên án: “Ông bắt người phi pháp!”

“Hừ! Phi pháp?”

MR.D cười nhạt cầm ly rượu trong tay ném xuống dưới đất, điện thoại di động văng ra, rượu cùng mảnh thủy tinh và đá rơi khắp nơi, trên nền nhà phản chiếu đủ loại ánh sáng lấp lánh.

“Có người nào nói với người, trên địa bàn của ta, để cho một hai người biến mất khỏi thế giới này không phải là chuyện gì khó?” MR.D dùng roi d

a nâng cầm Tu lên, đem môi dí sát bên tai tu, nói không lạnh không nóng, “Ồ đây, ta chính là pháp luật.”

Giọng nói đó cũng như tiếng những viên đá cạ vào nhau, mang theo uy hiếp khiến cho kẻ khác phải tuyệt vọng. Nghĩ thì liền biết, câu lạc bộ kinh doanh như thế này, sao không thể không dây dưa với cả hai phái hắc bạch.

Hai điều giáo sư đi tới, dùng một sợi dây thừng tẩm nước vừa dài vừa thô quấn quanh cổ Tu, rồi vòng ra trước ngực rồi đến tứ chi, sợi dây thần cột thành hình thù có trật tự, đem quần áo rách tả tơi của Tu siết chặt lại.

Trói buộc hoàn mỹ ngập đầy cảm giác đẹp đẽ, thân hình xinh đẹp dưới sự trói buộc của sợi dây, làm cho kẻ khác ngập tràn cảm giác hưng phấn. Sợi dây siết chặt vào làn da, da thịt bị dây trói giam giữ. Ngực cùng phần giữa hai chân lại bị cố ý để trống, làm cho đầu nhũ Tu cùng phân thân giống như bị bao lấy, phá lệ mê người.

“Nhìn bé con kia một chút đi, lúc nó vừa tới cũng nổi điên lên như hổ con, thiếu chút nữa phá nát chỗ này của ta.” MR.D chỉ chỉ thiếu niên nằm trong ***g sắt kê sát tường, nói. “Ta liền đem nó cột vào trong WC, dùng khóa miệng căng miệng nó ra, để cho nó giống như con chó mà vĩnh bốn chân lên trong đó làm toilet công cộng một tuần. người biết đó là cái gì đúng không? Từ đó trở đi, khách hàng có thể tùy ý sử dụng cái miệng hoặc cái mông của nó, đem dịch thể của mình cho nó uống hoặc là trực tiếp phóng lên người nó.”

Cả người Tu chấn động, tất nhiên y biết. Các loại hình ảnh dơ bẩn đầy sỉ nhục đó không ngừng hiện lên trong đầu y, làm cho y có chút buồn nôn.

“Người nhìn nó một cái đi, bây giờ ngoan hơn rất nhiều.” MR.D ngồi xổm xuống, vuốt ve sợi dây trên người Tu. “Nếu như người cũng muốn quây như vậy, ta cũng không ngại cho người thử xem sao. Những khách hàng ở đây rất tưởng nhớ khoảng thời gian đó.”

Tu cắn môi dưới, không ngừng lắc đầu, trong mắt toát ra sự sợ hãi.

“Bé con đừng sợ, bây giờ sẽ đổi qua một nơi dễ chịu hơn, cho người cơ hội suy nghĩ.”

MR.D nâng nâng tay, hai chuyên gia điều giáo dựng Tu lên kéo ra ngoài.

“Không, chờ một chút, các người muốn đưa tôi đi đâu?” Tu kinh hoàng hét lên.

Tu bị đưa tới sân khấu lúc này đi ngang qua, giữa sân khấu có một ***g sắt lớn. Chuyên gia điều giáo đem Tu đến cái ***g, đem một cái dương khối có nối với dây thừng cắm vào trong hạ thể Tu, sau đó nhét Tu vào trong ***g. Không gian nhỏ hẹp làm cho Tu chỉ có thể duy trì tư thế gục đầu quì xuống đầy khuất nhục, hai tay bị kéo ra ngoài ***g sắt, cổ tay bị trói lại với nhau.

Tĩnh vẫn im lặng đi tới, đứng ở ngoài ***g sắt nhìn Tu.

“Tĩnh...” Tu thống khổ ngẩng đầu nhìn hắn, mang theo hi vọng xa vời hắn có thể thương hại mình.

“Đây là điều giáo tinh thần, đến lúc sẽ có người tới đón người.” Tĩnh vẫn bình thản nói như trước, “Nếu như chịu không được, người có thể nói ra từ an toàn. Là từ ‘thần phục’.”

“Bây giờ tôi đã có thể nói sao?” Tu hỏi.

“Có thể. Bất quá một khi đã dùng từ an toàn, cũng chính là cậu đã thừa nhận chuyên gia điều giáo.” Tĩnh nói, “Cậu sẽ trở thành vật sở hữu của MR.D”

Nền nhà dưới ***g sắt hiện ra bốn cây cột kim loại, nâng ***g sắt chứa Tu lên cao cách mặt đất gần 2 mét, làm cho người ta có thể thấy rõ bất kì bộ phận nào trên cơ thể y từ mọi góc độ. Những khách hàng trong đại sảnh cuối cùng cũng phát hiện ra trò tiêu khiển mới của câu lạc bộ, đều tụ tập cả về phía này.

Có người thử đưa tay luồn vào trong ***g sắt, độ cao của ***g sắt lòng cho phần lớn những người ở đây có thể rờ đến eo Tu. Bắp đùi Tu bị bóp một chút, làm cho y phát ra tiếng rên nhẹ như thú non bị dọa sợ.

Thanh âm mẫn cảm mà mê người như vậy khơi gợi thú tính của mọi người ở đây, càng ngày càng có nhiều người thò tay vào.

Tu thống khổ cúi đầu, vô số bàn tay đang tác loạn trên hạ thân y, đem phân thân của y ra chơi đùa. Một số khách hàng có vóc dáng cao to có thể chạm đến ngực y, liền nắm lấy đầu nhũ y mà đùa giỡn. Tu bị trói rất chặt, căn bản không có cách nào tránh né, thậm chí năng lực cử động cũng không có.

“Nhìn từ phía dưới, cái mông của nó thật đáng yêu! Xung quanh cục huyết đều có mị thịt tràn ra, trước nó đó bị ai thao rồi sao?”

“Nếu như có thể, ta thật muốn dùng gia hỏa nhà mình để cho nó hưởng thụ một chút!”

Hậu đình lộ ra một sợi dây thừng, vô cùng hấp dẫn sự chú ý. Có người cầm lấy sợi dây thử giật đạo cụ trong người Tu ra, rồi lại thô lỗ nhét vào, Tu đau đến chóng mặt.

“Dừng tay... A... Mau dừng tay... Uhm...”

Nhưng so với đau đớn trên người, sỉ nhục trong lòng càng làm cho Tu thống khổ. Bản thân mình giống như là một món đồ chơi rẻ tiền, bị đổ ra mặc cho người khác đùa bỡn. Mọi người mang theo tiếng cười nhạo mập mờ, tìm mọi cách lăng nhục y, đem toàn bộ tôn nghiêm của y phá nát.

“Không... Uhm... Uhm a... A...” Tu òa khóc cầu xin.

Nhưng cái này chỉ càng làm cho người khác hưng phấn.

“Nhìn bộ dáng *** đàng của nó kìa, sướng đến phát khóc.”

“Nhanh nữa lên, chơi chết nó!”

Mọi người lại ồn ào.

Lại một đợt hành hạ mới đầy kịch liệt ập đến chẳng khác gì ác mộng. Tu sớm đã lâm vào tình trạng kiệt sức cổ nhin các loại chà đạp, nhưng trước sau đều đem từ an toàn nuốt xuống trong cổ họng, thẳng đến khi ý thức dần mờ mịt.

—

Không biết qua bao lâu, Tu nghe thấy mùi thơm mà tỉnh lại. y phát hiện bản thân mình đã quay lại trong phòng, nhưng vẫn bị nhốt trong ***g, trên người cũng đã được tắm rửa sạch sẽ thay vào bằng một bộ đồ da. Cả người suy yếu, Tu chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cổ họng bỏng rát. Y quay đầu lại phía tỏa ra mùi thơm, nhìn thấy Tĩnh bưng đến một khay đồ ăn đứng bên ngoài ***g sắt, bộ quân phục thiết kế riêng vẫn tôn lên vẻ đẹp trai vô cùng.

“Cậu phải bắt đầu có thói quen ăn cơm trong chuồng.” Tĩnh giật cánh cửa ***g sắt phía trên một cái, đem khay đồ ăn bỏ vào, rồi đóng cửa lại. “Tôi không thể thả cậu đi, nhưng tôi phải chịu trách nhiệm về mặt sức khỏe của cậu.”

“Tôi không hiểu.” Tu cũng không muốn ăn, y chụp lấy thanh sắt trên ***g, nhìn Tĩnh hỏi: “Anh rõ ràng có thể trở thành một chuyên gia điều giáo xuất sắc, vì sao lại còn phải nghe lệnh của người khác?”

“Nô tính của con người từ khi sinh đã có, chỉ là nhiều hay ít mà thôi. Đó sẽ làm cho người ta bị lạc đường, vì mù quáng theo đuổi khoái cảm mà lầm đường lạc lối. Chúng ta muốn một người chủ nhân, có thể khống chế chúng ta, đưa về con đường đúng. Chủ nhân sẽ dạy chúng ta làm sao kiên trì với cách sống của mình, từ đó mà đạt được niềm vui.”

Tĩnh không chút nào né tránh ánh mắt của Tu, bình lặng như nước.

“Nhưng MR.D vốn là một người không nói lí lẽ lại thêm tâm địa đen tối khôn nạn!” Tu tức giận nói, “Anh phải biết ông ta đang làm cái gì!”

“Cho dù ta khôn nạn cỡ nào, nó vẫn cam tâm tình nguyện quỳ dưới chân ta.”

MR.D không biết xuất hiện ở cửa từ lúc nào, hắn đi vào trong, ngồi lên ghế salon cạnh cái ***g. Tình hướng chủ nhân cúi đầu hành lễ.

Tu hung tợn mà nhìn theo chuyên gia điều giáo ngoạn mạn này, nói: “Tôi thật là vì Tình mà cảm thấy không đáng giá.”

“Người chưa từng thấy bộ dáng *** loạn của nó dưới thân ta.” MR.D cười lạnh một tiếng, quay đầu lại ngoắc tay với Tình, “Để cho y nhìn một cái, bình thường ta dạy người như thế nào.”

“Dạ.”

Giống như là binh lính nhận lệnh, Tình không hề có bất kì do dự nào mà cởi bỏ dây lưng của mình. Áo khoác bị ném xuống đất, Tình cởi từng hạt nút áo sơ mi bên trong, lộ ra khuôn ngực rắn chắc. Đôi môi hắn hé mở, dùng răng cắn bao tay chậm rãi rút ra, bộ dáng hấp dẫn khiến người ta muốn nghẹt thở.

Bộ quân phục tượng trưng cho sức mạnh cùng kiên cường bị lột ra từng chút một, làm cho người ta sinh ra một loại khoái cảm muốn thuần phục. Tình ung dung lộ ra thân thể, không hề keo kiệt mà phô bày thân hình hoàn mỹ của mình.

Tu nhìn đến ngây người, Tình lúc này so với bộ dạng nghiêm trang không cười không nói đối lập cực kì mãnh liệt, kinh diễm đến mức làm cho tim người ta đập bình bịch.

Bộ quân phục xộc xệch càng tôn lên thân hình cân đối khỏe mạnh của Tình, làn da trơn bóng hơi chút phập phồng, tựa như tầng cẩm dục bị mạnh mẽ nghiền nát, lộ ra khát vọng từ nơi sâu nhất trong mỗi con người.

MR.D từ phía sau vòng một tay ôm lấy Tình, một tay di động trên ngực Tình, tay kia tuột xuống bụng dưới rắn rỏi, đùa bỡn với phân thân hắn.

“Uhm...”

Tình thuận theo tư thế của chủ nhân mà ngẩng đầu lên, ánh sáng trên trần nhà phủ xuống mặt hắn, làm cho hắn như đang chìm đắm trong ánh đèn sân khấu khiến người ta phải lóa mắt. Ung dung đem thân thể lẫn linh hồn xé rách ra, không chút nào che giấu để hưởng thụ loại khoái cảm rớt thẳng vào hồn phách này.

Như là cố ý muốn làm cho Tu nhìn thấy thật rõ, MR.D để Tình quỳ gối ngay trước mặt Tu, đem mặt hắn áp lên trên ***g sắt. Tình gian nan nắm lấy thanh sắt nơi vách ***g, MR.D từ phía sau cắm vào trong cơ thể hắn.

“Uhm, a...”

Tiếng rên rỉ yếu ớt, lại thêm những tiếng thở dốc trầm trầm. Tu quỳ ở trong ***g, nhìn vẻ mặt cố nén thống khổ cùng khoái cảm của Tình ngay trong gang tấc. Như đóa hoa không tên nơi vách núi, nhìn như lạnh lùng, cao ngạo, nhưng lại lặng yên đem cánh hoa bung ra khỏi vách đá, lơ đãng phô bày mỹ điểm của hắn.

Sự ấn nhãn của Tình hiển nhiên làm cho MR.D rất hài lòng, hắn túm lấy tóc của Tình, kích động mà gia tăng tốc độ xô xuyên vào trong. Tình bám lấy thanh sắt, phụ kiện kim loại trên y phục va chạm vào ***g, phát ra tiếng kêu lạnh canh.

Tu ở trong ***g, có thể tỉ mỉ nhìn thấy cấn cổ thon thon trắng trẻo của Tình, khuôn ngực bóng loáng, cơ bụng rắn chắc, cùng với phân thân lộ ra một nửa từ trong quần. Thân thể như ẩn như hiện trong lúc kịch liệt quan hệ khiến cho mùi thơm cơ thể tỏa ra ngào ngạt, so với trần trụi còn gợi cảm hơn mấy lần khiến người ta phát điên.

MR.D hiển nhiên cảm thấy rất hưng phấn, hắn kéo Tình ngã sấp xuống nền nhà, nâng hai chân Tình lên điên cuồng chạy nước rút. Tình cuối cùng cũng rên thành tiếng, không thềm để ý khiến cho người ngoài biết thể xác và tinh thần của hắn đều thần phục chủ nhân.

Một sủng vật ưu tú có thể làm cho chủ nhân vui sướng, cũng sẽ làm cho chủ nhân kiêu ngạo, làm cho người bên ngoài hâm mộ. Tình chính là một sủng vật như vậy không cần phải nghi ngờ.

“Người tốt nhất là ăn cơm nhanh một chút, ta không hi vọng khi điều giáo người lại ngắt xỉu

nhANH quá.” MR.D thỏa mãn rời khỏi thân thể Tĩnh, sửa sang lại quần áo một chút, trước khi rời đi quăng lại một câu với Tu.

Tĩnh cả người dính đầy *** dịch của mình cùng chủ nhân lặng im đứng dậy, lấy tay đem mồ hôi đọng ở tóc mai gạt ra sau, đôi môi hé mở vẫn còn mang theo màu đỏ ửng mập mờ. Xộc xệch, *** mĩ, cũng không chặt vật, đôi con ngươi lạnh lùng sâu hút vẫn trong suốt lóe sáng như trước.

“Anh vì sao có thể ung dung như vậy?” Tu chớp lấy thanh sắt nơi vách ***g, hỏi Tĩnh.

Tĩnh không chút bối rối mà tự sửa sang lại cho mình, bình thản đáp: “Sủng vật tất nhiên là học được hưởng thụ đau đớn mà chủ nhân cấp cho cùng đáp lại tinh thần của chủ nhân.”

“Anh tin tưởng chủ nhân và sủng vật yêu nhau trong lúc đó sao?”

“Chủ nhân đã nói, không có cái đó.” Tĩnh nói.

“Vậy tình cảm của anh với ông ta là cái gì?” Tu lại hỏi.

Tĩnh ngừng một chút, giọng nói vẫn trong trẻo như trước nhưng lạnh lùng: “Cái này không giống với yêu đương của những người bình thường, chúng tôi không phải ngang hàng, tôi vĩnh viễn chỉ có thể quỳ gối dưới chân chủ nhân mà ngược nhìn lên. Loại tình cảm này giống như thần phục cùng ngưỡng mộ, nhưng tình thần chúng tôi giao hòa với nhau, ràng buộc linh hồn. Loại quan hệ này so với yêu đương bình thường còn sâu sắc hơn nhiều, cũng rất khó có thể giải thích cho người khác.”

Tu cúi đầu nghiền ngẫm lời Tĩnh nói, lại nhỏ giọng hỏi: “Anh lúc nhìn thấy chủ nhân cùng sủng vật khác ở cùng với nhau, có khó chịu không?”

“Có, nhưng tôi tình nguyện chịu đựng.” Tĩnh nói.

Tu ngẩng đầu, nhìn Tĩnh.

“Chủ nhân trong khi điều giáo người khác, tôi sẽ ở bên cạnh nghiêm túc nhìn, tự hỏi vì sao người chủ nhân muốn không phải là tôi.” Hai mắt Tĩnh thoáng nhìn lên trên, như là đang lục lại trí nhớ, sau đó cúi đầu nhìn Tu, ánh mắt vẫn tràn ngập thần thái như cũ, “Chủ nhân có quyền nuôi dưỡng sủng vật khác, chỉ cần ngài ấy không có vứt bỏ tôi, tôi liền tình nguyện chờ đợi. Tôi sẽ làm cho mình cũng đủ ưu tú, làm cho chủ nhân càng cần tôi hơn nữa, tôi tin tưởng sau đó ánh mắt chủ nhân sẽ nhìn đến tôi một lần nữa. Đây là tôi tin tưởng chủ nhân, cũng là tin tưởng chính mình.

Tu đột nhiên hiểu rõ rồi.

Y nhớ tới bản thân mình bởi vì sợ hãi mà nói dối chủ nhân, bởi vì lo lắng mà tự ý chạy đến đây một mình, bởi vì chột dạ mà không dám đoạt lấy điện thoại trong tay MR.D. Cuối cùng, chính là bản thân không có tự tin.

Tin tưởng, tin tưởng chủ nhân, cũng là tin tưởng chính mình. Có niềm tin vững chắc có thể bên cạnh chủ nhân, tin tưởng chủ nhân muốn mình, cố gắng thỏa mãn chủ nhân. Chính là tự tin, mới có thể làm cho sủng vật kiêu ngạo quỳ gối dưới chân chủ nhân.

Tu đột nhiên cảm giác có một loại tình cảm cháy bỏng cùng khao khát, làm cho y kích động đến cả người run lên nhè nhẹ. Ngay lúc này, thật muốn được gặp chủ nhân. Mặc dù không biết mình sẽ phải nói gì với chủ nhân, chỉ là muốn rời đi cái nơi quỷ quái này thật nhanh, quay lại với chủ nhân.

“Tĩnh, cầu xin anh!” Tu đã gấp đến độ có chút hoảng hốt, y quỳ ở trong ***g, lần nữa van lơn, “Tôi biết tôi cùng chủ nhân vẫn còn thiếu ăn ý, nhưng tôi không muốn rời khỏi ngài ấy. Tôi muốn trưởng thành vì ngài ấy, nghĩ muốn kiêu ngạo được vĩnh viễn ở bên cạnh ngài ấy. Xin anh, làm ơn giúp tôi!”

“Cậu biết, tôi không thể phản bội chủ nhân của tôi.” Tĩnh lắc đầu, xoay người rời đi.

“Anh yêu ông ta phải không!” Tu đột nhiên gào to, “Mặc dù tên chết tiệt kia phủ nhận, nhưng mà cảm giác muốn bên cạnh nhau, chính là yêu mà!”

Tĩnh ngừng bước chân.

“Chờ mong ánh mắt của người đó, hi vọng được người đó cần, loại tình cảm này, anh cũng không hi vọng trên thế giới này lại bị chính người đặc biệt nhất trong lòng phủ nhận mà?” Tu nhìn chăm chú vào bóng lưng tĩnh, lại ứa nước mắt, “Anh cũng có thể cảm nhận được tình yêu tôi dành cho chủ nhân mà? Cầu xin anh, tôi muốn trở về...”

Trong chớp mắt, cả vai Tĩnh run rẩy một chút, Tu cơ hồ tưởng rằng Tĩnh muốn quay đầu lại. Nhưng Tĩnh chỉ hơi vuốt cằm, vẫn cất bước đi ra ngoài.

Tu chán nản quì ngồi ở trong ***g. Y nhìn đồ ăn được chú ý phối hợp dinh dưỡng ở trong khay, trong bụng rõ ràng là trống rỗng, nhưng lại không hề có ý định muốn ăn cơm. Y cầm cái li thủy tinh lên, một hơi uống hơn nửa li. Cổ họng bỏng rát cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút, làm cho Tu khôi phục lại một ít sức lực.

Chủ nhân, thật muốn thấy ngài...

Tu nhìn chăm chăm vào cái li một lúc lâu, ánh sáng khúc xạ qua thành li rơi vào mắt Tu.

Mình phải về!

Thình lình Tu vung li lên, ném mạnh xuống đất.

“Xoảng - ”

Kèm theo tiếng vang trong treo yếu ớt của cái li thủy tinh khi tiếp xúc với nền nhà thì trong nháy mắt cũng nát ra thành mười mấy mảnh nhỏ. Miếng li sắc lẹn dội ngược từ dưới nền nhà văng lên, cắt qua mặt cùng bắp chân Tu. Tu lấy tay quẹt qua mặt một cái, máu trên vết thương làm khuôn mặt như một bức tranh quẹt màu đỏ.

Nhưng Tu như là không hề để ý đến cảm giác đau đớn này, đưa tay đem khay đồ ăn ném đi luôn.

“Người đang làm gì đó?”

Hai chuyên gia điều giáo nghe tiếng động chạy tới, nhìn ***g sứt trong ngoài đều là một mớ lộn xộn, một người tức giận mà rít lên, “Không muốn ăn cơm chúng ta bắt đầu từ lúc này có thể cho người không cần ăn nữa!”

“A, nó bị thương! Chủ nhân sẽ tức giận!” Người kia kêu lên.

“Chết tiệt, đưa nó ra rồi dọn dẹp hết miếng thủy tinh ở đây đi.”

Một chuyên gia điều giáo mở khóa, chộp lấy cánh tay Tu lôi y ra, người kia thì đau đầu nghĩ cách dời cái ***g qua chỗ bên cạnh sạch sẽ hơn.

Tu vẫn giả bộ yếu ớt để chuẩn bị thời cơ, thình lình hướng ngay hạ bộ của chuyên gia điều giáo đang giữ mình đập một phát. Chuyên gia điều giáo ấy gào lên một tiếng thảm thiết, nhẹ buông tay, Tu nhân cơ hội thoát khỏi kèm kẹp, liền co chân chạy ra ngoài cửa.

—

“Đừng để cho nó chạy!” Chuyên gia điều giáo phản ứng lại liền hét lên, vội vàng đuổi theo.

Tu không dám quay đầu lại, chụp lấy ngọn đèn kê sát tường ném lung tung ra sau, tạo thành chướng ngại đối với kẻ đang đuổi theo. Mắt thấy sắp chạy được ra khỏi phòng, Tu liều mạng phóng tới trước, nhưng đầu lại va vào một chuyên gia điều giáo cao to thình lình xuất hiện ngay cửa phòng.

Chuyên gia điều giáo kia chụp được tay Tu, nhìn thăm trạng ở bên trong một chút, hỏi đồng nghiệp: “Chuyện này là sao... Á!”

Còn chưa nói xong, Tu đã cắn lên tay chuyên gia điều giáo một cái, tìm cách giãy khỏi tay hắn. Chuyên gia điều giáo cao to nhìn đau đem cánh tay Tu vặn một cái ra phía sau, làm cho y không thể động đậy.

“Đồ con nít ranh, răng còn chắc nhỉ!” Hai chuyên gia điều giáo kia liền dùng khóa miệng bịt miệng Tu lại, thở hồng hộc nói: “Thật đúng là không thể khinh thường được, mau nhốt nó lại.”

Chạy trốn thất bại, Tu dùng sức vùng vẫy, nhưng làm sao cũng không thoát khỏi cánh tay vạm vỡ của chuyên gia điều giáo kia. Quyền lên tiếng cũng bị cái khóa miệng cướp đoạt, y đành phải hung hăng gầm gừm trừng đối phương.

“Không cần, chủ nhân nói tôi đem nó qua kia.” Chuyên gia điều giáo cao to liếc Tu một cái, nói: “Có khách muốn gặp nó.”

Trong lòng Tu thoáng động, hình như có một tia hi vọng manh nha, rồi trong lòng lại cảm thấy hoảng sợ, sợ đó chỉ là vọng tưởng của mình. Cứ như vậy trên đường đi liền hốt hốt hoảng hoảng, lảo đảo lảo đảo, bị chuyên gia điều giáo kéo lên một căn phòng hình tròn đang mở đèn trên tầng hai.

Đứng ở lan can bảo vệ hình tròn trên lầu nhìn xuống, đây hình như là một phòng dùng để biểu diễn, ở trong phòng có vài bộ ghế salon xa hoa. MR.D ngồi vắt chéo chân ở cái ghế lớn nhất gần bàn, hình như đang muốn nói cái gì, Tĩnh đã thay đổi y phục đứng thẳng ở sau lưng hắn. Mà ngồi đối diện bên kia bàn với MR.D, chính là một người đàn ông trong bộ âu phục màu đen.

Người đàn ông đó ưu nhã dựa lưng vào thành ghế, màu đen lạnh lùng làm cho hắn có khí tức nhiếp nhân. Mà đường nét nghiêng nghiêng trên khuôn mặt đẹp trai sao lại thân thuộc như thế –

Chủ nhân!

Tu từ trong đáy lòng kinh hô, không cần nghĩ ngợi liền muốn xông xuống dưới, lại bị chuyên gia điều giáo bẻ ngược lại. y đành phải liều mạng nhào người ra khỏi lan can bảo vệ, trong cổ họng phát ra tiếng kêu ô ô.

Thu Sơn tất nhiên cũng phát hiện ra y rồi, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, trong mắt toát ra kinh ngạc. Trong khoảnh khắc hai ánh mắt chạm vào nhau, ngực Tu như bị đâm một cú, hàng rào bảo vệ tình cảm cũng sụp đổ, kèm chế không được mà kích động cùng mừng rỡ muốn điên, nước mắt như dề vờ thi nhau tràn mi.

Đúng là chủ nhân! Đúng là ngài ấy!

Chưa bao giờ cảm giác nhưng nhớ lại rõ ràng như vậy, rõ ràng chỉ mới chưa đầy hai ngày, Tu lại cảm thấy vô cùng nhớ cơ thể ấm áp của chủ nhân.

Thật hối hận vì sự ngu ngốc và lỗ mãng của mình.

Nhớ ngài nhiều lắm, chủ nhân.

Tu yên lặng nhìn chủ nhân chăm chăm, mặc cho những giọt nước mắt nóng rục rục rửa khắp mặt.

Thu Sơn nhìn Tu, như là thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng dần dần cong lên thành một vòng cung, giống như ngày xưa đầy ôn nhu cùng tự tin. Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về MR.D ở bên kia bàn, ánh mắt trở nên lợi hại.

“Tôi rất ngoài ý muốn.” MR.D đánh giá Thu Sơn, tiếp tục đề tài bọn họ đang nói lúc nãy, “Đã sớm nghe nói chủ tịch Trai Đằng có một trợ thủ giúp anh ta quản lý cả hắc bạch lưỡng đạo, tôi không ngờ thì ra lại là anh.”

“Sủng vật nhà tôi đi lạc, cho nên thật xin lỗi đã làm phiền anh, vui lòng để tôi đưa y về.” Thu Sơn nói, giọng nói bình tĩnh đầy kiên định.

“Tôi tin tưởng con người của anh, xung đột đối với chúng ta chẳng có gì tồi. Bất quá, cũng coi như là bạn trên đường, làm việc cũng phải nói đạo lý một chút.” MR.D không nhanh không chậm nói. “Chính là nó tự chạy đến địa bàn của tôi, bây giờ cũng đã đóng dấu kí hiệu của tôi, đã trở thành đồ của tôi. Anh bây giờ đến, là muốn cướp đồ của tôi sao?”

Khi Thu Sơn nghe thấy “Đồ của tôi”, khóe miệng giật giật, hình như là đang cố nén phần nộ.

Đây là một câu khiêu khích, lại còn là uy hiếp. Xung quanh bốn phía giấy không ít người của MR.D, bọn họ vẫn chưa tận lực che dấu bản thân, chỉ đứng xa xa, tay nhét sẵn trong túi hoặc trong bụng, như là tùy tiện sẽ rút vũ khí ra.

Nhưng thoát nhìn qua vẫn chưa có thể khống chế Thu Sơn được. Thu Sơn thần nhiên mà đan hai tay vào nhau, chống lên mặt bàn, không chút nào tránh né mà nhìn chăm chăm vào mắt M

R.D

“Nói cho tôi biết điều kiện của anh.” Hấn nói. Giọng nói ầm ập như cát ầm, trong sự ôn hòa ầm ầm sức mạnh mang tính hủy diệt.

“Tôi không phải là người thích cố ý gây khó dễ cho người khác, vậy chúng ta cứ dựa theo qui củ đi.”

MR.D nói xong, nâng tay lên. Tĩnh phía sau như là binh lính đợi đến lúc ra lệnh, từ bên hông rút ra một khẩu súng lục, dứt khoát mở chốt an toàn, sau đó hướng nòng súng lên trên, siết cò.

Tiếng súng trong không gian kín như bị phóng đại lên mấy lần, đinh tai nhức óc. Tu lại càng hoảng sợ, thuận theo hướng của nòng súng, nhìn thấy trần nhà hiện ra một dấu đạn mới toanh.

Tu nhất thời trợn trừng hai mắt mà nhìn. Cái này hiển nhiên là súng thật! Bọn họ muốn dùng súng thật, để cho chủ nhân làm cái gì?

“Nếu như muốn cướp đồ của người khác, chúng tôi thường dùng cách quay súng kiểu Nga mà quyết định.” MR.D nói

Quay súng kiểu Nga tất nhiên không phải là đạo cụ trong sòng bài, mà là một trò chơi mang tính chất bài bạc có tính tự sát lần đầu tiên xuất hiện trong đại chiến thế giới. Đạo cụ chính là một khẩu súng lục cùng đạn, đồ đặt cược chính là mạng người.

Tĩnh mở băng đạn ra, đem năm viên đạn còn lại trút lên bàn, lại nhét lên một viên nhét lại vào ổ đạn, sau đó ngón tay thon bắt đầu quay ổ đại, không ai biết viên đạn duy nhất kia bây giờ nằm ở vị trí nào.

“Ổ đạn có sáu lỗ, một viên đạn. Có thể thay đổi đến vị trí mà anh thích, nếu như bắn ra ba phát súng mà anh vẫn còn sống, tôi sẽ đem nó tặng cho anh.” MR.D thoáng nhìn qua Tu, cười lạnh nói: “Như thế nào, rất công bằng phải không?”

Không! Đừng đáp ứng ông ta! Tu nhìn Thu Sơn lắc đầu đầu mạnh. Y không biết cái gì gọi là qui củ hay không, chỉ hi vọng chủ nhân từ chối loại đánh cược tàn khốc này.

“Tất nhiên, nếu như anh cảm thấy phần thưởng không đáng giá, anh có thể bỏ cuộc.” MR.D nói.

“Đưa súng cho tôi.” Thu Sơn thản nhiên nói, “Y đáng giá để tôi dùng tất cả trao đổi.”

Tĩnh đặt khẩu súng lên mặt bàn trước mặt Thu Sơn, đồng thời dùng một con dao quân dụng bén ngọt kê lên cổ Thu Sơn, cảnh cáo: “Tốt nhất đừng làm ra trò gì, tôi cam đoan lưỡi dao của tôi còn nhanh hơn khẩu súng kia không biết bao nhiêu lần.”

Thu Sơn bình thản cầm lấy súng, thậm chí còn không thèm quay ổ đạn liền trực tiếp kề thẳng vào đầu mình.

“Uhm! Uhm uhm uhm uhm uhm!” Tu gấp đến độ òa khóc. Khẩu súng trong tay chủ nhân như một khối thuốc nổ, y thậm chí tình nguyện để nòng súng kia chĩa vào mình, cũng không muốn nhìn thấy chủ nhân đem tính mạng ra đặt cược.

“Ổ đây không tới phiên súng vật quyết định chủ nhân làm cái gì, ta đối với vận khí của mình luôn luôn tự tin.” Thu Sơn ngẩng đầu, mỉm cười với Tu, ôn nhu ra lệnh, “Ổ đó chờ ta, Tu.”

Nói xong, Thu Sơn không chút do dự mà đem nòng súng dí thẳng vào thái dương của mình.

Thế giới thoáng chốc im bật, tĩnh mịch đến mức không nghe được bất kì tiếng động nào. Tu trừng mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cò súng, tĩnh tường nhìn thấy ngón tay chủ nhân chậm rãi siết lại, trong khoảnh khắc đó, trái tim y cũng vọt lên cổ họng. Sợ hãi hoàn toàn xâm chiếm lấy y, Tu ngay cả thở hay lên tiếng cũng quên mất.

“Cạch.” Một tiếng vang lên nhẹ nhàng, không có đạn bắn ra.

Âm thanh còn chưa tắt, Thu Sơn lại liên tục bóp cò thêm hai lần. Mọi người giật nảy mình, hiển nhiên không nghĩ tới Thu Sơn có thể quyết đoán mà chĩa súng vào mình tự bóp cò đến ba lần như vậy.

Tu trước tiên cũng hồi thần trở lại, sau đó cảm giác sợ hãi điên cuồng dâng lên làm cho ngón tay y cũng run rẩy không ngừng. Tu ra sức xô chuyên gia điều giáo bên cạnh ra, muốn chạy xuống dưới lầu, chuyên gia

điều giáo theo phản xạ liền muốn bắt y lại. Đẩy qua đẩy lại, trọng tâm của Tu không vững, mắt thấy đã té nhào ra khỏi lan cao bảo vệ. Chuyên gia điều giáo vội vàng túm lấy cổ tay Tu, Thu Sơn cũng quăng súng vọt tới phía dưới.

“Uhm...”

Cách mặt đất gần 5 mét, Tu bị chuyên gia điều giáo túm lại đầy khó khăn, treo lơ lửng giữa không trung. Y cúi đầu, nhìn thấy chủ nhất ở dưới đang mở rộng vòng tay.

“Tu.” Thu Sơn gọi tên súng vật, ánh mắt nóng rực đầy ôn nhu.

Tu nhìn chủ nhân, trong ngực đột nhiên đập mạnh dồn dập, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập không kém, liền cố gắng giãy ra khỏi tay chuyên gia điều giáo.

“Như vậy mà nhảy xuống rất nguy hiểm!” Chuyên gia điều giáo cảnh cáo, không chịu thả tay ra.

“Uhm uhm!” Tu chỉ lắc đầu, không để ý đến mà đem bàn tay đang giữ chặt mình của chuyên gia điều giáo gỡ ra từng ngón.

Chuyên gia điều giáo cuối cùng cũng dần không thể cố hơn nữa, nhẹ thả tay, không thể chụp lại được tay Tu. Cả người Tu rơi xuống dưới.

—

[Hình như chuyển qua thành phim hành động rồi OTL... Thu Sơn mau dẫn súng vật chạy trốn đi...

Nói ổ đạn có sáu lỗ, một viên đạn, tùy tiện quay một cái bắn liền ba phát, tỉ lệ trúng đạn sẽ là bao nhiêu % vậy? Thật là rối rắm với những con số đó...]

Mọi vật xung quanh như là đang bay lên, Tu cảm giác mình cách trần nhà ngày càng xa, sau đó rơi vào trong một vòng tay ấm áp.

Thu Sơn ôm lấy Tu, lão đảo bước hai bước ra sau té xuống, nhưng hai tay vẫn thủy chung gắt gao ôm siết Tu vào trong lòng. Tựa như thật vất vả mới lấy được đồ vật quý giá nhất của mình, liền không bao giờ muốn buông ra lần nữa.

Tu nằm ở trên người chủ nhân vùng vẫy ngẩng đầu lên, giống như là chẳng thể tin được tất cả những chuyện đang xảy ra trước mắt, thẳng tắp nhìn chăm chú vào mặt chủ nhân, sợ chớp mắt thì tất cả liền biến mất như là ảo ảnh.

Thẳng đến khi chủ nhân vương tay tháo bỏ khóa miệng cho y, sau đó ngón tay êm ái lướt qua đôi môi y, nước mắt Tu lại ứa ra khỏi hốc mắt một lần nữa. Độ ấm của chủ nhân thông qua đầu ngón tay thấm vào da Tu, có biết bao chân thật.

“Xin lỗi, ta tới chậm, Tu.” Thu Sơn vòng tay qua cổ Tu, đem môi bao phủ lấy khóe mắt Tu. Nụ hôn không mang theo ***, chỉ chứa đầy sự dịu dàng, so với bất kỳ nụ hôn sâu nào càng hàm chứa thật nhiều tình cảm.

Không biết là do bản thân hoảng sợ quá độ mà da thịt trở nên lạnh ngắt, hay là tưởng niệm cùng bao yêu thương đối với chủ nhân quá sâu, Tu cảm giác được khí tức của chủ nhân phả ra theo từng hơi thở cùng lời nói đều nóng rực như lửa. Độ ấm ấy chạy thẳng đến tim y, thật ấm áp.

“Chủ nhân... Chủ nhân...”

Tu nắm lấy vạt áo chủ nhân, thổ thổ đứt quãng, không ngừng gọi chủ nhân.

“Loại chân ái đối trá này thật làm cho người ta xúc động.” Bên cạnh đột nhiên vang lên thanh âm một người hơi bực mình.

Tu vẫn còn đắm chìm trong vòng tay của chủ nhân quay đầu lại, mới phát hiện MR.D không biết khi nào đã đứng sau lưng Thu Sơn. Trong tay vẫn còn cầm khẩu súng lúc nãy chơi trò đoạt mạng, nòng súng chĩa vào Thu Sơn.

Thu Sơn chậm rãi đứng dậy, đem Tu bảo hộ trong lòng, cảnh giác nhìn MR.D

“Tôi đột nhiên cảm thấy được phương pháp đánh cuộc lúc này không đúng, súng vật có quyền lựa chọn chủ nhân, chúng ta hẳn là để cho nó tự chọn.” MR.D nói như vậy, bước đến gần bọn họ, nòng súng không hề rời khỏi người Thu Sơn.

“Hèn hạ, anh đi ngược lại lời hứa.” Thu Sơn lạnh lùng nói.

MR.D không để ý đến Thu Sơn, mà cúi đầu nhìn Tu đang được chủ nhân ôm siết vào trong lòng nói: “Lựa chọn đi, là quì xuống hôn giày ta, hay là để cho hộ hoa sứ giả của người thử thời vận xem anh ta có thể thoát khỏi thêm vài súng nữa không, bé con quật cường?”

Tu nhìn nòng súng đen ngòm, nhớ tới lúc này khi chủ nhân siết cò còi lòng có bao nhiêu tan nát cùng sợ hãi, không nhìn được muốn chạy qua, lại bị một cánh tay hữu lực ôm siết vào trong lòng.

“Ta nói rồi, súng vật không có quyền quyết định thay chủ nhân làm cái gì!” Thu Sơn ôm chặt Tu, trừng mắt nhìn MR.D phẫn nộ nói: “Anh có thể lớn mật mà nổ súng vào tôi, nhưng tôi sẽ làm cho anh nhất định phải hối hận!”

MR.D nhướng mày, hạ súng xuống ngực Thu Sơn siết cò.

“Không -”

Cơ hồ ngay lúc đó, Tu liều mạng lao mạnh về phía MR.D, ôm lấy cánh tay hắn làm cho nòng súng lệch qua chỗ khác.

“Cạch.” Cũng không có đạn bắn ra từ khẩu súng lục, một tiếng động vang lên, liền bị đá văng ra cách đó vài mét.

MR.D hừ nhẹ một tiếng dùng sức đẩy Tu ra, lùi ra sau hai bước, mới phát hiện từ khuỷu tay đến cổ tay bị rạch một đường dài, một mảnh thủy tinh còn cắm ở trên tay. MR.D nhin đau đem mảnh thủy tinh rút ra, máu tươi liền chảy xuống ướt đầm nửa bàn tay. Hắn ngẩng đầu trừng trừng nhìn Tu, như một con sư tử bị chọc giận, trong mắt tóe lửa. Hóa ra là Tu dùng mảnh thủy tinh của cái li giấu ở trong tay rạch xuống.

“Tôi nghĩ anh vốn là một người thức thời.” Thu Sơn kéo Tu về bảo hộ trong người, nói với MR.D. “Anh biết rằng nếu xung đột với tôi sau này sẽ chẳng có chỗ nào tốt với chúng ta.”

“Vậy thì trước tiên phải xem các người có còn sống để ra ngoài hay không.”

MR.D nói như là một câu ra lệnh, những người núp ở xung quanh liền bước ra, sát ý lạnh lẽo như muốn đem không khí trong phòng đông lại. Tĩnh nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất, đi đến bên cạnh MR.D

Tình huống trở nên nguy cấp, Thu Sơn tay không tác sát cùng Tu lúc này sợ rằng có mọc cánh cũng chẳng thể bay.

Nhưng lúc này, thân mình MR.D đột nhiên cương lên, những người khác cũng dừng lại không dám vọng động, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Tĩnh.

Bởi vì Tĩnh đem khẩu súng lục tinh xảo kia giơ lên, yên lặng nhắm vào MR.D

Tu cũng không ngờ tới, Tĩnh sẽ dùng súng nhắm ngay vào đầu chủ nhân mà hắn yêu.

Nhưng kinh ngạc nhất chính là MR.D, hắn khó có thể mà tin được nhìn Tĩnh, lạnh lùng hỏi: “Đây là sao?”

“Làm ơn để bọn họ đi đi.” Tĩnh nói.

MR.D hiển nhiên không có tâm tình quan tâm đến những người khác, hắn nhìn vào nòng súng rồi chậm rãi chuyển qua Tĩnh, nói: “Ta huấn luyện người dùng súng, đem người an bài tại vị trí mà ta tin tưởng nhất, không phải để cho người nhắm ngược lại ta!”

“Tôi không hi vọng ngài phạm thêm sai lầm nữa.” Tĩnh nhìn chủ nhân đang đi lại gần, nhẹ nhàng nói: “Giá trị chân chính của súng vật, chính là có thể bên cạnh chủ nhân mà nó yêu.”

“Không tới phiên người dạy đời!” Ngực MR.D cơ hồ đã chạm tới nòng súng, hắn cao ngạo mà nhìn Tĩnh hơi thấp hơn một chút so với hắn, như quân vương cuồng nộ quan sát thần tử của mình, trong thanh âm mang

theo lửa giận làm cho kẻ khác phải sợ hãi, “Nhìn con chó ta nuôi chỉ biết vong ân phụ nghĩa kia! Người dám nổ súng sao?”

Tĩnh cũng không có bị uy nghiêm của ch

ủ nhân hù dọa thối lui, cánh tay cầm súng vẫn thẳng băng, như quân nhân đã trải qua huấn luyện.

Khẩu súng lục với ổ đạn xoay. Viên đạn duy nhất có thể ở vị trí cuối cùng hoặc cũng có thể ở ngay phát súng tiếp theo. Tỷ lệ một phần 2, không phải sống thì chính là chết.

“Xin lỗi, chủ nhân.” Tĩnh cung kính nói.

“Tĩnh! Đừng nổ súng!” Tu hét lên. Nếu như Tĩnh tự tay làm chủ nhân bị thương, hẳn nhất định sẽ hối hận.

Nhưng Tĩnh đã siết cò, dứt khoát đầy quyết đoán, như những lần bắn luyện tập. MR.D sợ ngây người, mọi người giật nảy mình.

Nhưng lần này cũng giống như trước vẫn không có đạn, Tu thở phào một hơi.

“Tôi rất mừng vì phát súng này không có đạn.” Tĩnh nói, Nòng súng vẫn chĩa vào chủ nhân như cũ, “Làm ơn để bọn họ đi đi. Tôi cũng không muốn làm ngài bị thương tổn, nhưng súng nắm đã lâu để bị cướp cò.”

MR.D không có trả lời, chỉ có chút thất thần nhìn Tĩnh. Sự phẫn nộ trong ánh mắt, tựa hồ mang theo cả thất vọng lẫn bị thương.

Thu Sơn kéo tay Tu nhắc y mau đi, Tu quay đầu lại vươn tay với Tĩnh, kêu lên: “Tĩnh, đi với chúng tôi đi!”

Nếu như ở lại, Tu quả thật không dám tưởng tượng Tĩnh sẽ bị trừng phạt như thế nào.

Nhưng Tĩnh chỉ lắc đầu nhẹ nhàng, nói với Tu: “Cậu còn nhớ những gì nói trong phòng với tôi không, câu cuối cùng cậu hỏi tôi là gì?”

Tu nhớ rõ, y ở trong ***g bám lấy thanh sắt hỏi Tĩnh anh tin vào tình yêu không? Anh thật ra yêu chủ nhân của mình?

“Tôi bây giờ trả lời cậu, đúng vậy.” Tĩnh lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: “Cho nên tôi không đi.”

Tu lần đầu tiên nhìn thấy Tĩnh cười, như hoa thủy tiên bình lặng nở trên mặt nước, tinh khiết mỹ diệu.

“Không có ý định cùng nhau trốn đi sao? Ở lại ta cũng không cam đoan người còn mạng để sống.” MR.D trầm mặt nhìn Tĩnh.

Đôi mắt Tĩnh vẫn như trước không gợn một tia sóng, bình tĩnh nói: “Tùy ngài xử trí.”

“Ông là kẻ ngu ngốc đáng thương! Cho dù ông có thể một tay che trời ở đây, bất quá cũng chỉ là một chuyên gia điều giáo thôi, ông căn bản không có tư cách làm chủ nhân!”

Tu cuối cùng nhịn không được, trừng mắt nhìn MR.D hét lớn.

“Tĩnh bên cạnh ông lâu như vậy, ông đến tột cùng có chú ý đến tình cảm của anh ta đối với ông? Ông có biết Tĩnh yêu ông nhiều đến thế nào? Ông nếu không biết quý trọng, ông nhất định sẽ hối hận cả đời!”

MR.D nhíu mày thoáng nhìn Tĩnh, đang định mở miệng nói cái gì đó, đèn thành linh vụt tắt.

Tất cả các ngọn đèn trong nháy mắt đều tối đen, cả câu lạc bộ bị bóng tối bao phủ.

Trong lúc bối rối, tay Tu được một bàn tay ấm áp bao bọc, chỉ nghe tiếng chủ nhân ghé sát vào lỗ tai y thì thào: “Người tiếp ứng đến rồi, chúng ta đi!”

Nói xong, Thu Sơn kéo Tu chạy trốn. Không biết Thu Sơn đã chuẩn bị thế nào, hai người dọc theo đường đi không gặp bất cứ trở ngại gì. Tu vẫn chưa thích ứng được với bóng tối, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng. Y chỉ biết là tay của mình được chủ nhân dắt đi, chủ nhân sẽ có biện pháp đưa y ra ngoài.

Chính là không cần hoài nghi, cũng không cần do dự, chỉ cần theo chủ nhân không ngừng chạy về phía trước, chạy về phía trước.

Tu đột nhiên rất kích động.

Tay trong tay cùng chạy trốn như hai người bạn đường, cả thế giới chỉ còn lại mười ngón tay đan cài lại với nhau, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc nóng ấm của nhau. Tu không khỏi nắm chặt tay chủ nhân, ý nguyện ý chạy theo chủ nhân đến bất kì nơi nào, thật chí vĩnh viễn không cần dừng lại.

—

8. Chương 8

Cả dãy phố đối diện hình như cũng có vấn đề, toàn bộ khu trung tâm giải trí đều rơi vào bóng tối, mọi người đều từ trong câu lạc bộ đi ra mở mắt nhìn xung quanh. Thu Sơn cùng Tu dưới sự che chở của bóng tối hỗn loạn, chạy hướng đến ánh đèn mờ mờ nơi đầu phố, như là thoát khỏi đêm đen, quay về với ánh sáng.

Hai người chạy đến đầu đường, tiến vào trong chiếc xe đậu sẵn của Thu Sơn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, ngăn cách với bóng đêm khiến người ta trầm mê bên ngoài lại. Trong lúc nhất thời, cả thế giới đều trở nên tĩnh lặng, không gian bên trong xe tối mịt, chỉ có tiếng thở dốc gấp gáp. Mượn ánh đèn mờ mờ qua lớp kính xe, cơ hồ có thể hình dung ra hình dáng của hai người, hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

Thu Sơn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve vết thương do miếng thủy tinh lưu lại trên mặt Tu, từ từ đưa mặt lại gần, dùng đầu lưỡi liếm sạch vết máu. Nụ hôn mềm mại như lông tơ phớt từ môi qua chóp mũi, rồi từ khoeo mắt hướng về tai, sau đó chậm rãi trườn trên cổ Tu.

Tu ngửa đầu, cảm giác được cái cằm nhọn nhọn của chủ nhân, sau đó đột nhiên ôm siết lại, điên cuồng gặm cắn lên đôi môi y. Hàm răng đang khép cũng bị thô bạo tách ra, đầu lưỡi Thu Sơn luồn thẳng vào trong, ra sức quấy đảo trong miệng Tu, kích thích vòm miệng mẫn cảm của Tu.

Tâm tình bị đè nén đã lâu trong nháy mắt đều bộc phát, Tu bị cánh tay rắn rỏi hữu lực của chủ nhân ghì chặt cả người như muốn bẻ gãy ra, cũng không nhịn được mà dùng hết sức lực toàn thân ôm siết lại, cố gắng đáp lại nụ hôn sâu nóng bỏng của chủ nhân.

Dưới kĩ xảo khiêu khích cao siêu, Tu ngược ngùng vươn đầu lưỡi, lập tức liền bị cuốn vào, chủ nhân dùng răng khê cắn, ra sức mút. Tu bị hôn đến tâm thần mê loạn, không thở được, không kịp nuốt nước miếng chảy ra hai bên khoeo miệng, chậm rãi vẽ thành một vệt sáng bạc *** mĩ.

“Tu... Tu...”

Thu Sơn như đang xác nhận người trong lòng là thật, không ngừng gọi tên Tu. Bàn tay vuốt ve eo Tu, nhìn thấy bộ đồ da trong câu lạc bộ, nhất thời nướng mảy, phần nộ đem bộ đồ xé rách, sau đó vùi đầu lên người Tu.

“A... Chủ nhân...”

Những cái liếm cắn gần như là phát tiết làm cho Tu ăn đau, nhưng càng đau đón như thế này, càng làm cho y cảm giác được bản thân mình thật sự đã được chủ nhân ôm vào trong lòng, nhiệt độ cơ thể của chủ nhân có biết bao nhiêu là ấm áp cùng chân thật. Tu cong thắt lưng, ôm lấy chủ nhân đang cắn trên ngực mình, hưởng thụ sự đau đón làm cho người khác vừa ngọt ngào lẫn hạnh phúc này.

“Tu, Tu...”

“Chủ nhân... A, Chủ nhân...”

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người, ngoại trừ tên người, không còn bất kì có thể biểu đạt được tình cảm dành cho nhau.

Thu Sơn nâng chân Tu lên cẩn thận xem xét. Đoạn đường từ câu lạc bộ đến đây đều chạy bằng chân trần, lòng bàn chân non mềm của Tu bị phồng rộp lên, cơ hồ chảy cả máu.

“Đau lắm không?” Thu Sơn thổi thổi vào vết thương, đau lòng hỏi.

Tu mím môi, kiên cường lắc đầu.

Thu Sơn dùng y phục của mình cẩn thận lau lòng bàn chân của Tu cho sạch sẽ, đem khuôn mặt nóng ấm áp lên lòng bàn chân lạnh lạnh, lại dùng đầu lưỡi liếm láp vết thương trong lòng bàn chân.

“A, Chủ nhân... Đừng mà... Bẩn lắm...”

Tu bèn lên muốn rút chân lại, cúi đầu phát hiện chủ nhân đang cắn ngón chân y, lại còn nhướn mi thưởng thức vẻ mặt quần bách của y. Run rẩy từ mũi chân lan ra làm cho cảm giác tê dại trong lòng dâng lên, Tu xấu hổ nằm ngã xuống ghé gối, dùng hai tay che lấy khuôn mặt đang đỏ ửng lên.

Thu Sơn nâng đôi chân non mềm của Tu lên, hôn từng chút một từ mũi chân lên bắp chân nhỏ xinh, lại men theo đùi non hôn dần đến nơi mẫn cảm nhất.

“A... Uhm...” Tu phát ra tiếng rên rỉ phiến tình không tự kìm hãm được, loại kích thích này như bị cả đàn kiến bâu vào cắn xé, khiến cho người ta điên cuồng.

Cái quần da nho nhỏ bị xé rách, hai chân Tu bị tách ra thật rộng, phân thân bèn lên lộ ra toàn bộ, hơi chút ngẩng đầu trong ánh sáng mơ hồ. Thu Sơn rờ lần đến giữa hai chân, thấy được ẩn kín rỉ rỉ bên cạnh túi da, đầu ngón tay bỗng ngừng một chút.

“Chết tiệt!” Thu Sơn thấp giọng cả giận nói, hung hăng cắn xuống cái dấu đỏ tươi đó, “Hôm nào nhất định phải giúp người tẩy sạch, thay vào bằng dấu hiệu của ta.”

“Xin lỗi... Chủ nhân... Tôi...” Tu nhớ lại những sự thống khổ trước đó, trong mũi không khỏi cảm thấy chua xót, che mặt lại thật kín.

“Thả tay ra!” Thu Sơn nắm hai tay Tu lại, ra lệnh: “Tự mình ôm lấy hai bắp đùi, nhìn ta! Nhìn cho rõ bây giờ là ai đang trên người người!”

“Chính là... Chính là chủ nhân...” Tu thuận theo đem tay di chuyển tách hai chân ra, bày ra tư thế chờ đợi bị xâm phạm, khuôn mặt còn đọng đầy nước mắt bèn lên nhìn chủ nhân.

“Bây giờ trong đầu ngoại trừ ta ra, không cho phép nghĩ đến bất kì cái gì khác!” Thu Sơn một bên dùng đầu lưỡi nâng túi da của Tu lên, liếm láp, một bên cầm ngọc hành của y, dùng móng tay khảy khảy trên đỉnh linh khẩu mẫn cảm.

“Uhm... A, a... Chủ nhân...”

Cảm giác kích thích như điện giật làm cho Tu run rẩy không thôi, phân thân dưới động tác của chủ nhân mà cương lên, dục hỏa không cách nào áp chế cơ hồ đem thân thể hòa tan ra. Đầu ngón tay không tự giác mà lùa vào trong mái tóc của chủ nhân, Tu cũng không nhận được, òa khóc.

“Nhanh... Nhanh lên một chút, tiến vào... Chủ nhân, bên trong nóng lắm... Làm ơn hung hăng chà đạp tôi, muốn, cơn thịnh của ngài... Nhanh...”

Nước miếng cùng niêm dịch của cơ thể cũng không thể đủ để bôi trơn, nhưng cả hai đều đã đến cực hạn. Thu Sơn dùng sức tách hai cánh móng tròn trắng mịn của Tu ra, hung hăng đem phân thân nóng rực của mình đẩy mạnh vào trong.

“A-”

Tu đau đến cong cả thắt lưng, đầu ngửa ra sau thật sâu. Nhưng xâm phạm có chút thô bạo so với dĩ vãng càng thêm thống khổ, nhưng y hưởng thụ loại đau đớn này. Giống như Tĩnh đã từng nói, trong sự đau đớn mà chủ nhân cấp cho sẽ hưởng thụ được mối liên hệ tinh thần với chủ nhân.

“Tu, Tu... Người thật chặt! Để cho ta thao chết bé con *** đang này!” Thu Sơn túm lấy chân Tu, cơn thịnh tráng kiện như cánh tay trẻ con không ngừng xoắn xuyên vào mật huyết chặt chẽ, điều cuồng chà đạp nội bích mềm mại, “Ta muốn làm cho thân thể người vĩnh viễn phải nhớ kĩ ta!”

“A, nhanh lên một chút, dùng sức... Uhm, uhm a... Chủ nhân, cơn thịnh của ngài thật lớn, nóng quá... Mau hơn nữa...”

Tu *** loạn vùng vẫy eo khóc gọi, nước mắt ứa ra đọng lại trên mặt thật đáng thương, nhưng lại làm cho huyết mạch người khác sôi sục, không nhận được mà muốn lãng nhục y nhiều hơn nữa.

Giờ phút này dục vọng tựa hồ so với bất kì lần nào cũng đều mãnh liệt hơn, trong bóng tối mơ hồ càng làm cho sự tiếp xúc giữa hai cơ thể càng thêm mặn cảm. Tu rên rỉ thành tiếng, cảm giác được dịch thể của chủ nhân bắn vào trong cơ thể y.

Qua một lần phát tiết, Tu còn chưa kịp thở lấy hơi, lại bị chủ nhân xoay qua. Thu Sơn để cho Tu quì xuống dưới ghế, đem đầu của y tì lên trên kính xe, từ phía sau đâm vào cơ thể Tu một lần nữa.

“A, A, sâu quá...” Tư thế giống như động vật quan hệ làm cho Tu bị xô xuyên vào thật sâu, mật huyết còn chưa kịp bình tĩnh lại sau cao trào lần đầu tiên lại tiếp tục thừa nhận thêm sự xâm lấn một lần nữa.

Hai tay Tu gian nan chống lên cửa xe, hơi thở nóng rực phủ lên kính xe một tầng hơi nước. Ánh đèn bên ngoài cùng tiếng cười nói của những người qua đường làm cho Tu cảm giác bản thân giống như đang bị xâm phạm ở nơi công cộng. Mặc dù biết rõ nếu không áp mặt sát vào cửa kính, bên ngoài sẽ không thấy cái gì trong xe cả, nhưng một loại cảm giác xấu hổ vì lộ liễu vẫn dâng lên trong lòng.

“Cảm giác bị sỉ nhục sao?” Thu Sơn nắm lấy tóc Tu buộc y phải nhìn ra bên ngoài, thở dồn dập, nói: “Nào, nói cho mọi người, người bị thao thì thoải mái đến mức nào?”

“Tôi, uhm a... Thoải mái... Côn thịt của chủ nhân, trong tôi... Bên trong mông tôi... Xuyên vào thật sâu, thật chặt...” Tu dùng khuôn mặt mắc cỡ đến đỏ bừng nói vọng ra bên ngoài.

“Tiểu tiện hóa này, mặc kệ là ai, chỉ cần bị thương liên hưng phấn sao?” Thu Sơn vỗ vào ngực Tu, phát ra tiếng va chạm *** mĩ.

“Không phải mà... Tôi...” Tu vội vàng lắc đầu, dừng một chút, cuối cùng xấu hổ nói, “Chỉ có chủ nhân... Chỉ thích được chủ nhân đùa bỡn như vậy... Tôi, cơ thể của tôi, cục huyết của tôi, toàn bộ... Đều là của chủ nhân... A -”

Không đợi Tu nói xong, Thu Sơn liền không lưu tình chút nào liền đâm mạnh, đem Tu nâng lên vào vòm ngực rộng, ông chặt lấy y.

“Người là bé con không biết nghe lời, còn dám lặng lẽ chạy lung tung! Người biết ta lo lắng nhiều bao nhiêu không? Khi nhận được tin nhắn, tim ta giống như bị dao cắt qua, thiếu chút nữa thì phát điên!” Thu Sơn áp vào tai Tu, thì thầm.

“Chủ nhân...” Ôn nhu của chủ nhân làm cho lòng Tu thật ảm áp.

“Trở về xem ta giáo huấn người như thế nào!” Thu Sơn cắn lên bờ vai Tu một cái, nói: “Bất quá, trước tiên ta muốn làm cho người không thể xuống giường được!”

Bóng đêm bên ngoài xuyên qua tấm kính đi vào trong, trong xe là một mảng yên tĩnh, ánh sáng yếu ớt vẽ lại đường nét trên làn da Thu Sơn cùng Tu. Mùi xạ hương thơm mát nồng đậm ngập tràn, thân thể hai người gắt gao giao quần, giống như một bức tranh động nhân.

Thu Sơn bóp cánh mông hoàn mĩ của Tu, phân thân thô to cứng rắn tàn phá bờ bãi trong hạ thể y, tình cảm mãnh liệt cùng sức mạnh xông tới cùng một lúc, cơ hồ làm cho chiếc xe cũng lắc lư theo.

“Uhm, chủ, chủ nhân... Lớn quá, uhm a... Uhm...” Tu mê loạn mà phát ra tiếng rên rỉ khô nóng, cơ thể bị khuấy đảo đến long trời lở đất, tứ chi mềm yếu đến mức không cách nào trụ được thân thể, chỉ có thể vô lực đem mặt tì lên cửa kính xe, mặc cho chủ nhân ra sức chà đạp mình.

Mị huyết đã ăn no uống say dịch thể của chủ nhân trở nên ảm ướt ảm nóng, đầu đỉnh cực đại kia giống như đầu đạn hung ác tiến thẳng vào tràng ruột, mỗi một động tác dù rất nhỏ cũng có thể kích thích nội bích mặn cảm của Tu co rút lại. Côn thịt trắng kiện bị mị huyết gắt gao siết chặt, khi rời khỏi cũng hút theo khoái cảm làm cho người Tu run rẩy, giây tiếp theo lực lượng đâm vào càng mạnh đem mị huyết đẩy vào thật sâu.

“A... Bên trong mông bị lộn ngược, thật đầy... A, a a... Ngài đâm tôi... Đau quá...”

Cả người hoàn toàn bị chủ nhân chiếm lĩnh, Tu đã không còn quyền khống chế bản thân mình. Côn thịt của chủ nhân cắm trong cục huyết y, ngón tay vân vê đầu nhũ y, vuốt ve ngọc hành y, một chuyển động dù

rất nhẹ nhàng cũng có thể làm cho Tu dục tiên dục tử. Cái mộng Tu vảnh lên cao cao, hưởng thụ thống khổ cùng khoái cảm mà chủ nhân ban cho.

“Không được rồi, a, chủ nhân... Muốn bắn rồi... Uhm... Nhanh làm cho tôi...”

Cao trào kéo tới, cả người Tu run rẩy kẹp chặt côn thịt của chủ nhân, một lượng lớn niêm dịch chảy tràn lên bàn tay chủ nhân, muốn phát tiết nhanh nhanh. Thu Sơn cầm lấy phân thân Tu, đem côn thịt của mình đưa vào tận nơi sâu nhất, để cho hai cánh mộng tròn tròn của Tu kẹp chặt lấy túi da của mình, nơi hai người kết hợp lại với nhau chặt đến không có lấy một kẽ hở.

“Nhịn một chút nữa, Tu, để cho chúng ta cùng nhau ra... A -”

Thu Sơn phát ra tiếng gầm nhẹ thỏa mãn, thả ngọc hành của Tu ra. Hai cổ *** dịch nóng rực lần lượt bắn lên ngực Tu cùng sâu bên trong cơ thể. Cảm giác nóng rực kia trong nháy mắt giống như có thể làm cơ thể bị tổn thương, như là đóng dấu vào trong người.

Tu cả người mềm yếu ngã vào ghế quay đầu lại, nhìn thấy chủ nhân đang dựa lưng vào ghế thở dốc, mấy lần vận động kịch liệt liên tục làm cho hai người đều lâm vào tình trạng kiệt sức. Côn thịt vừa mới rời khỏi cơ thể mình còn chưa hoàn toàn xẹp xuống, bên trên vẫn còn dính đầy chất lỏng. Tu chậm rãi bò qua, vùi đầu vào giữa hai chân chủ nhân, dùng đầu lưỡi kéo chất lỏng còn lưu lại vào trong miệng, thay chủ nhân rửa sạch dấu vết điên cuồng.

Y khát vọng tất cả mọi thứ thuộc về chủ nhân, y hi vọng tất cả mọi thứ của chủ nhân đều có thể bắn vào trong mị huyết của y, cổ họng, hoặc là trên người.

“Bé con *** đang, cái miệng nhỏ xinh phía sau ăn no rồi, phía trước vẫn còn đói lắm sao?” Tu Sơn luồn tay vô tóc Tu kéo y ngẩng đầu lên, thanh âm vẫn còn khàn khàn mang theo sự hưng phấn.

Tu dùng ánh mắt mê li nhìn chủ nhân, trên gương mặt cùng khóe môi vẫn còn dính đầy nước miếng cùng ái dịch của chủ nhân, còn có dịch thể dính dính từ hậu đình chảy xuống bắp đùi, bộ dáng *** mỉa mai kêu gào người hận không thể lập tức đạp y xuống, lần nữa chà đạp y đến phải khóc lóc cầu xin tha thứ.

Thu Sơn vuốt ve cánh môi Tu, hít sâu một hơi, liền kéo y vào trong lòng:

“May mà người không có việc gì, Tu.”

“Chủ nhân... Ngài làm tôi sợ lắm.” Tu dùng ngón tay yếu ớt nhẹ nhàng bắt lấy vạt áo chủ nhân, nhớ lại cảm giác đau lòng khi chủ nhân đem mạng ra đánh cược, “Nếu như ngài vì tôi mà bị thương, tôi không biết mình phải làm thế nào nữa...”

“Ta nói rồi, ta đối với vận khí của bản thân luôn rất tự tin.” Thu Sơn vuốt ve mái tóc mềm của Tu, mỉm cười nói: “Trong khoảnh khắc cầm khẩu súng lên ta đã biết, trong ổ đạn kia căn bản không có thêm trọng lượng của viên đạn nào cả. Mặc dù không biết cậu ta vì cái gì lại giúp chúng ta, bắt quá cậu ta quả thật đã cho ta không ít thời gian tranh thủ đợi tiếp ứng.”

“Ui, không có đạn?” Tu kinh ngạc, “Chẳng trách Tĩnh có can đảm dùng nó chia vào MR.D, thì ra bên trong không có gì...”

“Người kia tên là Tĩnh sao, cậu ta nhất định rất yêu MR.D?” Thu Sơn hỏi.

“Dạ. Mặc dù chủ nhân của anh ta vốn là một tên hỗn đản, nhưng Tĩnh vẫn không muốn rời khỏi ông ta.” Tu đem mặt vùi vào trong ngực chủ nhân, lo lắng nói: “Không biết bây giờ giờ Tĩnh sao nữa, hi vọng anh ta không có việc gì.”

“Mặc dù MR.D rất xấu, nhưng anh ta không phải người ngu ngốc, nhất định sẽ phát hiện ra cái gì đối với mình là quan trọng nhất. Hi vọng Tĩnh có thể làm anh ta thay đổi.” Thu Sơn ôn nhu hôn lên khóe mắt Tu, nói.

“Dạ...” Tu nhẹ nhàng gật đầu, lại nhìn chu 3 nhân, trong mắt tràn ngập sự áy náy: “Chủ nhân... Xin lỗi, tôi...”

“Nếu như nghĩ muốn tự trách, ta cũng không muốn nghe.” Thu Sơn cắt ngang lời Tu, cầm ra hộp y tế cá nhân, lấy ra băng gạc băng bó lại những nơi Tu bị mảnh thủy tinh làm bị thương.

Tu cụp mắt xuống suy nghĩ một chút, lần nữa nhìn thẳng vào chủ nhân: “Tôi đã suy nghĩ rất cẩn thận, chủ nhân. Nếu như chủ nhân chán ghét tôi, hoặc là thích sủng vật khác, tôi mặc dù sẽ thống khổ, nhưng sẽ nghiêm túc tự nhìn lại mình. Chỉ cần chủ nhân không bỏ rơi tôi, tôi sẽ yên lặng ở bên cạnh chờ đợi chủ nhân.”

“Thật ra chính ta cũng sai. Không thể làm cho sủng vật tin tưởng một trăm phần trăm, để cho sủng vật đánh mất sự tin tưởng, cũng là ta thất trách.”

Bàn tay Thu Sơn băng bó cho Tu dừng lại, đem cổ tay bị thương của Tu nhẹ hôn xuống, trong ánh mắt toát ra nhu tình chân thành.

“Nhưng ta muốn nói với ngươi, ta không có lập tức đem hết thấy nói với ngươi, không phải là cố ý che giấu hay là không chân thành với ngươi, chỉ là bởi vì ta rất quý trọng ngươi. Đối với ngươi cẩn thận từng li từng tí như vậy, ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy kinh ngạc. Ta không nỡ để cho ngươi gặp phải bất kì thương tổn gì, hi vọng quá trình trưởng thành của ngươi chỉ có niềm vui. Mặc dù thời gian này có thể sẽ rất lâu, nhưng bởi vì là ngươi, quá trình chờ đợi của ta sẽ không hề thống khổ.”

Hốc mắt Tu lại ẩm ướt, đôi hàng mi dài đọng những giọt nước mắt trong suốt. Y không ngừng lấy tay quẹt lung tung không cho nước mắt đọng lại, nói: “Tôi nhất định sẽ trở nên thật xuất sắc... Tôi hi vọng có một ngày, chủ nhân sẽ muốn vĩnh viễn giữ tôi lại bên cạnh, sẽ đặt cho tôi một cái tên.”

“Ngốc nghếch, ta đã từng nói với ngươi, ngươi không cần tên. Tên chủ nhân đặt cho sủng vật, chỉ dùng để nhắc nhở đối phương về thân phận sủng vật, ta không muốn như vậy.”

Thu Sơn nắm lấy tay Tu, dùng đầu lưỡi của mình liếm láp lên khoe mắt Tu.

“Ta không muốn đem mối quan hệ của chúng ta tách ra khỏi cuộc sống. Tu, ta vẫn muốn gọi ngươi như vậy, bất kể là tại công ty hay là ở nơi công cộng, ta hi vọng quan hệ của chúng ta có thể mỗi giây mỗi phút đều tương giao. Bất kể là lúc nào, nơi nào, ta cũng có thể gọi ngươi như vậy, ngươi cũng là của ta.”

“Chủ nhân...” Tu nhìn chủ nhân.

“Ta có quyền kiếm sủng vật khác, nhưng ta cũng không có ý dùng nó. Ta nói rồi, ngươi là tài sản quý giá nhất của ta. Khi ta dùng xích trói buộc ngươi lại, đầu kia của xiềng xích không phải cũng đã trói buộc ta sao.”

Thu Sơn dùng băng gạc quấn tay hai người lại với nhau, sau đó áp lên ngực mình nơi trái tim, nói:

“Nơi này của ta, đã sớm bị ngươi trói buộc rồi.”

Băng gạc đem mười ngón tay của hai người ***g vào nhau, mu bàn tay truyền đến nhịp đập của trái tim chủ nhân, rất chân thật, rất rõ ràng, cùng với nhịp tim của Tu giao hòa lại với nhau.

“Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân...”

Rất thương ngài, chủ nhân. Làm ơn đem tôi trói buộc lại chặt hơn nữa đi, để cho tôi ngoại trừ bên chân ngài cũng không thể đi được đâu! Tu vui trong lòng chủ nhân không ngừng nỉ non.

Một sợi xích, đem hai người trói buộc thật chặt, không ai có thể rời khỏi ai.

Vĩ thanh: Ân kí vĩnh cửu

Suối nước nóng dưới chân nuôi được bài trí theo lối cổ điển thanh tao, lối vào

được lát bằng đá vụn êm êm, cánh cửa gỗ giả cổ khắc hoa dẫn đến một khoảng sân rộng rãi, có mùi thơm cỏ cây thoang thoảng nương theo hơi nước nóng ẩm tỏa ra khắp nơi.

Thu Sơn cầm li rượu nhỏ trong tay, ngồi dựa vào lan can gỗ vừa thưởng thức cảnh trí trong sân.

Xung quanh sân được vây quanh bằng tường trúc cao cao, bên ngoài vách tường có những cây cổ thụ lâu năm, vươn những cành nâu đậm vào trong sân. Bên trong sân hơi nước từ suối nước nóng tỏa ra dày đặc, chung quanh được sắp xếp những viên đá trũng cùng cát mịn. Mặc dù đã qua trung thu, những bụi cây cao hơn nữa người bên cạnh hồ vẫn sum xuê xanh tốt ẩn hiện một ít hoa màu trắng phấn. Khi làn gió nhẹ thoảng qua thổi rơi vào trong ao, nhẹ nhàng lay động.

“Mùa thu đến suối nước nóng nghỉ phép thật sự là hưởng thụ, đúng không?” Thu Sơn nhìn về rừng lá phong xa xa, mỉm cười vuốt tóc người trong lòng.

“Uhm... Chủ nhân...”

Bên người vang lên tiếng rên rỉ yếu ớt, nghe qua có vẻ rất khổ cực. Y chỉ che chắn bằng một cái áo choàng tẩm màu xanh lam mỏng, cả người bị trói bằng một sợi thừng màu đen trói chặt lại, trói buộc thành những hình ảnh chính tề thành hoa văn có qui luật, sau đó đem hai tay trói ra sau lưng. Loại thủ pháp này chú ý trong lúc trói buộc vòng quanh những đường nét hoàn mỹ trên cơ thể Tu, so với trực tiếp *** còn mê người hơn, mang theo khí tức làm cho người khác hưng phấn muốn giam cầm cùng phạm tội.

“Uhm...”

Tu nằm dưới một chân của Thu Sơn, thành kính nhẹ nhàng vùng vẫy. Chân này của chủ nhân kê lên người y, lòng bàn chân để giữa hai chân y, đang dùng ngón chân đùa bỡn phân thân cùng túi da của y. Cảm giác áp bách vì bị trói buộc cùng kích thích ở nơi riêng tư làm cho Tu khô nóng khó nhịn, hơn thở trở nên đứt quãng dồn dập.

“Cảnh đẹp đương nhiên phải xứng với rượu ngon, người cũng muốn một chút sao?”

Nói xong, Thu Sơn nâng đầu Tu lên, đưa li rượu lên cao nghiêng xuống mặt Tu. Tu còn chưa kịp hé miệng ra đón lấy, dòng chất lỏng mát lạnh đã đổ xuống mặt y, men theo sống mũi nghiêng nghiêng cùng khuôn mặt chảy xuôi xuống, dùng đầu lưỡi ngăn rượu chảy đi, sau đó ứa vào trong miệng Tu.

Đầu lưỡi bá đạo của chủ nhân đảo quanh vòm miệng Tu, mùi hương thơm mát của rượu ngon cùng vị cay nồng tràn ngập trong khoang miệng Tu. Tu giống như bị mùi hương nồng đậm của rượu làm cho có chút say, mềm yếu tựa vào lòng chủ nhân, nhu thuận hé miệng hưởng thụ sự chà đạp của chủ nhân.

Thu Sơn càng đem nhiều rượu hơn đổ lên người Tu, áo choàng tẩm hơi mỏng bị ướt dính sát vào da, dưới sợi thừng siết chặt, hai đầu nhũ cương lên có thể nhìn thấy được.

“Nhìn hồng đậu của người, thật là bắt mắt, giống như là đang đợi được thương yêu.” Thu Sơn cách lớp áo choàng tẩm, dùng đầu ngón tay chậm rãi đảo quanh đầu nhũ Tu rồi ẩn xuống, “Muốn để cho ta liếm nơi đó một chút không?”

Tu đỏ mặt, nhẹ nhàng gật đầu, cảm giác kích thích truyền từ đầu nhũ làm cho cơ thể có chút rung động.

“Nếu vậy thì tự mình đưa tiểu quả vào trong miệng ta, mời ta ăn đi.” Thu Sơn ngồi dưới đất, đỡ Tu quỳ gối giữa hai chân mình, mỉm cười nói.

Toàn thân bị sợi dây trói siết chặt khiến Tu khó có thể nhúc nhích, cố gắng quỳ thẳng dậy, gian nan cố gắng cong eo đem ngực áp lên mặt chủ nhân, thẹn thùng nói: “Chủ nhân... Làm ơn, làm ơn ăn tiểu quả của tôi...”

Thu Sơn ôm eo Tu, hé miệng ra cắn vào đầu nhũ y.

Đầu lưỡi mềm mại ướt át cách một lớp áo choàng liếm lên đầu nhũ, cảm xúc mơ hồ khi mạnh khi nhẹ khiêu khích khoái cảm, làm cho người ta đói khát cồn cào. Tu khẽ hừ một tiếng, khẽ vùng vẫy như chưa đủ, như là đề nghị chà đạp thô lỗ hơn nữa.

Thu Sơn theo đó cười khê, dùng răng cắn áo choàng trước ngực Tu xé mạnh, áo choàng tẩm hơi mỏng liền bị xé rách một lỗ, lộ ra làn da mềm mịn. Thu Sơn giữ chặt sợi dây vòng ra trước ngực căng ra hai bên, đem rợi dây ép ngực Tu lại, làn da dưới sức ép này, liềm căng lên gấp đôi so với bình thường.

“Hồng đậu biến thành dâu tây rồi, đổ đến mê người này.” Thu Sơn nắm đầu nhũ vươn cao của Tu, tỉ mỉ xoa nắn, sau đó dùng miệng ngậm chặt, mút vào.

“Uhm... A...” Đầu vú đã bị sợi dây ép xuống trở nên yếu ớt miễn cưỡng vô cùng lại bị kích thích trực tiếp, khoái cảm đến quay cuồng làm cho đầu gối Tu nhũn ra, cơ hồ không có cách nào quỳ thẳng người.

Thu Sơn thuận thế đem Tu đè ngã xuống đất, lại cắn xé lớp áo choàng ở ngực bên kia tiếp tục nhấm nháp quả dâu ở đó, đồng thời đem chân Tu tách ra, một tay hạ xuống dưới vượt qua lớp áo choàng tẩm bắt đầu dò xét.

“Nơi này, sao lại nhanh ướt đến như vậy?” Thu Sơn mò đến giữa hai chân Tu, phát hiện quần lót đã bị niêm dịch làm ướt một mảng, “Một nụ hôn là có thể làm cho người *** loạn thành như vậy?”

“Còn không phải bởi vì... Chủ nhân ngài lúc này... Dừng, dừng chân...” Tu hé mở đôi môi ướt át, thẹn đỏ mặt ấp úng nói, “Tôi mới có thể...”

“Thì ra là lúc này bị ta dùng ngón chân làm cho ỉm ướt sao?” Thu Sơn cười xấu xa, cố ý làm cho Tu khó có thể mở miệng nói: “Chỉ là bị ta giẫm liền đã sướng đến muốn bắn sao?”

“Uhm...”

Tu mắc cỡ quay mặt qua một bên, thế nhưng chủ nhân lại lột phất quần lót của y ra, sau đó nâng hạ thân của y lên để cái mông vênh lên. Áo choàng tấm xộc xệch trượt xuống dưới ngực, che khuất một bên mặt Tu, nhưng nơi riêng tư cùng đôi chân thon lại hoàn toàn lỏa lồ, sự tương phản mãnh liệt này làm cho Tu càng thêm thẹn thùng.

“Như vậy có thể thấy rõ hơn rồi, em bé của người lại khóc này.”

Thu Sơn xoay qua ôm lấy eo Tu, một bên đùa bỡn phân thân y, một bên liếm túi da cùng khu vực xung quanh, sau đó đầu ngón tay chậm rãi trượt đến bên cạnh cúc huyết. Giữa hai cánh mông mượt mà, cúc hoa màu hồng nhạt khép chặt tạo thành những nếp nhăn, nhưng lại rỉ ra một chút mật dịch trong suốt, vừa e ấp vừa toát ra sự hấp dẫn cùng gợi cảm.

“Còn có cái miệng nhỏ xinh xắn *** đáng này, cũng thèm ăn đến chảy nước miếng.” Thu Sơn dùng đầu ngón tay chạm lên tròng dịch, từ tốn xoa nắn xung quanh mép cúc huyết, “Có muốn cho nó uống chút rượu không?”

“Ui?”

Còn chưa đợi Tu kịp phản ứng; Thu Sơn đã đem hai ngón tay cho vào bên trong mị huyết căng động khẩu ra một ít, sau cầm lấy bình rượu liền rót vào trong động khẩu vừa căng ra. Rượu vốn được ủ theo cách truyền thống, sử dụng loại bình có miệng rất rộng nên không có cách nào nhét vào trong mật huyết nhỏ hẹp, chỉ có hơn nửa bình được rót vào trong người Tu, một lượng lớn rượu ngon bị chảy tràn ra giữa hai chân cùng túi da, rơi đầy trên người Tu.

“Ai da, rượu ngon như vậy cũng chẳng thể lãng phí.” Thu Sơn tiếc hận mà nhìn rượu đọng xung quanh động khẩu cùng túi da, liền áp xuống hút một hơi, nói: “Ta phát hiện dùng nơi này chứa rượu cũng rất tốt, sau này người cứ làm li rượu của ta đi!”

“Uhm... A... Chủ nhân... Nơi đó...”

Chủ nhân liếm lát xung quang cúc huyết Tu, mút vào, dùng đầu lưỡi tách mị huyết bên ngoài ra. Cúc huyết chấn kinh ngưng ngừng muốn khép lại, nhưng không cẩn thận liền đem đầu lưỡi chủ nhân hút vào bên trong. Đầu lưỡi ấm nóng chạm vào nội bích mẫn cảm, khoái cảm như sóng cuộn trào liền dâng lên theo mỗi động tác của chủ nhân, từng đợt từng đợt kéo tới.

“Chủ nhân... A, a... Bên trong nóng lắm...”

Cho dù phân thân không được trực tiếp an ủi, ngọc hành của Tu vẫn tự cương lên, dính vào bụng dưới, không ngừng rỉ ra niêm dịch trong suốt.

Thu Sơn nhìn thấy bộ dáng *** loạn của Tu, dứt khoát dùng tay đem mị huyết nhỏ hẹp căng ra, đưa đầu lưỡi khuấy vào trong thật sâu. Bề mặt lưỡi cọ vào nội bích non mềm yếu ớt, chỉ cần một lần đảo qua nhẹ nhàng, Tu liền kích động đến run hết cả người.

“Nào, bắn ra đi.” Thu Sơn đem vạt áo che khuất mặt Tu xoắn ra, quan sát nói: “Tự nhìn em bé của người là được ta dùng lưỡi là có thể đùa cho đến bắn ra.”

Tu mở đôi mắt ngập nước, nhìn thấy chủ nhân lại vùi đầu vào giữa hai mông mình.

Cơ thể đã bị dục vọng cùng khoái cảm bào mòn, mị huyết ban đầu còn e thẹn rụt rè cuối cùng cũng đã trầm luân, chẳng còn xấu hổ mà ra sức khép mở, cầu xin chủ nhân hãy nhấp nhấp vào thật sâu trong cơ thể mình. Phân thân cũng cương cứng, thiếu điều muốn nổ tung.

“A... Bên trong, không được... Chủ nhân ngài liếm tôi đến... đến hòa tan... A, a...”

Tu kích động mà dùng hai chân quần lấy cổ chủ nhân, cơ thể không nghe lời mà đang đưa, sợi dây siết chặt lấy toàn thân mang đến sự đau đớn cùng cảm giác đè nén, làm cho khoái cảm vì bị chiếm lĩnh cùng lắng nhục dâng lên càng mạnh. chất lỏng hưng phấn trong tư thế si nhục bắn thẳng ra, dính lên cổ cùng cảm của Tu, nhũ dịch dính dính hòa cùng mồ hôi nóng rực càng khiến cho làn da trở nên mê người.

“Người làm dơ sàn nhà rồi, liếm sạch sẽ nào.” Thu Sơn đem Tu mềm yếu vô lực xoay lại, chỉ vào dịch thể y bắn tung tóe dưới đất nói.

Tu quì rạp trên mặt đất, dùng cái trán chống đỡ cơ thể bị trói chặt, chậm rãi vươn đầu lưỡi khô nóng liếm xuống nền nhà. Chuyển động làm áo choàng tấm chưa có buong xuống, cái mông trần vẫn vểnh lên cao cao, nhẹ nhàng đang đưa trước mặt Thu Sơn, mật huyết giữa hai cánh mông rỉ ra chất lỏng *** mĩ, làm người xem nổi lên thú tính.

Thu Sơn chộp lấy hai cánh mông mềm, đem côn thịt đã sớm cứng ngắc của mình nhắm ngay tiểu huyết vừa được liếm láp ẩm ướt, hung hăng xỏ xuyên vào.

“Uhm uhm... Uhm... A...”

Những cú đâm sâu kịch liệt đem Tu húc xuống đụng vào nền nhà. Cơ thể bị trói không thể động đây, cũng không có đường phản kháng, chỉ có thể tùy tiện để chủ nhân đem y bày ra tư thế quì trên mặt đất khuất nhục như động vật. Tinh dịch ấm nóng dính đầy mặt cùng tóc mai của y, tư thế hoàn toàn bị chế phục cùng dấu vết lắng nhục, tản mát ra mĩ điểm *** loạn.

Chủ nhân ôm lấy eo Tu không cho y ngã sắp xuống, côn thịt trắng kiện như một thanh thương đen, nhồi đầy cục huyết nhỏ hẹp không còn lấy một kẽ hở. Qui đầu cứng rắn như cổ ý đào móc, điên cuồng đầu đá lung tung trong mị huyết, không kiêng nể gì mà tập kích nội bích non mềm, khuấy đảo đến long trời lở đất.

Điểm mẫn cảm yếu ớt bị đâm thẳng vào, khoái cảm cuồng loạn phá tan tất cả các tầng pho2ng gự, cơ hồ đem Tu đâm đến giật ngược lên. Nội bích ấm nóng cuồng quít siết chặt lại, đem côn thịt ngậm chặt, nhưng chỉ càng làm cho động tác xỏ xuyên càng gia tăng thêm kích thích đến cực hạn.

“Chủ, chủ nhân... A, côn thịt của ngài lớn... lớn qu

á... Nhanh như vậy, sẽ đem tôi... giết tôi mất...”

Thu hé đôi môi ửng hồng phả ra hơi thở nóng rực, mặc cho nước miếng trong suốt hòa cùng dịch thể trên mặt chảy xuống dưới nền nhà.

“Hừ, không dùng sức, làm sao thỏa mãn được thân thể đói khát này của ngươi?” Thu Sơn xoa nắn cánh mông Tu, thắt lưng cố gắng dùng sức đem phần thân đâm vào thật sâu, hô hấp cũng trở nên dồn dập, “Nhìn cái miệng nhỏ xinh dưới này của ngươi này, chặt như vậy, cắn ta đến phát đau.”

“Uhm...”

Đau đớn một lần lại một lần mang khoái cảm đến như điện giật, hạ thể vừa mới phát tiết qua một lần lại nóng rực, càng thêm kích thích phía sau, dục hóa lại bùng cháy lên lần nữa. Tu dùng sức cắn môi dưới, vì bản thân càng ngày càng mẫn cảm cùng thân thể *** dâng mà cảm thấy thẹn thùng.

“Ta muốn bắn vào bên trong ngươi, để ta cho bé con *** dâng ăn no nào!” Thu Sơn ôm chặt lấy eo Tu, giống như cũng đã đến cực hạn, tốc độ xỏ xuyên cũng đột ngột tăng nhanh.

“Chủ nhân, chủ nhân...”

Thống khổ vì bị xỏ xuyên cùng hạnh phúc bị chiếm giữ, chuyển hóa thành khoái cảm làm cho kẻ khác gần như điên cuồng, dục vọng trong chớp mắt liền bào mòn tất cả lí trí. Tu mê loạn mà đang đưa cái mông, đem côn thịt của chủ nhân kẹp lại thật chặt, phát ra tiếng rên rỉ *** dâng:

“Tôi, chủ nhân... Uhm, nhanh... Đâm vào thật sâu... Bắn vào bên trong tôi... Uhm a... Muốn ăn...”

Hai cánh mông như bị xé rách, Thu Sơn đâm mạnh côn thịt vào nơi sâu nhất, cơ hồ đem ái dịch bắn thẳng vào tràng ruột Tu. Cảm giác thỏa mãn nóng rực làm cho Tu lần nữa đạt tới cao trào, ngọc hành dính vào bụng dưới, lại một lần nữa đem dịch thể bắn ra đầy người mình.

Phân thân Thu Sơn vừa mới tách ra, Tu liền vô lực cơ hồ muốn ngã xuống đất. Nhưng y còn chưa kịp lấy lại hơi, liền nhìn thấy chủ nhân cầm lấy một đồ vật màu đen.

Đó là một cái phân thân cỡ cổ tay, trên bề mặt có những nốt tròn, đầu khắt cứng rắn, phần đuôi nối với một sợi dây dài khoảng nửa mét.

“Nào, nhân lúc cái miệng nhỏ còn chưa khép lại, đem nó mang vào.”

Thu Sơn đem phần đầu của nó vào giữa cúc huyết, nơi này vừa mới bị chà đạp qua vẫn còn dính đầy dịch lỏng *** mĩ, còn có cả mị huyết đỏ tươi hé ra ngoài, đẹp đến mê người. Thu Sơn nương theo huyết khẩu ướt át, dùng sức đem phân thân đẩy mạnh vào. Cúc hoa mềm mại bị căng ra, thoáng cái liền đem nó nuốt chửng.

Tu cố hết sức nhìn xuống hạ thể của mình, nhìn thấy một sợi xích bạc nhỏ nằm giữa hai chân mình, thả xuống mặt đất, như một cái đuôi của động vật.

“Nó cũng giống như vòng cổ, có thể cột sủng vật, chỉ bất quá nó không dùng để cột trên cổ mà là cột chặt phía sau như vậy thì để trong quần áo cũng không bị người khác phát hiện.

Thu Sơn một bên khoái trá giới thiệu đạo cụ khiến cho người khác phải xấu hổ này, một bên cởi bỏ sợi dây cho Tu, sau đó cầm lấy sợi xích bện nối với hạ thể y, nói:

“Bây giờ, để cho ta dắt ngươi đến suối nước nóng tắm một chút nào.”

Tu vừa được tự do gian nan dùng hai tay chống đỡ thân người, cánh tay bị trói có chút tê khiến không có lực, làm cho Tu chỉ có thể chậm chạp bò về phía trước, mỗi lần di chuyển, phân thân trong hậu đình cũng hung hăng cọ sát vào nội bích, thân thể đã qua điều giáo dưới loại kích thích này, mỗi một bước đứng thật là rất gian nan.

Thu Sơn cũng không gấp gáp, đứng ở phía sau nắm sợi xích trong tay đi chuyển chậm như rùa, có chút hưng phấn thưởng thức bộ dáng khổ sở của Tu khi bò đi, thậm chí không nhìn được mà còn làm ra chuyện xấu giật giạt sợi xích một chút.

“Uhm a...”

Tu dưới sự trêu đùa của chủ nhân đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngã sấp. Y quay đầu lại, dùng vẻ mặt đáng thương muốn chết cầu xin chủ nhân tha thứ.

“Ngươi đáng yêu quá, Tu.” Thu Sơn cười nói, “sau này ngươi phải đeo nó ra ngoài, ta có thể cách quần lẳng lẽ dắt ngươi rồi.”

Vừa nghĩ đến mình phải mang theo dụng cụ sỉ nhục như vậy, trước mặt người khác bị chủ nhân đùa bỡn, Tu liền mắc cỡ cúi đầu. Cũng giống như là chủ nhân ở nơi công cộng tuyên bố với mọi người ngài ấy là chủ nhân của một con chó. Tự tôn làm người bị cướp đoạt, y chỉ cần quì gối dưới chân chủ nhân liếm giày ngài, hưởng thụ khoái cảm sinh ra bởi nhục nhã cùng chà đạp.

Thật vất vả bò đến bên cạnh hồ nước nóng, nhiệt độ ấm nóng từ mặt hồ phả ra, phủ lên da Tu. Tu quì gối bên cạnh hồ, để cho chủ nhân dùng gáo múc nước ấm xối từ trên đầu xuống, làn nước ấm áp cuốn trôi đi chất lỏng dính dính trên mặt Tu.

Chủ nhân cởi bỏ áo choàng tắm bị xé rách của Tu, dùng khăn bông kì cọ cơ thể y, từ mặt cho đến ngực, đến hạ thể liền trở nên mềm mại. Tu giống như con thú non được chủ nhân tắm rửa, hưởng thụ khép hờ mắt, cảm xúc khi chủ nhân chạm nhẹ lên làn da khiến y rất dễ chịu.

“Ca5cj!” Ngoài cửa chợt vang lên tiếng động, một người hét to lên: “Này, tôi vào đó nha!”

Tu hốt hoảng, quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn ôm theo một cái thùng, dùng chân đá cửa lại, tùy tiện đi về phía bọn họ. Trên mặt hắn treo một nụ cười không thể kiềm chế, trên bộ y phục đi chơi màu đen chỉ cài một hạt nút, lộ ra cơ bụng rắn chắc, khiến cho vóc người hắn càng thêm cao lớn.

“Chủ nhân...” Tu cuống quýt nhặt áo choàng tắm bên cạnh che lại cơ thể trần trụi của mình, không biết phải làm gì ngoài cuộn vào trong lòng chủ nhân.

“Đây là sủng vật bảo bối làm cho cậu hồn lìa khỏi xác đây sao, nhìn qua đúng là dễ thương thật.”

Người đàn ông đi đến bên cạnh hai người, nhìn chăm chú Tu trong lòng Thu Sơn, không nhìn được muốn đưa tay qua sờ một chút, liền bị Thu Sơn đập một cái gạt qua.

“Đừng có rờ bậy!” Thu Sơn trừng mắt liếc người đàn ông kia một cái, sau đó cúi đầu ôm lấy Tu, ôn nhu nói, “Tu, đừng sợ, anh ta là bạn của ta.”

Bạn của chủ nhân? Tu lúc này mới từ trong áo choàng tắm hé đầu ra, nhìn người đàn ông tóc xoăn có vẻ giống như cô hồn này.

“Ồ ích kỉ!” Người đàn ông vuốt vuốt mu bàn tay bị Thu Sơn đánh phát đau, quay người lại bày ra nụ cười cởi mở với Tu, “Người tên là Tu à, bé con. Ta là bạn già của tên chủ nhân chết tiệt của người, tên của ta khó kêu lắm, tất cả mọi người đều gọi ta là quỷ thủ!”

“Ngài... Quỷ Thủ?” Tu nhẹ nhàng lặp lại cái tên kì quái này.

“Người không cần nhớ tên của tên chết tiệt này, anh ta chỉ đến làm cho người một cái hình xăm. Mặc dù là tên chết tiệt rất lắm tật xấu, nhưng mà kĩ thuật của anh ta đúng là không tệ lắm.” Thu Sơn nói.

“Cái gì mà “cũng không tệ lắm”, đây là đánh giá của cậu với người bạn già này sao? Ngoại hiệu “Quỷ Thủ” của tôi cũng không thể để cho người khác phủ nhận sạch trơn như vậy!” Quỷ Thủ lăm bắm ngồi xuống, lấy thuốc màu, bút vẽ, hình mẫu trong thùng ra đưa đến trước mặt Thu Sơn với Tu.

“Hình xăm?” Tu khó hiểu nhìn chủ nhân.

Bàn tay Thu Sơn lặng lẽ lùa vào trong áo choàng của Tu, rờ đến bên trong đùi non y. Nơi đó từng bị MR.D in lại một dấu hiệu dù đã bị xóa đi, nhưng vẫn để lại một vết màu đỏ nhạt.

“Ta nói rồi, ta muốn đem nó đổi thành dấu hiệu của ta.” Thu Sơn nâng mặt Tu lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt y, nói: “Sẽ hơi đau đó, đồng ý không?”

Trống ngực Tu đập dồn dập. Chủ nhân cuối cùng cũng ban cho y một dấu hiệu, một ấn kí vĩnh cửu, đây là điều Tu đã đợi từ lâu. Y nhìn chủ nhân, gật đầu nhẹ nhẹ. So với sự kích động cùng vui sướng trong lòng, cho dù đau đớn như thế nào y cũng tình nguyện chịu đựng.

“Được rồi được rồi, chờ hai người nhìn nhau thì chắc tới tới luôn quá” Quỷ Thủ cầm bút vẽ, không nhìn được hồi thúc, “Muốn xăm ở đâu, để cho tôi xem nào.”

Tu sững sốt, nhìn Quỷ Thủ một chút, thỉnh linh ý thức được cái gì, ngón tay càng nắm chặt lấy áo choàng tắm.

Muốn xăm trong đùi non, chẳng phải là... phải mở rộng hai chân ra trước mặt người khác?

Tu đỏ mặt, xấu hổ dùng vẻ mặt cầu xin trợ giúp nhìn về chủ nhân.

—
“Đừng sợ.” Thu Sơn để cho Tu ngồi dựa vào trong lòng, nhẹ nhàng đem hơi thở nóng ấm phả lên vành tai Tu, đưa tay vén áo choàng y qua một bên.

Cả người Tu được vây kín, chỉ có đôi chân thon trần trụi lộ ra ngoài, làm da dưới lớp vải xanh cùng ánh sáng tỏa ra có vẻ trắng nõn hơn bình thường. Từ ngón chân ngược ngược có chút cong cong, đến phân thân như ẩn như hiện giữa hai chân, mỗi một tắc da tắc thịt đều ngập tràn hấp dẫn.

“Xăm ở đây, đem cái dấu này vứt đi.” Thu Sơn chỉ vào đùi non của Tu, nói với Quỷ Thủ.

“Muốn xăm ở đây, phải tách chân ra một chút. Còn có quần áo này nữa, nó làm tôi bị vướng víu!” Quỷ Thủ xóc y phục đang che hạ thể của Tu lại, hai tay nắm lấy đầu gối y kéo ra hai bên.

“A-” Tu rên nhẹ một tiếng, cuống quýt kéo một góc áo về miễn cưỡng che đi phân thân cùng túi da của mình, mặt má đỏ bừng.

“Phản ứng đáng yêu quá đi! Màu da ở bắp đùi rất đẹp, đúng là làm người ta không nhịn được mà muốn cắn một cái nha! Quỷ Thủ thở một hơi cười nói, bại hoại nhìn vào hai chân Tu đang bị dang rộng, ánh mắt rơi xuống sợi xích bạc nối từ hậu đình ra ngoài, “Hóa ra còn trói người từ phía dưới? Bé con này cũng ngoan quá đi!”

Nói xong Quỷ Thủ đã muốn đưa tay rút ra, lại bị Thu Sơn đi trước một bước đoạt lấy sợi xích nối với hạ thể Tu cầm chắc trong tay.

“Chết tiệt, đừng có mà động tay động chân, sợi xích này chỉ có tôi mới có thể cầm!” Thu Sơn trừng mắt nhìn Quỷ Thủ, sớm đã biết thói quen của người bạn này, “Nhanh làm chuyện của anh đi!”

“Cậu đúng là chết tiệt, đối với súng vật thì ôn nhu như vậy còn đối với tôi thì ác liệt quá nha, tôi rất thương tâm đó!” Quỷ Thủ trong lúc miệng lầm bầm, đã thành thạo lấy ra một cái khẩu trang cùng bao tay, còn cố ý nắn nắn cầm Tu, “Bé con, lát nữa phải mở rộng chân chút nha, để cho ta nhìn rõ ràng một chút!”

Tu gắt gao giữ chặt góc áo ít đến đáng thương, phải hướng người xa lạ giữ tư thế mở rộng hai chân ra đầy sỉ nhục này, thậm chí để cho người khác nhìn thấy hạ thể y bị đạo cụ trói buộc, làm cho y quần bách đến đầu cúi gằm xuống.

“A...”

Đầu ngón tay Quỷ Thủ vừa chạm vào đùi non nơi định xăm hình, cả người Tu không nhịn được mà run lên nhè nhẹ.

“Này này, cơ thể của y miễn cảm như vậy, làm sao tôi có thể làm việc hả?” Quỷ Thủ oán giận nói, “Cho dù y có kiên nhẫn được, tôi sợ mình cũng không có nhịn được nha!”

“Nếu không phải vì làm kí hiệu này, tôi mới không muốn cho cái tên chết tiệt như anh nhìn thấy y!” Thu Sơn dùng áo choàng tẩm bao chặt Tu, tức giận nói: “Bắt đầu nhanh một chút đi

, anh rút cuộc còn muốn nhân cơ hội nhìn bao lâu hả?”

“Hừ!”

Quỷ Thủ mặt dù thoát nhìn vốn là một tên lưu manh thô lậu, nhưng lúc cầm lấy bút liền như lột xác thành người khác. Hắn ngồi giữa hai chân Tu, vẽ biếng nhác trên người cũng lười xa không báo trước, hai mắt trở nên chăm chú sáng quắc, ngón tay cũng linh hoạt đến không thể tưởng tượng được, như là đang tỉ mỉ thực hiện một tác phẩm nghệ thuật.

“Xem qua coi được chưa, cái này là dựa theo lúc trước cậu nói với tôi đó.” Quỷ Thủ phác thảo hình xăm xong, dùng gương đem cái hình cho Thu Sơn cùng với Tu xem qua.

Tu nhìn thấy trong gương là một mảng lá phong đỏ, nhìn kĩ một chút liền có thể nhìn thấy những lá phong kia hợp lại thành hai chữ “Thu Sơn”. Dùng hai màu đỏ đậm và đỏ nhạt làm chủ đạo liền đem màu đỏ từ dấu vết cũ che đi, lại giống như là một con mèo đỏ lặng yên ẩn nấp sâu trong cơ thể Tu chờ cơ hội thiêu đốt, làm cho cảnh sắc nơi đùi non càng thêm thần bí gia tăng thêm không ít mỹ điểm.

Thấy Thu Sơn gật đầu hài lòng, Quỷ Thủ liền cầm máy xăm trong tay, nâng đùi Tu lên nói: “Chuẩn bị cho tốt nha, sẽ bắt đầu đau đó!”

Tu nhắm mắt lại, cảm giác được mũi kim cứng đâm vào đùi non từng mũi một, làm da non mềm không chịu được kích thích như vậy, đau đến tận xương tủy.

Nhưng trong sự đau đớn hỗn loạn đó lại mang theo khoái cảm khó thể gọi tên nhanh chóng lan lên bụng dưới, rung động từ đáy lòng cứ từng chút một bị kéo ra. Hơn nữa toàn bộ tinh thần của Quỷ Thủ đều chăm chú đặt giữa hai chân Tu, những sợi tóc lòa xòa nhẹ cọ vào bắp đùi du, càng mang đến cơn ngứa ngáy khó nhịn.

“Uhm... Uhm a... uhm...”

Tu nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ *** mỉ, hai chân cũng run lên nhè nhẹ, ngọc hành ngo ngoe muốn di chuyển, qua lớp áo choàng tẩm hơi mỏng có thể thấy được hình dạng.

“Ai da, tiểu sủng vật của cậu bắt đầu hưng phấn kìa.” Quỷ Thủ ngẩng đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười trên ghẹo, “Thật không ngờ bé con mới nhìn tưởng rất bền lên này lại có thể bị cậu điều giáo đến *** đẳng như vậy.”

“Uhm...”

Tu gắt gao giữ chặt phân thân bắt đầu ngẩng lên của mình, xấu hổ vùi đầu vào trong áo chủ nhân. Trước mặt người khác lại để lộ ra bộ dáng như vậy, Tu hận đến mức ước gì tìm được cái hố để nhảy vào.

“Sao chứ, anh ganh tị sao?” Thu Sơn ôm lấy Tu, thoáng nhìn qua Quỷ Thủ.

“Bớt đắc ý đi! Tôi đúng là có chút ganh tị, bắt quá cậu tốt nhất là làm cho y đừng lộn xộn, nếu ta run tay làm bị thương bảo bối của y, thì cậu mới phải hối hận!” Quỷ Thủ hơi lắc máy xăm trong tay, nhắc nhở.

“Biết rồi, anh tiếp tục đi.”

Nói xong, một tay Thu Sơn bao trùm lên phân thân Tu êm ái chuyển động an ủi, một tay kéo mặt Tu lại, ôn nhu hôn lên môi y.

“Uhm...”

Chú ý của Tu bị chủ nhân dời đi, không khỏi chủ động hé miệng chờ mong chủ nhân xâm chiếm. Ngón tay của chủ nhân di chuyển trên người Tu, cứ như vậy trước mặt thợ xăm mà đùa bỡn các điểm mẫn cảm trên cơ thể cũng như nơi tư mật của y, như là tuyên bố quyền sở hữu toàn bộ thân thể Tu trước mặt người khác.

Có thêm ánh mắt người khác làm cho Tu hưng phấn đến khó hiểu, làm cho y ý thức được rõ ràng hơn mình chính là sủng vật của chủ nhân, chỉ cần chủ nhân vui vẻ, thì có thể làm bất kì chuyện gì với y ở bất cứ nơi nào.

“Uhm... A... A a...”

Nụ hôn sâu làm kẻ khác mê say cùng những cái vuốt ve làm cho Tu mềm yếu không còn chút sức lực, đau đốn từ những mũi kim giống như cũng lật bốt, thay vào đó chính là khát vọng được chủ nhân đụng chạm vào thật nhiều.

Lúc Quỷ Thủ hoàn thành hình xăm, đem gạc băng lại, Tu đã bị chủ nhân đùa bỡn đến bộ dáng lẫn lộn trí tuệ mê loạn. Nước miếng đã tuôn ra ướt ướt khoe miệng cùng cần cổ mảnh dẻ, phân thân dựng thẳng không ngừng rỉ ra dịch lỏng, thấm ướt cả côn thịt.

“Này này, y hình như không còn chịu được nữa.” Quỷ Thủ nhìn bộ dáng của Tu, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, trên ghẹo, “Có muốn tôi hỗ trợ không?”

“Năm mơ!”

Thu Sơn một cước đá văng Quỷ Thủ có xu hướng nhào lên, đem người Tu quay lại, nắm lấy sợi xích bạc nối với động khẩu non mềm, chậm rãi đem phân thân rút ra.

“Uhm, lúc này không nên... Chủ nhân... Có người nhìn... A...” Tu quì trên mặt đất quay đầu lại, đôi mắt ngập đầy nước. Bản thân mình giống vênh mông lên giống như động vật trước mặt người khác, bộ dáng chờ đợi người xâm phạm làm cho y mắc cỡ đến sắp òa khóc.

“Ta muốn làm cùng sủng vật của ta, cứ để cho anh ta nhìn.”

Thu Sơn cũng đã không nhìn được, cũng không để ý đến thỉnh cầu của Tu liền kéo côn thịt ra, hướng tiểu huyết ẩm ướt đâm vào trong.

“Uhm a.. Chủ nhân... Uhm...” Tu cắn góc áo, nhẹ nhàng đóng đưa bờ mông trắng mịn, phát ra tiếng rên rỉ mê loạn.

“Hai người tốt xấu gì cũng đợi tới khi tôi đi chứ!” Quỷ Thủ thu dọn mọi thứ xong xuôi, không nhìn được mà liếc nhìn thân thể mê người của Tu vài lần.

“Xin lỗi nha, lần tới sẽ tạ ơn anh sau.” Thu Sơn ôm lấy eo Tu, dùng sức đâm sâu vào trong mật huyết Tu, thở gấp nói với bạn, “Bây giờ, đại khái sẽ bận một hồi...”

“Được rồi được rồi, để sau này tính, bây giờ tôi đi ngay đây. Nhìn hai người khó chịu ghê!” Quỉ Thủ xoa xoa tay, đi tới cửa còn không quên ngoảnh đầu lại nhắc nhở: “Nè cầm thú, cẩn thận đừng để nước đọng trùng vết xăm! Còn có chú ý tắm rửa, không nên lập tức tắm nước nóng, uyên ương dục cũng phải hạn chế chút...”

Nhưng đã chẳng còn ai rảnh rỗi trả lời hắn, hai người kịch liệt giao quần cùng một chỗ, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ ngọt lịm, so với một hồ nước nóng kia còn muốn nóng hơn.

Quỉ Thủ bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng đem cánh cửa khép lại.

Tu ngồi trên viên đá trứng bóng loáng bên bờ hồ nước nóng, nước nóng ngập đến đầu gối, hai chân ngâm trong nước có vẻ nôn nà hơn bình thường. Y tách đôi chân trần ra, ở bắp đùi non là một hình xăm mới tinh vẫn còn hơi rỉ máu, làm cho lá phong trong hình càng thêm đỏ tươi đến yêu dã.

Thu Sơn đứng ở trong hồ, dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau đi máu cùng thuốc còn đọng trên hình xăm: “Còn đau không?”

Tu vội vàng lắc đầu, những sợi tóc mai mềm mại nhẹ nhàng xáo trộn. Thật ra làn da nơi hình xăm vẫn còn bỏng rát như lửa đốt, nhưng Tu cũng không cảm thấy khó chịu. Y cảm thụ sự đau đớn này thật rõ, hình như là ấn kí kia cũng theo đó mà khắc thật sâu vào trong lòng y.

“Đây là ấn kí ta cho người, chỉ có ta mới có thể được nhìn. Trên người người có xăm tên của ta, ta là chủ nhân của người, người là súc vật của ta.”

Thu Sơn ôm ái hôn xuống bên cạnh hình xăm, sau đó ngẩng đầu nhìn Tu, nói:

“Cho dù có muốn đổi ý cũng không còn kịp nữa rồi, bất kì ai cũng không thể mang người rời khỏi ta. Bất luận người chạy tới nơi nào, ta cũng sẽ đem người bắt trở lại.”

“Tôi không hối hận, chủ nhân. Có thể được ở bên cạnh ngài tôi rất hạnh phúc.” Tu dùng thanh âm êm ái mà kiên định nói.

“Người tốt nhất phải ý thức được đó là một ấn kí vĩnh cửu của ta, ta muốn vĩnh viễn trói chặt người bên cạnh ta.”

Thu Sơn giống như hiệp sĩ một tay nâng Tu tay lên, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay y, sau đó đem một chiếc nhẫn màu trắng bạc đeo lên ngón tay mảnh dẻ của Tu, dùng thanh âm ấm áp như ánh mặt trời mà hỏi.

“Em nguyện ý vĩnh viễn cùng một chỗ với tôi không, Tu?”

Tu lặng đi một chút, si ngốc mà nhìn chiếc nhẫn với những hoa văn trang nhã trên tay, nhất thời không có cách gì tin tưởng được vào hai mắt mình: “Chủ nhân, đây là...”

“Đây là một cái khóa, chúng ta có thể dùng nó để trói buộc lẫn nhau.”

Thu Sơn duỗi ngón tay của mình về phía Tu, trên đó cũng đeo một chiếc nhẫn tương tự.

“Hức!” Hốc mắt Tu đỏ lên, thỉnh linh không để ý mà nhào vào lòng chủ nhân.

Thu Sơn lại càng giật mình, ôm Tu té vào trong nước. Hấn sợ nước sẽ làm ảnh hưởng đến vết xăm, vội vàng ôm lấy Tu, dùng đôi tay mạnh mẽ nâng y lên khỏi mặt nước.

Sắc trời dần tối, ***g đèn mắc trên các ngọn cây ở xung quanh được đốt lên. Xa xa gần gần, được sắp xếp thành một loạt, ấm áp rơi vào trong hồ. Hai người cả người ướt đầm gao ôm lấy nhau trong mặt nước, những giọt nước từ tóc họ rơi xuống như chuỗi ngọc trai bị đứt dây, ánh đèn rơi lên làn da họ vẽ ra đường nét cơ thể khỏe đẹp, dưới làn nước gợn lăn tăn, đẹp như tranh vẽ.

Tu gắt gao ôm chặt cổ Thu Sơn, trong lòng có thật nhiều lời muốn nói, nhưng một câu cũng nói không nên lời. Chỉ biết ôm thật chặt lấy bờ vai của chủ nhân, để mặc cho nước mắt nóng rục rơi xuống người chủ nhân.

“Em còn chưa trả lời tôi đó.” Thu Sơn nâng mặt Tu lên, dùng đầu lưỡi liếm láp đi những giọt lệ nóng, sau đó áp trán vào trán y, hỏi: “Nguyện ý vĩnh viễn chung sống với tôi không?”

“Tôi... Tôi...” Tu liều mạng muốn nói thành một câu hoàn chỉnh, nhưng vì khóc cùng thở dốc thành ra không thể làm được, đành phải ra sức gật đầu.

Thu Sơn cười, ôm ái hôn lên vành tai mềm mềm của Tu.

Chiếc nhẫn nằm trên tay hai người dưới ánh đèn chợt lóe sáng lộng lẫy, như là có một sợi xích vô hình nối kết.

Chủ nhân tự tay nuôi một sủng vật, phải chịu trách nhiệm thật tốt cho cuộc sống của nó. Sủng vật một khi đã thừa nhận chủ nhân rồi, sẽ thờ phụng cả đời.

Đây là một sợi xích dịu dàng, đem hai người trói buộc lại với nhau, không ai có thể rời khỏi ai.

Phiên ngoại

9. Chương 9: Pn1: Tà Ác Dịu Dàng

Lần đầu tiên nhìn thấy Thu Sơn, là vào lúc xế chiều ngày đầu tiên vào công ti.

Phòng làm việc là tầng cao nhất của tòa cao ốc văn phòng, những vách ngăn cao hơn nửa người đem không gian chia thành mười mấy phần độc lập. Bàn làm việc của Tu được sắp xếp quay lưng vào góc tư ngay cửa sổ, vừa quay đầu là có thể nhìn thấy mây bay ngoài trời. Môi trường lạ lẫm làm cho Tu có chút khẩn trương, y ngồi trước bàn làm việc, xem tài liệu giới thiệu sản phẩm trên máy tính. Thông tin cùng những hình ảnh 3D rõ nét của sản phẩm được tung ra trong quý này hiển lên trên màn hình vi tính, bên cạnh còn là thống kê chi tiết những tin tức liên quan đến sản phẩm.

Vừa nghĩ đến việc sử dụng những thứ này, Tu không khỏi mắc cỡ mà nóng hết cả mặt. y không thể cúi đầu tự dằn lòng: Cái này chỉ là công việc thôi, bản thân mình chỉ là một nhân viên nhỏ bé của bộ phận bán hàng, nếu còn suy nghĩ miên man thì ngay cả thử việc cũng chẳng thể qua được!

“Có việc gì vậy?”

Còn đang tự nhủ, một bàn tay lạnh băng thình lình dán lên khuôn mặt nóng rực của Tu, Tu sợ đến mức “Á” một tiếng nhảy dựng lên. Đồng nghiệp xung quanh đề

u ngẩng đầu, ánh mắt dò hỏi. Chỉ thấy người đàn ông vừa mới hù mình xong quay đầu lại xua tay với mọi người tỏ vẻ không có việc gì, mọi người cũng liền cúi xuống tiếp tục cắm đầu vào công việc của mình, hẳn một tay chống lên bàn một tay vịn vào lưng ghế, cúi người đưa đầu đến gần mặt Tu, ôn nhu hỏi:

“Mặt rất nóng đó, không thoải mái sao?”

“Không, không... Tôi...” Tu bẽn lèn che mặt lại, nhất thời chân tay đều luống cuống khi thấy người đàn ông kia đột nhiên áp sát lại, đoán chừng không biết người đó có phải là đàn anh nào trong phòng hay không.

Áo sơ mi trắng tinh cùng âu phục màu đen càng tôn lên vóc dáng cao gầy của người đàn ông, hai hột nút áo ở trên được bung ra làm có thể ẩn hiện thấy được xương quai xanh, từ đó toát ra vài phần gợi cảm. Ánh sáng buổi chiều rọi vào, ánh nắng nhuộm vàng phủ lên từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt người đàn ông, từng sợi tóc, cánh mũi, khóe môi đỏ bóng xuống bên cạnh càng khiến cho khuôn mặt cương nghị trở nên tuấn mĩ. Trong đôi mắt phượng mang theo ý cười ôn nhu, nụ cười này như làn gió nhẹ xao qua ruộng lúa mì, làm cho lòng người khác cảm thấy ấm áp.

Tu chưa bao giờ nhìn thấy người mới gặp lần đầu tiên mà có thể khiến cho người ta thấy thân cận như vậy, trong lúc nhất thời liền thất thần.

Người đàn ông kia cầm lấy bàn tay đang che mặt lại của Tu, đem mặt áp lại càng sát hơn, thiếu điều muốn chạm đến trán Tu:

“Mặt rất đỏ đó.”

“Không, tôi không sao cả...”

Tu lúc này mới có phản ứng, vội vàng nghiêng mặt qua một bên cùng muốn rút tay lại.

“A, là bởi vì cái này sao?” Người đàn ông nắm lấy ngón tay Tu chỉ lên màn hình máy tính, rồi lại quay sang lộ ra nụ cười rõ ràng hơn, “Người là Bình Cốc Tu mới tới sao?”

Tu cúi đầu im lặng, gương mặt đã nóng rực tới muốn bốc hơi.

“Trước kia không dùng mấy thứ này sao?” Người đàn ông kề miệng sát bên tai Tu, nhỏ giọng hỏi.

Tu lắc đầu, giọng nói trầm ấm ôn nhu kia mang theo một luồng hơi nóng phả lên tai Tu, bên tai Tu thoát cái cũng đỏ bừng.

“Vậy vì cái gì lại đến đây làm việc?”

“Cái này... Tôi chỉ là một nhân viên văn phòng thôi...”

“Đến công ti này làm việc, cần phải hiểu thật rõ sản phẩm của công ti nha. Nếu không đi ra ngoài khách hàng hỏi người, người phải trả lời làm sao đây?” Người đàn ông dùng bàn tay cầm lấy con chuột vi tính của Tu, bấm vào thông tin chi tiết của một phân thân, “Người xem, bấm vào đây có thể nhìn thấy các góc độ khác nhau của sản phẩm cùng thông tin giới thiệu, còn có hướng dẫn sử dụng.”

Trên màn hình xuất hiện một cái phân thân thật lớn với những rãnh uốn trên bề mặt, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ biểu diễn một vòng, sau đó trên màn hình xuất hiện một mô hình hạ thể con người mềm mại, cúc huyết đặt ngay giữa màn hình. Dương cụ chậm rãi căng cái miệng nhỏ xinh ra rồi thẳng tiến vào bên trong mật huyết, sau đó bắt đầu chuyển động. Nhìn thấy rõ cả điểm nổi lên của tuyến tiền liệt thỉnh thoảng lóe sáng, có vẻ như là thu nhận cường độ kích thích cao của khí cụ.

Nhìn thấy đoạn phim mô phỏng như thật này, Tu xấu hổ quay mặt qua chỗ khác.

“Sao vậy, chỉ là xem mô phỏng cũng xấu hổ sao? Sau này người phải tự mang đồ đi giới thiệu với khách hàng thì sao đây?”

Nói xong, người đàn ông mở một cái hộp đặt trên bàn làm việc của Tu, đó là hàng mẫu của sản phẩm nhưng Tu không dám chạm vào. Người đàn ông tiện tay lấy ra một chuỗi trứng nhảy, mở công tắc, chuỗi trứng nhảy này như cá đang vẫy vùng. Người đàn ông đưa nó đến trước mặt Tu dồn ép:

“Nào, nói cho ta biết, đặc điểm của sản phẩm này là...” Tu không thể không vội vàng lật xem tài liệu giới thiệu sản phẩm, cố gắng đem ánh mắt rời xa đạo cụ đang vẫy vùng trước mặt, ấp a ấp úng đọc ra những lời giới thiệu, “Kiểu dáng tinh tế mà sức bật mạnh, thêm... công tác nhỏ gọn tinh tế, tiết kiệm không gian... thích hợp... sử dụng nhiều sản phẩm cùng một lúc...”

Còn chưa có đọc xong, liền nghe người đàn ông nhẹ giọng nói: “Hình như người rất thích mấy thứ này.”

“Ừ?”

“Người xem...” Người đàn ông hạ thấp người, đem Tu hoàn toàn che trong bóng của mình, thì thầm nói, “Cơ thể của người đã hưng phấn rồi này.”

Tu cúi đầu nhìn, mới phát hiện ra phân thân mình chẳng biết khi nào đã hơi ngẩng đầu lên, đũng quần đã hơi đội lên.

“Chỉ xem qua một chút hình ảnh cùng chữ nghĩa thì có cảm giác sao?” Người đàn ông trêu ghẹo.

“Không, tôi...”

Tu cuống quýt lấy tay che lại nơi riêng tư của mình, lại bị người đàn ông kia gỡ ra. Người đàn ông đem chuỗi trứng nhảy đang cuống loạn chuyển động tới gần hạ thể Tu, những viên trứng nhảy trong lúc chuyển động thỉnh thoảng lại va vào phân thân Tu, tùy tiện khiêu khích dây thần kinh vốn rất yếu ớt của Tu.

“Anh...” Tu bị động tác lớn mật của người đàn ông hù cho sợ hãi, vội vàng cầm lấy tay người đàn ông, cũng thấp giọng kháng nghị: “Anh đang làm cái gì!”

Người đàn ông không chú ý đến phản kháng yếu ớt của Tu, ngược lại trực tiếp cầm lấy chuỗi trứng nhảy, cách một lớp y phục áp lên ngực Tu. Đầu tiên chỉ mang tính chất thăm dò chậm rãi tìm kiếm, khi va chạm với một điểm nổi lên trên ngực trái, liền tập trung kích thích vào đó. Chuỗi trứng nhảy trong tay người đàn

ông lúc này như là một cái máy rung tinh tế, chấn động mãnh liệt chà đạp lên đầu nhũ, từng đợt kích thích từ đầu nhũ truyền đến trái tim như bị điện giật, khí lực toàn thân giống như bị hút đi trong chớp mắt.

“Dừng như vậy...”

Tu vô lực mà kéo tay người đàn ông ra, nhưng lại không cầm được hẳn đem chuối trứng nhảy chuyển sang ngực bên phải. Hai hạt hồng anh mẫn cảm mềm mại ban đầu liền trở nên cương cứng, đem áo sơ mi đội lên thành hai điểm có thể thấy rõ.

“Bản thân là nhân viên công ti, tốt xấu gì cũng phải biết được chức năng của sản phẩm chứ.” Người đàn ông cầm theo chuối trứng nhảy chuyển xuống bụng dưới của Tu, “Sản phẩm này có thể được sử dụng rất nhiều, dùng cơ thể của mình tự nhớ cho kĩ.”

Khi chuối trứng nhảy cách lớp vải quần cọ vào phân thân của mình, Tu không khỏi run bắn hết cả người. Mặc dù cơ thể người đàn ông đã che đi tầm mắt của đồng nghiệp, nhưng đây dù sao cũng là phòng làm việc mà!

“Làm ơn... Làm ơn ngừng tay...” Tu dùng âm thanh nỉ non đến cơ hồ nghe không rõ cầu khẩn, đôi mắt quần bách ngập đầy nước.

“Dừng tay? Người rõ ràng rất thoải mái mà.” Tiếng cười êm ái của người đàn ông chui vào trong lỗ tai Tu, động tác trong tay cũng chưa từng ngừng lại, “Nhìn chỗ này của người, đã sưng thành như vậy rồi, thật sự là thân thể mẫn cảm quá mà.”

Tu thiếu điều muốn khóc, liều mạng lắc đầu muốn phủ nhận, nhưng lại không che được phản ứng của cơ thể.

Mặc dù cách một lớp quần, nhưng chuyển động của dụng cụ cũng kích thích rất rõ ràng. Rõ ràng là đang ở nơi công cộng, bị người khác dùng đạo cụ sỉ nhục cùng đùa bỡn, khoái cảm chưa từng được trải nghiệm qua từng cơn dâng lên cùng sự lo lắng bị người ta phát hiện đánh vào trong ngực, có vẻ càng lúc càng mạnh. Chuối trứng nhảy chạy loạn trên đùi non của Tu, khi mạnh khi nhẹ, mỗi một điểm mẫn cảm đều bị kích thích đến hưng phấn cồn cào, nhưng lại không đủ để thỏa mãn.

Kì lạ, cơ thể trở nên thật kì lạ, bị đùa bỡn như vậy lại cảm thấy thật thoải mái. Giống như trong bóng tối thỉnh thoảng có người hé cửa sổ ra để đón ánh mặt trời, tham lam gột rửa trong sự ấm áp này. Như vậy còn chưa đủ, ăn mòn đến tận xương tủy cũng không đủ, muốn càng nhiều, vô luận là đùa bỡn hay lăng nhục, vẫn muốn nhận được những kích thích mạnh hơn, mới có thể áp chế khao khát dục vọng không thể chống đỡ được.

Hai tay rõ ràng luôn cố gắng đẩy người đàn ông ra, không biết khi nào lại trở thành nắm lấy y phục của người đó, đem nửa người dựa vào trong người hắn, cả người yếu ớt như muốn hắn ôm lấy, đôi môi mỏng phả ra hơi nóng, không biết là bị nước mắt làm cho ướt át hay là đôi mắt đã bị *** bào mòn, không biết làm sao mà nhìn về người đàn ông đang đem mình ra đùa bỡn.

Người đàn ông hình như rất rõ thỉnh cầu của Tu, lại cởi bỏ khuy quần của Tu thò tay vào trong, cả bàn tay cầm lấy phân thân Tu. Bản thân mình bình thường ngay cả đi WC cũng xấu hổ cẩn thận không để cho người khác nhìn thấy nơi riêng tư này, lại bị một người đàn ông xa lạ cầm trong tay đùa bỡn. Ngón tay linh hoạt cầm theo chuối trứng nhảy làm cho túi da dưới phân thân rung đến lắc lư, sau đó lại bò lên ngọc hành sưng cứng, cuối cùng thì cả linh khẩu bị nắm chặt trong tay.

Rung động mãnh liệt như dòng điện cao thế đánh vào nơi yếu ớt nhất của Tu, khoái cảm mãnh liệt như sóng gập bào mòn hết ý thức của Tu. Chất lỏng tràn ra nơi linh khẩu đã làm cho lòng bàn tay của người đàn ông cùng chuối trứng nhảy ướt át, Tu bất tri bất giác mở rộng hai chân ra, trong vô thức cố gắng nâng eo lên chủ động nghiêng hợp động tác của đối phương.

Ánh sáng nhu hòa chiếu lên cả hai người, đem những giọt mồ hôi trong suốt đọng trên trán Tu trở nên long lánh. Vì sao... Ngày đầu tiên đến công ti làm việc, trong ánh nắng lúc xế chiều, cách ánh sáng rực rỡ của phòng làm việc rộng rãi, vì sao bản thân mình lại lén trốn trong lòng người đàn ông xa lạ mà run rẩy?

Hạ thể sưng cứng đến khó nhìn, có cái gì đó như dê vỡ, hò hét muốn lao ra.

“Đau lắm... Đau lắm...” Tu cuộn trong lòng người đàn ông, hai tay siết chặt vạt áo của đối phương, nhỏ giọng nỉ non.

“Không sao, cứ thả ra đi.” Người đàn ông nói dịu dàng.

“Uhm...”

Đã không còn để ý đây là phòng làm việc, cũng không quan tâm bộ dạng mình lúc này có bao nhiêu khuất nhục, Tu nức nở rồi giật mình, phóng thích trong tay người đàn ông.

“Tích lũy nhiều như vậy, bình thường cũng không có tự mình giải quyết sao?” Người đàn ông đem niêm dịch màu trắng sữa đưa đến trước mắt Tu, cười nói.

“Anh...” Tu tức giận không thể nói nên lời, đành phải đẩy hẳn ra, há miệng cố gắng bình ổn lại hơi thở rối loạn của mình, *** còn chưa thối lui cùng cơn ghen làm cho gương mặt đỏ hồng mềm mại thiếu điều có thể ứa máu.

“A, quên tự giới thiệu.” Người đàn ông đang dùng khăn lau tay mình như là nhớ ra cái gì đó, như là chào hỏi đem chuối trứng nhảy còn dính dịch thể cùng khăn tay bỏ lại vào tay tu, vỗ vỗ lên gương mặt đỏ hồng vì *** chưa lui cùng tức giận của y, “Ta là Thu Sơn, là giám đốc bộ phận của người.”

“Úi?” Tu ngốc lẳng mà nhận lấy cái khăn bẩn cùng chuối trứng nhả

y, nhất thời không biết phản ứng ra sao.

“Ngoan ngoãn “nghiên cứu” hiệu quả của sản phẩm đi, ngày mai cùng ta đi gặp khách hàng.”

Dứt lời, Thu Sơn nhẹ nhéo tai Tu một cái, nở ra nụ cười ôn hòa, bây giờ xem ra Tu đang tức giận, xua tay rời đi.

Hả, giám đốc?! Cái tên chết tiệt này là cái gì!

Nước mắt tủi thân không biết khi nào đã dâng lên, Tu tức giận đem khăn tay dính dịch thể của mình ném vào thùng rác, chui lại trong bàn làm việc của mình, đưa tay quẹt nước mắt ứa ra.

Thật đáng ghét. Bất kể là tại vì người giám đốc quá đáng kia hay là vì bản thân *** đang không thể cự tuyệt được đối phương.

Đều rất đáng ghét.

—

Chiều ngày thứ hai, khi Tu tuân theo mệnh lệnh đẩy cửa phòng họp bước vào liền phải đối diện với ánh mắt của Thu Sơn ngẩng đầu lên sau tờ báo. Y cúi đầu cắn môi dưới, rất không tình nguyện đi vào, nhỏ giọng nói:

“Giám... Giám đốc Thu Sơn...”

Thu Sơn nhìn khuôn mặt Tu đỏ hồng như thể có thể vắt ra máu, dừng một chút, đột nhiên nói:

“Đợi lát nữa đừng có dùng khuôn mặt này nói chuyện với khách hàng.”

“Dạ?”

“Người có biết không,” Thu Sơn bỏ tờ báo xuống đứng dậy, nâng cằm Tu lên, lộ ra nụ cười trêu ghẹo, “Trên mặt của người như là đang viết “Tối xâm phạm tôi đi”, dụ dỗ người khác phạm tội?”

“Anh -” Tu xấu hổ hất tay Thu Sơn ra, “Chỉ có anh mới nghĩ vậy thôi! Anh đúng là...”

“Ta thế nào? Còn không biết hôm qua ai chủ động mở chân ra, vẽ mặt hưởng thụ tới say mê vậy?” Thu Sơn nắm lấy cổ tay Tu, đem mặt kẻ sát vào, dùng thanh âm trầm khàn tràn ngập khiêu khích nhẹ giọng bên tai y, “Vẽ mặt của người khi lên cao trào, thật mê người.”

Sự kinh hãi khiếp vía trong phòng làm việc ngày hôm qua lại hiện ra trong mắt, kích thích từ chuối trứng nhảy, ngón tay linh hoạt của người đàn ông đùa bỡn, rồi lại nghĩ tới bản thân bị dục vọng cùng khoái cảm

vây hãm để không biết xấu hổ phóng thích trong tay người kia, mặt Tu thoát cái đỏ ửng tới tận tai. Hạ thể đột nhiên dâng lên một cổ bột phát, trống ngực trở nên rối loạn.

Tu bị phản ứng của cơ thể dọa cho hoảng sợ hơn, vội vàng vùng vẫy muốn đem cánh tay thoát khỏi trói buộc, nhưng lại bị túm càng chặt hơn.

“Sao vậy, chỉ nghĩ lại thôi mà có cảm giác rồi?”

Cùng với tiếng thì thầm là một trận cảm xúc ầm Ứt ầm nóng quẩn lên lỗ tai Tu. Đầu lưỡi của Thu Sơn liếm láp sau vành tai Tu, sau đó nhẹ nhàng cắn lên vành tai non mềm, rồi lại đem đầu lưỡi liếm vào trong lỗ tai. Trong tai vang lên tiếng nước dính dính như là tiếng suối róc rách trong hang sâu, từng chút rót vào trong tim y, mỗi khi tim rung lên thì lại có một luồng nhiệt chạy thẳng vào từng mạch máu.

“A không... Làm ơn dừng lại... Uhm...”

Lại nữa rồi, cảm giác kì dị giống như ngày hôm qua. Tu không hề biết hóa ra lỗ tai mình lại yếu ớt và mẫn cảm đến như vậy, mỗi khi đầu lưỡi Ứt át kia di chuyển đều làm cho y kèm không được mà rên lên nhe nhe. Cơ thể nóng lên, trở nên mềm yếu vô lực, ngay cả siết tay lại cũng làm không được. Trong lòng run lên không hiểu vì sao, như có khát vọng nào đó được chôn chặt trong đáy lòng, buồn bực khó chịu.

“Rõ ràng là có một thân hình *** đáng, vì sao không chịu thừa nhận?” Bàn tay Thu Sơn men theo đường cong sống lưng lướt qua eo, xoa bóp cánh hông tròn, “Như con mèo nhỏ động tình, có thể hưng phấn ở bất kì nơi nào, bất kì lúc nào.”

“Còn không, còn không phải... Bởi vì anh... Mới...” Tu đã không thể nói được cả câu, chỉ có thể liều mạng muốn quay mặt đi chỗ khác giữ lại chút ý chí còn sót lại.

“Bởi vì ta sao?” Chỉ nghe Thu Sơn nhẹ giọng cười, ngón tay chậm rãi quẹt qua đôi môi Tu bị cắn đỏ ửng, “Mặc dù rất muốn yêu thương người lúc này, nhưng hình như khách hàng sắp tới rồi. Đó là khách hàng lâu năm của chúng ta, nếu mà không kí được hợp đồng, người có thể sẽ không có cơ hội được tuyển dụng chính thức đâu.”

Tu cuối cùng cũng tránh được vòng tay Thu Sơn, vội vàng lùi hai bước bảo trì khoảng cách với cái tên cực kì nguy hiểm mà lúc nào cũng treo nộ cười trên mặt này, dùng ống tay áo ra sức chùi lỗ tai Ứt sùng của mình.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, khách hàng đã tới rồi. Tu vừa giận lại vừa tủi thân trừng mắt liếc Thu Sơn một cái, cố gắng giữ bình tĩnh đi ra đưa khách vào. Người đến là một người đàn ông trung niên tóc đã muối tiêu, khi Tu rót trà cho hắn, người đàn ông trung niên có chút nhíu mày, hỏi:

“Trước kia chưa từng thấy cậu, cậu là nhân viên mới sao?”

“Vâng ạ, tôi tên là Bình Cốc Tu, thưa ngài.” Tu cố gắng tươi cười, lễ phép trả lời trong khi mặt mũi vẫn còn đỏ ửng.

Người đàn ông trung niên liếc nhẹ Tu vài lần, rồi mới quay đầu qua nói với Thu Sơn: “Đã lâu không gặp, giám đốc Thu Sơn. Tài liệu về sản phẩm lần này tôi đã xem qua, có cái gì cần phải giới thiệu chi tiết không?”

Thu Sơn cười cười, chỉ vào Tu nói: “Diễn viên hôm nay là y, tôi chỉ đến hỗ trợ thôi, vui lòng trao đổi với nhân viên thử việc này đi.”

“A, ở đây có catalogue mới nhất, sản phẩm dùng thử cũng đã được mang đến rồi ạ.” Tu vội vàng đưa tập catalogue mở ra trước mặt người đàn ông, “Nếu có bất kì câu hỏi nào vui lòng hỏi tôi ạ.”

Người đàn ông vươn tay ra nhận tập catalogue, đầu ngón tay vô tình cố ý mà quẹt nhẹ qua mu bàn tay Tu, Tu giật mình, buông tay khiến cho tập catalogue rơi xuống đất.

“Thật xin lỗi!”

Tu cuống quýt nhặt cuốn catalogue lên, khuôn mặt vừa mới bình thường lại đỏ ửng trở lại. Một bên tự mắng bản thân ngu ngốc, một bên lại cẩn thận cầm cuốn catalogue đưa qua.

“Xin mời ngài xem qua một chút.”

Ai ngờ người đàn ông trung niên lúc này cũng không có nhận, mà dựa lưng vào thành ghế salon, đánh giá Tu một phen, nói:

“Không cần đọc, trực tiếp dùng thử cho tôi xem đi,”

“Dạ?” Tu lặng đi một chút.

“Tôi nói là,” người đàn ông kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, cũng nói trắng ra, “Cậu đem sản phẩm ra dùng thử cho tôi xem, nếu hài lòng tôi sẽ kí hợp đồng.”

“Cái này, cái này sao có thể!” Tu kinh hãi, không nghĩ đến khách hàng trung niên này lại đưa ra điều kiện hoang đường như vậy.

“Nếu như cậu không muốn thì... quên đi.” Người đàn ông trung niên rất kiên quyết không chừa đường thương lượng.

“Nhưng mà...”

Trong nhất thời Tu không biết làm sao, đành phải dùng ánh mắt cầu xin trợ giúp quay đầu tìm Thu Sơn. Không nghĩ đến Thu Sơn ngồi bên cạnh không cho là sai, giống như là những gì khách hàng nói là một yêu cầu rất bình thường.

“Tôi...” Tu nghẹn đỏ mặt, cuối cùng không nhịn được nói, “Tôi không thể cứ như vậy... bán đứng cơ thể mình!”

“Cái này so với bán thân còn kém xa lắm.” Thu Sơn khẽ cười một tiếng, liền kéo tay Tu một cái làm cho Tu cả nhào ngồi vào trong lòng của mình, “Đối với người trong giới mà nói, đem cơ thể mình ra biểu diễn bất quá cũng giống như hát ca nhảy múa, người đáng ra phải tự tin mới đúng chứ.”

“Tôi mới không phải loại người đó, tôi chỉ muốn làm công việc nghiêm túc!” Tu dùng sức muốn thoát khỏi cánh tay đang quấn trên eo mình, nhưng không làm sao thắng được sức mạnh của đối phương, vừa giận lại vừa quần bách, “Mau thả tôi ra...”

“Hôm qua người cũng đã biết, cơ thể của người căn bản là không cách nào cự tuyệt được sự hấp dẫn của dục vọng.” Thu Sơn siết chặt tay, làm cho bờ vai gầy gầy của Tu dựa vào trong ngực mình, đem cằm của mình gác lên vai Tu, “Người vì sao phải ép uống bản thân, thử thay đổi cách nhìn một chút, cứ bình thản hưởng thụ chứ?”

Thanh âm vẫn không lạnh không nóng như trước, giống một làn nước ấm yên lặng chảy vào trong tim, rành rọt trầm ấm, nhưng làm cho người ta không thể chống đỡ được. Một tay khẽ dò xét vào ngực Tu thông qua khe hở giữa hai vạt áo sơ mi, chậm rãi vuốt ve da thịt non mềm dưới lớp áo mỏng. Đã có trải nghiệm về sự đùa bỡn từ ngày hôm qua, cơ thể Tu đối với sự vuốt ve của Thu Sơn liền trở nên miễn cảm, cả người run nhè nhẹ, nhất thời không tìm được từ ngữ để phản bác.

“Không... Tôi...” Tu giống như bị tẩy não, giống như muốn khuất nhục để *** được khơi lên, nhưng vừa quay lại thì nhìn thấy khách hàng có chút hưng phấn nhìn mình chăm chăm, vội vàng cúi đầu yếu ớt vùng vẫy, “Không được... Không nên để bị nhìn thấy...”

“Còn chưa có cách nào tiếp nhận ánh mắt quan sát của người khác sao? Như vậy là có thể rồi chứ.”

Thu Sơn tháo cà vạt Tu cột lên mắt, đem đôi mắt ngăn trở lại hoàn toàn, rồi lại cởi áo sơ mi Tu tuột đến cánh tay, đem hai cổ tay trói ra sau lưng. Hai tay bị trói, vòm ngực Tu trần trụi tựa vào trên ghế salon, mất đi năng lực hành động. Ánh mắt đã bị ngăn cản hoàn toàn, làm cho Tu có một chút mê man. Không biết mình sẽ bị đối xử như thế nào, cảm giác sợ hãi khi xung quanh toàn là bóng đêm, trông như đập dồn dập như vũ bão.

“Đừng sợ, người mới là người chủ động trong trò chơi. Từ an toàn là “Mercy”, nếu thật sự không chịu được thì nói ta dừng lại. Trước tiên, cố gắng nhận thức được con người thật của mình đi.” Đôi môi Thu Sơn nhẹ nhàng lướt qua tai Tu, ngón tay chậm rãi xoa ngực Tu, xoa nắn thủ du tươi non tinh tế.

Lí trí còn sót lại nói với Tu y cần phải làm cho Thu Sơn lập tức dừng ngay hành vi bất bình thường này lại, nhưng kích thích từ đầu nhũ truyền đến ăn mòn tất cả suy nghĩ của y, một tia do dự xẹt qua trong lòng trong chớp mắt. Một tia khát vọng không tên dâng lên, thật muốn lần nữa có được khoái cảm như ngày hôm qua, thật muốn kiểm tra cơ thể mình một chút. Lời cự tuyệt đã đến bên khóe môi cuối cùng vẫn chưa nói ra, chỉ có cắn môi dưới, đem mặt của mình vùi vào trong ghế salon.

Được ngầm đồng ý, động tác của Thu Sơn cũng trở nên mạnh hơn. Tu cảm giác quần của mình đã bị cởi ra, một bàn tay đang phủ lên phần thân trong quần lót của mình, trên dưới an ủi, sau đó tiến đến mép quần lót trên hông muốn đem lớp bảo vệ cuối cùng này bóc trần. Tu rút chân lại, như là muốn giữ chút tự tôn cuối cùng. Nhưng Thu Sơn không để ý đến vùng vậy yếu ớt này, khi lớp bảo vệ cuối cùng bị bóc ra, một luồng không khí lạnh xâm nhập vào hạ thể trần trụi của Tu, cảm giác bản an vì lông thể cùng xấu hổ khiến cho Tu cảm giác linh hồn của mình cũng bị bóc trần ra.

“Đem chân mở ra, để cho chúng ta có thể thưởng thức cơ thể mỹ diệu của người một chút.” Thu Sơn nói, đem hai chân Tu tách ra dè lên bên ngoài khuôn ngực, làm cho phần thân cùng cục huyết đều lộ ra rõ ràng.

“Điều kiện cơ thể rất tốt.” Chỉ nghe người đàn ông tưng bừng khen, “Chân cùng eo cũng rất mê người.”

Nghe thấy người khác bình luận cơ thể mình như là đang thưởng thức một món đồ, Tu không khỏi sinh ra cảm giác tự tôn bị chà đạp. Y nhục nhã nghĩ muốn khép chân lại, liền bị một sức mạnh lớn hơn nữa tách ra càng lớn. Đồng thời, một giọt chất lỏng lạnh lẽo rơi lên bụng dưới y, da thịt mẫn cảm bị hơi lạnh bất thành linh kích thích đến run lên. Tu hít sâu một hơi, rên nhẹ một tiếng.

“Đây là thuốc bôi trơn, ta nghĩ người chưa có được huấn luyện đến có thể không cần dùng đến nó.”

Phía trước vang lên giọng nói của Thu Sơn, đồng thời có thêm càng nhiều dịch trơn bị đổ lên ngực cùng giữa hai chân Tu, sau đó bị hai bàn tay bôi loạn xạ. Bàn tay ẩm ướt nâng phần thân của Tu lên, đầu ngón tay tùy tiện đùa bỡn túi da cùng hai quả cầu thịt bên trong. Hai mắt không thể nhìn được, cơ thể liên mẫn cảm hơn bình thường, lại thể ngón tay vuốt ve, làm cho ngọc hành Tu ngẩng đầu lên rất nhanh. Nhưng Thu Sơn tất nhiên sẽ không dễ dàng cho y được thoải mái, một ngón tay trượt đến hậu đình Tu, mang theo một lượng lớn thuốc bôi trơn lạnh lẽo mà xoa nắn xung quanh cục hoa y.

“A... Chỗ đó...” Không nghĩ đến nơi ngay cả mình cũng cho là rất bẩn sẽ bị đụng vào, Tu cong người dậy, muốn thoát khỏi sự xâm lấn của ngón tay, “Đừng mà... Đừng...”

“Xem ra người đã chuẩn bị tốt rồi. Nơi này có màu đỏ hồng, thật sự rất mê người.” Thu Sơn lấy ngón tay dính thuốc bôi trơn bôi loạn cả trong lẫn ngoài động khẩu, rồi vuốt ve mị huyết xung quanh, “Như vậy thì cũng nên cho khách hàng của chúng ta xem sản phẩm rồi.”

Tu cảm giác hai cánh mộng mình bị tách ra, có thứ gì đó chui vào trong hậu huyết của mình.

“Còn nhớ hôm qua người dùng chuối trứng nhảy như thế nào không? Thứ này chủ yếu là phải dùng ở chỗ này.”

Mượn thuốc bôi trơn, những viên trứng lớn nhỏ hết sức thuận lợi hoàn toàn đi vào trong hạ thể Tu, chỉ còn lại một sợi dây nhỏ thò ra bên ngoài cơ thể.

“Đừng...” Mặc dù vật thể chui vào cơ thể không lớn, nhưng lại làm cho Tu cảm thấy khó chịu khác thường, hậu đình theo phản xạ siết chặt, nhưng lại càng đem chuối trứng nhảy nuốt sâu vào trong.

“Ưu điểm của loại sản phẩm này là thích hợp dùng nhiều cái cùng một lúc, cho nên người phải nuốt vào hai cái mới được.” Nói xong, Thu Sơn lại đem thêm hai chuối trứng nhảy nhét vào trong cơ thể Tu, sau đó vỗ vỗ cánh mộng non mịn của y, “Đúng là cái miệng nhỏ tham ăn, cũng ăn hết rồi kìa. Bất quá, bữa ăn chính bây giờ mới bắt đầu.”

Tay Thu Sơn rời khỏi cơ thể Tu, giống như đang lục lọi cái gì đó ở bên cạnh. Tu còn chưa có thời gian đoán xem ý của hắn là gì, liền cảm giác trong cơ thể truyền đến chấn động mãnh liệt. Hậu đình bị ba chuối trứng nhảy đồng thời chuyển động loạn, trong mật huyết nhỏ hẹp chưa được khai khẩn nên liên va chạm vào nhau, càng về sau lực càng mạnh, đập lên nội bích yếu ớt.

“A- A-”

Tu cả kinh nhảy dựng lên, giống như bị đốt pháo trong người, ba chuỗi trứng nhảy như nổ tung trong cơ thể, không chút lưu tình mạnh mẽ công kích từng phân từng tắc trong hậu đình. Sợi dây ngấn ngùn bên ngoài cơ thể căn bản không có cách nào khống chế sự gần gũi của chúng, chúng không hề cố kị chui sâu vào trong, như là muốn chạy thẳng lên ruột.

“Nhanh lấy ra đi... Uhm a... Đau lắm...”

Từng trận kích thích kịch liệt đau đến Tu ngã nhào vào ghế salon, ngón chân bất lực đập lên gối màu vàng rơm, thỉnh cầu.

“Chỉ là đau sao? Có cảm giác gì?” Tay Thu Sơn tìm đến giữa hai chân Tu, nhẹ nhàng khảy vào ngọc hành bắt đầu sưng to.

“Uhm...”

Không cách nào phủ nhận, đau đớn kịch liệt này, lại chuyển hóa thành một khoái cảm không tên. Tu không hề biết hóa ra lăng nhục cũng có thể khiến cho bản thân sung sướng. Chỉ là bên trong hậu đình bị oanh tạc lung tung, cũng có thể làm cho phân thân y hứng phấn nồng đầu dại. Cơ thể trở nên nóng rực khó chịu, Tu đã không còn biết mình là muốn thoát khỏi thống khổ này, hay là khao khát được chà đạp mãnh liệt hơn để dập tắt dục hỏa thiêu đốt trong người.

Rất kì quái, cơ thể của mình... Tu không nhịn được lắc đầu, như là muốn thoát khỏi thống khổ này, rồi lại như là phủ nhận sự thần phục của bản thân với dục vọng.

“Đừng chỉ lo hưởng thụ, nhanh nói cho khách hàng, khi sử dụng sản phẩm của chúng ta thì có cảm giác gì.” Thu Sơn như là hoàn toàn không để ý đến thống khổ của Tu, nắm cầm y xoay lại, nói.

“Đau... Cơ thể, như muốn nổ tung...” Tu trong tiếng rên rỉ đứt quãng phun ra được mấy từ, nhưng bộ dáng *** loạn của bản thân bị giam giữ thường thức cảm giác nhục nhã, dục vọng cùng phần nộ thì lại không có thể dùng ngôi ngữ để biểu đạt.

“Không được... Nhanh, lấy ra đi...”

“Lấy ra sao?” Thu Sơn khẽ cười một tiếng, “Mới dùng thử thôi mà.”

Hai mắt bị cà vạt đen cột chặt, trong bóng đêm Tu cảm thụ đau đớn cùng khoái cảm. Khi một mảnh ướt át đầy xúc cảm đụng tới hạ thể mình, Tu kinh hoảng không khỏi căng thẳng trong lòng. Đó là cái gì đó mềm mềm ướt sũng, như là một cái lưỡi rất lớn, đang nâng túi da của mình lên liếm láp.

Đây, đây là cái gì?!

Ở đây mang động vật tới khi nào? Tu hận không thể tháo cà vạt ra để xem cho rõ, nhưng làm thế nào cũng không thoát được cổ tay đang bị trói. Đầu lưỡi ướt át kia tham lam liếm từ trên ngực Tu xuống bụng dưới, rồi lại tham lam nhấm nháp phân thân tinh tế của y. Tiếng nước thỉnh thoảng phát ra khi đầu lưỡi cùng da thịt tiếp xúc, Tu giống như là cảm thấy có một con gấu to lớn đang nhe răng thềm thường giữa hai chân mình. Bản thân mình giống như là một tế phẩm rẻ mạt mặc cho người khác đùa bỡn lăng nhục, chưa kịp lấy lòng khách hàng thì đã bị ép mở chân ra, tiếp nhận sự xâm phạm của dã thú.

Đầu lưỡi ướt át một lần nữa bò hướng lên trên, liếm lung tung vào mặt Tu, khai mở miệng Tu. Tu lắc đầu không chịu tiếp nhận, nhưng lại ức chế không được mà rên lên khiến nó thừa dịp đó mà chui vào, đầu lưỡi thật dài chui vào trong miệng Tu khuấy đảo, liếm láp. Tu thống khổ không còn lựa chọn nào khác, đành phải để mặc cho dã thú bá đạo ra tay.

Dã thú cuối cùng cũng nếm đủ tư vị trong khoang miệng Tu, liền di chuyển đầu lưỡi xuống dưới để có thể liếm trái cổ đang phập phồng của Tu. Tu sợ đến mức nước miếng cũng không dám nuốt xuống, sợ hành động của mình làm cho dã thú nổi điên, chỉ cần một phát sẽ cắn đứt yết hầu mình. May mà dã thú không có hứng thú lớn với yết hầu của mình, làm một chút thì chuyển mục tiêu sang hai hạt thù du trên ngực. Đầu lưỡi liếm láp qua lại trên ngực. Bề mặt cái lưỡi có chút nhám chà qua đầu nhũ bóng rât, từng cơn kích thích như điện giật lan tràn khắp cơ thể.

“Uhm a...” Vì cái gì, bị động vật liếm một hồi thì cũng cảm giác thấy dễ chịu? Hơi thở Tu trở nên dồn dập nóng bỏng, khuôn ngực dưới đầu lưỡi đã phập phồng kịch liệt.

Nhưng thú dữ vẫn lưu luyến nhất là quả ngon nơi hạ thể, đầu lưỡi sau khi ném qua cơ thể Tu từ trên xuống dưới vẫn quay trở lại giữa hai chân y. Túi da bị đầu lưỡi khiêu khích lắc lư, phân thân dưới sự an ủi cũng sung huyết.

“Cảm giác như thế nào, Tu?” Thu Sơn nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhũ dựng đứng, hỏi: “Cho dù là động vật, cũng có thể làm cho người hưng phấn sao?”

“Không...” Tu khắc chế không được tao động trong cơ thể mà vùng vẫy eo, nhưng miệng thì nói lời phủ nhận.

“Thật ra rất kích thích phải không? Thân thể hạ tiện phải kết hợp thật hạ tiện, mới rất có khoái cảm sao?” Thu Sơn dùng lời vũ nhục đầy khinh miệt kích thích Tu, “Nói cho ta biết, có muốn bị động vật xâm phạm không, muốn nó tiến vào trong người không?”

“Không, đừng mà...” Tu liều mạng muốn bảo vệ tôn nghiêm làm người cuối cùng của mình, nhưng khao khát dục vọng lại tự bán đứng bản thân. Biết rõ bản thân chỉ cần nói ra từ an toàn là có thể dừng chuyện này ngay lại, nhưng đầu óc đã bị *** ngập đầy, cơ thể bởi vì nguyên nhân không được thỏa mãn mà phối hợp cùng với đầu lưỡi của mãnh thú, cảm lòng không được mà dong đưa theo, rõ ràng là yêu cầu lắng nhục thêm càng nhiều.

Dã thú như là hiểu rõ nguyện vọng của Tu, đầu lưỡi cuối cùng cũng nhả phân thân sắp vỡ đê ra, bắt đầu liếm láp mật huyết nơi hậu đình. Cả người Tu bị Thu Sơn vật xuống, vai chống xuống mặt ghế salon đỡ lấy thân thể, eo cùng mông bị nâng lên tựa vào lưng ghế, biến thành thư thế súc huyết hướng lên trên.

Đầu lưỡi ướt át kéo từ trước ra sau, vùng vẫy một chút ở cánh cúc hoa có chút khép ra đóng lại, tiếp theo có một od2ng chất lỏng chui vào bên trong.

“Đừng mà... Đừng tiến vào...” Hai chân vô luận đá đạp như thế nào, cũng không ngăn được nơi riêng tư bị xâm phạm, Tu phí công giãy dụa, trong miệng thì thảo vụn vỡ, “Vẫn còn ở bên trong... Trứng... Uhm...”

Đúng vậy, ba cái trứng nhảy vẫn còn đang trong hạ thể nhỏ hẹp của Tu giường oai, mà dã thú lại như cho là chẳng có gì sai ra sức căng động khẩu ra, lấy đầu lưỡi mềm dẻo to lớn luồn vào. Khi đầu lưỡi kia hoàn toàn chen vào trong hậu đình, tia lí trí cuối cùng của Tu cũng hoàn toàn bị bẻ gãy.

Hậu đình bị chen vào căng cứng đau đớn, đầu lưỡi không ngừng nhúc nhích bên trong khuấy đảo xung quanh đụng loạn cả vào mấy cái trứng nhảy, như là dã thú có chút hăng hái mà trêu chọc mình châu đang chuyển động. Đã không còn cách nào nghĩ đến cái gì gọi là tự tôn cùng luân lí xã hội, mặc cho cơ thể phóng túng. Ở trong mắt người khác, để cho dã thú cùng đồ vật đùa bỡn thân thể mình, thoát nhìn nhất định hết sức *** loạn cùng ti tiện. Mà khi con người có nhu cầu cùng khoái cảm sắc dục, thì có gì khác với động vật đâu, để động vật trên người có gì mà không được.

“A a a!”

Mang theo đau đớn cùng cảm giác ti tiện vì bị động vật lắng nhục, thậm chí ngọc hành phía trước không cần được an ủi, dục vọng cũng có thể lên tới đỉnh. Càng kích động, hậu đình càng co rút lại, đem mấy cái trứng nhảy càng nhét sâu vào trong.

“Biết bộ dáng của người bây giờ như thế nào không? Giọng nói Thu Sơn lại chậm rãi bay tới, như ma chú không chế ý nghĩ trống rỗng của Tu: “Nước miếng của người chảy đầy mặt, miệng lúc nào cũng nói không cần như lại đem chân của mình tự mở ra lớn hơn, hưng phấn đến ngay cả túi da cũng run rẩy. Âm hành không cần an ủi, chỉ chút hành hạ trong lúc huyện cũng có thể đem *** dịch của người chảy ra tới tận bụng dưới.”

Tầm mắt bị cướp đoạt là Tu nghe rất rõ những gì Thu Sơn miêu tả lại, trong đầu

hiện ra hình ảnh bản thân hai chân đang mở rộng run rẩy dưới đầu lưỡi *** mĩ của dã thú, mê loạn đến ngay cả hít thở cũng quên mất. Cuối cùng do hít thở không thông, Tu ưỡn ngực ngửa đầu ra sau thật sâu, trái cổ cùng khuôn ngực phập phồng chậm rãi, bụng dưới giật giật một cái, chất lỏng nóng rực phun mạnh ra, bắn thẳng lên tận ngực.

“A a, a a...”

Cao trào thật lâu vẫn chưa tan, ý thức vẫn mơ hồ như cũ Tu bị kéo ra nằm thẳng trên ghế salon, đầu lưỡi cùng mấy cái trứng nhảy đã rời khỏi cơ thể, thân thể yếu ớt không còn chút sức lực, chỉ có thể hấp từng ngụm không khí.

Đây là bộ dáng *** mê như thế nào. Hạ thể trần trụi, đôi chân thon cũng không đủ sức để khép lại, giữa đó là một mảng ướt át, động khẩu nơi hậu đình ửng đỏ làm cho người ta có thể dễ dàng đoán ra bên trong đã phải chịu đựng chà đạp như thế nào. Áo sơ mi bị lột ra phân nửa còn vướn lại trên cánh tay, khuôn ngực phập phồng cùng hai hạt thù du dựng đứng. Khuôn mặt bị cà vạt che lại gần một nửa, niêm dịch màu trắng sữa bắn tung tóe trên mặt mũi, khiến cho khuôn mặt vốn thanh tú ban đầu có vẻ trở nên thật *** đáng cùng hấp dẫn.

Trong lúc hoảng hốt, Tu cảm giác một cánh tay già đưa đang sờ soạn eo mình.

“Đẹp quá... Có thể để cho tôi dùng thử một chút không?” Đó là người đàn ông trung niên, lời nói trầm khàn có chút gấp gáp, như là không kèm được cái gọi là dục vọng.

Đừng chạm vào tôi... Tu như con mèo con bị chấn kinh đem cơ thể co lại, nhưng không đủ sức lực để tránh né. Mới vừa rồi đối với từng cái vuốt ve của Thu Sơn đều có thể kích thích làn da, vì sao lúc nào bị đụng vào thì cảm thấy rất ghê tởm? Bàn tay thô ráp này tham lam muốn dò xét về phía bắp đùi không phòng bị, lại thành linh bị ngăn lại...

“Xin lỗi,” một cái áo mềm mại phủ lên người Tu, thanh âm của Thu Sơn vang lên, “Cấp dưới của tôi chỉ biểu diễn sử dụng sản phẩm, nếu muốn tự mình trải nghiệm vui lòng đem sản phẩm mẫu về nhà dùng thử.”

“Câu nếu từ chối tôi, sẽ không sợ tôi không chịu ký hợp đồng sao?” Đối phương giống như hơi bị bất mãn.

“Hai công ti chúng ta đã có sự hợp tác lâu dài, chỉ vì nguyên nhân của một mình anh mà gián đoạn, anh cho anh các anh sẽ không bị tổn thất gì sao? Anh có thể giải thích với ban giám đốc sao?” Lời của Thu Sơn vẫn như trước không nhanh không chậm, ôn hòa nhưng không có cách nào kháng cự, “Anh đã xem qua sản phẩm khi được dùng thử rồi, chúng ta vẫn cứ như cũ mà khoái trá ký hợp đồng với nhau đi.”

Thu đem đầu rụt vào bên trong cái áo, nghe được mùi hương cơ thể nhàn nhạt của Thu Sơn, làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp. Một lát sau, nghe được tiếng cánh cửa mở ra. Có người ngồi đến bên cạnh Tu, đem cả người y ôm vào trong lòng. Cà vạt trên mắt được cởi ra, hai mắt nhất thời không thích ứng được với ánh sáng, bóng Thu Sơn trong con ngươi từ mơ hồ cũng dần rõ lên.

“Cảm giác như thế nào, Tu đáng yêu của ta?” Thu Sơn dịu dàng dùng cà vạt lau đi chất lỏng trên ngực Tu.

Tu hiển nhiên còn chưa có tỉnh táo lại sau một hồi kích tình lúc này, hốt hoảng nhìn xung quanh: “Lúc này, vì sao lại có động vật...”

“Động vật? Người nói cái này sao?” Thu Sơn chỉ vào một vật màu hồng phấn mô phỏng như cái lưỡi bị vút ở một bên, nói: “Hôm qua người quả nhiên là không có tiếp tục ngoan ngoãn xem tài liệu nha, đây là sản phẩm mới của công ti chúng ta, cho dù là bề ngoài hai cảm giác cũng cực kì giống như là lưỡi của động vật.”

“Thì ra là đồ giả...” Tu nhìn thứ vừa mới lừa mình, có chút xấu hổ cùng tức giận.

“Người cho rằng là động vật thật sao? Nhưng mà người vẫn không nói từ an toàn, nói thẳng ra là thích đi.” Thu Sơn cười nói, “Cơ thể của người, cho dù là bị động vật xâm hại, cũng có thể đạt tới cao trào thôi.”

“Tôi...” Tu tủi thân, áp lực phải kèm nén từ ngày hôm qua đến bây giờ rốt cuộc cũng không nhịn được, lệ ứa ra khỏi hốc mắt.

“Ai, sao khóc vậy?” Thu Sơn có chút bất ngờ, vội vàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt Tu, an ủi: “Có chỗ nào còn khó chịu sao?”

“Đều là bởi vì anh...” Nước mắt Tu vỡ òa, muốn ngăn cũng không ngừng chảy xuống, “Cơ thể của tôi trở nên kì quái... Hóa ra, còn làm tới loại này...”

Thu Sơn ngăn người, ôn hòa cười, lấy tay nâng lấy gáy tu kéo lại gần mình, dùng đầu lưỡi liếm láp đi nước mắt trên mặt Tu, hỏi: “Như vậy, có nguyện ý giao thân xác cho ta không?”

“Cái gì?” Tu phản ứng không kịp, thậm chí quên cả khóc.

“Người biết không, lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của người ngồi gần người trước bàn làm việc, ta chỉ biết người sớm muộn gì cũng sẽ sa chằm vào. Ánh mắt đáng thương của người rất dễ khiến cho người ta phạm tội, muốn theo đuổi làm tổn thương gia khổ ti tiện người, không bằng cướp người đem về nuôi coi bộ tốt hơn.” Thu Sơn vuốt ve mái tóc mềm mại của Tu, nói.

“Anh, anh đang nói cái gì vậy...”

“Ta nói là, nếu như người đã quyết định bình thân đối mặt với cơ thể của chính mình, sẽ không muốn đi tìm người khác.” Thu Sơn chậm rãi đem môi dán lên khuôn mặt Tu, ôn nhu hôn lên đôi mắt y, “Ta sẽ thỏa mãn người. Sau này, chỉ cùng ta làm thôi.”

Sau này, chỉ cùng ta làm thôi.

Tu vĩnh viễn cũng không thể quên được, trong phòng họp tràn ngập mùi vị *** nồng đậm, rõ ràng là bị cái người tên Thu Sơn chết tiệt này ăn hiếp đến khóc òa, nhưng lại vì một cái hôn rơi xuống khoe mất rừng rưng mà rơi vào trong tà ác dụ dỗ này.

Thật ra, Tu vẫn hiểu rõ, bọn họ lúc ấy xác lập mối quan hệ bất quá chỉ là quan hệ thể xác, Thu Sơn chưa bao giờ có bất kỳ hứa hẹn gì. Cho dù thường xuyên nói “Ta yêu người” nhưng bất quá cái đó cũng chỉ để gia tăng tình thú mà thôi.

Nhưng chung qui cũng không nhịn được khát khao ảo tưởng, có lẽ trong mắt ngài thu sơn, bản thân mình cũng có một điểm đặc biệt. Sẽ vì nhìn thấy mình nói chuyện với người khác mà bất mãn, sẽ vì không nhìn thấy mình mà mất mát, sẽ vì người khác đụng trúng mình mà tức giận.

Có lẽ hi vọng của mình thật sự rất xa vời.

Thu không có ý định yêu cầu Thu Sơn cái gì cả, nếu có một ngày Thu Sơn chán ghét, không còn khao khát cơ thể của y, y nhất định sẽ vui vẻ rời đi. Thích, nếu không phải là tình cảm của cả hai người, không bằng âm thầm giấu tận đáy lòng. Ít nhất bây giờ, ngài Thu Sơn vẫn còn chưa chán ghét thân thể này thì mình cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Âm thầm quý trọng hạnh phúc nho nhỏ trước mắt này.

10. Chương 10: Pn2: Rạp Chiếu Phim Lúc Nửa Đêm

Nửa đêm, làn gió nhẹ lạnh lạnh mang theo mùi vị ẩm ướt lướt qua mái tóc Tu.

Tu đứng chân lại, từ tiểu kiều đi xuống dưới. Ánh đèn rực rỡ trong thành phố cũng đã tắt bớt, chỉ còn lại ánh đèn đường bình đạm soi bóng dưới đáy nước, trong mặt nước dập dềnh phản chiếu một luồng ánh vàng ấm áp.

“Tu.” Một người đàn ông cao lớn đi phía trước quay đầu lại, vươn bàn tay rộng về phía Tu, ánh mắt sâu hút ngập tràn sùng nịch, “Gió lên rồi, chúng ta mau về đi.”

Ánh đèn đường màu vàng nhàn nhạt tỏa ra trên đỉnh đầu, khắc họa lại những đường nét cương nghị trên gương mặt hắn càng thêm rõ ràng, khoe môi cong lên tạo thành một nụ cười ôn nhu phá lệ mê người.

Ánh sáng lần lượt thay đổi làm cho tim Tu đập thành thịch, y lặng đi một chút, tay được người đàn ông kia nắm lại.

“Dạ, chủ nhân...”

Tu đi theo sau chủ nhân, cúi đầu đi qua từng ngọn từng ngọn đèn đường. Làn gió đêm lạnh lạnh thỉnh thoảng quét qua mặt y, có chút lạnh, nhưng Tu lại cảm thấy một luồng hơi ấm từ tay chạy lên tim mình.

Từ mùa hè tới giờ, Tu cùng chủ nhân Thu Sơn thường thường thích đi dạo lúc đêm. Mặc dù bình thường vẫn bên cạnh chủ nhân, nhưng như bây giờ, khoảnh khắc hai người nắm tay nhau đi dưới đèn đường, y càng cảm thấy đáng giá cùng quý trọng.

“A,” Thu Sơn thỉnh thoảng dừng bước, vươn tay, “Hình như trời mưa rồi.”

Tu ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, cảm giác có những giọt nước tươi mát rơi xuống mặt mình.

“Mưa đêm mùa hạ luôn đến bất ngờ, trong chớp mắt, những hạt mưa đã lớn như hạt đậu, thấm ướt mặt đất. Khi Thu Sơn nắm tay Tu chạy đến hành lang rạp chiếu phim thì trời đã mưa tầm tã.

“Xem ra tạm thời không đi được rồi.” Thu Sơn nhìn poster phim treo bên ngoài, “Không bằng vào trong xem phim đi.”

Trong rạp chiếu phim nhỏ nhỏ quơ tay không thấy ngón, trên màn hình mờ mờ rọi chút ánh sáng tới mấy hàng ghế phía trước. Người trong rạp không nhiều lắm, cách vài ba hàng mới có một hai cặp tình nhân.

Tu cầm kem, cùng Thu Sơn đi đến một dãy ghế không có người ngồi.

Trên màn hình chiếu một bộ phim nghệ thuật không thú vị lắm, thừa sức làm cho người ta ngủ mơ màng. Các cặp tình nhân trong rạp hình như cũng không thèm chú ý đến nội dung phim, không coi ai ra gì mà cứ ôm nhau thành một cục, không liếc mắt lên màn hình lấy một cái.

“Thật sự là bộ phim không hấp dẫn mà, khó trách tất cả mọi người đều không có hứng thú.” Thu Sơn hơi nghiêng đầu qua, nói.

“Dạ... A...” Tu vừa định nói tiếp lại đột nhiên cảm thấy bàn tay của chủ nhân vươn lại, chậm rãi xoa lên đùi mình.

Ồi chao? Chủ nhân.

Tu lại càng hoảng sợ, chỉ cảm thấy bàn tay của chủ nhân chuyển động trên đùi, chậm rãi sờ soạn vào bên trong đùi non, sau đó bao lấy phần thân y, có ý định khiêu khích.

“Uhm...” Tu đem hai mắt nhìn thẳng lên màn hình chăm chú không dám nhúc nhích, một tay cầm hộp kem, một tay cầm lấy áo khoác thấm nước mưa phủ trên đùi, thận trọng che đi động tác của chủ nhân.

Trong bóng tối Tu không thấy rõ khuôn mặt của chủ nhân, dưới sự che đậy, ngón tay của chủ nhân linh hoạt cởi bỏ thắt lưng Tu, từ mép quần trượt vào, cách lớp quần lót hơi mỏng, dùng móng tay gãi nhẹ vào phần thân Tu.

“Uhm...”

Ngón tay chủ nhân giống như có lửa, quét qua nơi nào liền để lại dấu vết nóng rực ở đó, cảm giác tê tê ngứa ngứa dâng lên, dần dần làm cho thân thể căng cứng của Tu thả lỏng ra. Khát vọng được vui vẻ liền cứ thế mà bị khơi mào, làm cho Tu không nhận được phối hợp theo động tác của chủ nhân, đem hai chân tách ra.

“Muốn sao, rất muốn bị ta thưởng ở chỗ này sao?” Thu Sơn kề môi sát vào tai Tu nhẹ giọng cười nói, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve phần thân bắt đầu cương lên của y, “Nghĩ đến có thể sẽ bị mọi người nhìn thấy bộ dạng *** đáng của em, liền không nhận được mà hưng phấn sao?”

“Uhm... Chủ nhân...” Tu thận trọng cúi đầu, ngón tay túm chặt lấy áo khoác.

Mặc dù trong rạp chiếu phim tối thui không thấy được gì ngoài chu vi mộ

t mét quanh chỗ ngồi, nhưng mà dù sao cũng là nơi công cộng với diễn viên trên màn hình làm cho y cảm thấy sỉ nhục. Nhưng cảm giác cực độ lo lắng vì bị lộ tẩy cũng làm cho người ta nhận không được mà hưng phấn, giống như là chờ mong, trống ngực đập dồn dập.

Đột nhiên cảm giác lạnh lẽo dâng lên từ cổ áo, lạnh đến mức Tu cong hết cả lưng, mới phát hiện chủ nhân hóa ra lại đem kem thả vào trong người y thông qua cổ áo.

Kem tươi hồng hồng mềm mại mang theo mùi thơm ngọt ngào của dâu và sữa, vừa tiếp xúc với làn da Tu liền bị nhiệt độ cơ thể hòa tan, biến thành chất lỏng sền sệt, chậm rãi chảy từ trên ngực xuống, hơi đọng lại nơi đầu nhũ, sau nhịp tim dồn dập liền nương theo đó chảy xuống dưới eo rồi sâu vào bụng dưới. Cơ lạnh lui đi, làn da ngược lại trở nên nóng rực, hai hạt thủ du trước ngực theo đó cũng sưng lên, đem vạt áo hơi mỏng dộn lên.

Thu Sơn cầm lấy kem của Tu, dùng muỗng nhỏ múc một ít đổ vào đằng sau gáy Tu. Kem tươi thơm mát men theo sống lưng chảy đến kẽ móng.

“Chủ nhân... Uhm...”

Sau khi cảm giác lạnh băng qua đi thì làn da trở nên vừa dính vừa nóng làm cho Tu đứng ngồi không yên, không nhịn được mà nhẹ nhàng dong đưa eo.

Thu Sơn thả hộp kem ra, đem tay Tu kéo xuống, sau đó đưa tay ôm lấy vai Tu, kéo y lại gần, để cho đầu của y dựa vào trong ngực mình. Tay kia vòng ra sau lưng Tu dò vào trong, đem theo kem dâu dính dính xoa xoa xung quanh cúc huyết y.

Cảm giác lạnh lẽo theo ngón tay Thu Sơn tiến vào bên trong mật huyết, người Tu run lên, mị huyết nơi động khẩu hút lấy ngón tay chủ nhân, nghĩ muốn đem nó nuốt sâu vào bên trong.

“Em còn chưa có trả lời tôi, muốn hay không, hả?” Thu Sơn một bên vuốt ve cánh móng Tu, thấp giọng hỏi.

Tu vừa xấu hổ lại vừa quần bách, nhưng cảm giác tao động khô nóng trong thân thể làm cho y không thể không thừa nhận khát vọng của bản thân.

Cho dù bất kì lúc nào cũng có thể có người đi qua, nhìn thấy bộ dáng sỉ nhục của mình nhưng không sao cả. KHát vọng được ở đây giao thân xác cho chủ nhân, để mặc ngài lăng nhục, mặc ngài đùa bỡn.

“Dạ muốn...” Y then thùng mà nằm nghiêng người lại trên đùi chủ nhân, hai tay cầm lấy vạt áo của chủ nhân, đem đầu hạ xuống thật thấp, dùng thanh âm yếu ớt cùng ngượng ngùng nói: “Chủ nhân... Thật muốn ở đây... Làm ơn cho tôi...”

Chỉ nghe trên đầu vang lên tiếng cười khê hài lòng, Thu Sơn vuốt vuốt tóc Tu, móc điện thoại di động trong túi quần y ra, chuyển sang chế độ rung, sau đó kéo quần xuống đem nửa cái móng của Tu lộ ra ngoài.

“Nhắc móng lên một chút.” Thu Sơn cúi đầu ôn nhu ra lệnh.

Tu ngoan ngoãn như một con mèo con khiến cho người ta trìu mến, đem mặt áo vào y phục bên hông chủ nhân, cố gắng chuyển động cơ thể phối hợp với yêu cầu của chủ nhân. Khi mà cái điện thoại như quả trứng gà kề sát vào hậu đình Tu, dưới tác dụng làm trơn của kem dâu và ngón tay chủ nhân mà khuếch trương, động khẩu chậm rãi được căng ra.

“Uhm... Uhm... Uhm...”

Tu vùi đầu cắn lấy vạt áo của chủ nhân. Mặc dù cách hai người vài hàng ghế mới có người ngồi, nhưng Tu vẫn liều mạng kèm chế lại thanh âm của mình, sợ người khác nghe thấy. Cơ thể vì vậy mà cũng bị cứng lại khó có thể mở ra, hậu đình đau như bị xé rách.

“Thả lỏng một chút.” Một tay Thu Sơn gỡ vạt áo Tu cắn trong miệng, nâng lằm Tu lên để cho y có thể nhìn mình, nói: “Nếu như ở chỗ này làm không tốt, tôi liền đem em lên hàng đầu để làm cho mọi người xem. Tôi nghĩ mọi người sẽ không thêm để ý đến bộ phim nhảm chán này mà sẽ chuyển qua xem em bị điều giáo cho coi.”

Trong mắt Tu lộ ra kinh hoàng cùng thần sắc khẩn cầu, như con thú non cố lấy lòng chủ nhân, vươn đầu lưỡi hồng phấn mềm mại liếm lấy ngón tay. Đầu ngón tay chủ nhân mang theo vị kem tươi, có mùi sữa cùng mùi dâu thơm thơm, ngọt đến mức muốn làm cho người khác bị hòa tan. Tu dùng đầu lưỡi liếm láp từng ngón tay chủ nhân, sau đó tham lam mút vào.

Trong lúc si mê, hậu đình không tự giác mà buông lỏng không ít phòng bị, bàn tay Thu Sơn đang ở hậu đình Tu mở ra liền dùng sức đẩy mạnh một cái, cả chiếc điện thoại di động liền lọt vào trong người Tu.

“A, a... Uhm...”

Tu không khỏi cắn vào ngón tay chủ nhân, trong nháy mắt khi cảm giác đau đón qu đi, chính là cảm giác bị lấp đầy đến căng cứng.

“Bây giờ,” Thu Sơn cầm lấy điện thoại của mình, bấm số điện thoại của Tu, sau đó đưa đến trước mặt y, mỉm cười nói: “Tự gọi điện thoại cho mình nào.”

Ánh sáng trong rạp chiếu phim tối xuống, hình ảnh trên màn hình chuyển động chậm rãi, hai nam nữ diễn viên chính vẫn còn vướn trong mê muội, dề nén. Nhưng khán giả trong bóng tối lại như bị vây giữa hai tầng băng hỏa.

“Uhm... Uhm...”

Tu nằm trên đùi chủ nhân, lọt thỏm trong ghế, phả ra hơi thở nóng rực. Tiếng rên rỉ đứt quãng yếu ớt, giao hòa với nhạc nền u buồn trong phim.

Tay y siết chặt điện thoại di động của nhân, số hiển thị trên màn hình điện thoại chủ nhân là số của y, mà điện thoại y bây giờ lại đang điên cuồng rung trong cơ thể y. Kem tươi bị chảy ra hòa với mùi hương cơ thể đem y phục của Tu dính bết lên da, khiến cho người y tỏa ra mùi thơm *** mê mị người.

Thu Sơn nhẹ nhàng vuốt ve người nằm trên đùi dụ ngoan như mèo con, vuốt từ cổ xuống dưới eo, sau đó từ eo dò vào vên trong mép quần xộc xệch.

“Sao lại cúp điện thoại?” Thu Sơn lấy ngón tay đẩy điện thoại vào sâu hơn trong cơ thể Tu, nói: “Tiếp tục gọi, không cho ngừng.”

Tu dùng ngón tay run rẩy bấm phím gọi, điện thoại trong cơ thể ngay lập tức lại rung lên lần nữa. Cảm giác tê dại, kích thích vào nội bích không nặng không nhẹ, nhưng lại có thể cho người ta một loại khoái cảm kì diệu. Trong hoàn cảnh vẫn phải lo lắng về người khác, Tu không dám lộn xộn, không dám phát ra tiếng động quá lớn, cơ thể cũng vì liều mạng ức chế dục hỏa mà có chút run rẩy, khao khát *** thể nhưng lại bùng phát mãnh liệt.

“Bé ngoan.”

Chủ nhân vuốt vuốt tóc Tu, như thưởng cho con thú non biết nghe lời mà đem một chút kem sữa dâu đưa đến miệng y. Tu ngoan ngoãn hé đôi môi, kem dâu vừa ngậm vào trong miệng, chủ nhân bất thành linh nâng mặt y lên, cúi đầu cắn lên môi TU.

“Uhm...”

Tu chưa kịp phòng ngự, đầu lưỡi ẩm ướt nóng ẩm đầy bá đạo của chủ nhân đã xông vào, vị kem ngọt lịm đưa đẩy trong miệng hai người, sau đó trong lúc giao quần được hòa tan. Vị ngọt thấm vào từng ngõ ngách trong khoang miệng, Tu không nhịn được vòng tay ôm lấy cổ chủ nhân, sau mê trong nụ hôn sâu khiến cho bất kì ai cũng có thể mê loạn này.

“Bé con *** đang, ở chỗ này đúng là làm cho em rất hưng phấn phải không?”

THu Sơn cuối cùng cũng nhả đôi môi bị cắn đến sưng mọng của Tu ra, liếm theo vành môi y, đưa tay sờ vào giữa hai chân Tu, phân thân Tu ở phía trước ngẩng đầu cao cao, từ trong linh khẩu chảy ra niềm dịch thấm ướt quần lót.

“A a... A, chủ nhân... Muốn...” Tu cầm chặt lấy y phục chủ nhân, trải qua nụ hôn dài làm người thiếu dưỡng khí khiến khuôn mặt đỏ hồng, khóe mắt ướt át, “Tôi chịu không được nữa rồi... Chủ nhân... Nóng lắm.”

Thu Sơn đem ngón tay bỏ vào trong miệng Tu, đùa bỡn với lưỡi Tu, nói: “Muốn thì hãy cầu xin chủ nhân thật tốt vào, tôi đã dạy em rồi.”

Tu ngấn lệ, thân người chậm rãi trượt khỏi ghế, quì dưới đất, đem mặt áp lên giày chủ nhân.

Trống ngực đập càng lúc càng nhanh. Chưa từng hôn chân chủ nhân ở nơi công cộng, điều này làm cho Tu cảm giác hơi kinh hoàng. Nếu như nói trong không gian riêng tư cũng không đến mức làm cho y xấu hổ như vậy, nhưng mà ở nơi này, bản thân mình giống như một con chó – chỉ có chó mới có thể tự nhiên được chủ nhân dắt đến nơi công cộng, tất nhiên là nằm dưới chân chủ nhân.

Y vươn đầu lưỡi liếm láp giày chủ nhân, qua chiếc vớ mút lấy mu bàn chân chủ nhân.

Thình lình nghe thấy tiếng động cách đó không xa, Tu ngẩng đầu, nhìn thấy cùng dãy ghế với họ có một cặp tình nhân khác, cũng quần vào một chỗ hôn nhau.

“A...”

Thu Sơn thỉnh linh dùng một chân khác đè đầu Tu xuống, đem đầu y ép xuống lần nữa: “Không cho phép phân tâm.”

Tu tiếp tục hôn chân chủ nhân, trong lòng có chút bối rối. Y không xác định được trong bóng tối như thế này người ta có thể nhìn thấy y hay không, loại lo lắng này cùng cảm giác xấu hổ vì bị khống chế làm cho Tu hưng phấn, kích thích nơi hậu đình cùng hạ thể sưng cứng đau đớn càng mãnh liệt.

“Tốt lắm, ngẩng đầu lên.” Thu Sơn cầm lấy áo khoác phủ lên đùi mình, sau đó đá đá sừng vật dưới chân, “Bây giờ thì liếm chỗ này.”

Tu tiến đến giữa hai chân chủ nhân phủ trong áo khoác, trong bóng tối sờ soạng cưỡi bỏ thất lưng của chủ nhân, chạm đến con quái vật bên trong quần.

“Làm cho tốt, nói không chừng tất cả mọi người đang nhìn em đó.” Thu Sơn vuốt ve đầu Tu qua lớp áo khoác.

Tu cố nén dục hỏa đang thiêu đốt trong người, chậm rãi liếm ẩm quần lót của chủ nhân làm cho hình dáng của con thịt trắng kiện bên trong càng thêm rõ ràng. Sau đó kéo quần xuống, dùng đầu lưỡi liếm láp lên con thịt chủ nhân.

Khi đầu lưỡi liếm đến tú da cực đại, có thể tinh tế cảm nhận được hai quả cầu bên trong cũng run run theo. Tu ngậm lấy một cái, nhẹ nhàng mút vào, rồi lại nhả ra, đầu lưỡi đẩy đưa, đem quả cầu bên trong lay động không ngừng. Khi cả hai quả cầu đều được an ủi, đầu lưỡi liền chậm rãi quấn lên con thịt của chủ nhân. Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng giữ chặt lấy thân con thịt, chậm rãi chuyển động từ dưới lên trên, đến đỉnh con thịt. Tu dùng đầu lưỡi liếm vào nếp nhăn nơi qui đầu, sau đó chậm rãi ngậm tất cả vào trong miệng.

“Không được lười biếng, động tác mạnh hơn một chút cho tôi!” Chủ nhân thấp giọng ra lệnh, lấy tay đè gáy Tu lại.

“Uhm... Uhm...”

Đến khi con thịt của chủ nhân không còn cách nào có thể vào thêm trong miệng Tu, qui đầu to lớn đã chui sâu vào trong cổ họng, cảm giác đau đớn bỗng rất làm cho Tu không nhận được mà ứa nước mắt. Khí tức nồng đậm của con thịt chủ nhân xâm chiếm trong khoang miệng y, y núp dưới áo khoác cẩn thận phun ra mút vào, sợ động tác của mình gây ra tiếng động quá lớn khiến cho người khác chú ý.

Thu Sơn phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, đem áo khoác phủ trên đầu Tu nhắc lên một chút, quất nước mắt của y đi nói: “Làm giỏi lắm, bé ngoan, có muốn cưỡi lên ở đây không, em cũng không nhận được nữa phải không?”

Tu thoáng nhìn ra chỗ ngồi phía xa xa, dùng đôi mắt đắm nước nhìn chủ n

hân, nhẹ nhàng lắc đầu. Quì trên mặt đất còn có thể lợi dụng bóng tối che chở, một khi ngồi vào trong lòng chủ nhân, nhất định sẽ bị người khác nhìn thấy. Mặc dù Tu sớm bị dục vọng hành hạ đến *** dịch chảy ròng ròng, nhưng y vẫn không dám để cho người khác nhìn thấy bộ dáng mình bị người khác cầm vào.

“Nơi này rõ ràng là có thể khiến cho tiểu *** thú như em hưng phấn đến phát run, còn sợ cái gì.” Thu Sơn nhéo nhéo mắt Tu nói, “Ồ đây tối như vậy, cho dù người ta có nhìn thấy bộ dáng *** loạn của em, cũng không có biện pháp nhìn rõ mặt em.”

Đừng, đừng mà... Mất Tu ngập nước, nhìn chủ nhân cầu xin.

“Được rồi.” Thu Sơn tháo thất lưng Tu cột lên trên cổ, sau đó cài lại khuy quần mình đứng dậy, nắm đầu còn lại của thất lưng dắt đi, nói với Tu đang quì trên mặt đất. “Đi lại đây với tôi, bé con.”

Tu được chủ nhân dùng dây thất lưng dắt đi, chậm rãi bò về phía trước. Quần áo xộc xệch làm cho hành động của y có chút gian nan, mặc dù áo khoác vẫn còn phủ trên đầu y, nhưng bị đối đãi như một con chó vẫn làm cho y xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chăm chăm vào sàn nhà tối mịt.

Khi bò qua chân đôi tình nhân ngồi ở đầu bên kia, hai người bọn họ hiển nhiên đã nhìn ra y không phải là “con chó to”. Người đàn ông huyết sắc trên ghế, người phụ nữ phát ra tiếng cười nhạo haha.

Tu cảm thấy mắc cỡ hận không thể tìm một cái hố mà nhảy vào, nhưng chủ nhân chỉ cười khẽ, giống như là đang dắt chó đi dạo như cũ, thản nhiên mà lướt qua những người đó.

Thu Sơn dắt Tu đến cửa thoát hiểm, dùng rèm cửa rất dày bao hai người lại, dưới ánh sáng yếu ớt lọt qua khe hở có thể thấy được hình dáng của hai người.

“Lúc này khi bị nhìn thấy, có phải sướng đến muốn bắn ra? Bé con *** đang.” Thu Sơn dùng mũi giày nhẹ đá đá vào phần thân giữa hai chân Tu hỏi.

Tu cắn chặt môi dưới, ngẩng đầu thống khổ thần sắc khó nhìn nhìn chủ nhân, nước mắt viền mi, trong ánh sáng yếu ớt hiện ra ánh mắt trong veo.

Thu Sơn nhìn Tu, im lặng vài giây, thỉnh thoảng không kèm được tình tự mà chụp lấy y phục của y kéo thẳng dậy, hung hăng áp lên tường, cắn xuống.

Trong không gian nhỏ hẹp tăm tối này, tiếng thở dốc mê loạn nóng rực bị rèm cửa dày cách trở, tràn ngập lên cả hai người.

Xao động như là bị kiềm chế đã lâu đột ngột bộc phát, Thu Sơn thô bạo đè Tu lại, điên cuồng phủ lên đôi môi những nụ hôn như là cuồng phong bạo vũ. Khóe mi, khuôn mặt, lỗ tai, Thu Sơn cầm lấy cầm Tu xoay mặt y qua một bên, thuận tiện cắn lên cổ y.

“A... A... Chủ nhân.”

Tu nhỏ giọng nỉ non, cảm giác được trái cổ của mình nhẹ nhàng chuyển động dưới đầu lưỡi ấm nóng của chủ nhân. Hàm răng của chủ nhân đặt trên động mạch cổ của y, Tu cảm giác máu của mình đang chảy ra, giống như tánh mạng được ngài nắm giữ.

Tựa như ma cà rồng săn mồi, chứa đầy hơi thở nguy hiểm cùng khát khao dục vọng. Khoái cảm kinh tâm động phách làm cho người ta kinh hoảng, rồi lại khát vọng.

Thu Sơn chậm rãi cởi bỏ quần áo của Tu, đầu lưỡi tiến đến trước ngực TU, chuyển đến đầu nhũ y liếm một cái, nói: “Ngọt lắm, có mùi dâu.”

“Uhm...” Tu đỏ cả mặt, nhẹ nhàng cắn môi dưới. Lúc này kem bị chảy trên người y, làm cho toàn thân y tỏa ra mùi dâu của kem.

“Thật muốn ăn sạch em.” Thu Sơn liếm quanh đầu nhũ Tu, cuối cùng cắn lên đầu nhũ cứng cứng vẫn còn giòn ngọt.

“A... A, uhm... Đau lắm, đau lắm... Chủ nhân... A...”

Tu cảm giác được cảm giác đau đớn khi ngực bị cắn, chủ nhân dùng hàm răng dùng sức cắn lên đầu nhũ y kéo ra ngoài, chỗ mẫn cảm bị kích thích mãnh liệt làm Tu không khỏi cong hết cả người, rồi lại không thể không phối hợp với động tác của chủ nhân mà hé ngực ra, hai tay không có điểm tựa vội nắm chặt lấy rèm cửa ở phía sau, hưởng thụ đau đớn cùng khoái cảm.

“A... A...”

Sau khi cắn xé, chỉ dùng lực mút vào. Chủ nhân ôm eo Tu, Tu cảm giác được đầu nhũ của mình sưng lên trong miệng chủ nhân. Thù du mới trải qua chà đạp càng trở nên mẫn cảm yếu ớt, chủ nhân dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đâm xuống, làm cho cả người Tu run rẩy.

“Tu, vị của em ngon quá... Hai hạt thù du này, bị tôi hút to lên giống như quả dâu vậy, cảm giác trong miệng rất thích...” Thu Sơn lưu luyến hết liếm lại nhéo nhéo ngực Tu, không nỡ rời đi, “Nếu có thể hút ra sữa thì tốt biết bao.”

“Chủ nhân... Không, a... Tôi... Đầu vú của tôi... Sưng đau lắm...” Tu đứng gian nan, chụp lấy rèm cửa cuốn lại nửa vòng, liều mạng lôi kéo, “Phía dưới... Phía dưới cũng vậy... Chủ nhân, chủ nhân...”

“Nơi này sao? Cũng sưng lên đến như vậy rồi.” Thu Sơn kéo phất quần Tu tới mắt cá chân, kéo côn thịt của mình ra cùng nắm lấy phần thân của Tu trong tay, “Vốn định hưởng thụ thêm chút nữa, bất quá tôi cũng không nhìn được nữa rồi.”

Côn thịt của hai người trong tay Thu Sơn cọ xát vào nhau, niêm dịch chảy ra từ linh khẩu giao hòa cùng một chỗ, đem lửa nóng hòa vào nhau.”

“Chủ nhân, nhanh... Nhanh một chút... Tiến vào...”

Tu cũng không chịu được nữa, hai tay thả rềm cửa ra ôm lấy cổ chủ nhân, dùng cơ thể đem phân thân của mình cọ vào côn thịt của chủ nhân, dùng thanh âm tràn ngập *** thấp giọng nỉ non thỉnh cầu bên tai chủ nhân, “Muốn ăn côn thịt của chủ nhân... Nhanh... Làm tôi ở đây... Muốn ngài...”

Đối mặt với khiêu khích nóng rực như thế, Thu Sơn không hề chần chờ nữa. Hắn nâng một chân Tu lên để cho y có thể quàng qua hông mình, đưa tay sờ tới hậu đình Tu, cầm lấy sợi dây treo điện thoại còn nằm bên ngoài tiểu huyệt.

“Bé con *** đang, đây là em cầu xin tôi, đợi lát nữa thì đừng có mà khóc kêu đau.”

Nói xong, Thu Sơn một tay ôm lấy eo Tu, tay kia vuốt ve da thịt mềm mại nơi động khẩu, thỉnh thoảng rút mạnh đem điện thoại di động kéo ra ngoài.

Tu ôm chặt lấy cổ chủ nhân, cảm giác đau như xé làm cho y phải rên lên thành tiếng.

Thu Sơn không có cho Tu cơ hội hít thở, cố gắng đem côn thịt của mình hướng thẳng vào trong cái miệng nhỏ xinh còn chưa kịp khép lại. Tu hít sâu một hơi, mị huyết trong nháy mắt bị côn thịt nóng rực lấp đầy, theo tiềm thức liền gắt gao hút chặt.

“A! Uhm... Uhm, a... Uhm...”

Tu kích tình không kiềm được muốn hét to, nhưng lại nhớ ra đây là nơi công cộng. Thế là đem đầu dụi vào trong cổ chủ nhân, cầm lòng cắn lấy tóc chủ nhân, liều mạng khắc chế tiếng rên rỉ của mình.

“Kêu lên thành tiếng cho tôi, tôi muốn được nghe tiếng của em!”

Thu Sơn cũng thở gấp, đem chân còn lại của Tu cũng quàng lên hông mình, để cho cả người Tu quấn trên mình, sau đó dùng hai tay nâng eo Tu lên, ra sức chạy nước rút.

“A!”

Cả người Tu bị đẩy lên trên, sau đó rơi xuống liền bị côn thịt của chủ nhân hung hăng xô xuyên vào trong. Côn thịt thô to cứ thế mà điên cuồng, hung ác, đâm vào trong cơ thể Tu.

“Kêu lên thành tiếng đi! Nói với mọi người, em bị tôi làm thì có cảm giác thế nào!” Thu Sơn ra lệnh.

“A, chủ nhân... Côn thịt của chủ nhân thật lớn... Đau lắm... Thật thích... Ô ô... A...”

Tu bị đâm đến lắc lư, cơ hồ muốn té xuống, lại được chủ nhân ôm chặt. Mị huyết nơi hậu đình hết bị côn thịt kéo ra rồi lại đẩy vào. Tu vòng hai chân quấn chặt lấy eo chủ nhân, hai tay ôm lấy cổ chủ nhân, phân thân y bị kẹp chặt giữa hai người, cơ thể lắt lư cọ xát vào làm cho nó như sắp vỡ tới nơi.

Nước mắt kích tình thấm ướt hõm vai chủ nhân, y cuối cùng ngả đầu ra sau thật sâu, không để ý gì nữa mà rên lên thành tiếng, nói bên tai chủ nhân về khoái cảm của bản thân.

“Chủ nhân nhanh lên, sắp, a, chết mất thôi... Uhm a... Lại dùng sức... Mau chút nữa... Giết tôi đi, chủ nhân...”

Nhân vật trong phim hình như đang truy đuổi nhau, nghe thấy tiếng hét kích động, nhạc nền cao vút phần nộ, ngay cả nền nhà cũng có chút rung lắc. Cơ thể bị xô xuyên, thanh âm khi va chạm vào nhau, Tu cuồng loạn rên rỉ, xem lẫn trong tiếng nhạc phim ồn ào, phóng đảng, *** mĩ, nhưng chỉ có hai người mới nghe được.

“Tu, Tu, để cho tôi làm tiểu *** thú em!” Thu Sơn gầm nhẹ theo, cánh tay rắn chắc siết vào người Tu đến phát đau, “Tôi muốn bắn bên trong em!”

Tu rên nhẹ một tiếng, cắn lên bờ vai chủ nhân. Ái dịch của chủ nhân đồng thời cũng chảy vào nơi sâu nhất sau người y, một luồng nóng rực khác cũng phun vào bụng dưới của hai người.

Kích tình cùng dục vọng như liệt hỏa, thiêu trụi hết tất cả rụt rè cùng lí trí. Chỉ còn lại da thịt cùng thân thể tương liên, không có lấy một kẽ hở, ôm siết lấy nhau, không nỡ tách ra.

“Ồ đây quả nhiên có thể làm cho em hưng phấn hơn.” Thu Sơn ôm lấy Tu, đem hơi thở nóng rực phả ra sau gáy y, nói: “Lần sau chúng ta có thể nếm thử chỗ kích thích hơn chỗ này, tôi muốn xem có phải càng nhiều người nhìn em, em có thể *** dâng đến tự mình bắn ra.”

Sau cơn kích tình Tu uể oải nói không nên lời, chỉ thẹn thùng ôm chặt lấy chủ nhân, như là con mèo con vùi đầu cọ cọ vào cổ chủ nhân.

“Nhưng mà mặc kệ là ở đâu đi nữa,” Thu Sơn nâng mặt Tu lên, cưng chiều nhẹ cắn lên chóp mũi y, dùng thanh âm ngọt ngào lẩm bẩm nói, “Em đều phải ở trong lòng tôi.”

Tu nhắm mắt lại. Ở trong bóng tối chỉ có hai người như lúc này, thế giới nhỏ hẹp, không thấy rõ khuôn mặt của người kia, nhưng độ ẩm từ cơ thể của nhau lại có thể cảm nhận thật rõ ràng.

Chủ nhân, ẩm lắm.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xieng-xich-diu-dang>